Jude Deveraux

Autoarea bestsellerurilor: *TENTAȚIE*, *SĂ NU-ȚI PIERZI SPERANȚA*, *PENTRU TOTDEAUNA*, *CHEMAREA DESTINULUI*

ANOTIMPUL IUBIRII

JUDE DEVERAUX
La sud de paradis

REMEMBRANCE by Jude Deveraux

Tehnoredactor: MONICA TOADER Corectori: GEORGETA TOMA SANDA VIDRIGHIN
ISBN 973-95063-1-5

Editura MIRON.

Partea I
AMINTIREA

Capitolul 1

New York 1994

„Nu poţi fi fericit în viaţa actuală din cauza celor ce s-au întâmplat în vieţile tale anterioare”.

Ce vei gândi, dacă cineva îţi va spune asta? Te vei gândi poate că nu mai ai speranţe şi atunci la ce bun să mai încerci?

E adevărat? Sau poate vei considera că femeia care ţi-a spus-o este o nebună şi poate ar fi mâi bine să te bucuri de fericirea lumească aici?

S-ar putea să faci ca mine şi să-ţi spui, „poveşti… nimeni nu retrăieşte vieţile anterioare, fiecare trăieşte acum”. Dar ar mai fi o soluţie: să pun o mulţime de întrebări şi să transform răspunsurile ei într-o poveste.

La asta m-am gândit când am întâlnit-o prima oară pe Nora, fiindcă eu sunt „scriitoare”, din orice unghi m-ai privi. Nu există nicio moleculă din mine care să fie îndreptată spre altceva şi care să nu gândească decât – cum pot folosi o întâmplare scriind o poveste?

Lumea mă întreabă cum am devenit scriitoare. Aş vrea să le dau un răspuns care să-i satisfacă. Mi-ar plăcea să le spun că mă plimbam printr-o pajişte plină de flori albastre când mi-a ieşit în cale o femeie frumoasă, îmbrăcată într-o rochie argintie, şi mi-a atins capul cu mâna. Cu o voce cristalină mi-a spus: „Îţi dăruiesc harul de a scrie. Pleacă şi scrie!”.

Uneori cred că oamenii ar vrea să ştie că am fost

„aleasă”, sortită ca un profet. Dar se ştie că profeţii spun „O, Doamne, de ce m-ai ales pe mine?” Iar uneori, gând este că „alegerea” este mai mult un blestem decât un har.

Oricum, v-am spus de ce am devenit scriitoare. Pot născoci poveşti despre orice, din absolut tot ce există pe pământ. Este destul să văd ceva, să aud, sau să citesc, şi în mintea mea începe să încolţească o poveste.

Pentru mine este ceva firesc să spun poveşti. Când oamenii mă întreabă cum am devenit scriitoare, aş vrea să-i întreb la rândul meu: „Ce aveţi voi în minte”, dacă nu poveşti? Când eşti la volan? Când asculţi un disc lung şi plictisitor? Când pui rufele la spălat? Pentru mine, totul reprezintă adevăratul mister al vieţii. Eu ştiu ce am în cap, dar în capetele celorlalţi oameni ce ar putea fi dacă nu tot poveşti?

În orice caz, acum că sunt o scriitoare consacrată (ceea ce înseamnă că-mi pot achita facturile fără a avea o slujbă), aflu că noi, scriitorii, suntem o castă faţă de care trebuie să fim loiali. Jurământul lui Hipocrate e un nimic în comparaţie” cu noi. Deoarece nu vreau să fiu exclusă din această castă, voi spune ce trebuie.

„Scrisul este o muncă grea”. Cineva a comparat scrisul cu tăierea venelor şi risipirea sângelui pe hârtie. Este adevărul adevărat. În realitate, scrisul este muncă grea. Să fiu a naibii, dacă nu trebuie să stau jos câte şase până la zece ore pe zi; ca apoi să mă plimb în jurul camerei gândind „Ce se mai întâmplă după aia”! Am o editură care îmi trimite flori şi bani la fiecare carte pe care le-o trimit eu.

În realitate munceşte oare mai greu o scriitoare, decât să zicem, o secretară? Eu mă trezesc când vreau. Ea se trezeşte dimineaţa când sună ceasul,

trezeşte copiii şi bărbatul, munceşte pentru un patron care nu o apreciază şi când ajunge acasă se apucă de treabă. Şi totuşi, nimeni nu exclamă „Eşti secretară, cum ai reuşit?” Eu cred că facem fiecare ce putem. Dacă ştii să conduci un camion, asta faci. Dacă te pricepi la oameni fără conştiinţă, te faci avocat. Dacă-ţi trec prin minte poveşti, le scrii. Pentru mine, a fi scriitor nu există nicio diferenţă oricât de importantă, faţă de celelalte meserii. Dar se pare că lumea nu este de aceeaşi părere.

Marea majoritate consideră că scriitorul este mai inteligent, mai perspicace, mai înzestrat faţă de ceilalţi şi de aceea manifestă respect şi veneraţie faţă de scriitori.

După părerea mea, ar trebui să avem o Loterie Naţională a profesioniştilor şi în fiecare an să fie alese cam zece profesii. Acestea să se bucure în anul respectiv de liste de prioritate, să primească scrisori de la admiratori, să dea autografe şi să beneficieze de sedii care să-i onoreze şi să le facă daruri.

Vedeţi? Iar sunt pe cale de a inventa o poveste. Dacă-mi daţi un subiect, nu mă mai opresc.

În legătură cu cele zece profesii ce se aleg, vreau să specific că există o profesie care este prea „oribilă” pentru a fi inclusă în loterie, şi aceasta este a „criticilor”, în special a celor de romane de dragoste.

Ar trebui să vă spun de la început, că dacă nu sunteţi de acord, nu mai trebuie să citiţi cartea aceasta. Eu scriu romane de dragoste.

Iată, am spus-o deschis!

Cu toată bucuria mea de viaţă, există un aspect într-adevăr îngrozitor. Acesta este modul cum priveşte lumea povestea de dragoste, pe cititorii ei, şi mai presus de orice, pe scriitorii de romane de dragoste!

Nu este lumea un loc blestemat? Am văzut un om

care recunoştea că făcuse sex cu propria lui fiică, de mai multe ori în copilăria fetei. Aproape fiecare actor sau cântăreţ povesteşte că a încercat toate drogurile cunoscute şi a nenorocit şi a îndepărtat majoritatea oamenilor din viaţa lor.

Cum sunt priviţi aceşti oameni? Sunt priviţi cu dragoste, înţelegere şi simpatie. Şi iată-mă pe mine, care ce fac? Scriu poveşti uşoare, amuzante, despre bărbaţi şi femei care se îndrăgostesc. Cel mai grav lucru pe care-l fac este că se aleg cu unul sau doi copii. Nu este vorba nici de drog, nici de incest. Nimeni nu-l arde sau omoară, sau chinuie cine ştie cum pe celălalt. Nu inventez personaje care să pună la cale omorârea cuiva. Eu inventez poveşti la care toţi visăm: să iubim şi să fim iubiţi.

Doar gândul la un scriitor de romane de dragoste ar trebui să-i facă pe oameni să surâdă. Ce frumos! Este vorba de dragoste, de râsete şi sărutări.

Dar nu, lumea s-a răsturnat cu dosul în sus, după cum văd, şi poveştile de dragoste şi scriitorii lor sunt ridiculizaţi, huiduiţi şi scuipaţi. Care să fie motivul?

Una din bucuriile mele este că femeile care le citesc îşi imaginează bărbatul care le va salva. Conform acestei teorii, femeile sunt atât de proaste, încât nu sunt în stare să povestească niciodată ceva conform cu realitatea. Dar despre bărbaţii care citesc romane poliţiste, îşi închipuie cineva că ar umbla după vecinii lor cu pistoale? Nu-mi amintesc de nimeni care să fi spus aşa ceva şi nici de nimeni care să se teamă de poveşti cu crime sau ficţiune. Dar se pare că femeile care visează la un bărbat frumos şi iubitor, care le poate salva, sunt proaste!

Iubito, dacă orice femeie poate visa aşa ceva, atunci romanele de dragoste nu ar reprezenta patruzeci la sută din industria scrisului. Dar să revenim

la critici. Ce se întâmplă cu aceşti tineri care au diplome universitare şi visează să lucreze la reviste cu conţinut intelectual? Se întâmplă că bătrânii care nu mai pot visa hotărăsc să dea acestor tineri prea gălăgioşi o lecţie de viaţă şi le oferă slujba cea mai grea din toată industria scrisului: aceea de critici ai romanelor de dragoste.

Cine cade victimă furiei acestor tineri proaspeţi diplomaţi? După ce au cheltuit o sumă de bani pentru studii, li se dă spre citire o carte pe a cărei copertă este desenată o mamă grijulie (aşa sunt numite după dimensiunile şi decolteul desenate pe copertă) şi imaginaţi-vă că aceste coperţi au fost inventate de un bărbat, nu de o femeie.

Astfel, criticul, bărbat sau femeie, îşi varsă focul pe mine, scriitorul de romane de dragoste, considerată cea mai mizerabilă creatură de pe pământ, o gospodină care posedă un cont în bancă!

Când faci recenzia unui roman de dragoste, trebuie să o faci conform unor reguli. Regula numărul unu este să-l compari cu cea mai bună carte pe care ai citit-o vreodată. Dacă nu se clasează cel puţin până la Jane Austen, atunci a şasea parte din cheltuielile tale de educaţie a fost folosită inutil şi-l dărâmă pe scriitor în modul cel mai răutăcios. Dacă, dimpotrivă, faci greşeala să-ţi placă romanul, atunci vei scrie doar: „Cei care citesc pe Hayden Lane; vor citit cu plăcere această carte”. Să nu faci greşeala să spui că ţi-a plăcut, căci orice ai face îţi, rupi gâtul. Dacă îi laşi să creadă că-ţi plac romanele de dragoste, nu vei mai fi avansat ca să te ocupi de ceea ce se cheamă „cărţi bune”.

Dar oare ce legătură au toate astea cu vieţile anterioare? Au mare importanţă, pentru că eu am treizeci şi nouă de ani.

În apropiere de patruzeci, încerc să-mi amintesc unele lucruri din viaţa mea. Uneori sunt la fel de curioasă ca şi cititorii mei, să ştiu cum am devenit scriitoare. Ce ne-a făcut să fim ceea ce suntem azi?

Cel mai important este să analizezi oamenii. De ce oare femeie aceea de pe stradă este îmbrăcată atât de serios? De ce există oameni care se tem de cuţite, de foc sau de înălţime? Dar cei care se tem să iasă din casă? Există teoria că orice teamă din viaţa adultă este provocată de o întâmplare groaznică care s-a produs în copilărie.

Terapeuţii preferă ceva ce nu-ţi aminteşti, pentru a avea prilejul să te vadă de sute de ori şi să-ţi poată încărca nota de plată, tot încercând să te ajute să-ţi aminteşti. În acest mod, după tratament, eşti mai sărac şi ai câteva amintiri triste.

Într-o perioadă tristă a bieţii mele (ce poate produce o „perioadă tristă" în viaţa unei femei decât un bărbat?) m-am dus şi eu la un terapeut. Era o femeie şi mi-a spus că am capul plin de poveşti, fiindcă aş fi vrut să mă culc cu tatăl meu. Când mi-am recăpătat vorbirea, i-am spus indignată „n-am vrut să mă culc cu tata". Ea mi-a răspuns calm, „atunci ţi-ai înăbuşit dorinţa".

Văzând că nu câştig nimic – şi câştigul a fost întotdeauna un lucru important pentru mine, nu m-am mai dus la ea.

Dar am încercat să-mi explic de ce scriu şi de ce scriu tot ce fac. Vedeţi, toţi scriitorii doresc ceva. Doresc să nu dispară după moarte. De aceea sunt atât de orgolioşi, gândind că oricine doreşte să citească tot ce au scris ei. Deşi ştim că Mark Twain a murit sărac, nu-l compătimim, fiindcă bătrânul şi-a atins ţelul. Va trăi veşnic. Fără îndoială că familiile noastre doresc să fim scriitori, pentru a câştiga cât mai mulţi bani, dar

noi, scriitorii, preferăm gloria eternă, banilor.

În asta stă problema. Nimeni nu vine la tine călare pe un nor azuriu cu un stilou în mână spunându-ţi: „îţi dăruim harul de a scrie”. Doreşti să scrii aşa ceva ca toţi să te ia în bătaie de joc, sau aşa ca să ţi se păstreze amintirea şi după moarte? Talentul nu este ca o maşină veche. Nu-l poţi schimba dacă nu-ţi place. Nu poţi spune: îmi schimb talentul după un anumit model.

Întâmplător, eu am talentul să scriu cărţi romantice, de care se râde şi sunt ridiculizate. În orice film, când regizorul vrea să demonstreze că o femeie este proastă, îi pune în mână un roman de dragoste.

De la început, m-am hotărât să fiu recunoscătoare pentru orice talent aş avea. Cei care o pot face merg pe această cale, ceilalţi trebuie să se mulţumească cu critica. Scriitorul Anthony Trollope spunea: „Doar un cap tare scrie pentru orice în afară de bani”. Este adevărat. Nu te poţi aşeza în faţa calculatorului şi să spui: „Voi scrie istoria în felul meu”. Nu merge. Nu eşti tu acela care poţi decide mersul vieţii, alţii pot. În orice caz, mă mir cum am ajuns să scriu romane de dragoste şi privesc în urmă la viaţa mea ca să înţeleg cum de am ajuns un astfel de scriitor. De altfel, aş vrea să ştiu ce m-a făcut aşa cum sunt, sub toate aspectele.

Până la şase ani, am fost cel mai fericit copil de pe pământ. Părinţii mei, sora mea şi cu mine, locuiam alături de două case pline de verişori, mătuşi şi două cupluri de bunici. Era un paradis! Eu eram şef de şleahtă, dând ordine, spunându-le ce şi cum să facă. Imaginaţia mea era admirată sincer. Poate că nu de toată lumea. Odată, am văzut-o pe bunica sucind gâtul unui pui şi i-am spus vărului meu că trebuie s-o ajutăm pe Nana şi să sucim gâtul la toţi puii. Aveam cinci ani, şi iată-ne puşi pe treabă luând puii între genunchi şi

sucindu-le gâtul pe rând. Când bunica a ieşit din casă cu un vas cu apă, toţi puii zăceau cu capul sucit într-o parte privind ca şi când s-ar fi îmbătat. Nu ştiu nici acum, având în vedere temperamentul feroce al bunicii, cum am scăpat cu viaţă eu şi vărul meu.

Dar anii aceia minunaţi au luat sfârşit, când mama a hotărât că suportase destul caracterul bine cunoscut al soacrei ei. Mama, (care desfidea orice concurenţă în materie de încăpăţânare) l-a informat pe tata într-o zi că achiziţionase o bucată de pământ şi că va trebui să-i clădească o casă pe el. În gospodăria părinţilor noştri, ne plăcea să afirmăm că tata era cel care stabilea regulile. Cred că regula era să-i dăm mamei ce voia, căci altfel ne făcea viaţa imposibilă. Orice gânduri ar fi avut, nu era destul de prost să se opună mamei când în ochii ei apărea acea privire. Oricât ar fi filosofat, rezultatul era acelaşi – ne-am mutat. În ziua aceea, mi-am pierdut toţi verişorii şi bunicii; mi-am pierdut puii, vacile şi un oposum cuibărit într-un butoi în grajd. Am pierdut tufele de mure care îmi dădeau urticarie şi merii în care mă căţăram. Într-o singură zi am devenit din căpetenie, o persoană importantă, copilul care trebuia stăpânit.

În câteva ceasuri am schimbat viaţa cea mai minunată din lume, în cea mai plicticoasă viaţă. Sora mea era croită după acelaşi tipar cu mama. Erau bune. Bune, bune…

Ce poate fi mai plictisitor decât bunătatea! Mama îmi spunea mereu „Nu mânca prea multă ciocolată, ai să te îmbolnăveşti!” sau, „Nu pot să mă uit acum la asta. Am prea multă treabă”, sau, „Hayden, nu poţi să citeşti acum, nu ai terminat de spălat baia”. Şi tot aşa mereu. Fiecare lucru trebuia făcut la timpul potrivit. Dar atât cât îmi amintesc, nu a mai fost timp de distracţie. Nu există oare oameni care vor să facă

mereu ceva ce nu este conform unui program? Eram oare singura fiinţă pe lume care dorea să mănânce câtă ciocolată putea fără să se gândească la consecinţe?

Privind *în urmă,* gândesc că există mii de oameni care se tem să încalce regula. Se tem probabil că dacă se încumetă să o încalce, vor pierde autocontrolul şi vor deveni un *lucru* oribil, cum ar fi, după mama mea, o femeie care nu spală podeaua în baie. Oricare ar fi fost conţinutul educativ al acestora, rezultatul era acelaşi: m-am izolat şi am rămas singură. Trebuia să încerc să stau dreaptă, să umblu liniştit şi să nu fiu niciodată recalcitrantă. Am încercat, dar este foarte greu să te stăpâneşti când eşti copil. Cred că o mare pârte din mine s-a spulberat auzind cum mi se spunea de milioane de ori, „ştii cum eşti tu!”. Am simţit că părinţii mei gândeau că dacă nu mă vor ţine sub supravegherea lor strictă, zi şi noapte, îmi voi pierde controlul. Poate voi începe să mănânc ciocolată şi să râd fără să mă mai opresc. Poate se temeau că sunt incapabili să mă stăpânească şi voi deveni eu însumi.

Acum când sunt adultă şi ştiu totul despre adulţi (vorbă să fie!) ştiu că părinţii meu nu aveau imaginaţie, iar eu aveam. Când cumpărau ceva ce trebuia asamblat, citeau instrucţiunile şi-l montau aşa cum indica fabricantul. Eu când cumpăr ceva, am impresia că instrucţiunile sunt false. Dacă nu reuşesc să-l montez uşor, mi se întâmplă adesea să sar de câteva ori pe cutie şi să spun toate vorbele urâte pe care le ştiu, noroc că nu ştiu prea multe.

Pedeapsa mea pentru această ispravă vine din cuvintele pe care le aud mereu „este spre binele tău”. În viaţa mea nu le-am înţeles! Când cineva îţi spune „spre binele tău”, înseamnă „întotdeauna, întotdeauna”, că acea persoană vrea să-ţi dovedească

superioritatea sa.

Mă întreb mereu cum am supravieţuit acestor „ucigaşi ai spiritului” şi afirmaţiei că „sunt altfel”, pentru care eram dusă mereu la preot ce mă sfătuia cum să mă schimb. Şi cum am supravieţuit auzind-o pe mama care întreba mereu rudele, dacă o pot sfătui ce „să facă” cu mine?

Eu am făcut ce era mai bine, m-am refugiat în lumea poveştilor.

Citeam tot timpul. Când mă punea să fac curat în camera pe care o împărţeam cu sora mea, mama era mai preocupată de timpul pe care mi-l petreceam muncind, decât de curăţenia podelei după ce terminam. Controla mereu curăţenia becurilor care nu trebuiau să aibă nicio pată. Aşa că am învăţat şi treaba asta, ca după aceea să mă închid în dulap cu o carte, o lanternă şi cu aspiratorul, timp de patruzeci şi cinci de minute. Dar cum mama avea auzul fin ca un liliac, trebuia să mă asigur că aspiratorul funcţiona, aşa că mi-l plimbam pe faţă aspirând şi citind. Am învăţat să mă asigur că furtunul era curat, căci altfel mă murdăream pe faţă şi mama m-ar fi pus să fac din nou curăţenie.

Iată deci cum am învăţat să muncesc, muncesc mereu, şi să fac curăţenie conform eticii mamei şi în acelaşi timp să pot avea un program şi pentru cititul cărţilor de care eram îndrăgostită. Nu am citit numai poveşti, ci şi cărţi despre eroi, despre oameni care făcuseră ceva în viaţă. Eroii acelei perioade erau Daniel Boone şi Jackie Cochram şi căpitanul lord Richard Francis Burton. Era cea mai măreaţă regină Elisabeta I, apoi erau fetele care se deghizau în băieţi şi făceau spionaj. Ah... lista era nesfârşită! Fără să-mi dau seama, eu cercetam, termenul este exact – făceam cercetări. Primesc acum scrisori de la cititori

care mă întreabă uimiţi „când ai făcut cercetările necesare de poţi să scrii nuvele istorice?”. Dar să revenim la realitate! O femeie îmi scrie că are o normă întreagă la serviciu, şi trei copii care au sub cinci ani şi mă întreabă cum pot să scriu romane de dragoste. Eu o întreb la rândul meu, cum poate supravieţui?

Vă explic toate acestea despre viaţa mea, pentru că vreau să-mi conving cititorii că sunt o persoană zdravănă, normală, fiindcă mi s-a întâmplat ceva care nu este normal şi poate nici nu dovedeşte o minte întreagă.

Să vedeţi... m-am îndrăgostit de unul din personajele imaginate de mine.

Până când am început să scriu o carte intitulată *Eternitate,* mă consideram o persoană normală. Aveam eu capul plin de poveşti, dar eu compătimesc persoanele cărora le lipseşte „ceva”.

Eram fericită, cred eu, aveam treizeci şi şapte de ani, o carieră realizată, prieteni şi în plus întâlnisem un om minunat, pe Steven. Steven era visul devenit realitate: frumos, amuzant, talentat şi îndrăgostit. Nu mi-aş fi putut imagina mai bine! Mă adora. Râdea de toate glumele mele, mă găsea frumoasă, inteligenta. Totul era perfect între noi. Fără îndoială că voiam să mă mărit. Când m-a cerut, într-o trăsură frumoasă plimbându-ne prin Central Park, mi-am aruncat braţele în jurul gâtului său şi i-am spus „da, da, da!” cu atâta entuziasm încât l-am speriat.

Dar în noaptea aceea, – mai exact duminică dimineaţa, m-am trezit la trei noaptea cu o „idee”. Era ceva neobişnuit pentru mine.

Când la începutul carierei mele de scriitor eram plină de „idei” şi speriată că le voi uita când mă voi trezi, mă aşezam imediat la birou şi scriam toată noaptea. Dar după ce scrisesem cam zece cărţi, chiar

dacă mă trezeam cu o idee, adormeam din nou.

Dar în noaptea cererii în căsătorie, purtând pe degetul de la mâna stângă inelul de la Steven, am avut o „IDEE”. Era atât de mare, încât nu m-am mai relaxat ca să adorm încălzită de Steven care era lângă mine.

Am coborât în vârful picioarelor şi m-am dus la calculator să-mi pun gândurile pe hârtie. Gândurile mele se refereau mai mult la un personaj decât la o carte. Adică un bărbat. Un bărbat minunat, care nu semăna cu niciunul despre care mai scrisesem. Era mai real decât toate personajele pe care mi le imaginasem. În cărţile mele am scris povestea unei familii Tavistock.

Când am început să scriu despre ei, de fiecare dată când terminam, mă întristam fiindcă ştiam că nu voi mai scrie despre aceleaşi persoane. Dar într-o zi, am avut o idee minunată să scriu patru cărţi despre patru fraţi din aceeaşi familie. Dar nu mă gândisem că de data aceasta voi fi de patru ori mai tristă. Şi atunci, mi-a venit ideea că pentru a nu mai fi tristă, voi scrie mai multe cărţi despre aceeaşi familie.

Nu mi-am dat seama în momentul acela în ce situaţie mă băgăm. Cum numărul de, cărţi creştea, primeam prin poştă numeroase scrisori prin care mi se cerea să studiez arborele genealogic al familiilor. Lumea îmi dădea sugestia ca bărbatul şi soţia din prima carte aveau un băiat, ca în următoarea, băiatul lor să aibă un copil care va trebui să fie o fată. Am fost obligată să-mi procur genealogii profesionale şi să rămân în aceeaşi familie, deoarece, în câţiva ani adunasem patru sute de. Personaje, toate înrudite.

Cu timpul am îndrăgit familia Tavistock şi pe toţi verii lor, care s-au identificat la mine cu realitatea. Deci nimic neobişnuit ca în noaptea logodnei mele să scriu despre un bărbat cu numele de Tavistock.

L-am botezat James Tavistock, prescurtat Jamie şi era nici mai mult nici mai puţin decât un scoţian mare şi frumos din secolul al şaisprezecelea, care colinda lumea. Eroina era o femeie modernă din zilele noastre, care revine înapoi, în timp, pentru a-l întâlni.

Când Steve s-a trezit de dimineaţă, eram încă la computer încercând să găsesc dialoguri şi date despre carte. Nu mă văzuse niciodată aşa, fiindcă eu mă obişnuisem să scriu între nouă şi cinci după-amiaza. Îmi luam liber la. Sfârşit de săptămână şi vacanţele ca toată lumea. Găseam că lucrul era mai bine organizat şi nu aşteptam inspiraţia. Singura inspiraţie de care am nevoie, este ideea chiriei pe care trebuie s-o plătesc în. Fiecare lună!

Steve era înţelegător. Era bancher, (nu-i încredinţez economiile mele, sunt doar îndrăgostită, nu nebună!) şi era fascinat de creaţia literară. Aşa că şi-a comandat micul dejun la magazin (în lumea reală, femeia prăjeşte ouăle pentru bărbatul său, dar la New York le comandăm prin telefon) iar eu am continuat să scriu.

După puţin timp, plictisit de ţăcănitul maşinii, a încercat să mă convingă să ieşim să vedem un film sau să ne plimbăm prin parc. Dar n-am vrut să plec, părea că nu mă pot opri să scriu despre Jamie.

Steve m-a înţeles şi s-a hotărât să mă lase să lucrez, promiţând să ne vedem a doua zi. Dar nu l-am văzut nici a doua zi, nici a treia zi. De fapt, nu l-am mai văzut două săptămâni. Nu doream să văd pe nimeni, singura mea dorinţă era să scriu despre Jamie.

Noaptea până în zori, citesc cărţi despre Scoţia şi-mi formez ideile despre Jamie. M-am gândit la el, l-am visat, îi văd ochii întunecaţi şi părul negru. Îi pot auzi râsul. Ştiam care sunt părţile lui bune şi care cele rele. Era curajos şi cinstit; preţuia onoarea care era

forţa vieţii lui. Mândria lui îl stingherea. Dar cu toate calităţile lui, era orgolios şi uneori leneş ca o pisică. Singurul lucru pe care şi-l dorea eram eu, adică eroina, care îl aştepta.

După două săptămâni am ieşit cu Steve, dar nu ştiu ce s-a întâmplat, era ca şi când nu-l puteam vedea. Ca şi când aş fi privit lumea cu nişte lentile unse cu vaselină. Nimic nu mi se părea real. Părea că singura persoană pe care o vedeam şi o auzeam era Jamie. În lunile care au urmat, obsesia mea despre acest om creştea. Steve făcea tot ce-i trecea prin cap ca să-mi atragă atenţia. Mi-a vorbit, m-a rugat să încetez lucrul şi să-i acord atenţie.

— Unde este femeia de care m-am îndrăgostit? a întrebat zâmbind, încercând să scoată la iveală faptul că suferea.

Eu nu-i puteam răspunde. Singurul lucru ce-mi doream era să mă întorc la computer şi la cărţile mele. Nu ştiu ce căutam în cărţi; speram, poate, să-l găsesc pe Jamie în ele. Trebuie să mărturisesc că în tot acest timp Steve a fost minunat. Mă iubea cu adevărat.

După aproape patru luni cât l-am neglijat complet, m-a rugat să mergem la un specialist. Începusem să mă simt vinovată. Nu, nu-i adevărat, mă gândeam că ar trebui să mă simt vinovată, dar singurul meu sentiment era de fapt că aş fi vrut să fiu lăsată în pace de toţi, să rămân doar cu Jamie.

Trei luni de zile am mers împreună cu Steve la un psiholog să vorbim despre copilăria mea. Pe mine nu mă interesa deloc. Stăteam şi le spuneam ce ar fi vrut ei să audă: că mama nu mă iubea şi nici tata, etc. Adevărul îl ţineam ascuns în capul meu, nu mă gândeam decât la ce aveam să scriu despre Jamie. Oare m-am exprimat bine descriind razele soarelui care, se joacă în părul lui? Am descris bine râsul lui?

Steve a înţeles foarte bine că nu dădeam nicio atenţia psihologului, aşa că după opt luni, fără să obţină nimic de la mine, mi-a cerut să rupem logodna. I-am dat înapoi inelul, având impresia că totul se petrece la distanţă. Singurul meu gând era acum că pot să-mi petrec tot timpul cu Jamie.

Când am descris pentru prima dată prietenei mele Daria care este şi editoarea mea obsesia mea pentru erou, ea s-a bucurat. Scriitorii obsedaţi scriu cărţi mari. Aceştia îşi cheamă editorii şi-i întreabă „ce vrei să-ţi mai scriu acum?”

Daria era singura persoană pe pământ dispusă să asculte despre acest bărbat, tot atât cât eram eu dispusă să vorbesc despre el. Sincer vorbind, Daria învăţase să asculte scriitorii fiindcă le edita cărţile şi chiar în timp ce mânca un corn dădea indicaţii despre legături şi coperţi. Avea o minte extrem de ascuţită. Dar ceva s-a întâmplat. După ce timp de trei luni am încetat să-i mai vorbesc despre carte, Daria mi-a spus că vrea să vadă ce am scris.

La cererea ei, am ţipat – nu!

Toţi scriitorii par a fi plini de încredere în ei, dar la toţi ni se înmoaie picioarele. Ne este o frică îngrozitoare de editori, acei oameni care sunt primii cititori.

Daria se entuziasma întotdeauna de primul capitol pe care i-l trimiteam. Mai târziu îmi spunea că totul nu este decât gunoi, dar nu mi-o spunea chiar de la început. Ca atunci când nu-i poţi spune celei mai bune prietene că băiatul de care este îndrăgostită este un ticălos, dar după ce o rupe cu el, îi spui adevărul.

În mod obişnuit, îi trimiteam Dariei cartea mea în capitole de câte cincizeci de pagini şi începeam să o cert când îmi spunea părerea ei (în caz că mă lăuda) înainte chiar ca poşta să i-o aducă. O altă carte i-am

trimis-o în întregime, adică cinci sute de pagini în capitole de câte zece pagini. Înţeleapta Daria refuză să aibă un fax, căci în felul acesta toţi scriitorii ei doritori de apreciere i-ar trimite prin fax pagină cu pagină, cerându-i să le laude fiecare paragraf pe care sunt siguri că l-au scris foarte bine.

Astfel, înţelegeţi cât era de neobişnuit să refuz să-i dau ce scrisesem. I-am spus că voiam să termin capitolul la care tocmai scriam.

Adevărul era că nu voiam ca Daria sau altă femeie să pună ochii pe Jamie al meu. Nici după câteva luni nu i-am permis Dariei să vadă ceva din cartea mea şi ea a început să fie îngrijorată. Unii scriitori spun minciuni lăudându-se că scriu mult, dar ştiam că Daria nu va gândi aşa despre mine, ştiind că-mi place să scriu, scriu pentru că trebuie, scriu pentru că sunt făcută să scriu.

Daria a fost mai îngrijorată când, după o lună de la întâmplarea cu Steven, i-am spus că am rupt logodna cu el. „Nu mi-ai spus” mi-a zis ea îngrozită, fiindcă eram prietene sincere, nu numai prietene de afaceri. Părea puţin speriată când i-am mărturisit că nu-mi pasă de ruperea logodnei şi că nu am fost foarte supărată de acest fapt.

Lunile au trecut şi eu am continuat să scriu. Când scriu, îmi fac un dosar denumit „scene” şi de câte ori am o idee despre un posibil dialog pe care l-aş putea utiliza în carte, îl notez în dosar. Dar scrisesem atât de mult despre Jamie, încât dosarul meu avea peste şase sute de înregistrări, peste patru sute de pagini şi eu nici nu începeam să scriu cartea. Îmi spuneam mereu că mai am nevoie de documentare, sau ceva mai mult despre Jamie, înainte de a începe cartea. Îi pusesem pe Jamie şi pe eroina mea pe care o botezasem Caitlin în toate situaţiile posibile. Îmi spuneam că trebuie să le

analizez caracterele. Scrisesem douăzeci şi cinci de cărţi şi nu simţisem niciodată această nevoie, dar pe de altă parte niciodată un caracter pe care-l descrisesem nu mă făcuse să simt ce simţeam acum. Deseori părea că aş fi îndrăgostită de un erou, dar nimic nu se putea compara cu ce simţeam acum pentru Jamie.

Lunile treceau şi eu continuam să-mi scriu notiţe pentru carte. Jamie nu mai era scoţian, ci un englez din timpul reginei Elisabeta I.

Daria era mai supărată că încă nu-i permiteam să citească ce scrisesem. Mi-a reamintit că depăşisem termenul angajamentului meu; dar asta nu m-a impresionat. Mi-a trimis o copie a copertei şi mi-a vorbit de toţi oamenii din editură care depindeau de mine, lucru de care am foarte mare grijă. Dar nu-mi păsa de nimeni şi de nimic, ci doar de Jamie.

Cred că doar când am primit invitaţia la nunta lui Steve, mi-am dat seama că eu am „o problemă”. A fost probabil o răutate, m-a rănit faptul că mi-a trimis acea invitaţie frumos pictată, care îmi arăta că îl pierdusem cu adevărat, deşi fusese bărbatul cel mai bun ce mi se putea întâmplă să-l întâlnesc. Am înţeles că pierdusem un bărbat în carne şi oase, minunat, pentru unul inventat de mine pe hârtie. Mi-am amintit că luni de zile nu mai vorbisem cu niciunul din prietenii mei, şi că începuse să se bârfească despre mine. „Ce s-a întâmplat cu Hayden Lane?”

Dar înţelegerea nu te poate opri să faci ceva rău. Toţi fumătorii ştiu că ar trebui să nu mai fumeze, dar asta nu-i convinge să renunţe. Când am fost capabilă să recunosc că aveam cu adevărat o problemă, am hotărât să cer un ajutor. Trei luni de zile m-am dus zilnic la un psihoterapeut. Dar a fost inutil. Nimeni nu mai văzuse un caz ca al meu. Am încercat să-i ascund

că omul care mă obseda era doar o născocire a imaginaţiei mele, dar am gură mare şi nu mă pricep la secrete, aşa că a aflat adevărul. M-a sfătuit să ies mai mult, să mă întâlnesc cu oamenii. Am încercat dar nu a mers, fiindcă eu îi plictiseam pe toţi cu vorbe ca „Jamie spune”, sau „lui Jamie îi place”, sau „aşa face Jamie”.

Când acest tratament nu a dat rezultate, am început să încerc alte metode, să înţeleg ce se întâmplă cu mine. În New York există aproape la fiecare colţ o persoană care ghiceşte în palmă, sau un psiholog, unul care citeşte în cărţile de joc, şi persoane cu preocupări ezoterice. M-am dus la câţiva dintre ei sperând ca unul să-mi spună că într-o săptămână sau două îmi voi reveni, voi fi eu însămi. Dar niciunul nu m-a putut ajuta. Mi-au spus că sunt bogată şi celebră şi aveam în palmă o stea care arată că sunt o persoană „diferită”. Mi-au spus că lumea începea să mă considere nebună şi hotărâseră să mă evite, ca pe o încărcătură de exploziv.

Cu alte cuvinte, nu mi-au spus nimic mai mult de cât ştiam deja. Acasă plângeam mult şi tânjeam după Jamie tot timpul. Nu mă mulţumeam doar să scriu despre el, voiam să-l simt, să-l ating, să-i vorbesc. Voiam să merg pe urmele paşilor lui pe câmp, voiam să-i fac copii. Nu ştiu ce s-ar fi întâmplat, sau cât ar mai.fi durat dacă nu aş fi întâlnit-o pe Nora. Avea un birou peste drum de coaforul meu, cu o reclamă roşie, de neon, ca un păianjen agăţat în pânza lui, pe care scria. Astrologie”. Cum stăteam acolo cu casca pe cap (fiindcă îmi vopsesc puţin părul prea deschis la culoare ca să pară „natural”), m-am gândit că mă voi duce la ea să-mi facă horoscopul.

Spun că Nora este ca un păianjen, fiindcă ştie despre astrologie şi mai puţin de câte ştiu eu. Reclama era pusă ca să atragă oamenii. În realitate, Nora este o

ghicitoare, şi eu cum m-am aşezat, i-am cerut să-mi facă horoscopul, iar ea a răspuns: „Ce-ar fi să facem în locul lui un examen psihologic?”

Am răspuns „desigur” şi totul a început după acest cuvânt.

Capitolul *2*

— Imaginează-ţi că nu eşti aici. Unde eşti, unde îţi imaginezi că eşti? a întrebat presupusa astroloagă ghicitoare.

— La calculatorul meu. Îmi place să glumesc, dar cum ea era ghicitoare, n-ar fi trebuit să ştie ea unde eram?

— Eşti îndrăgostită, foarte îndrăgostită de cineva, dar ceva nu merge, ceva îţi blochează această dragoste. Ce anume?

Am amuţit… ceva ce mi se întâmplă foarte rar, şi am privit-o. Era prea aproape de adevăr, dar nimic nu m-ar fi determinat să-i dau un ajutor. În ultimele luni prea mulţi aşa-zişi psihologi îmi ghiciseră problema.

În primul rând, am fost sigură că nu citise niciun manual de ghicit.

Nora nici nu arăta a ghicitoare. Cei pe care îi ştiu se deghizează răzându-şi sprâncenele şi le desenează apoi în altă parte a feţei, poartă cercei cât nişte farfurii şi se înfăşoară în şaluri ieftine, colorate. Nora nu avea nimic din toate acestea. Era drăgălaşă, cu figura rotundă, cu ochi mari, căprui cu părul scurt, modern pieptănată, şi cu o rochie modestă de sfârşit de săptămână. Era normală, plăcută şi în niciun caz nu părea bizară.

Înţelegeam că nu se îmbrăca în chip de

vrăjitoare, dar de ce nu-mi spunea ce se spune de obicei? Putea să-mi spună că voi întâlni un bărbat înalt şi brun etc, etc. Şi mai presus de toate, nu trebuia să-mi pună întrebări. Am inspirat adânc.

— Nu ştiu ce mă blochează, pentru că nu sunt îndrăgostită.

Vocea mea era puţin sarcastică. O mulţime de psihoterapeuţi mă convinseseră în ultimul timp că nu puteam iubi o persoană care nu exista. În special, nu-mi plăcea felul ei de a mă aborda, fără să-mi spună că voi întâlni pe cineva pe care îl voi iubi, dar că sunt deja îndrăgostită. Era cert că nu era adevărat. Nu exista niciun bărbat în viaţa mea, cel puţin niciunul în carne şi oase. Am socotit-o cea mai nepricepută psihoterapeută pe care o întâlneam.

Supărată, gândind că-mi voi cere banii înapoi, mi-am adunat lucrurile şi mă pregăteam să plec.

— Mulţumesc foarte mult, dar… am spus ţâfnoasă.

— Nu ştii că eşti îndrăgostită, pentru că nu l-ai întâlnit încă.

M-am aşezat din nou pe scaun. Începeam să ne înţelegem, să ne apropiem de străinul înalt şi negricios. Mai mult, acest frumos personaj era deja iubit. Poate că era bărbatul care mi-l va scoate din cap şi din inimă pe Jamie. Şi poate că Nora va şti cum să o facă.

— Când voi întâlni acest bărbat… am întrebat, intrând şi eu în joc.

Nora mă privea tăcută, şi am privit-o şi eu. Eram în acelaşi timp mulţumită că nu o plătesc cu ora.

— Îmi pare rău, nu făceam decât să-ţi citesc gândurile, a spus ea, privind în altă parte.

Afirmaţia m-a pus pe gânduri. Putea citi gândurile oricui, oricând? Ce se petrece în capul oamenilor?

Putea să ghicească mergând în autobuz că vecinul de pe scaun, plănuia să omoare pe cineva? Eram sigură că totul nu era decât o poveste.

Bineînţeles, nimeni nu putea citi gândurile cuiva, dar ea putea?

Aşteptam să-mi răspundă şi Nora şi-a trecut mâna peste obraz. Asta dovedea că nu se fardează, lucru pe care îl invidiam. Eu am părul şi pielea atât de palide, încât dacă-mi ştergi fardul arăt ca un şoarece alb.

— Eşti o fiinţă foarte nefericită.

Mi s-a tăiat respiraţia. Nimeni nu-mi mai spusese aşa ceva. Am succes, sunt sigură pe mine, frumuşică şi inteligentă etc. Era ceea ce îmi dorisem să fiu. Am privit-o ridicând din sprâncene.

— Sunt o scriitoare de mare succes. Fir-ar să fie! Mi-a venit în gând regula numărul unu: să nu spui niciodată nimic psihologului; lasă-l pe el să-ţi vorbească.

— Banii nu înseamnă nimic în viaţă, şi nici succesul. Poţi fi regină şi să nu te realizezi în viaţă, mi-a spus Nora. Ce dovadă mai bună decât familia regală britanică?

— Ce înseamnă atunci reuşita în viaţă? am întrebat-o eu, renunţând să fiu ironică, dornică să mai aud o părere.

— Să dăruieşti şi să primeşti dragoste, mi-a răspuns ea.

Dragoste… m-am gândit, doar despre asta scriu eu. În special să iubeşti un bărbat. Dar în acel moment nu aveam nicio fiinţă bărbătească pe care s-o iubesc.

— Am prieteni, iubesc o mulţime de oameni şi mă iubesc şi ei, m-am auzit spunând ca un copil necăjit.

— Nu, pentru tine nu este de-ajuns.

Poate că păream frustrată, sau ca şi când mi-ar fi

venit să plâng de starea mea. Am tendinţa să mă autocompătimesc şi când mi-a spus aşa, mi-a sunat un clopoţel în cap. Auzisem că nunta lui Steven fusese foarte frumoasă.

— Poate ar fi mai bine să-ţi explic, mi-a spus Nora. Multe femei pot fi fericite cu orice bărbat, să zicem unul din douăzeci. Dar ele nu cer prea mult. Îşi doresc un bărbat bun care să le întreţină, care să se joace cu copiii etc…

— Orice femeie îşi doreşte asta… am întrerupt-o eu cu obiceiul meu prost. Doar la New York sunt în elementul meu, căci oamenii ţipă unul la altul.

— Da, asta am spus, mi-a răspuns Nora sfredelindu-mă cu, privirea şi dovedindu-mi că este mai deşteaptă decât mine. Majoritatea femeilor doresc un bărbat care să fie bun cu ele şi îl aleg după cum se potrivesc din punct de vedere familial, al averii şi al educaţiei, astea sunt criteriile.

A tăcut. Iar eu m-am gândit: foarte bine, mi-ai spus prologul, dar când începe povestea? Îmi storceam mintea ca să-i răspund căci ea părea că aşteaptă să vorbesc. Mintea mea scapără uneori, dar alteori ai zice că se odihneşte.

— Ah… ce-mi doresc eu?

Nora mi-a zâmbit aşa de dulce, încât m-am simţit ca şi când aş fi fost în clasa întâi primară şi aş fi aşteptat să-mi dea o recompensă. Clipind din ochi, mi-a spus:

— Tu vrei totul. Vrei Marea Pasiune, o poveste minunată. Tu vrei stelele şi luna. Vrei un bărbat care să fie strălucitor şi puternic, dar în acelaşi timp blând şi moale, talentat şi frumos, vrei un bărbat care poate iubi cu toată fiinţa, aşa cum l-ai iubi şi tu. A doua parte a spus-o privindu-mă fix în ochi.

M-am lăsat pe spate în scaun şi am privit-o şi eu:

Toţi astrologii, ghicitorii şi psihologii pe care îi văzusem în ultimul timp nu fuseseră în stare să-mi spună atâtea despre mine, cum o făcea femeia asta în zece minute.

— Da, aşa vreau, am încercat să spun atât de emoţionată că abia puteam să vorbesc. Din nefericire, ce mi-a spus Nora apoi m-a uimit.

— Trebuie să te mulţumeşti cu mai puţin.

Începeam să mă dezmeticesc şi simţul umorului revenindu-mi m-am gândit la cele ce vorbeam. Zâmbind, am continuat:

— O.K… mă mulţumesc cu jumătate, ai ceva verişori frumoşi? Dar să nu aibă părul roşu, fiindcă nu-mi plac bărbaţii roşcaţi.

Nora a zâmbit discret.

— Nu, niciunul nu te-ar satisface. Îl vei cunoaşte când îl vei vedea.

M-am întristat. Cunosc povestea… când îl vei întâlni… Eu voiam o adresă, un telefon! Doream pe cineva care să mi-l scoată din cap pe Jamie.

Nora mă privea citindu-mi gândurile. N-avea decât. Tot ce aveam în cap fusese deja aşternut pe hârtie şi vândut editurii. Şi dacă l-aş fi văzut pe Jamie, i-aş fi putut spune sincer că este tot unul din eroii mei pe hârtie.

— Deci, ghiceşti viitorul, sau spui numai ce nu poate exista, am întrebat-o eu ironic.

— Viitorul tău este şi prezentul dacă persişti să o doreşti.

Pe dracu’! Nu pot suporta discuţiile profunde, absconse. Nu agreez poveştile cu conversaţii ce au loc între soare şi lună. Dacă aş scrie într-o carte de-a mea ceea ce spunea atunci Nora, Daria ar râde de mine şi mi-ar atrage atenţia că nu avea niciun înţeles.

M-am gândit să începem să discutăm logic.

— Puţin mai înainte, ai spus că există acest

bărbat formidabil pentru mine, ca apoi să-mi spui că viaţa mea va rămâne neschimbată, ceea ce înseamnă că nici măcar nu voi întâlni acest bărbat. Apoi, îmi spui că viaţa mea este cea pe care mi-o doresc, ceea ce presupun eu, înseamnă că şi dacă voi întâlni acest bărbat, aş putea face prostia să-l părăsesc.

— Da.

Of… şi eu care voiam să-mi explice, nu să mă aprobe. Am privit-o aspru, pironind-o.

— Când şi unde voi întâlni acest om formidabil?

Fără să ezite, mi-a răspuns:

— În a treia viaţă, după aceasta de acum.

Nu mai gândeam, şi nici nu mai puteam vorbi, şedeam şi o priveam.

Părea că ghiceşte că sunt uimită. Când am vorbit despre viitor, m-am gândit la un interval în jur de… zece ani.

— Veţi fi foarte fericiţi împreună, mi-a spus, încercând să mă consoleze. Dar înainte de a-l întâlni va trebui să înveţi multe lucruri.

Mi-a revenit pofta de râs.

— La ce bibliotecă pot să găsesc aceste învăţături?

Dacă trec uşor examenul, aş putea să-l am de Crăciun?

Începusem să cred că Nora nu avea simţul umorului (adică, după mine, nu râdea de glumele mele) fiindcă nu înceta să mă privească, fără măcar să zâmbească. La tăcerea ei, am întrebat-o:

— Nu pot avea un bărbat pentru că sunt lucruri pe care nu le-am învăţat, sau pentru că sunt blocată, am dreptate?

Ea m-a aprobat.

— Ai idee ce mă blochează?

— Va trebui să mai cercetez.

Atunci am zâmbit. Obiceiul clasic, m-am gândit. Îmi va spune cât trebuie să-i plătesc pe săptămână ca să-mi „găsească” bărbatul.

La zâmbetul meu, şi poate ghicindu-mi gândurile, Nora s-a înroşit.

— Ţi se pare că sunt bogată? a ţipat ea roşie de supărare. Crezi că pretind o grămadă de bani oamenilor ca să-i ajut? Simt că eşti o femeie tulburată şi ai venit la mine pentru a-mi pune întrebări la care nu găseşti răspuns. Sincer, nu vrei să te recunoşti? Vrei să faci ceva folosindu-mă pe mine ca să mai câştigi bani. Dumneata eşti interesată să câştigi, nu eu.

Doamne, cât m-am simţit de mică! Îmi venea să mă strecor pe uşă afară. S-ar fi putut să am intenţia să folosesc datele ei pentru cartea mea. Putea să creadă că-mi bat joc de ea. Dacă ar fi fost altă persoană, i-aş fi plătit pentru cercetarea mea, dar fiindcă societatea o stigmatiza socotind-o un şarlatan (fără a o pune la încercare) greşisem eu şi mă comportasem incorect. Am respirat adânc şi mi-am cerut iertare.

— Da, ai dreptate, sunt întotdeauna în căutare de subiecte pentru cărţile mele.

După ce m-am relaxat, i-am pus câteva întrebări despre clienţii ei mai interesanţi. Nu mi-a spus niciun cuvânt, nimic, despre ei.

— Dacă vrei să ştii ce fac, şi cum lucrez, ar trebui să ne gândim la dumneata. Eu cred că problema dumitale îşi are răspunsul în vieţile trecute.

Ca să nu râd, a trebuit să-mi muşc limba. Oamenii nu cred în vieţile anterioare, nu ştia asta? În timp ce mintea mea lucra să găsească ce era rău în asta, cel mai limpede mi-am amintit vorbele pe care un excelent autor mi le spusese odată, „nu are nicio importanţă dacă este adevărată sau nu, povestea este excelentă”.

Vieţile anterioare? Doi oameni îndrăgostiţi, apoi o mare tragedie, ca apoi să se reîntâlnească mereu, mereu. Un roman mare, o poveste minunată. S-ar putea ca Jamie şi cu mine... Nu cu mine, ci cu eroina mea...

Am văzut deodată în ce consta problema mea. Nu aveam un subiect pentru cartea mea. Nu eram obsedată de eroul de pe hârtie, voiam să scriu ceva nou şi diferit de cele ce mai scrisesem. Ce subiect mai bun decât vieţile anterioare. Aşa că i-am dat Norei un cec de câteva sute de dolari, bani cheltuiţi cu rost pentru documentarea mea, şi am fixat întâlniri pentru o săptămână. Apoi m-am întors acasă şi am băut un gin tonic în cinstea descoperirii mele.

Vedeam deja lista publicată în New York Times despre cele mai bune romane, gândindu-mă deja la câteva titluri.

Dar noaptea nu a mai fost aşa de veselă. Am privit pe fereastră la clădirile înalte cu faţade de sticlă din jurul casei mele şi ca, de obicei, arii din *Traviata* pluteau în aer, gândindu-mă la cele spuse de Nota (Verdi pentru mine, este o fiinţă cerească).

Oamenii judecă după aparenţe, cred numai ce văd. Dacă te duci la un avocat îmbrăcată într-un taior de la *Chanel,* poţi fi sigură că onorariul va fi dublat. Dacă participi la o conferinţă a unui scriitor şi oamenii văd succesul obţinut cu cele nouăsprezece romane publicate, îşi spun „trebuie să fie cea mai fericită persoană de pe lume, dacă aş avea şi eu succesul ei, nu voi mai avea nicio problemă”.

Cât mi-aş dori să fie aşa! Cât mi-aş dori ca vechea zicătoare „a râs tot drumul până la bancă” să fie adevărată. Cei mai mulţi oameni cred că bogăţia poate rezolva orice problemă, cu toate că citesc în acelaşi timp atâtea cărţi povestind dramele oamenilor

bogaţi. Dar ştiam ce lipseşte în intimitatea vieţii mele de suprafaţă. Am o ocupaţie minunată, dacă sunt bine fardată sunt chiar drăguţă, şi graţie miilor de ore de gimnastică sunt subţire. Sunt tot ceea ce cărţile spun că ar trebui să fiu, pentru a părea că sunt fericită. Sunt potrivită cu cei mai buni dintre ei. Ştiu să mă descurc, să mă îngrijesc, ştiu să mă apreciez la justa mea valoare.

Cât despre bărbaţi, îmi pot alege pe oricare dintre ei. Nu glumesc ca o adolescentă, ştiu să spun unui bărbat ce vreau, şi când vreau.

Am devenit eroina realizată prin cărţile mele. Sunt ceea ce femeile care citesc astfel de cărţi îşi doresc să devină şi ele.

Atunci, ce nu este în regulă cu mine? De ce nu sunt fericită?

Şi mai ciudat, de ce am pierdut un bărbat atât de reuşit ca Steve? Cum am lăsat să-mi scape printre degete un om ca el? Era aşa de minunat, că altă femeie l-a prins când mai păstra căldura din patul meu.

Privind înapoi la Steve, uneori mă gândesc că era prea perfect şi amândoi eram prea perfecţi. Păream un cuplu dintr-o revistă, care descria cum poate fi şi ar trebui să fie o legătură.

Uneori, am simţit că tot ceea ce doream era un bărbat ca Jamie. Dacă m-ar fi găsit în faţa calculatorului şi nedându-i nicio atenţie, mi-ar fi cerut fără delicateţe să mă ocup de el…

Uneori cred că problema mea este lenea. Steve şi cu mine eram activi amândoi, eram grijulii cu trupul nostru, consideram gimnastica o datorie pentru a ne menţine fiziceşte. Până aproape de patruzeci de ani mi-a fost uşor să-mi menţin fizicul şi sănătatea, dar acum a apărut în mine o parte care vrea să renunţe.

Sunt oare obligată să-mi refuz o prăjitură cu ciocolată gândindu-mă la restul zilelor şi la încercarea nereuşită de a-mi păstra şoldurile ca la douăzeci şi trei de ani? Când începi să oboseşti să fii studiată de un bărbat care să te compare cu alte sute de femei, când începi să vrei să te-odihneşti? Mulţi ani am dispreţuit căsătoria părinţilor mei. Eu doream distracţie şi romantism. Doream un mare iubit, un prieten mare, ceva în genul oamenilor de afaceri.

Dar acum, mi-l amintesc pe tata oferindu-i mamei mele grase o prăjitură la modă şi pe ea spunând „nu mai pot să mănânc, o să mă îngraş”. Atunci tata, ridicând din sprâncene, spunea cu o voce lascivă „da, grasă”, ca apoi să chicotească amândoi, iar mama mânca prăjitura şi îngheţata.

Pe atunci, scena mă dezgusta. Părinţii mei erau căsătoriţi de douăzeci de ani şi ceva, mama avea o greutate cu peste douăzeci de kilograme în plus şi totuşi continuau să chicotească, iar pe mine mă enerva. Acum, scena nu mă mai enervează. Când îmi amintesc, îmi vine să plâng. Unde este omul din viaţa mea care să-mi spună că încă sunt frumoasă, deşi am douăzeci de kilograme în plus şi în jurul ochilor am o mulţime de riduri? Unde este omul plictisitor care când vine acasă în fiecare seară întreabă „ce avem de mâncare?” Unde sunt copiii ţipând „mamă mi-ai călcat bluza” sau „mamă, ghici ce am făcut azi?”.

În general, ştiu că am noroc. Am scrisul care mă satisface mai mult decât aş fi crezut. Am prieteni şi colegi pe care îi respect, iubesc şi admir. Am o viaţă bună şi reuşită pe multe planuri. Dar reuşită sau nu, ajungem la acelaşi lucru: am aproape patruzeci de ani şi în viaţa mea nu există dragoste.

Şi nimeni nu ştie asta! Pentru toată lumea sunt o femeie al naibii de curajoasă, care scrie despre eroine

care-şi găsesc bărbaţi nemaipomeniţi, şi care le iubesc veşnic. În cărţile mele, eroinele spun lucruri crude, dure, lucruri ce pot răni un bărbat şi totuşi el continuă să o considere femeia vieţii lui. Dar nimic din toate astea nu mi s-a întâmplat mie. În zilele noastre se pare că doar bărbaţii pot alege orice femeie din lume, aşa că trebuie să fii drăguţă, drăguţă cu ei. O singură mişcare greşită, şi te părăsesc. Se pare că nu mai există oameni care să-ţi spună „Te voi iubi chiar dacă te vei îngrăşa, chiar dacă eşti obsedată de o carte, chiar dacă nu te interesez timp de câteva luni”. Bărbaţii nu mai au nevoie să facă niciun efort ca să te câştige, fiindcă sunt prea multe femei la îndemână aici. Asta sunt eu, şi am dovedit lumii şi mie însemi că pot face orice: pot câştiga bani şi să mi-i administrez, şi să trăiesc singură. Sunt extrem de independentă. Dar undeva greşisem, şi acum eram singură. Ce spusese Nora? „Îţi doreşti o pasiune mare, o dragoste mare. Vrei stelele şi luna.”

Da, mi-aş dori toate astea, mi-ar plăcea să trăiesc unul din marile romane de dragoste, cu fiorii şi plăcerea minunată a sexului. Poate mi-am dorit un bărbat atât de magnetic, atât de puternic, încât nu m-am putut îndrăgosti de nimeni, nici în realitate şi nici de unul imaginat pe hârtie.

Mi-am terminat băutura, am continuat să privesc pe fereastră şi am început să mă gândesc. Poate că cititorii mei sunt la fel ca mine.

Poate că se apropie şi ei de patruzeci de ani şi simt că dragostea a trecut pe lângă ei. Sau poate că au douăzeci şi cinci de ani, doi copii şi se întreabă dacă asta e tot ce ai în viaţă.

Oricum ar fi, le va plăcea să citească povestea unei femei care se întoarce în vieţile trecute pentru a afla de ce nu se simte bine în viaţa actuală.

Când m-am culcat, m-am bucurat că aveam întâlnire a doua zi cu Nora. Simţeam că mi se deschidea perspectiva explorării unei noi existenţe.

Dar orice aş fi făcut, ştiam că lucrul cel mai bun ar fi să mi-i scot din cap pe Steve şi pe Jamie.

Capitolul 3

— Nu poţi fi fericită acum din cauza celor ce s-au întâmplat în vieţile tale anterioare.

Când am intrat în biroul ei a doua zi, Nora m-a întâmpinat cu aceste cuvinte. Avea o mobilă care imita stilul antic, frumoasă, dar nu se vedea niciun glob de cristal.

M-am aşezat pe scaunul din faţa ei. Nu mai arăta atât de bine. Ochii, care cu o zi în urmă erau mari ca nişte farfurioare, erau în fundul capului şi avea cearcăne negre. Avea umerii puţin lăsaţi.

— Ce s-a întâmplat în vieţile mele anterioare?

— Nu ştiu.

Când am auzit-o, mi-a venit s-o zgâlţâi. Apoi, mi-am amintit că tot ce-mi spune nu este adevărat, aşa că n-aveam de ce să mă supăr şi pe de altă parte…

— Ce vrei să spui cu… nu ştii?

— Fiecare are mai multe vieţi şi este greu s-o găseşti pe aceea care provoacă tulburarea.

— Vasăzică, noaptea trecută te-ai plimbat prin vieţile mele în loc să dai în cărţi, dar nu ai putut-o găsi pe aceea, sau pe acele vieţi în care a existat pasiunea cea mare.

— Exact… a spus ea obosită.

Evident, ideea vieţilor anterioare nu o pasiona atât cât mă pasiona pe mine.

— Te superi dacă îţi ceri să-mi dai în cărţi? Pariez că voi recunoaşte marea pasiune dacă o văd. Trebuia să mă stăpânesc să nu sar şi să spun „spune-mi, spune-mi acum”.

M-a privit printre degetele cu care îşi freca ochii, şi am simţit că ştia foarte bine cât eram de excitată, ceea ce *îi făcea plăcere, aşa cum un actor* se *bucură înainte* de ridicarea cortinei. Degeaba îmi cheltuiesc eu spiritul de observaţie, este mândră de talentul ei şi-i face plăcere să-i facă pe oameni să creadă că-i trag vorbele din gură.

— Care este viaţa despre care vrei să ştii? m-a întrebat.

La această remarcă i-am transmis gândurile mele şi am făcut-o să zâmbească.

— Înainte ai scris în Franţa.

— Cine? Sub ce nume?

Viziuni ce ar fi putut fi biografice îmi umblau prin cap şi, de asemenea spaima că trebuia să învăţ franceza.

Nora a scuturat din mână respingând ideea.

— Nu ştiu. Nu este interesantă. Karma ta este legată de un bărbat.

— Karma… nu înţelegeam bine cuvântul şi nu voiam s-o rog să-mi explice, dar mai târziu l-am căutat. Karma înseamnă, capeţi ce ai meritat. Teoria spune că dacă ai făcut rău într-o viaţă, vei fi pedepsit în cea următoare. Cred că este o lege fizică – pentru orice acţiune există o reacţie egală. Şi în *Biblie* se vorbeşte despre „culegi ce ai semănat”. De fapt, legea Karmei poate exista sub o mulţime de forme.

Nora continua să-mi spună mai mult despre vieţile mele. Una s-a petrecut la Viena, unde am fost nefericită, câteva în Anglia, şi una rea în Italia. Mi-a spus:

— Ai un prieten acum…

Sufeream încă după remarca ei din ziua precedentă asupra vieţii mele fără dragoste, aşa că am înşirat cam douăzeci de oameni consideraţi prieteni.

Nora m-a privit dezgustată, dovedind că nu puteam s-o păcălesc.

— Nu ai decât doi prieteni adevăraţi.

— Da… am răspuns, încercând să nu roşesc de ruşine că-mi dovedise că eram snoabă.

La apelul ei a răspuns Daria, tânără, frumoasă, cu picioare lungi până la urechi şi înconjurată de bărbaţi. Şi Milly, o scriitoare grasă, pe care o cunoscusem cu ani în urmă. Nu era nici frumoasă, nici sexy, nemăritată, având doar treizeci şi cinci de ani, dar părând de cincizeci, în schimb cu o inimă mare cât pământul.

— Da, i-am răspuns, am două prietene, Daria şi Milly.

— Le-ai cunoscut demult. Sunt adevărate prietene şi-ţi doresc numai fericire.

— Înţeleg că sunt cazuri rare.

O umbră de dezgust a apărut pe faţa Norei, făcându-mă să înţeleg ce lucruri urâte vedea de obicei în capul oamenilor. Mie îmi este greu de suportat ce-mi trece mie prin cap, şi cu atât mai mult în cele străine. Ce murdărie trebuie să colcăie în capul unuia care chinuie copiii.

— Ce au fost pentru mine aceste femei în trecut?

— Cea tânără desena pentru tine ceva, nu ştiu ce. Cea mai vârstnică, crede că era… şi nu era… chiar mama ta.

Este drăguţă, concisă, precisă în informaţii, dar fără să-mi spună nimic, m-am gândit eu. Am încercat s-o încurajez.

— Era o fată care umbla după pistolari, o femeie

fatală, sau o cântăreaţă de bar cu temperament? Ceva… nu ştiu… ceva foarte diferit de ceea ce sunt acum?

— Nu, a spus Nora, şi a început să-mi vorbească despre regulile vieţilor anterioare.

Nu mă împăcăm cu ideea vieţilor anterioare, şi mai puţin cu regulile.

Nora mi-a explicat apoi despre caracter. Aşa cum îl concepem acum, ca personalitate, acesta nu se schimbă. Şi acum eşti acelaşi cu ceea ce ai fost înainte. Dacă în viaţa actuală eşti o casnică, aşa ai fost şi în trecut. Femeile timide nu au fost niciodată nişte femei seducătoare în vieţile anterioare, chiar dacă şarlatanii încearcă să te facă să crezi asta. A mai spus, că talentele din viaţa actuală puteau să se dezvolte şi în alte vieţi. Cât despre mine, cred că nu am cântat niciodată la pian! Ţările pe care doreşti acum să le vezi, s-ar putea să fi fost locuri unde ai dus o viaţă fericită. Felul de a te îmbrăca, gustul pentru o anumită mobilă, o mare parte din gusturile actuale, pot fi influenţate de alte vieţi.

A continuat să-mi spună că preferinţele de lectură şi în cazul meu talentul de a scrie se bazează deseori pe vieţile trecute.

Aici am întrerupt-o.

— Poate de aceea îmi plasez cărţile în evul mediu atât de uşor? Sau, poate, de aceea nu-mi plac cărţile cu piraţi şi cu vikingi? Şi în schimb, îmi plac cărţile despre epoca edwardiană?

— Probabil… mi-a răspuns Nora. Va trebui să mai cerceteze pe unde am fost sau nu, înainte să-mi dea un răspuns precis.

Eu eram convinsă că nimeni nu putea fi sigur despre ceva ce s-ar putea să nu existe.

A continuat să-mi spună că gustul, auzul şi

mirosul erau simţuri puternice şi care rămâneau neschimbate în lungul timpului.

— De exemplu, există anumite mirosuri care te îmbolnăvesc, ca respiraţia rău mirositoare, a spus Noră.

De data aceasta, o nimerise! Avea dreptate şi este un defect de care nu am vorbit cu nimeni. Când sunt aproape de o persoană căreia îi miroase gura, mă îmbolnăvesc.

— Este şi un animal care îţi place.

— Câinele? Îmi plac câinii, deşi nu am.

— Nu, a spus Nora privindu-mă drept în ochi. Un animal din junglă.

— Eu am avut un prieten care după astrologia chineză, era tigru, am spus încercând s-o ajut. Fără să zâmbească, m-a privit.

— Acesta mănâncă animalul tău preferat.

Am stat puţin să mă gândesc, apoi i-am zis zâmbind:

— Maimuţa.

— Da, mi-a răspuns zâmbind şi ea.

Nu m-am gândit niciodată de ce îmi plac maimuţele, în apartamentul meu există candelabre în formă de maimuţă, farfurii, lămpi, tot felul de bibelouri. Când intră în apartamentul meu, oamenii îmi spun: „Ştiu că iubeşti maimuţele!”, iar unii, îmi aduc cadouri făcând să crească mereu colecţia mea.

— Mai spune-mi… i-am cerut nerăbdătoare. Unde am trăit? Ce am făcut?

Uitasem dacă tot ceea ce îmi spunea era real sau nu. Muream de dorinţa de a ţine în *mână o* carte de cercetări în această problemă. Aş scrie o biografie, ceva ce mi-am dorit întotdeauna, dar care, într-un fel, cred că ar putea fi mai autentică, fiindcă ar fi a mea.

Nora s-a încruntat, concentrându-se.

— Care este numele bijutierului pe care îl preferi?

— Cartier? Tiffany? Harry Winston? Puteam să mai spun încă nume cât era ziua de lungă.

— Nu, bijutierul care îţi place cu adevărat, mi-a zis ea plictisită.

— Fabergé, am spus după un minut.

— Da.

Am simţit că este mândră de mine, deşi nu a spus-o. Pentru o persoană cu calităţile ei, trebuie să fie un fapt concret care îi confirmă calităţile atunci când noi muritorii de rând ne putem folosi creierul în avantajul lor.

— Când vei citi despre acest bijutier, te vei recunoaşte.

Era încă una din şaradele ei. Eu aş fi preferat un nume şi o dată, dar am văzut că Faberge era singurul lucru ce-l putea obţine de la ea.

Depăşisem ora de consultaţie, aşa că mi-am luat rămas-bun de la Nora şi am luat un taxi ca să mă ducă la Ştrand. Acest loc este considerat cel mai mare târg de carte din lume, dar este în acelaşi timp, locul cu persoanele cele mai murdare, mai grosolane şi mai ciudate care servesc. Într-o zi, eu ca amatoare de costume istorice, am fost atât de fascinată de inelele din nas, de pe buze şi de pe obraz ale fetei care încasa banii, încât a trebuit să-mi ceară de patru ori cartea de credit.

Dar Strand rămâne în afară de orice un loc mare unde poţi găsi cărţi epuizate. Am cumpărat toate cărţile despre Fabergé pe care le-am găsit, am luat un taxi, i-am explicat zece minute adresa mea şoferului care nu vorbea engleza, în timp ce aparatul taxa, şi m-am întors acasă.

Cu toate că toţi criticii consideră că toţi romancierii care scriu despre dragoste nu fac nici două

parale, trebuie să recunoască totuşi, că ştim să ne documentăm. Dar, Dumnezeu să ne ajute, cred că suntem buni fiindcă cititorii noştri înmagazinează în memoria calculatorului un volum de date, de invidiat. Dacă vorbeşti de un şurub, îţi scriu imediat despre el. Sau foarfeca… Cititorii îţi vor scrie că eroina romanului tău folosea foarfeca înainte ca ea să fie inventată. Nu poţi pune în gura eroului cuvinte ca: „aşteaptă un minut”, doar dacă acţiunea se petrece după ce s-au inventat ceasornicele. Dar despre hrană? Să nu faci greşeli despre pătlăgele roşii sau cartofi, înainte de descoperirea lor, că vei avea de furcă cu ei.

Bineînţeles, aceste cititoare sunt acelea pe care criticii şi publicul consideră că au inteligenţa unui morcov, sau siguranţa unei Sybile.

În orice caz, dacă e ceva ce ştiu să fac, este cercetarea. Răsfoiesc prin carte cu cuvântul cheie şi în câteva secunde găsesc ceea ce îmi trebuie.

După douăzeci de minute, după ce mi-am aruncat cărţile vechi şi noi la fel de murdare pe covorul din salon, în sunetele ariei Jasminei din *Lakme,* găsisem ce căutam. Succesul lui Fabergé s-a datorat celor cinci femei din viaţa lui. Două erau rusoaice. Nu puteam fi niciuna din ele, nu m-am identificat cu nicio eroină rusoaică când am citit *Război şi pace.* Una era americancă şi foarte bogată. Mi-ar fi surâs să fiu eu, dar am aflat că fusese o persoană filantroapă, făcuse spitale şi mult bine oamenilor. Din nefericire nici asta nu sunt. Îmi adun economiile şi le depun la asigurări, şi socotesc fiecare penny.

O altă femeie a fost principesa de Wales care a devenit mai târziu regina Alexandra. Făcusem destule cercetări ca să văd că nu puteam avea acelaşi caracter. Alix, era foarte frumoasă dar nu prea inteligentă, şi se răzbuna pe uşuraticul ei soţ întârziind

la fiecare ocazie. Nu era stilul meu.

Ultimul nume de pe listă mi-a dat fiori pe şira spinării. Era Lady de Grey. Cu ani în urmă urmăream cu plăcere serialul cu capodoperele teatrului despre Lillie Grey şi am fost fascinată tot timpul de prietena ei, Lady de Grey. Am cumpărat şi câteva cărţi despre Jersey Lil încercând să aflu mai mult despre această femeie, dar nu găsisem decât câteva propoziţiuni. Nu era destul să-mi placă numele ca să mă facă să cred că eram reîncarnarea acestei femei. Dar într-o carte despre Fabergé, am găsit o pagină referitoare la Lady de Grey. De aici am aflat povestea că toate femeile din societatea înaltă îl urmăreau pe Fabergé să facă mai multe articole pentru ele, neîngăduindu-i să doarmă sau să mănânce.

Autorul scria că niciuna din ele nu era mai rea ca Lady de Grey. Era o tânără femeie strălucitoare şi fermecătoare, dar când îi intra ceva în cap nimic nu o mai putea opri. Când într-o seară, Lady de Grey a intrat în prăvălie la ora cinei, Fabergé a încercat să scape pe uşa din spate, dar cum doamna avea al doilea simţ, l-a prins. Cunoscând farmecul, umorul şi voinţa neînvinsă a doamnei, Fabergé at ştiut că nu va ajunge acasă la cină în seara aceea.

Această descriere era atât de aproape, de intimă familiei mele, încât citind-o m-am simţit puţin cam rău. Îmi plăcea partea strălucitoare a personajului, dar nu mă împăcăm cu voinţa de neînvins. Îmi reamintea puţin cam mult de cele ce-mi spunea mama când eram copil.

Dar mi-am reamintit că povestea nu era reală şi că nu credeam în vieţile anterioare „aşa că nu conta voinţa de neînvins a doamnei. Nu avea nicio legătură cu persoana mea.

Indexul mai menţiona o piesă de artă pe care o

deţinea Lady de Grey. Încruntată, plictisită de toate aceste caracteristici, m-am întors să văd fotografia în culori. Pe o placă, era o gravură frumoasă în jad pe care era o maimuţă cu o faţă drăgălaşă.

Am căzut pe covor şi am spus cu glas tare:

— În ce ţi-ai mai băgat nasul?

Capitolul 4

La ora două noaptea a doua zi, Nora m-a sunat şi mi-a spus că trebuie să plece din oraş, imediat. Părea că nu consideră o oră nepotrivită pentru telefon, aşa că nu i-am zis nimic. Deşi părea perfect normală, faptul că trăia într-o lume de vieţi trecute şi că putea citi gândurile, avea dreptul să aibă Unele ciudăţenii.

Cu toate că eram încă pe jumătate adormită, îmi amintesc că am întrebat-o dacă plecarea era în scop personal sau de afaceri. La celălalt capăt al firului a fost tăcere, aşa că depăşisem limitele curiozităţii, dar asta nu m-a făcut să renunţ.

După o clipă a spus, „pentru treburi”.

Capul îmi era plin de întrebări. Ce putea fi urgent pentru o ghicitoare? Vreo fantomă reîncarnată care bântuie o cameră de dormit? Un fost iubit care a venit să te ia? Sau, poate un bărbat care este gata să omoare o femeie pe care o omorâse deja într-o viaţă anterioară? Aceste gânduri mă făcuseră să mă trezesc şi poate Nora a simţit, fiindcă a închis imediat.

Am stat întinsă un timp gândindu-mă la un subiect de roman în care eroina ar fi putut ghici gândurile. Mă întrebam ce ar fi putut vedea în gândurile lui Jamie. Ar fi de cele care te fac să roşeşti când ai vedea de ce i se înroşesc ochii? Ar spune – cum

îndrăzneşti? Sau ar fi ca mine, care văzându-l mi-aş pune mâinile pe frunte spunându-i, „ia-mă, sunt a ta”, şi m-aş arunca în braţele lui puternice, bărbăteşti.

După aceea, m-am hotărât să cobor din pat şi să mă potolesc. Ar fi mai bine să nu mă mai uit la televizor seara, căci nu mai pot să adorm. În final, am luat un păhărel din lichiorul meu favorit de mandarine şi am scris o scenă tare de sex. Pentru cartea despre Jamie, aceea pentru care nu am încă un subiect.

A doua zi dimineaţă, m-am dus la bibliotecă să mai caut ceva despre mine, adică despre Lady de Grey.

Graţie talentelor mele de poliţist, am găsit imediat. Pentru mine este foarte uşor să fac cercetări. Oamenii greşesc când cred că tot ce este istorie se leagă de învăţământul plicticos din şcoală. Mai ales despre războaie. În şcoală, istoria înseamnă doar războaie şi nimic altceva. Nu înveţi nimic despre ce se întâmplă între războaie. Ce se ştie despre ce s-a întâmplat după cele două războaie mondiale? Poate să se fi auzit câte ceva despre evenimentele economice, dar nimic mai mult.

Eu am scris câteva milioane de cuvinte din diverse perioade istorice şi nu ştiu nimic despre războaie. În cercetare eu urmez o regulă. Să nu citeşti nimic dacă nu este interesant. Îmi imaginez că dacă nu mă interesează pe mine, nu va fi interesant de scris şi cititorii vor fi plictisiţi.

Aşa că, atunci când cercetez citesc doar ce este interesant. Despre îmbrăcăminte, despre mâncare şi despre părerile oamenilor. Cum se purtau cu copiii? Cum erau tratate femeile? Doar lucruri din acestea. Ca să mă informez, nu citesc niciodată enciclopedii sau cărţi care să conţină câteva sute de biografii într-un singur volum. Îmi plac cărţile care au un subiect

special, cum ar fi despre ochelari sau stomatologie. Am patru sute de cărţi despre istoria vestimentaţiei cu cataloagele lor şi cu fişe de referinţă, pentru a găsi mai uşor ce caut. Nu pot să sufăr un roman în care autorul spune: „Lady Daphne era îmbrăcată după ultima modă”. Dar care era ultima modă? Se purta o anumită culoare, sau mânecile aveau o anumită formă, sau care era forma pălăriilor? Vreau să ştiu exact.

Una din scriitoarele mele favorite, Norar Lofts, a spus o dată într-un interviu, că oamenii vor să ştie despre o anumită perioadă două lucruri: cum îşi câştigau oamenii banii şi cum se duceau la baie. Am urmat acest sfat şi am vorbit despre aceste lucruri într-un fel delicat şi oarecum pe gustul oricui. Citind o carte medievală, am râs de m-am prăpădit, căci idiotul de autor spunea că dulapul în care se ţinea garderoba, era un cabinet închis.

Cititorii ştiu că era o toaletă. Dar acest scriitor a mai descris discuţiile personajelor stând pe jos. Scene foarte amuzante.

Am învăţat de mult cum să cercetez. Trebuie să cauţi specificul, şi nu nota generală. M-am dus la Biblioteca Publică din New York şi am cerut cel mai vechi exemplar din Cercetarea Nobilimii (Burke Peerage). Din cauza furturilor, cărţile nu se mai dau decât în fascicole, aşa încât am încercat să mă folosesc de ce găseam, în timpul cel mai scurt.

Mi-a luat doar cinci minute s-o găsesc. Lady de Grey a murit în 1903, ceea ce o plasa exact în perioada lui Fabergé. Soţul ei fusese al treilea conte de Grey, şi primul marchiz de Ramsden. Am scris această informaţie minimă, ca apoi să iau catalogul bibliotecii cu titlurile scrise în negru, greu de citit. Am găsit o carte despre prima marchiză de Ramsden.

În treizeci de minute am avut cartea, şi în câteva

minute am găsit două referiri despre soţia marchizului de Ramsden. În fond, ce importanţă are soţia unui om? Tot ce trebuie să facă este să-l susţină atunci când are un necaz şi să-l încurajeze. Să fie oare cauza că bărbaţii Singuri reuşesc rareori? În orice caz, eram bucuroasă să citesc ce scrisese autorul despre mine… despre ea… încât l-am iertat.

Iată ce scria: „în ciuda sănătăţii ei delicate, Lady de Grey a fost cea mai bună soţie. Temperamentul ei puternic s-a potrivit cu cel al soţului ei şi din prima zi a căsătoriei viaţa lor a fost o lungă lună de miere”.

Asta era mai bine! Nici nu aminteşte despre voinţa ei de neînvins. Când găseşti aşa ceva despre vieţile anterioare, te face să fii de acord să le studiezi! Am continuat lectura… Rachel trăise cu soţul ei treizeci şi cinci de ani, şi a avut doi fii: unul a murit în Turcia omorât de briganzi, iar al doilea, cu numele de Adam, a moştenit titlul de nobleţe. Mi-am petrecut toată după-amiaza citind despre soţul meu, sorbind cuvintele despre soţia sa iubită care îl ajutase la fiecare pas în viaţă. Când i-a murit fiul, a construit o biserică frumoasă în memoria lui.

Când s-a închis biblioteca, îmi vuia capul de foame şi de fapte minunate. Pluteam când am ieşit. Rachel găsise bărbatul potrivit; îl găsise pe Jamie al ei. Îi fusese credincioasă timp de treizeci şi cinci de ani, inspirând dragoste cu purtările ei graţioase şi felul ei retras.

Când Nora s-a întors în oraş în săptămâna următoare, mă umflam de mândrie cu tot ce aflasem ascuns în bibliotecă. Eram pe deplin satisfăcută că trăisem o viaţă plină şi frumoasă. Eram atât de plină de mine, că a fost de mirare cum am putut să încap pe uşa biroului ei! Puteam să jur că nu mai avusese un astfel de client, care să fi găsit atâtea date într-un timp

aşa de scurt.

Arogantă, i-am arătat fotocopiile una după alta, având chiar şi o fotografie a adorabilei Lady. Făcusem liste de date, indicând sursa pentru a-i dovedi cât de bine mă pricep la calculator şi i le-am întins cu un surâs de satisfacţie că găsisem totul despre mine.

Nora m-a privit clipind câteva secunde. Apoi a început să râdă, mai exact, să râdă de mine, ceea ce m-am înfuriat peste măsură, o furie demnă de eroinele mele.

N-a fost nevoie să-mi spună de ce râde fiindcă am înţeles. Era râsul mamei mele atunci când îi promiteam că o să mă cuminţesc. Îi promiteam să nu, mai deschid gura să-mi spun părerile, să mă port ca o lady. Îi făceam tot felul de promisiuni, dar părea că nule puteam ţine niciodată. Viaţa era aşa de interesantă şi voiam să particip totul, iar persoanele care doresc asta, nu se poartă niciodată ca nişte lady.

— Nu crezi că sunt eu? am întrebat-o resemnată, gândind cât era de nedrept. Toate persoanele despre a căror viaţă anterioară am auzit, avuseseră o viaţă interesantă. Viaţa mea actuală, slavă Domnului, este destul de interesantă. Ce doream? era să aflu că în trecut iubisem un bărbat timp de treizeci şi cinci de ani şi că viaţa noastră fusese o lungă lună de miere. Eram obişnuită, ca Nora să-mi citească gândurile.

— Ai iubit mult în trecut, dar tu nu eşti femeia care… a ezitat, dar mi-a spus totul drăguţ, fără să râdă, pentru că intuia că mă simţisem jignită.

— Femeia care să stea liniştită deoparte, am spus eu, simţind că nu mai aveam speranţe. Ce era rău în faptul că doreşti să fi fost o persoană pe care toată lumea o plăcea? Mi-am pierdut încrederea în mine şi mândria.

— Ce se întâmplă cu mine? Scriu poveşti de

dragoste ca să pot trăi. Dragostea este tot ce doresc de la viaţă. Majoritatea oamenilor care mă cunosc, se gândesc că sunt cinică şi dură, dar nu sunt aşa. Doresc ce au alte femei, dar ceva nu este în regulă cu mine! Aveam lacrimi în ochi şi mi-am dat seama că eram mai sinceră cu această femeie decât cu oricine din viaţa mea.

— Ceva nu este în regulă cu mine. Am un defect? Par a fi diferită de oricine. Am avut un bărbat minunat care mă iubea. Era perfect, dar eu l-am îndepărtat. L-am lăsat să iasă din viaţa mea şi acum nu mai am pe nimeni. Doar un bărbat pe hârtie, un om care nu există.

Începură să-mi curgă lacrimi de autocompătimire, iar Nora aşteptă să-mi revin ca să vorbească.

— În altă viaţă ai iubit foarte, foarte mult, un bărbat, mi-a spus ea încet. L-ai iubit atât de mult, încât ai fost incapabilă să uiţi în timp. Niciun bărbat nu rezistă acestei iubiri, aşa că ai respins bărbatul pe care-l puteai iubi, pentru că mai iubeşti încă bărbatul din trecutul tău.

Mi-am suflat nasul.

— Mare noroc pe mine, când mă culc în pat singură, noaptea!

Nora mi-a zâmbit fără să spună nimic. Mintea mea începea să se agite din nou, şi am tras aer în piept.

— Dacă eu îl iubesc încă, ce simte el pentru mine?

— Te iubeşte tot atât de mult cât îl iubeşti şi tu.

Aveam atâtea gânduri, că mi se împleticea limba încercând să vorbesc.

— Vrei să spui că undeva este un bărbat care mă iubeşte aşa cum îl iubesc şi eu, şi totul provine din

vieţile anterioare? Mă caută? Cum îl pot găsi? Respinge alte femei aşteptându-mă pe mine? Ce să fac?

Pe faţa Norei apăruse o expresie de tristeţe.

— Ţi-am spus…

Sunt o persoană care nu renunţă uşor, care nu se resemnează. Niciodată nu am crezut că cineva trebuie să se mulţumească cu orice; dacă nu-ţi place ceva trebuie să faci orice ca să schimbi. Dar vedeam că Nora este persoana care acceptă. Am respirat adânc.

— Poţi să-mi spui mai mult despre toate astea? Poate dacă ştiu mai mult, voi putea înţelege mai bine. M-am gândit că aş putea să înţeleg mai bine ce este de făcut. Dacă există un bărbat al meu, unul care era personificarea lui Jamie, aş face orice ca să-l pot găsi.

Ce este un suflet prieten. Este un cuvânt promovat de un californian la prezentarea unei cărţi, ca stil de viaţă. Aşa cum un actor nu prea inteligent spune unui interlocutor care îl adoră, „stilul meu de viaţă include şi pe prietena mea de suflet Bambu" şi trei săptămâni după aceea divorţa.

În termeni psihologici, prieten de suflet înseamnă jumătatea ta. Ca şi în *Biblie,* care spune, că după ce l-a făcut pe Adam a făcut-o pe Eva dintr-o coastă a lui. După Nora, aşa au fost făcute primele suflete – un suflet format din două jumătăţi care s-au despărţit, una bărbatul, alta femeia. Cu alte cuvinte, primele seminţe. E foarte adevărat, că nimic nu-i nou sub soare!

În teorie, persoana este tovarăşul perfect. Poţi fi fericit cu alte persoane, dar nu în aceeaşi măsură cum eşti cu ea. Sufletul prieten îţi completează fiinţa, cum spune ea. Dar lucrurile nu merg întotdeauna conform schemei. Băieţii mor în număr mai mare decât fetele. Două suflete îngemănate s-au născut uşă în uşă în Grecia, dar el moare la optsprezece ani căzând de pe

cal, iar ea va trăi până la optzeci. După moarte, el se reîncarnează într-un gladiator roman, iar ea este bătrână şi îi poate fi mamă. După o sută de ani, se nasc din nou, uşă în uşă, dar tatăl nu-l poate suferi şi copiii nu se vor căsători. Etc… etc…

De unde se vede, că sufletele îngemănate sunt mereu despărţite. Aşa cum am probleme când faxul meu nu comunică cu prietenii, nu-mi pot imagina cum Centrul de Control Ceresc încearcă să adune alături sufletele în jurul lumii, pentru secole întregi. Ţinând seama de toate piedicile, cum se pot întâlni două suflete prietene? Se pare că această întâlnire este un. Dar de la Dumnezeu. Dar trebuie… 1) să te rogi pentru asta; 2) să-l meriţi şi 3) să-l accepţi sub orice formă ar fi în acel moment.

Nora avusese nevoie de timp ca să se obişnuiască cu umorul meu, dar începusem să fim împreună foarte mult timp. Ea spune că persoanele care vin] a ea sunt foarte serioase, mai ales că veneau după ce renunţaseră la terapeuţi şi la sfătuitori contra sinuciderii. Găsesc că este normal să nu fie persoane vesele.

Dar eu mă amuz din orice chiar şi din ideea de a mă ruga să-mi găsesc prietenul de suflet. Mama m-a influenţat spunându-mi că fetele cuminţi se roagă doar pentru, pace în lume!

Dar, indiferent pentru ce se roagă fetele bune, eu dacă m-aş fi rugat pentru prietenul sufletesc, mi-ar fi fost teamă să nu apară vreun băiat pletos din Los Angeles, care mi-ar fi jurat că este un producător şi mă poşte face să devin un star. Am asigurat-o pe Nora că nu mă rugasem pentru prietenul de suflet.

Aici, Nora m-a uimit. Noi credem întotdeauna că gândurile noastre sunt un teritoriu personal ce nu poate fi cunoscut, şi iată că vine psihiatrul care îţi

spune tot ce ai gândit şi ai visat în ultimii trei ani.

Ea numeşte asta rugăciune, eu prefer s-o numesc dorinţă. Mi-am dorit să-mi pot găsi omul potrivit mai mult decât altcineva. Îmi amintesc că mă gândeam foarte mult. Trebuie să existe un om şi pentru mine, mai bun decât sunt alţii. Un om care m-ar putea iubi atât de mult cum doream să-l iubesc şi eu. Îmi doream un om cu care nu puteam glumi şi de care să spun că nu-mi pasă când mă jignea. Îmi doream omul care chiar dacă. Ţipam la el, continua să mă iubească. Un om care să mă facă să mă simt în siguranţă. Un om de care să fiu sigură că mă iubea profund. Nu fiindcă mi-o spunea, ci pentru că simţeam, doar prezenţa sa mă făcea să vibrez.

Nora spunea că prin cărţile mele îi trimiteam semnale.

Ea îmi spunea toate astea făcându-mă să roşesc, fiindcă constatam că-mi citea cele mai intime gânduri. Oamenii care m-au cunoscut credeau, din cauza umorului meu, că sunt cinică. Niciunul nu şi-a dat seama că în fond, eram o fiinţă slabă. Un lucru asupra căruia a insistat Nora a fost afirmaţia mea că voi accepta acest suflet, indiferent de dimensiune şi formă.

Mi-a trebuit puţin ca să-mi amintesc ce însemna asta. Era într-o noapte, când fiind singură şi spre ruşinea mea luasem o porţie bună de gin tonic. Singurătatea şi tristeţea pot duce la vicii grave. În noaptea aceea, mi-am dorit foarte mult acest om şi fiind scriitoare şi călătorind mult, mi-am zis că l-aş aduce din orice ţară, sănătos sau bolnav, sau oricum. Când Nora mi-a amintit asta, am înţeles şi am căpătat puţină speranţă. Oriunde ar fi acest om, cum l-aş putea găsi? Să dau un anunţ în ziar?

Nora m-a privit din nou disperată. Mi-a spus că

spiritele care mă ajută m-au adus la ea, ca să-mi spună şi noutăţile bune şi cele rele. Ei bine, mi-a zis că acum are o veste bună. Eram sortită să-mi găsesc prietenul de suflet, după trei vieţi.

Cu mult efort m-am stăpânit să nu ţip. Există oare în capul acestei femei o parte care să trăiască în lumea reală? Nu există vieţi anterioare tot aşa cum nu există spirite conducătoare. Încăpăţânarea şi rigiditatea ei mă făceau să scrâşnesc din dinţi.

— Îl vreau pe Jamie în viaţa asta de acum, am spus eu, sunt americancă, şi vreau recompensa imediat!

Când m-a auzit, a râs.

— L-ai putea avea dacă ai putea schimba trecutul, a spus ea. Dacă îl întâlneşti în după-amiaza asta, nu-l vei iubi ci îl vei urî. Îl vei urîa la prima vedere atât de tare, încât nu vei mai dori să-l vezi vreodată.

Am stat acolo până când mi-a spus că timpul consultaţiei mele s-a terminat de mult, şi ea mai are şi alţi clienţi.

— De ce n-o cauţi pe adevărata Lady de Grey. S-ar putea să mai fie şi altele.

— Da, am îndrugat eu strângându-mi lucrurile şi mergând spre uşă. Nimic din toate astea nu există, aşa că aş face mai bine să continui documentările.

Cu toată drăgălăşenia ei, Lady de Grey nu era o eroină pentru o carte. Aveam nevoie de o femeie mai veselă, care să se potrivească cu Jamie al meu.

Am plecat la bibliotecă luând de la un vânzător ambulant un hot dog pe drum. M-am gândit să renunţ la pretenţiile mele. Acum trebuia să muncesc pentru ceva real.

Capitolul 5

După ce m-am liniştit şi mi-am regăsit echilibrul, am putut vedea că Rachel nu putea fi acea Lady de Grey care îl cunoscuse pe Fabergé. Rachel era prea ataşată de soţul ei ca să fie preocupată să perpetueze arta lui.

Ei bine, acum trebuia să gust amărăciunea, descoperind că Rachel nu puteam fi eu. Lady de Grey a mea nu era o femeie uşuratică care să cheltuiască prea mult, ea era o protectoare a artelor.

Fiindcă acea Lady de Grey pe care o căutam eu nu avusese norocul să se mărite cu un om celebru, era destul de greu de descoperit. Este dezgustător dar adevărat, că femeile nu însemnau nimic dacă nu se ţineau de coada fracului unui bărbat. Pe de altă parte, ca să vorbim sincer, au existat şi femei celebre despre ai căror bărbaţi nu-şi mai aminteşte nimeni. Dar ca să fim mai sinceri şi cinstiţi, majoritatea femeilor celebre nici n-au fost măritate, aşa că nu aveau nevoie să le ceară bărbaţilor permisiunea să facă orice doreau.

În orice caz, Lady de Grey a mea era greu de găsit. Numele ei era Hortense, dar nu am putut găsi nicio dată de naştere, fiindcă în epoca aşa zisă edwardiană se considera, o lipsă de politeţe să spui vârsta unei femei, chiar şi într-o cronică de familie. Personal, mi-aş dori ca puţin din aceste obiceiuri să se întindă şi în timpurile actuale. În special, în revistele care se ocupă de personalităţi. Sunt incapabili să scrie ceva, despre oricine, fără a spune şi vârsta celei de care se ocupă, ca şi când vârsta ar însemna totul. Eu am început să detest acest obicei în ziua când am

împlinit treizeci şi cinci de ani.

Eram încă în căutare când s-a închis biblioteca. Tot ce am putut să găsesc erau faptele de bază. S-a căsătorit cu Adam fiul lui Rachel în 1904, şi a murit în. 1907, trei ani după ce murise Rachel.

După informaţia găsită, atât Hortense cât şi soţul ei au murit pe 8 iunie 1907, aşa că mă întrebam dacă muriseră într-un accident. Mi-am notat deci data pentru a o compara cu cea a accidentului vasului Titanic. După moartea lui Adam, nu au mai fost moştenitori şi titlul s-a stins.

Întorcându-mă acasă, eram tristă. Scriind poveşti de dragoste şi pierzând mult timp cu studiul istoriei, ştiu cât de important este un moştenitor. Ascultam vocea minunată a Fredericăi von Stade pe care o aveam înregistrată stereo şi m-am gândit la marea tragedie a contelui şi a soţiei lui, care au murit tineri, fără a lăsa moştenitori care să le ducă *mai* departe numele familiei.

Deşi este absurd, am început să mă simt vinovată ştiind că era din vina mea! Nu am mai povestit nimănui că în urmă cu zece ani aveam un prieten care credeam că mă va lua de nevastă.

De aceea nu mi-am luat măsuri de precauţie tot anul, dar fără niciun rezultat. Nu am rămas gravidă şi asta a dus la ruptura legăturii noastre.

Dacă este adevărat ce mi-a spus Nora, că trăsăturile caracteristice nu se modifică în cursul mai multor vieţi, mă întreb dacă o femeie poate să rămână stearpă peste secole. Hortense şi soţul ei au fost căsătoriţi trei ani, dar nu au avut copii. Problema nu putea veni din partea lui Adam. Ca orice scriitor de romane de dragoste, ştiu că există nume virile care desemnează bărbaţii virili, şi altele pentru ceilalţi bărbaţi. Chiar şi în alfabet există anumite nume care

poartă în ele virilitatea! De aceea, nici nu prea găseşti eroi cu nume începând cu O sau L. Cele mai bune nume pentru bărbaţi, încep cu R, S, T. Totuşi, Adam şi Alexandru sunt nume bune, şi mai sunt scriitori de romane de dragoste care îşi botează eroii Nicolae.

Oricum, cu un nume viril ca Adam, nu se putea ca vina să cadă pe el, deci motivul că nu au avut copii nu putea fi decât Hortense.

A doua zi dimineaţă m-am dus devreme la bibliotecă, în timpul nopţii mă chinuise ideea că dacă una din protectoarele lui Fabergé era regina Alexandra, s-ar putea să găsesc ceva despre Lady de Grey în cărţile ce scriu despre regină.

Dar mai bine nu aş fi avut ideea! Am găsit-o pe Hortense în cărţile grupate sub numele de Cercul Mariborough. Casa în care a trăit prinţul de Wales înainte de a deveni rege sub numele de Eduard VII, se numea Palatul Mariborough, şi persoanele celebre care îl frecventau au format Cercul Marlborough. Ce mă enervează acum este că lumea care acum nu se pasionează ca mine de trecut, zâmbeşte indulgent când spun că cineva din trecut a fost aventuros. Fiecare generaţie crede. Că ea a inventat poveştile de sex. Sincer, este adevărat! Oamenii cred că pe vremea aceea, părinţii lor habar nu aveau; aşa că, nu era posibil ca în epoca victoriană să existe persoane care să ştie ceva despre sex. Ce ar fi putut face cei din Cercul Marlborough care să fie legat de aventură?

Dacă aş putea, aş vrea ca prin cărţile mele să-i fac pe cei de azi să înţeleagă că fiecare generaţie a fost preocupată de sex. Azi, după o pană de electricitate sau după un viscol, iată că numărul născuţilor după nouă luni a crescut.

Cum nu-şi pune nimeni întrebarea, de ce în trecut oamenii aveau aşa de mulţi copii?

Adevărul este, că după ce am terminat de citit, am constatat că Cercul Marlborough era libertin. La fiecare sfârşit de săptămână se adunau cu toţii la un domeniu mare al unuia dintre ei şi gazda punea pe uşi cărţi de vizită cu numele locatarului. În felul acesta, amanţii se puteau întâlni mai uşor. O poveste amuzantă vorbeşte despre un duce gelos care a schimbat cărţile de vizită şi care s-a trezit în pat cu propria lui nevastă. Povestea a avut haz fiind relatată de chiar cei doi eroi, când toată lumea ştia că te poţi culca cu oricine voiai. Vedeţi deci că aceşti oameni ştiau să se distreze chiar şi fără televiziunea care te scoate din minţi. În loc să stea într-un teatru aşteptând ultima frumuseţe a Hollywood-ului să se dezbrace pentru un prost, omul din era edwardiana şedea în pat la lumina unei lumânări şi aştepta ca femeia să-şi scoată cele nouă fuste. Aştepta să vadă un trup pe care nu-l mai văzuse şi altcineva, fiindcă în vremea aceea femeile nu umblau în tricouri şi blugi. Şi nici nu mai văzuse sute de trupuri pe care să le compare cu al nevestei. Nu ştiau nici că femeile nu trebuie să sufere de celulita. Ah, unde sunt timpurile acelea!

În timp ce citeam despre Cercul Marlborough, am găsit câteva referiri la Lady de Grey şi eram bucuroasă că nu se vorbea prea mult despre ea. Avusese atâtea legături amoroase cu alţi bărbaţi, încât ajunsese să fie aproape ostracizată de cercul prinţului. Totuşi fusese pedepsită, nu pentru că avusese prea multe aventuri, ci fiindcă încălcase regula principală şi anume: era interzis să ai aventuri înainte de a naşte primul copil. Se presupunea că omul care poseda o avere mare şi avea un titlu de nobleţe cu câteva generaţii mai înainte, trebuia să ştie cu siguranţă că primul născut era al lui. Aşa că bărbatul care se însura cu o fetiţă de optsprezece ani pleca cu ea la moşie şi se asigura că a

însărcinat-o imediat. După aceea el pleca la oraş să se distreze. După naşterea primului copil, se întorcea să-i mai facă unul. După ce născuse doi copii, doamna era liberă să-şi trăiască viaţa!

În epoca edwardiană, era obligatoriu ca primii doi copii să semene cu tatăl. După aceea se făceau speculaţii pentru fiecare copil, căutând alte asemănări.

În memoriile ei, o femeie povestea cum chiar în ziua nunţii mama ei îi dăduse următorul sfat: să nu faci observaţii privind asemănarea copiilor mai mici. După mulţi ani, a aflat că de fapt tatăl ei era unchiul Harry.

Se pare că Hortense a încălcat regula, având aventuri înainte de naşterea moştenitorului. Singura presupunere era că-şi ura soţul. Deşi nu există scuză pentru faptele ei.

Îmi pare foarte rău să o spun, dar povestea asta m-a întristat. Din nefericire, povestea nu mi se potrivea. Ce s-ar fi întâmplat dacă părinţii mei m-ar fi forţat să mă mărit cu un om care nu-mi plăcea? Eu nu am jucat niciodată după cum mi se cânta şi ştiu că dacă sunt nefericită, pot face lucruri rele dar pe care nu sunt dispusă să le mărturisesc nimănui. Dar mă îndoiesc că ar exista o femeie la treizeci şi nouă de ani care să nu aibă la activul ei una sau două fapte de care preferă să nu-şi amintească.

Deci, Lady de Grey a fost căsătorită timp de trei ani cu un bărbat pe care nu-l iubea şi avusese nenumărate aventuri. Încerca să găsească iubirea? De supărare, lovea în oamenii care o puseseră în această situaţie?

Aş mai fi cotrobăit eu prin hârţoage dar era timpul să mă întâlnesc cu Nora, aşa că mi-am strâns lucrurile şi am plecat.

Nora avea ochii duşi în fundul capului, avea privirea de care, în secret, mă bucuram (şi ce secret se

poate ascunde unui psiholog?). Însemna că a stat toată noaptea privind în globul de cristal sau altceva, ca să găsească secretul vieţilor mele anterioare. Am încercat să-mi ascund nerăbdare aşteptând încă o parte a poveştii. Totul părea un roman mare pe care nu-l puteam scrie. Un roman pe care nici nu-l puteam citi stând în pat cu un pahar de limonadă! Zi de zi aflam câte o bucăţică.

— În era edwardiană vi s-au întâmplat multe lucruri rele, ţie şi acestui bărbat, a spus Nora.

— Prietenului sufletului meu?

— Da. V-aţi sinucis amândoi.

— De ce?

Cuvântul *de ce* este un cuvânt important într-o poveste. Să spui că a fost o crimă, nu trezeşte interesul nimănui, dar să descrii starea emoţională în care s-a comis crima, poate reţine atenţia oamenilor – şi în cazul meu merita cheltuiala!

— Nu aveaţi încredere unul în celălalt, sub efectul unui blestem.

— Blesteme? Când cineva spune vorbe murdare? Eu nu eram guralivă, chiar dacă în lumea romancierilor era o întrebare, dacă să le utilizezi sau nu.

— Vrei să spui blestemele, ca în filmele siciliene? Sau cele folosite în romanele proaste? În general cele pe care le rosteşte un condamnat la moarte şi care se manifestă peste şapte generaţii? Cam aşa ceva?

După privirea ce apăruse pe faţa Norei mi-am dat seama că ea nu citise ca mine câteva mii de romane. Am luat o gură de aer.

— Vrei să spui că aceşti doi oameni, chiar înainte să se omoare, s-au blestemat reciproc? Cum ar fi să nu fii fericită până când un fiu chel se căsătoreşte cu o pisică roşie, şi aşa până când apare o fată ce se

numeşte Cat[1] şi am îndrugat mai departe, în timp ce era clar că Nora nu înţelegea nimic. Există bancuri pe care le înţeleg doar scriitorii! Care erau blestemele?

Ştiam dinainte ce îmi va răspunde.

— Nu ştiu.

Am început să o compătimesc, dar sunt vorbe pe care le spui degeaba.

— Deci, nu aveau încredere unul în celălalt, s-au blestemat reciproc şi apoi s-au sinucis?

— Da.

— Şi din cauza asta, după sute de ani, eu fac prostia să las să-mi scape un om minunat ca Steve?

Nora mi-a zâmbit ca şi când cunoştea secretul pe care eu i-l ascundeam.

— Ce este!? am strigat eu obosită să tot caut ceea ce părea că aflase despre mine.

— Nu-l iubeai pe acest Steve. Te plictisea. Tu voiai să te măriţi fiindcă te temi că anii trec. Nu mai vrei să mai fii singură. Îţi doreşti un bărbat cu care să îmbătrâneşti împreună. Şi cu o voce mai scăzută, a adăugat: Ai dori să ai un copil sau doi.

A lovit în plin. Când mergeam la psihoterapeuţi şi vorbeam săptămâni întregi despre părinţii mei şi iar despre ei, tot ce simţeam era că îmi cheltuiesc banii zadarnic. Dar această femeie îmi spunea despre mine lucruri pe care nu îndrăzneam să le recunosc. Da, eram speriată de vârsta mea şi de tinereţea care se ducea repede. Da, îmi era teamă de singurătate. Ani de zile a fost de ajuns să scriu şi să am succes, dar acum nu mai era destul. Obosisem să trăiesc singură. Doream un bărbat mare, zgomotos, care să se învârtă în jurul meu spunându-mi că sunt cea mai, cea mai!

Este adevărat, Steve m-a plictisit. Era perfect. Ar fi fost foarte bine dacă eram şi eu perfectă, dar sunt

---

1 Pisică

departe de a fi. Sunt zile când în loc să merg la gimnastică, vreau să mănânc îngheţată. Sunt zile… Nu mai voiam să mă gândesc la Steve. Era un băiat minunat şi ştiam asta, şi ar fi însemnat să mă mint eu însămi gândind altfel. M-am purtat urât cu el, şi nu ştiu de ce. Nu-mi imaginam că lecţiile de istorie medievală aveau o legătură cu ce se întâmplă cu mine.

— Am treizeci şi nouă de ani, am spus eu cu un glas atât de slab că abia se auzea. Bărbaţii de vârsta mea nu doresc copii – decât dacă au deja optsprezece ani şi umblă în bikini. Am spus încercând ca de obicei să o întorc pe glumă.

Felul în care m-a privit Nora m-a asigurat că nu vede copii în jurul meu. Ce mi-a spus?

— Prezentul este şi viitorul tău.

„Sunt aşa cum voi fi întotdeauna”, m-am gândit eu.

„Singură, şi cu un maldăr de eroi pe hârtie, care să mă iubească.”

— Nu este nimic de făcut? Eşti sigură că nu ai un văr cu părul roşu, sau alţii care să-şi dorească o scriitoare de romane de dragoste?

Nora nu a mai zâmbit.

— Cred că te-a blestemat să nu mai iubeşti pe nimeni, decât pe el.

M-a privit trist, ca şi când era bucuroasă că pe ea nu o blestemase nimeni. Asta m-a surprins!

— Vrei să spui că… adică, dacă există aceste vieţi anterioare… că eu nu am mai iubit pe nimeni din secolul al şaisprezecelea? Că trăind vieţile una după alta, am fost tot singură?

— Te-ai căsătorit şi…

— Copii?

— Nu prea mulţi. Nu eşti o femeie fertilă.

Ia te uită! Mă voi întoarce la terapeutul care îmi

spunea că doream să mă culc cu tata! Cel puţin îmi dăduse ceva speranţe de viitor. Nora nu-mi dădea nici măcar pentru trecut.

— Dar pe aceşti bărbaţi pe care i-am avut, nu i-am iubit?

— Nu aşa cum l-ai iubit pe cel care reprezenta jumătatea ta. Spiritul lui nu ţi-a permis să-l iubeşti cu adevărat decât pe el.

— Şi nu l-am mai văzut din epoca elisabetană?

— Da. Doamna de companie care se ocupa de bijuteriile tale s-a măritat cu el. Ea… mi-a spus Nora, ca şi când n-aş fi înţeles.

— Ce? Vrei să spui că Lady de Grey s-a măritat pe acest bărbat pe care îl iubesc…

— Da.

— Dar din câte ştiu, s-au urât.

— Dragoste… Ură… Acelaşi lucru.

„Nu în cartea mea”, m-am gândit eu. Nu am urât încă niciodată, pe cineva pe care l-am iubit. Am urât băiatul cu care învăţam, pentru că *încerca* întotdeauna să-şi bage mâna sub rochia mea.

— Adevărata ură este cealaltă faţă a monedei, care este dragostea pe partea opusă. Ura, ca şi iubirea, durează secole.

— Dacă ne-am urât, de ce ne-am căsătorit?

— Fiindcă vă iubeaţi.

— Ai ceva de băut? am întrebat eu.

— Nu te speria. Totul se va aranja curând, mi-a spus zâmbind.

— *Curând?* Adică *după încă* trei vieţi de acum înainte?

— Da. Vezi, tu scrii despre el, despre acest om… s-a oprit aşteptând să-i pronunţ eu numele.

— Jamie… am şoptit eu. Jamie e sufletul meu frate.

— Da. Este la fel ca tine, nu? Este puternic, dar nu este întotdeauna sigur pe el. Şi are nevoie de tine, nu-i aşa?

— Da.

Nu am mai scos niciun cuvânt, de teamă că voi începe să plâng.

— Începi să-l ierţi fiindcă te-a trădat.

— M-a trădat?

— Aşa ai crezut. Credeai că nu te iubeşte tot atât cât îl iubeai şi tu, aşa că…

— M-am omorât…

— Da. Apoi s-a sinucis şi el.

— În aceeaşi zi, la aceeaşi oră.

Nu am considerat niciodată că pactul sinuciderii ar fi romantic. Povestea de la Mayerling mă dezgustă. Dar dacă Nora avea dreptate, atunci m-am sinucis în acelaşi timp cu bărbatul pe care îl iubeam, sau îl uram destul, pentru că îmi făcea viaţa imposibilă în următorii patru sute de ani.

— Deci, lasă-mă să văd dacă înţeleg totul. L-am iubit pe acest om în evul mediu, dar m-a trădat sau nu, ne-am sinucis amândoi din dragoste… sau din ură? Eu confund oare aceste două sentimente?

Nora a ridicat din umeri, ca să-mi arate că nu este nicio diferenţă.

— În ordine, am murit, şi de atunci am avut şansa să îndreptăm lucrurile, dar mai rău le-am încurcat, aşa că acum, după patru sute de ani, încep să-l iert. Dovadă că am trecut peste dragostea reală pentru un bărbat pe hârtie care este adevărata dragoste, dar pe care nu-l voi mai vedea decât după alte trei vieţi. Este bine?

Zâmbind, Nora a aprobat.

— Da.

— Atunci, dragă Nora, care din noi este nebună?

Am râs amândouă, fiindcă totul era ridicol. Faptul că l-am părăsit pe Steve, avea mai repede o explicaţie legată de copilăria mea, decât aiureala de acum câteva secole. Mi-am spus că de fapt nimic din ce-mi spunea Nora nu avea nicio legătură cu mine. Era doar o poveste, şi atâta tot, iar eu o plăteam ca să mă ajute în documentările mele.

I-am spus la revedere, şi am plecat acasă.

Capitolul 6

A doua zi dimineaţa, o parte din mine spunea că ar trebui să renunţ la ideea asta şi să scriu altceva. Poate o poveste drăguţă cu cowboy. Mai ales că trebuie să mă gândesc şi la vânzare. Poate că pe cititorii mei nu-i va interesa o carte despre vieţi anterioare şi e un lucru pe care orice editor îl ştie că nu poţi să faci o cititoare să cumpere ceva ce nu vrea să citească. Am întrebuinţat substantivul feminin, pentru că optzeci la sută din cumpărătorii cărţilor sunt femeile. Gândiţi-vă puţin câte femei cunoaşteţi care citesc şi câţi bărbaţi renunţă la fotbal şi bere, ca să citească o carte?

M-am gândit la toate acestea în timp ce mă îmbrăcam şi mergeam spre bibliotecă. Fiindcă nu aveam întâlnire cu Nora, aveam multe ore libere.

În jurul orei unu, am găsit ce căutam. Cea mai bună prietenă a lui Lady de Grey, contesa Dyan (nu este nicio coincidenţă că numele celei mâi bune prietene a mea începe tot cu D) a făcut câteva menţiuni în memoriile sale despre Lady de Grey. Mi s-a oprit respiraţia când am citit doar primele rânduri. Lady de Grey era cea mai mare protectoare a operei. Îi

plăcea opera şi i-a avut ca invitaţi pe Melba şi pe Caruso la diverse ocazii.

„Cu toate că şi alţii pretind că le place opera, Lady de Grey o iubea cu adevărat. Cred că, dacă s-ar fi putut, ar fi ascultat *Traviata* chiar şi în timp ce făcea baie”, scria Lady Dyan.

Am căzut pe spate în scaunul din sala de lectură şi mi-am ţinut respiraţia. Când aveam paisprezece ani, am primit de Crăciun un radio portabil. Mi-l dorisem foarte mult, fiindcă voiam să ştiu care erau numele celebre din muzică, adică cei care deţineau topul. Doream să mă plimb pe sălile şcolii pocnind din degete cunoscând toate cuvintele cântecelor, ca şi toţi ceilalţi copii. Era una din încercările vieţii mele de a fi la fel cu ceilalţi.

Dar în încercările mele de a găsi postul unde se transmiteau topurile, am auzit un bărbat cântând, şi am rămas hipnotizată. Am rămas aşa până când nesuferitul meu de frate mai mic (sunt altfel decât nesuferiţii fraţii mai mici) a început să râdă şi să-mi spună că ascultam o operă de rahat.

Din acea zi, mi-am ascuns dragostea pentru operă şi muzica clasică, ca şi când m-aş fi ascuns fiindcă mă drogăm. Mă obişnuisem să prind posturile preferate cu o viteză uimitoare.

După mulţi ani, am aflat că oamenii care ascultă operă sunt consideraţi mai inteligenţi, mai rafinaţi decât ceilalţi. Mi se pare că este o prostie la fel de mare ca şi atunci când îţi baţi joc de ceilalţi oameni. Adevărul este că îmi place chiar dacă pare demodat. Îmi place muzica, îmi plac vocile, acţiunea pasionată cum este cea din *Carmen.* Opera este doar un mănunchi de poveşti de dragoste puse pe o muzică divină. Pentru mine, este ceea ce scriu sub altă formă. În plus, este bizar când romancierii care scriu cărţi de

dragoste sunt înjuraţi, dar dacă pun o astfel de poveste pe muzică sunt admiraţi. Dar sunt eu în măsură să judec inteligenţa superioară a criticilor?

— Deci iată am aflat că Lady de Grey iubea opera, îi plăcea atât de mult încât era în stare s-o asculte chiar şi când era în baie, închipuiţi-vă! Continuând să citesc cartea lui Lady Dyan, am mai găsit şi alte amănunte despre Lady de Grey. Era extraordinar de curioasă, îi plăcea să pună întrebări oamenilor şi. Să ştie totul despre ei. Se simţea bine cu măturătorul dar şi cu regele. Avea simţul umorului şi spunea cele mai amuzante snoave; oamenii doreau întotdeauna să stea lângă ea la dineuri, fiindcă îi făcea să râdă.

Când am terminat cartea, tremuram. Mă vedeam întocmai, pusă pe hârtie. Când să închid cartea, am observat că are şi un epilog. Aproape că nu l-am citit. Continuând să fiu fascinată de descrierea imaginii mele, nu am spus prea multe despre Lady Dyan. Ea a avut doi fii, unul din ei poet, apreciat şi iubit încă din tinereţe. Al doilea băiat scrisese un roman înainte să împlinească douăzeci şi unu de ani. Amândoi muriseră în primul război mondial.

Daria, cea mai bună prietenă a mea, are o teorie, că problema aristocraţiei engleze este că majoritatea celor mai buni dintre ei au murit în primul război mondial.

Epilogul spunea că multe persoane o rugaseră pe Lady Dyan să nu o menţioneze pe Lady de Grey din cauza celor ce se întâmplaseră înainte de a dispărea. Dar Dyan a scris, „Lady de Grey a fost prietena mea, nicio femeie nu poate avea o prietenă mai sinceră. Era prima care purta rochiile pe care le concepeam pentru ea şi de câte ori am avut nevoie, a fost lângă mine. Mă rog ca spiritul ei sa nu bântuie casa Peniman aşa cum

spune lumea. Mă rog să fie în cer, având grijă de fiii mei până voi ajunge eu acolo. Menţin tot ce am spus: a fost prietena mea.”

Nu ştiu de ce, paragraful mi-a dat fiori pe spinare. Poate ideea fantomei. Nu ştiu. Dar am închis cartea cu zgomot şi am ieşit repede din bibliotecă.

Capitolul 7

Mi-am petrecut sfârşitul săptămânii închisă în apartamentul meu. De obicei când scriam o carte, eram într-un anume fel detaşată de el. Poate că eram foarte îndrăgostită de eroul meu şi mă întristam tot aşa de mult când cartea se termina, deşi ştiam că este doar o poveste şi nu o realitate în viaţa mea. Dar acum eram tulburată. Părea că nu-mi pot aminti dacă eram Lady de Grey sau Hayden Lane. Tot aşa uneori nu-mi amintesc dacă Jamie exista sau era doar pe hârtie.

Ce-mi spusese Nora mă tulburase mai mult decât îmi spusese vreun psiholog vreodată, fiindcă în vorbele ei era mult adevăr. Fiecare cuvânt pe care îl citeam despre Lady de Grey părea să-mi amintească mai mult. Părea că-mi amintesc felul în care Jamie întorcea capul. Era oare ceva inventat, sau era o amintire a lui.

Nici luni nu am avut poftă să-mi părăsesc apartamentul. De fapt, nici nu aveam poftă să trăiesc. Nu m-am spălat pe cap şi nici nu m-am obosit să mă îmbrac. Am rămas în halatul de baie, mâncând iaurt pahar după pahar (făcându-mi iluzii că este mai sănătos decât îngheţata) şi m-am uitat la televizor.

Fac aici o paranteză: de ce întotdeauna am de-a face cu femei care spun „am fost aşa de tristă, că m-am dus să alerg cinci mii de metri”! Nu o spun

nimănui, dar eu când sunt tristă, zac în pat; şi trei zile mănânc o pulpă de vacă bine friptă, cu o tigaie de cartofi prăjiţi, şi şase pahare de îngheţată. Când sunt tristă, abia am putere să stau în picioare, dar să. Mai şi alerg. Singurul lucru pe care îl pot face este să mestec. Aşa că, am mâncat şi m-am uitat la televizor, căci în timpul zilei se transmit varietăţi americane care mă fascinează aşa cum fluierul fascinează cobra. De ce oare lumea se uită cum unii îşi etalează ura şi suferinţele, sau ciudăţeniile, în faţa întregii ţări, este un lucru pe care nu-l înţeleg. Am văzut surorile care se urăsc, apoi bărbaţi care doresc să fie femei, apoi un bărbat care se plimba peste tot cu o păpuşă de cauciuc de mărime naturală, şi le făcea de ruşine pe fetele lui (bărbatului nu-i era ruşine şi expunea toată garderoba păpuşii).

La ora optsprezece, când eram gata ameţită de cap, am văzut o piesă despre întoarcerea la viaţa anterioară. Erau oameni care se supuneau hipnozei ca să poată afla ce fuseseră în vieţile anterioare. Am stat cu sufletul la gură uitându-mă la piesă până la sfârşit. Aş vrea să pot spune că nu am mâncat nimic în acelaşi timp, dar în realitate am mâncat dublu. Mă obseda ce-mi spusese odată Nora: „l-ai putea avea dacă ai putea să schimbi trecutul”.

M-am repezit să-i telefonez Norei înainte de a-mi sfârşi ultima linguriţă de iaurt cu fructe; am încercat apoi de multe ori până am putut să dau de ea. Îl prinzi mai uşor pe preşedintele Statelor Unite la telefon, decât pe Nora. Ce probleme or fi având oamenii de au atâta nevoie de un psiholog? Gândul acesta făcea abstracţie de cazul meu!

Nu mi-au trebuit decât câteva minute când am prins-o, ca să-i explic ce voiam să ştiu.

— Aş putea să-l văd pe Jamie prin hipnoză?

Tăcerea ei m-a enervat şi am început să vorbesc în viteză câte o sută de cuvinte pe minut. I-am spus că aveam nevoie să o fac pentru a-mi putea scrie cartea. Aveam nevoie de multe răspunsuri la întrebările mele: de ce a dispărut Lady de Grey? De ce soţul ei a murit în aceeaşi zi cu ea? De ce nu au avut copii?

Trăncăneam mereu, şi pentru mine şi pentru ea. Doream să-mi pun într-o ordine logică toate trăsnăile pe care le aflasem în ultimele săptămâni. Nu există viaţă anterioară, aşa că nimeni nu se mai poate întoarce, dar dacă se poate, aş face-o şi eu, în scopul documentării ştiinţifice. Ei, bineînţeles, poate că romanele de dragoste nu sunt chiar ştiinţifice, dar o poveste reuşită merită, nu?

— Nu trebuie să faci asta, a spus Nora, în sfârşit.

— Ce? Să fac ce?

— Eşti prea nefericită, ca să te întorci.

Vă jur că femeia asta mă înnebuneşte!

Am insistat.

— Nu vorbesc de întoarcere, vreau doar să dau târcoale, şi să văd… voiam să spun să-l văd pe Jamie. Să-l privesc în ochi, să văd ce se întâmplă când îl priveşti în ochi pe prietenul de suflet, jumătatea mea. Vreau să văd cum era în epoca edwardiană. Vreau…

— Dacă te duci, s-ar putea să doreşti să rămâi acolo. Nimic nu te atrage ca să te întorci în prezent.

— Am un contract pe care trebuie să-l respect şi o masă acoperită de facturi pe care trebuie să le achit, am spus eu în glumă.

Dar Nora nu râse.

— Nu trebuie să faci asta, promite-mi… este foarte primejdios.

— Dar există posibilitatea ca ea să fie doar o fantomă.

— Fantomele sunt spirite foarte nefericite şi nu ai

dreptul să le contactezi, a spus ea hotărât.

Deşi am treizeci şi nouă de ani, am început să plâng.

— Dar am văzut un spectacol la televizor, o grămadă de oameni au făcut-o. Este ceva obişnuit. În California…

— Tu nu eşti o persoană obişnuită… a spus-o cu puţin umor. Ceea ce ţi s-a întâmplat ţie în trecut, nu este ceva obişnuit.

A oftat încercând să se calmeze şi eu m-am bucurat în secret că-şi pierduse şi ea cumpătul.

— Hayden, ştiu că nu mă crezi când îţi vorbesc despre Karma şi blesteme, dar ele există. Trebuie să laşi natura să-şi urmeze cursul.

— Vrei să spui că trebuie să mai aştept trei vieţi ca să-l văd pe Jamie? Îmi voi petrece viaţa de acum, apoi următoarea, şi încă una singură, fără el?

Sunt momente când viaţa unui om nu mai are rost, şi aşa eră acum. Eram ca un copil care cerşeşte de la mama sa o bomboană. Îl vreau pe Jamie, şi îl vreau acum, asta îi ceream eu ei.

— Vino mâine să stăm de vorbă. Îţi voi explica totul mai pe larg. Până atunci odihneşte-te, şi nu mai mânca!

Atunci am scos limba spre telefon, şi am închis. Ar trebui să existe reguli care să stabilească domeniul de cercetare al psihologilor, să se poată amesteca în anumite acţiuni ale celorlalţi, dar tendinţele alimentare să le fie interzise.

Nu mă simţeam cu nimic mai bine după ce vorbisem cu ea, păstrând şi obiceiurile proaste. Totuşi, am recunoscut că avea dreptate cu mâncarea. M-am hotărât să-mi fac o salată. Am luat cel mai mare castron pe care-l am şi apoi am golit frigiderul, punându-mi în salată peşte chinezesc cu multe calorii

şi salată, ca pentru o pereche de iepuri. Nucşoară, crutoane de pâine şi am turnat deasupra o jumătate de sticlă de sos cu condimente.

În timp ce mă îndopam şi mă întorceam la televizor, m-am gândit că dacă nu fac ceva ca să-mi schimb dispoziţia, voi avea probleme cu greutatea în viitor.

Cred că totul ar fi fost în ordine, adică aş fi ascultat-o pe Nora. Nu s-ar fi întâmplat două lucruri. Primul a fost că m-am împiedicat de o carte, iar al doilea, a fost telefonul lui Milly. Vă asigur că dacă sunteţi lângă mine, este imposibil să nu vă împiedicaţi de o carte. Am mii de cărţi în realitate. Sunt peste tot: pe rafturi, pe mese, pe podele, sub mese, peste tot. Majoritatea cunoscuţilor se sperie de grămezile de cărţi răspândite în jurul meu. Cu excepţia Dariei. Când vine în vizită trebuie să le adun, căci altfel îşi petrece timpul răscolind prin cărţile mele şi nu-mi mai dă nicio atenţie.

Aşa că m-am împiedicat de o carte care se agăţase de halatul meu, ceea ce nu era nimic neobişnuit. Dar când am luat-o, am văzut că era o carte pe care o cumpărasem cu ani în urmă, într-un oraş din Wales, care ca să atragă turiştii purta titlul *Cele mai multe librării din lume.* Cred că un titlu ca acesta ar atrage turişti şi în America.

Cartea era un exemplar din 1898, având ca subiect aristocraţia de Debrett. Nu am găsit prea multe detalii despre soţul lui Lady de Grey sau a familie sale, asta fiindcă nu mai existaseră urmaşi. Dar în 1898 mai trăia încă. De obicei, Debrett dădea date ce lipseau în alte cărţi. Dar ce am găsit în această carte, m-a făcut să mă înăbuş.

Acolo, negru pe alb, la pagina 645, era ceva ce m-a izbit, şi numai pe mine.

Soţul lui Lady de Grey, se numea Adam Tavistock, Lord de Grey.

Capitolul 8

În tot ce se întâmplase după aceea, Milly fusese vinovată. Ea, ca şi nouăzeci şi nouă la sută din scriitorii de romane de dragoste, locuieşte undeva în Texas. Spun undeva, fiindcă viaţa este prea scurtă ca să înţelegi Texas-ul. Când vreau să merg în Texas pentru întrunirile unor scriitori de romane de dragoste, o chem pe editoarea mea de acolo şi îmi trimite un bilet. Iau avionul şi aterizez undeva în Texas. Există doar două oraşe în acest stat, unul se numeşte Houston şi al doilea Dallas. Unul din ele are o alee acoperită ce se cheamă Galeria, celălalt nu are. Personal nu sunt sigură unde trăieşte Milly. Este în afara oraşului care nu are alee, de aceea sunt sigură că o voi întâlni în primul loc. Altfel, aş merge să fac cumpărături.

Nora spusese, că într-o viaţă anterioară, Milly era şi nu era mama mea. Pot s-o cred. Pe paşaport sunt mai în vârstă decât Milly, dar ea este ceea ce Nora numeşte un suflet bătrân. Trăieşte singură şi scrie cele mai dulci şi mai drăgălaşe romane ce-ţi poţi imagina. Eroinele ei sunt nobile şi bune, trăiesc la fermă şi fac plăcinte la bâlciul districtual, spre deosebire de eroinele mele care călăresc armăsari negri şi învârtesc săbii.

Am chemat-o pe Milly şi am început să-i spun ce se întâmplă în viaţa mea. Cele două prietene ale mele, Daria şi Milly, sunt foarte diferite. Daria are o minte ascuţită şi atenţia risipită ca a unui copil de trei ani. Ca s-o faci să râdă, trebui să fii original şi să povesteşti

repede şi perfect. Orice altceva o plictiseşte. Daria te ţine în alertă.

Milly, este mai mult genul „hai să facem prăjituri şi să trăncănim”. Aşa că, în seara când am aflat că tovarăşul sufletului meu avea numele tuturor bărbaţilor minunaţi despre care scrisesem, Milly m-a invitat să o vizitez în oraşul texan.

După câteva zile, m-am dus acasă la ea. Atunci mi-a spus că invitase la masă câţiva prieteni. Trebuie să mărturisesc că m-am supărat puţin, fiindcă eu doream ca Milly să asculte doar problemele vieţii mele şi despre cartea mea. Deşi mi-e ruşine, trebuie să mărturisesc că bunătatea ei fără margini mă face să fiu egoistă. Dar ruşinea nu elimină egoismul.

Totuşi, m-a înveselit puţin când Milly mi-a spus că invitase un bărbat care reuşeşte întoarceri în timp.

— Ai făcut vreodată în viaţă ceva ce ştiai că nu este bine, dar nu te-ai putut stăpâni să nu faci?

Nu-i spusesem prietenei mele toată povestea, de fapt îi spusesem foarte puţin în zilele când îmi hotărâsem călătoria. Lăsasem deoparte povestea cu Nora. Una era să consulţi un psiholog în intimitate şi să auzi toate chestiile despre prietenia de suflet, sau că iubirea este totuna cu ura, şi alta este să povesteşti în gura mare la lumina zilei.

Scurtasem subiectul şi i-am povestit de Jamie, despre documentările mele care scoseseră la iveală că acesta se numea Tavistock, apoi că am văzut la televizor persoana cu întoarcerile în timp. Dariei i-aş fi putut spune totul, fiindcă ea este mai implicată în spectacol decât în adevăr, dar Milly crede orice i se spune.

Acum mă pregăteam să-mi petrec seara cu un hipnotizator şi Nora nu era aici să-mi spună să nu fac ceea ce îmi doream atât de mult să fac. Dacă l-aş

vedea pe Jamie – vreau să spun Adam – l-aş putea pune la curent… Nu ştiu cu ce l-aş putea pune la curent, fiindcă nu ştiam aproape nimic, doar data morţii lor; dar ştiam că îl voi iubi. Dacă l-aş vedea pe Jamie, l-aş iubi şi nu l-aş un cum spunea lumea că-şi ura Hortense soţul.

În timp ce aşteptam sosirea omului, abia o auzeam pe Milly vorbindu-mi despre contracte şi bani, discuţia obişnuită a scriitorilor. Mă uitam tot timpul la uşă, având impresia că aud soneria.

Când a sosit, împreună cu trei femei, eram nefiresc de excitată, şi mă luptam să stau liniştită la masă. Mi se părea că cina va dura o veşnicie şi când ne-am ridicat de la masă îmi venea să ţip. Ca să n-o mai lungesc, nu voi mai scrie ce gândesc despre newyorkezi şi texani, care deşi sunt acelaşi popor dar având un accent diferit, se urăsc.

Nora mi-a spus odată că pentru a fi hipnotizat tot ce trebuie să faci este să vrei să te laşi. Până când hipnotizatorul să înceapă, eu doream cu disperare să-l văd pe Jamie.

Când m-am întins pe canapeaua din salonul lui Milly, bărbatul care purta blugi şi cizme de cowboy a spus:

— Este o viaţă în care vrei să ajungi? Îi străluceau ochii într-un fel în care îmi dădea de înţeles că ştia ceva ce jurase să nu spună, dar nu se putea stăpâni să nu-mi arate că ştia.

Dulcea, încrezătoarea Milly, plină de intenţii bune, are câteodată gura mare.

— Este… am respirat şi mi-am făcut curaj… vreau să văd un bărbat.

— Ah… a exclamat el, în modul prostesc al tuturor bărbaţilor care cred că ştiu totul.

Toţi sunt convinşi că tot ceea ce doreşte o femeie

în viaţă este un bărbat. Noi femeile le-am putea dovedi că greşesc, căci hoinărim prin lume şi fără ei. Dar este adevărat, că atunci lumea ar fi plină de femei grase şi păroase, şi cine doreşte să privească aşa ceva. Mi-am ţinut gura închisă, m-am întins pe canapea, şi m-am gândit cât de mult doream să-l văd. Doream să-l văd pe Jamie. Doream să-l văd pe adevăratul Tavistock.

În timp ce omul mă legăna spre o altă lume, m-am gândit că vreau să-l văd... să-l văd... să-l văd pe Tally.

Capitolul 9

Era o senzaţie delicioasă să-mi las trupul în urmă şi să plutesc. Am citit mult despre experienţele transcedentale, de detaşarea spiritului de corp, dar nu m-au atras niciodată înainte, dar de data aceasta eram interesată. Dispare neliniştea, durerea, supărarea, este o doar o plutire necontenită. Am simţit o ridicare rapidă şi deodată o lumină strălucitoare şi m-am regăsit într-un dormitor care părea scos din una din cărţile mele; sau poate din unul din visele mele vrăjite. Era mobilat exact după moda englezească de ţară; un pat cu patru stâlpi, acoperit cu ceva verde viu de culoarea muşchiului, pe pereţi tapet chinezesc pictat de mână, iar mobila era nouă, imitând mobila stil – era nouă acolo unde mă aflam, dar sigur veche, acum.

Am privit în jos fiindcă părea că plutesc într-un colţ al camerei şi nu aveam trup: Eram un fel de forţă spirituală. M-am gândit că trebuie să reflectez la asta cât mai puţin. Să-mi imaginez că este un film. „Nu eşti nebună... te uiţi doar la un film.”

În cameră erau trei persoane, toate cu spatele

întors către mine. Una era o servitoare, într-o rochie neagră drăguţă şi cu un şorţ alb. Tăcută şi îndemânatică, ajuta o femeie din faţa oglinzii să se îmbrace într-o rochie de dimineaţă, ceva ce o doamnă îmbracă înainte să schimbe încă cinci rochii, în aceeaşi zi.

La dreapta mea, o fată în jur de cincisprezece ani; cu părul lung, castaniu, lăsat pe spate, şi purtând o rochie drăguţă ce părea făcută pentru o fetiţa de numai mult de şase ani. Adevărat, era o senzaţie de prospeţime să vezi o adolescentă îmbrăcată astfel, nu în piele şi cizme.

Doream să sorb orice vedeam. Mă simţeam ca într-o baie caldă parfumată şi storcând un burete ca să gust toată aroma. Dar în timp ce priveam totul ca să-l memorez şi să-l utilizez în următoarea mea carte, femeia de la oglindă s-a întors şi m-a privit drept. Nu credeam că mă poate vedea, fiindcă nici eu nu mă vedeam, dar precis a simţit ceva. Când am văzut-o că mă priveşte, mi s-a oprit respiraţia. Îţi poţi imagina cum te-ai privi pe tine însuţi în altă vreme. Nu ai fi uimit de curiozitate?

Aşa eram.

În cărţile pe care le-am citit despre Cercul Marlborough, se spunea că Lady de Grey era o mare frumuseţe. Asta însemna că era comparată cu celelalte femei din societate. Dar ce să spunem, dacă în epoca edwardiană ar fi existat o vânzătoare, care frumoasă fiind, ar fi făcut carieră ca manechin sau star de cinema?

În general eram dezamăgită de cum arătam. Şi când eram copil am fost nemulţumită de fizicul meu. Sunt o blondă, aproape incoloră, şi spre disperarea mamei am început să mă fardez de la doisprezece ani. Foarte puţin la început, dar din ce în ce mai mult, până

când am ajuns să mă simt în pielea goală dacă nu aveam trei straturi de vopsea în jurul ochilor, sprâncene înnegrite şi cantităţi imense de rimei. Acum vedeam că aveam genele vopsite şi puţin roşu pe buze, dar mie încă mi se părea că figura este prea palidă. Cindy Crawford nu-şi face probleme!

Dar, nu era treaba mea! Eu nu eram decât un observator şi nimic mai mult. Am auzit-o pe fată spunând:

— Catherine, cum te simţi?

— Da… a şoptit femeia, care probabil eram eu, dar a continuat să privească spre mine, şi am ştiut că simţea puternic prezenţa mea.

Unde o fi Jamie? mă întrebam eu, fiindcă era singurul pe care doream să-l văd. Totul era în ordine văzându-mă, dar acum aş fi dorit să plece din cameră, şi să-l pot vedea.

Dar nimeni nu părea că ar avea intenţia să plece. Servitoarea o privea pe Catherine, cred că o chema Hortense, şi schimba priviri cu fata, iar Catherine mă privea pe mine care eram nevăzută.

Apoi, deodată, au început să se întâmple alte lucruri. Auzeam glasul mai multor persoane vorbind în acelaşi timp. În primul rând îl auzeam pe hipnotizatorul texan chemându-mă să revin.

— Este în stare foarte profundă. L-am auzit strigându-mă: Hayden, Hayden? Mă auzi? Milly, de ce nu o chemi înapoi?

Am auzit-o pe Milly cu glasul ei dulce rugându-mă să mă întorc, dar se mai simţea ceva în vocea ei, care mă îndemna să fac ce mă poate face fericită. Dacă m-ar fi chemat Daria, aş fi fost înapoi în Texas într-o clipă. Daria mi-ar fi spus: „Arată-mi paginile scrise!” Şi dacă n-ar fi mers aşa, mi-ar fi zis: „Hayden, ce părere ai de un nou contract?” Şi atunci sigur aş fi venit înapoi!

În schimb, auzind-o pe Milly, nu aveam nicio grabă să mă întorc. Eu venisem să-l văd pe Jamie şi eram sigură că-l voi vedea.

În timp ce-i auzeam pe Milly şi pe texan, am simţit ceva ciudat atrăgându-mă spre femeia blondă. Care mă privea. Am simţit că femeia mă ruga s-o ajut. Părea că-mi spune, că are nevoie de mine. Şi mai era ceva, mi-au trebuit câteva clipe să-mi dau seama de emoţia pe care o simţeam – se temea de ceva, sau de cineva.

Nu, asta nu, m-am gândit eu. Nu vreau să fiu cineva care are nevoie de ajutor, şi care se teme. Este o combinaţie la care nu rezist. Oricât aş încerca să dau impresia că sunt puternică şi rezistentă, sunt o fraieră în faţa profitorilor.

Câţi autori noi, speriaţi, nu am luat sub aripa mea ocrotitoare, care apoi mi-au întors spatele când au ajuns. Să-şi impună condiţiile privind banii şi publicitatea din partea editorilor? Daria a fost foarte supărată pe mine când am ajutat unul dintre autorii ei, aşa că o fac şi acum, dar numai cu autorii altor edituri, iar iubitul meu editor William Warner se bucură grozav!

Oricum, simţeam că această femeie avea nevoie de mine, aşa că mi-am permis să o ajut. La urma urmei, nu ar fi minunat pentru cărţile mele, şi chiar pentru mine, să văd ce se petrece în capul unei femei din epoca edwardiană?

M-am lăsat dusă, şi ea m-a tras, iar vocea lui Milly se auzea din ce în ce mai slab. Şi atunci, s-a întâmplat! Mai exact, mintea mea s-a contopit cu a ei şi în câteva clipe m-am simţit în rai! Mă întreb dacă aşa simte Nora, în timp ce încercam să cunosc gândurile femeii, şi am simţit tot ce se petrece în mintea ei. Se gândea cum să se îmbrace, cum să se

comporte, la nume şi ranguri, informaţii care nu înseamnă nimic în ziua de astăzi. Erau propriile ei gânduri, ceea ce m-a făcut să zâmbesc sigură de mine.

Dar din nou teama a revenit. Femeii îi era frică de ceva, dar eu nu ştiam.

Mă gândeam sincer să-i părăsesc mintea. Dar o clipă eram eu însămi, deşi eram în capul altei femei – dacă se poate imagina aşa ceva, şi în următoarea clipă, ea se retrăgea. Era încă prezentă, puteam s-o simt, dar apoi luam eu întâietatea. Era ca şi căpitanul unei corăbii care îl lăsa pe secund să conducă el vasul.

„Nu!”, îmi spuneam prin gura femeii, ca apoi să închid ochii dorindu-mi din tot sufletul să scap de ea.

În gând am strigat-o pe Milly, dar nu era aici. Nu mai ştiam cum aş putea să scap, aşa cum intrasem la început. Un lucru era sigur, eram în încurcătură.

Când am deschis ochii, şedeam în faţa oglinzii, îmbrăcată într-o rochie de culoarea piersicii atât de împodobită cu volane, ca un tort făcut de cofetari beţi care se duelaseră. În clipa aceea am ştiut de ce murise Lady de Grey. Mă durea burta atât de puternic încât nu puteam respira. Mi-am dat ochii peste cap, mi-am pus mâna pe stomac şi mi s-au tăiat picioarele.

— Doamnă! Am auzit pe cineva ţipând, şi am văzut negru în faţa ochilor.

M-am trezit punându-mi-se sub nas o sticlă cu ceva ce mirosea puternic, ce nu puteau fi decât săruri.

Acum, mă gândeam eu, dacă aş fi o eribină adevărată, aş sări în sus şi aş face o expunere a progreselor medicinii moderne. Ce ar fi făcut un proaspăt absolvent de medicină din 1994 ca să reanimeze o doamnă care leşinase din cauza corsetului care o strângea? O biopsie… sau cam aşa ceva?

În orice caz, m-am trezit, dar din cauză că jumătate din corpul meu era strâns şi îmi scotea în

evidenţă talia pe care şi o furnică mi-ar fi invidiat-o nu puteam să sar în sus şi desfid pe oricine care susţine că ar putea s-o facă. De fapt era plăcut să am în jurul meu cele două femei şi un bărbat bătrânel cu părul cărunt aplecat asupra mea. Locuind singură, când sunt bolnavă, singurul ajutor pe care îl primesc este din partea băiatului care este comisionar la băcănia din cartier, care îmi aduce o pungă cu portocale. Aşa că pentru mine, a fost o plăcere să văd atâta atenţie.

— Şi acum, a spus bărbatul cu un ton ce nu poate fi decât al unui doctor, cred că te vei simţi mai bine. Vă place vouă femeilor să vă strângeţi, ca să păreţi mai suple.

— Data viitoare ai grijă, n-o strânge prea tare, a spus el întorcându-se spre servitoare, ca să poată respira.

— Da, domnule… a şoptit fata, dar se vedea că o spune doar ca să nu-l contrazică.

Şi când te gândeşti că pe vremuri, bărbaţii credeau că sunt ascultaţi de femei!

— Te simţi bine? m-a întrebat fata din cealaltă parte, aplecându-se peste mine, strângându-mă de mână şi privindu-mă cu grijă ca şi când aş fi fost pe moarte.

— Puţin ameţită… am încercat să spun, şi apoi am încercat să mă ridic, şezând pe canapeaua îmbrăcată în brocard.

— Cred că ai să te simţi foarte bine, mi-a spus doctorul bătându-mă pe mână, ca şi când aş fi avut patru ani. Poate că ai un motiv să leşini, a spus el făcând cu ochiul în cunoştinţă de cauză.

Nu cred că se gândea el la o călătorie în timp, aşa că i-am zâmbit, sperând că era cel mai nimerit zâmbet al unei doamne. Ultimul lucru pe care aş fi vrut să-l ştiu, era modul cum se făcea pe vremea aceea

examenul ginecologic.

Cred că a fost satisfăcut de zâmbetul meu, fiindcă s-a ridicat, şi-a strâns trusa medicală purtând monograma lui şi apoi mi-a dat sfaturi obligatorii privind odihna şi alimentaţia, înainte să plece. Exact ca şi doctorul meu, cu deosebire că el mă mai cheamă şi la cabinetul lui, ca să mă coste mai mult!

În tot acest timp, servitoarea încerca să pară că face treabă, agitându-se cu hainele din garderobă, aranjând periile cu mâner de argint de pe toaletă, dar îmi dădeam seama că murea de curiozitate să afle de ce am leşinat. Asta arăta că Lady de Grey nu leşina prea des. Pentru mine, asta însemna că era destul de zdravănă şi nu învăţase cum trebuie să respire strânsă într-o menghină metalică.

Am încercat din nou să mă ridic, dar era greu, căci chestia aia de sub rochie mă încercuia de sub sâni până la coapse, şi era flexibilă ca un costum de scafandru de pe vremea lui Jules Verne!

— Lasă-ne singure, i-a spus fata servitoarei pe un ton autoritar.

Imediat, eram singură în cameră, cu fata care mă privea intens. Ei haide, ce te faci acum? m-am gândit eu.

— Ce s-a întâmplat, pari schimbată? m-a întrebat.

— Serios? am întrebat-o şi eu întinzându-mă şi închizând ochii ca să nu se poată uita în ei. Îmi trebuia doar timp ca să mă descurc. Pe furiş, încercam să privesc prin camera elegantă. În toată camera erau bibelouri din argint bine lustruite. Într-un colţ special, obiecte lucrate de Fabergé, printre care şi maimuţa verde de jad a cărei fotografie o văzusem în carte. O clipă mi-am amintit de dormitorul meu din New York, de toaleta mea plină de pudră şi cataloagele căzând

din dulap, cu o cutie plină de haine într-un colţ, pe care intenţionam să o trimit surorii mele.

— Catherine, te simţi bine? a întrebat fata.

M-am întors şi i-am zâmbit cât mai palid. Mai bine să continui să joc teatru. De îndată ce voi începe să vorbesc, va vedea că sunt o impostoare.

— Nu mă simt bine.

Pentru prima dată m-am auzit vorbind cu accent englezesc. Toate cuvintele erau pronunţate puţin afectat. Nu aş vrea să vorbesc despre asta, dar prima dată când am venit la New York, editorul mi-a spus: „Am văzut un film despre viaţa ta”. Şi cum se numea, l-am întrebat: „Fiica minerului?”

Acum pot să spun că eram emoţionată când mă auzeam vorbind ca prinţesa Diana!

Fata s-a aşezat pe marginea scaunului şi s-a uitat la mine.

— Dacă mai pui la cale iar vreo poveste de-a ta, de data asta nu te mai ajut. Fratele meu este foarte supărat pe mine.

Fără să mă gândesc, am spus:

— Cine este fratele tău? Dar în clipa când am spus-o, am ştiut.

Fata asta era cumnata mea, avea şaisprezece ani şi voia cu disperare un bărbat.

Strâmbându-se, mi-a spus:

— Ştiu că tu îl urăşti, eu însă nu. Dacă i-ai da cel puţin o şansă, el…

— O şansă… m-am auzit spunând. Fratele tău nu merită mai mult. Am făcut totul ca să avem o căsătorie reuşită, dar ce pot face când el refuză să… refuză să…

Ce refuză? M-am gândit şi, încercând să fac ordine în gândurile mele, am simţit o durere în tâmple. Dar atunci acest cap nu era al meu, era al altcuiva înţelege cineva în afară de mine?

— Catherine, ce se întâmplă cu tine? a întrebat fata pierzându-şi răbdarea.

Aş fi vrut să inspir adânc, dar cu toate că fusese deschis, corsetul meu nu-mi permitea nici acum să-mi dilat pieptul.

— Nu-mi amintesc.

— Ce nu-ţi aminteşti?

— Nu-mi amintesc ce trebuia să-mi amintesc, am spus zâmbind.

— Una din ghicitorile tale, of, Catherine, nu poţi fi serioasă măcar o dată?

La remarcile ei, m-am încruntat. Nu mă aşteptam ca şi cu o sută de ani în urmă să aud acelaşi reproş faţă de felul meu de acum de a fi şi pe care l-am auzit toată viaţa.

Fata s-a ridicat şi a început să umble prin cameră.

— Nu ştii cât este de serios! Tavey este foarte supărat pe tine de data asta. Vrea să divorţeze de tine, mi-a spus ea întorcându-se spre mine.

Când am auzit asta, am ştiut că femeia din interiorul meu ştia că bărbatul ei vrea să divorţeze. Oare de asta îi era frică? De scandal? Hai să fim serioşi, credeam că este mai puternică decât mine. De ce?

Luându-şi faţa în mâini, fata a început să plângă. Deşi îmi era greu să mă aplec, m-am întors spre ea.

— Ellen, totul s-a schimbat acum, i-am spus încet, când mi-am reamintit numele ei. Nu vom divorţa. Fratele tău… Tavey şi cu mine ne vom împăca, şi totul va fi minunat.

Am încercat să nu par mândră când i-am zâmbit. Ellen nu avea de unde să ştie că femeia care îi vorbea nu era o doamnă din era edwardiană, scrobită şi răsfăţată toată viaţa, ci una de treizeci şi nouă de ani

care cunoaşte viaţa. Şi apoi, ştiam mult mai multe decât ştia Lady de Grey! Ştiam că bărbatul acesta, soţul meu, era sufletul înfrăţit cu sufletul meu, şi cea mai potrivită persoană cu mine de pe faţa pământului. Lady de Grey nu a ştiut asta niciodată. Ellen m-a împins.

— De data asta nu. De data asta ai depăşit măsura. Tavey ştie acum… despre el.

Auzind asta, am făcut ochi mari şi am încercat să înţeleg gândul lui Lady de Grey care zăcea în mintea mea, ca să înţeleg ce făcuse, dar nu puteam scoate nimic de la ea.

— Totul se va aranja, i-am spus eu, încercând s-o liniştesc.

— Trebuie să se rezolve! Mi-ai promis.

În clipa aceea, am ştiut că-i jurasem să-i găsesc un bărbat.

— Îmi voi ţine promisiunea!

Dumnezeu ştie cum, m-am gândit eu. Să-i cumpăr unul? Să dau trei ouă Fabergé pentru un soţ?

— Ştii că Tavey nu suferă căsătoria. El spune că îmi va fi mai bine nemăritată. Dar eu trebuie să mă mărit!

Când am auzit asta, i-am luat mâna.

— Eşti cumva în încurcătură? Ai păţit-o? am întrebat-o încet.

Era înspăimântată.

— Vrei să spui că sunt însărcinată? Ştii că sunt nemăritată, cum aş putea avea un copil?

Nu mi-a venit să râd. Nu-mi puteam permite să râd de inocenţa ei. Când eram copil, credeam că dacă te duci la farmacia domnului Lloyd duminica dimineaţa, făceai un copil. Privind acum în urmă, înţeleg. În fiecare duminică dimineaţa venind de la biserică, mama îi spune tatei: „George, dacă fata mai

mare din familia Bales nu încetează să meargă duminică dimineaţa la farmacie în loc să vină la biserică, sigur că a intrat în bucluc.” Într-o bună zi, izbucnit scandalul; fata era însărcinată, dar nemăritată. Făcând o socoteală, am înţeles că a da de bucluc înseamnă să ai un copil fără a avea bărbat; şi asta se întâmplă când te duceai duminica dimineaţa la farmacia domnului Lloyd. Dar a venit o zi când după biserică, mama s-a oprit la farmacie şi m-a rugat să-i ridic medicamentul prescris. Eram paralizată de teamă! Dar, fa sfârşit, teama de mama mea a învins teama de cele ce se întâmplau la farmacia domnului Llody duminică dimineaţa.

Aşa că acum, nu puteam râde de Ellen, dar ea a simţit că nu este ceva în regulă cu mine. M-a strâns de braţ cu o putere extraordinară pentru vârsta ei. Dar mi-am amintit că fetele de familie din vremea ei îşi petreceau mare parte din viaţă, practicând călăria. Poate că de aceea avea putere? M-a privit în ochi.

— Dacă mă trădezi, te voi… te voi… nu ştiu ce-ţi voi face, dar să nu cumva să-ţi calci promisiunea!

La aceste cuvinte, am simţit fiori de spaimă. Poate că Lady de Grey care îmi dedubla personalitatea era mai laşă decât mine. Iar eu mi-am reamintit că Lady de Grey dispăruse de pe faţa pământului ca şi rămăşiţele ei pământeşti. Cineva o urmărea. Poate chiar cumnata ei care se temea că nu-şi va ţine făgăduiala.

Eu nu mă puteam gândi decât la dorinţa de a-l vedea pe Jamie. Aveam nevoie să-i spun că-l iubesc, că nu îl uram şi că eram legaţi unul de altul. Voiam să-l încălzesc, voiam să…

— Unde este soţul meu? am întrebat-o pe Ellen. Aveam oaspeţi?

În capul meu se învârteau Jemmie Churchill şi

ducesa de Devonshire, sau Consuela Vanderbilt, şi chiar regele!

Din felul cum a respirat Ellen, am înţeles că nu sunt oaspeţi. Părea uimită. Asta sunt eu, întotdeauna trebuie să uimesc pe cineva!

— După tot ce s-a întâmplat, nu va veni nimeni.

Doream s-o întreb ce s-a întâmplat, dar când i-am văzut privirea am renunţat. Sau poate chiar Catherine m-a oprit. Am început să mă gândesc că se întâmplase ceva cu Ellen. De ce trebuia să-i găsesc eu un bărbat? Asta nu era de fapt, treaba fratelui ei? Dar din tot ce citisem despre Lady de Grey, ea ar fi putut să-i aleagă un bărbat bun la pat deoarece se părea că ea îi încercase pe toţi!

Mi-am dus mâna la frunte, ca să par că trag să mor.

— Îmi pare foarte rău, Ellen, dar se pare că am început să uit în ultimul timp. Ştii cât s-a supărat Tavey pe mine. Dacă-mi spui unde este, îi voi vorbi despre bărbatul tău.

Ellen m-a privit bănuitoare.

— Este acolo unde trebuie să fie de obicei la ora asta. Ştii tu unde este!

— Da, bineînţeles că ştiu. Mă voi duce să-l văd.

Cu un mare efort, m-am ridicat de pe canapea şi m-am îndreptat spre uşă. Dar privirea de groază a lui Ellen m-a oprit.

— Nu ai de gând să te duci îmbrăcată aşa, mi-a spus ea.

— Unde îmi era capul, am spus-o cât mai normal puteam. Unde sunt blugii şi puloverul?

Ellen nu a râs, de fapt nu-i prea venea să râdă.

— O voi chema pe camerista ta, a spus ea în timp ce ieşea din cameră, şi eu eram bucuroasă fiindcă nu ştiam cum o chema.

Camerista a venit şi, fără să mă întrebe cu ce mă îmbrac, a început să mă dezbrace şi să mă îmbrace fără să schimbăm o vorbă. Mă voi obişnui cu asta, m-am gândit eu, în timp ce întindeam braţele lăsând-o să-mi pună o rochie adorabilă de bumbac, verde pal.

Scutită de efortul de a mă îmbrăca, am avut timp să mă gândesc la obiectivul pe care mi-l propusesem în gând. Nu ştiam cât timp voi putea fi acolo. De fapt, nici nu puteam fi acolo, nu făceam decât să mă întrupez temporar în trupul acelei femei. În orice clipă puteam fi readusă la realitate de hipnotizatorul lui Milly. Ceea ce aveam nevoie să fac era să iau contact cu sufletul de care eram legată, să anulez secole de ură şi apoi să mă întorc acasă şi sări găsesc pe adevăratul Jamie. Dacă nu făceam isprava asta, eram sortită să-mi petrec viaţa singură, fi încă două vieţi până îl voi găsi pe Jamie.

După ce am fost gata îmbrăcată, am pornit să caut baia, sperând că aceasta nu era o casă din acelea unde oala de noapte stătea sub pat, dar am găsit o cameră mică frumoasă, cu o toaletă modernă, cu apă curentă, şi apoi mi-am petrecut câteva minute încercând să-mi pun rochia aşa cum trebuie, ceea ce nu a fost prea uşor ţinând seama de toate jupoanele pe care le aveam.

Aşa a trecut destul timp înainte s-o pornesc şi nu mă mai gândeam decât la mâncare; îmi era foame. Cum în Anglia locuisem la pensiuni, ştiam că masa se serveşte la ore fixe pe care dacă nu le respectai, mureai de foame.

O oră întreagă m-am plimbat prin casă. Era imensă şi întortocheată şi plină de bogăţii de necrezut. Pe pereţi atârnau tablouri de Renoir, Rubens, Gainsborough, şi o grămadă de John Singer Sargent. Covoarele erau exact de dimensiunea camerelor,

fuseseră fără îndoială aduse direct din India. Fiecare mobilă era un obiect de artă.

Ceea ce îmi plăcea era faptul că totul era de epocă dar se utiliza, deci nu era un muzeu. Invitaţiile fuseseră înrămate într-un cadru din secolul al cincisprezecelea. Lângă tapiserii în brocard nou, se afla un scaun din piele ruptă. Peste tot, încălţăminte, haine şi bastoane, erau aruncate în dezordine încât nici şase decoratori nu ar fi putut imita interiorul. Aşa ceva vrea să realizeze Ralph Lauren, m-am gândit eu, dar nu reuşeşte.

Când am ieşit din casă să văd grădina, eram moartă de foame fiindcă nu mâncasem de câteva ore, iar corsetul îmi oprea circulaţia. Nu era de mirare că femeile din epoca edwardiană nu participau la curse de maraton, m-am gândit eu când am început să mă plimb încet prin grădini. Erau minunate când le priveai; erau atât de puse la punct încât aveai impresia că aşa crescuseră. În casă am observat servitori, dar dispăreau imediat mă vedeau, în grădină, însă, era altfel. Aici erau câţiva bărbaţi cu roabe şi foarfeci de tăiat enorme. Purtau pantaloni groşi şi aveau mânecile cămăşilor suflecate, lăsând să se vadă braţele puternice.

Mie îmi plac muncitorii. Asta îmi dovedeşte originea şi ştiu că acum de când scriu şi sunt considerată o intelectuală (cu excepţia criticilor) ar trebui să-mi placă bărbaţii îmbrăcaţi în costume. Dar ori sunt nebună, ori am prea multă fantezie, mă gândesc că dacă aş fi pe o insulă pustie, aş prefera să fiu cu un zidar decât cu cel mai bun avocat. Mie îmi plac bărbaţii care ştiu să fie folositori.

Apoi mai este ceva... îmi plac muşchii! Nu acei muşchi ca nişte sfori subţiri ai alergătorilor, sau acei hipertrofiaţi de gimnastică. Îmi place bărbatul cu braţe

vânjoase, care dovedeşte că şi le-a folosit muncind. Când văd un bărbat bătând un cui dintr-o singură lovitură, mi se taie picioarele. Un bărbat cu torsul gol, cărând pe umăr un sac de cincizeci de kilograme de ciment, urcând pe o scară, mă umple de dorinţă încât ameţesc!

În casă, servitorii se purtaseră cu mine ca şi când aş fi avut o boală contagioasă, dar după felul cum aceşti bărbaţi puternici din grădină îmi zâmbeau şi-şi scuturau părul cârlionţat când treceam pe lângă ei, mi-au arătat de unde provenea proasta reputaţie a doamnei de Grey. Sper că nu a avut, şi nici eu, o aventură cu un grădinar. Daria ar fi fost foarte dezamăgită de mine. Oricine ştie că eroul trebuie să fie nobil. Dacă toţi nobilii din romanele de dragoste ar fi trăit până azi, toţi am avea titluri de nobleţe. Barbara Cartland, singură, ar putea popula o ţară mică cu toţi ducii din cărţile ei.

Dar nu-mi puteam lua ochii de la bărbaţii care îşi vedeau de treabă în grădină. Nici unui nu era frumos, dar unii din ei îşi purtau frumos hainele aspre de pe ei. Plimbându-mă, am început să mă bucur că arătam aşa de subţirică. Şi Lady de Grey avea un bust frumos. Era ea puţin cam slăbănoagă ceea ce nu e de mirare fiindcă nu părea că mănâncă bine, dar fiziceşte arăta destul de bine.

Speram că aceste gânduri o vor scoate la iveală, încât să mai aflu ceva despre viaţa ei, dar rămânea tot ascunsă, mică, şi o simţeam moartă de frică. Grădina era neasemuit de frumoasă, zeci de metri de plante care toate erau înflorite. Am umblat în lungul straturilor, între grămezi de flori, în poieni liniştite, pe lângă bazine pline de nuferi.

Peste tot statui, gard viu, copaci şi boschete. Mergând, am început să mă gândesc la ce poveşti aş

vrea să scriu, plasate în această grădină.

O eroină nobilă dar săracă, care se mărită cu un bătrân ca să-şi salveze familia ingrată şi săracă, apoi, aici în grădină întâlneşte un bărbat frumos, dar nu se pot căsători din cauză că…

Mi-am întrerupt gândurile, fiindcă venea spre mine cel mai minunat bărbat pe care l-am văzut vreodată. Nu tipul americanului cu pometii scofâlciţi, ci unul cu aspectul pasiunii stăpânite. Privindu-l, era ca şi atunci când stai la baza unui vulcan activ; ştii că ar putea erupe, dar te întrebi dacă o va face în acel moment. Urcând pe pantă, cu cât pericolul este mai mare, cu atât inima îţi bate mai tare. Aşa m-am simţit eu în timp ce se apropia de mine. Cu fiecare pas pe care îl făcea, inima mea bătea mai repede. Nu mă văzuse, sau chiar dacă mă zărise, nu-l interesam, căci privea fix la roaba pe care o împingea.

Era oacheş; cu părul negru şi lucios nu din cauza soarelui, ci a pigmentului său natural, cu gene negre, dese. Avea maxilare puternice, bărbie ascuţită acoperită de favoriţi negri. De sub haine îi apăreau muşchii în mişcare, ceea ce m-a înfierbântat!

Ca de obicei, cu gândul permanent la afaceri, mi-am zis: „Ăsta este bărbatul care va părea pe coperta viitoarei mele cărţi”. De fapt, m-am gândit la coperta vieţii mele!

Păşind spre el, am auzit-o pe doamnei de Grey din mine şoptind „nu, nu”. Poate că pentru o lady, grădinarii erau inaccesibili, dar eu fac parte dintr-un secol şi o ţară mai democrată.

— Bună, i-am spus eu zâmbindu-i drăgălaş.

A trecut pe lângă mine, fără să-mi arunce o privire. Oare grădinarii de pe vremuri nu erau bucuroşi să le vorbească o doamnă a castelului?

— Bună, am spus din nou, de data asta mai tare.

Înlăuntrul meu, Catherine îşi ieşise din minţi. „Nu!” ţipa ea, şi am înţeles că de acest om se temea. Dispăruse, poate fusese omorâtă, oare să fie acest bărbat asasinul?

Am făcut totul ca să-mi ascund interesul, şi am întors spatele să privesc grădina. La urma urmei, am şi eu mândria mea... Dacă nu-l interesasem eu, nici nu-mi mai păsa de el!

— Au! am ţipat, simţind o durere ascuţită în spatele picioarelor, şi m-am întors. L-am văzut din spate, împingând roaba cu muşchii încordaţi, şi îndepărtându-se de mine. Avea o cămaşă murdară, o curea lată de piele, şi pantaloni groşi de lână. Din spate arăta ca Laurence Olivier când avea treizeci de ani, şi îl interpreta pe Heathcliff.

Când trecuse pe lângă mine mă lovise în pulpe cu roaba, murdărindu-mi rochia frumoasă şi scumpă.

Să nu credeţi că sunt proastă, dar gândesc, că atunci când o persoană te loveşte trebuie să-şi ceară scuze, dar bărbatul acesta continua să meargă.

Când s-a oprit la câteva sute de metri de mine, m-am dus spre el.

— Scuză-mă, dar ştii că m-ai lovit cu roaba?

Eram foarte politicoasă, dar el nici nu m-a privit, şi a apucat mânerele roabei.

M-am aplecat peste roabă apropiindu-mă de obrazul lui, cu toate că-mi bătea inima. Nu avea dreptul să mă lovească, doar fiindcă era frumos. Poate că era surd. În orice caz, eram gata să-l iert.

— Scuză-mă... am spus mai tare.

Nu a răspuns nimic, nu s-a uitat la mine şi nu a reacţionat la glasul meu. Fiind foarte aproape, mi-am dat seama că nu era englez sută la sută. Am bănuit că este de prin părţile Mediteranei, fiindcă avea pielea şi ochii închişi la culoare şi părul negru. Poate că nu

vorbea englezeşte!

— Scuză-mă, dar dumneata… fiindcă continua să nu se uite la mine, am spus:…la dracu'! şi m-am întors să plec. Ce-mi pasă mie dacă vorbeşte sau nu englezeşte? Aveam ceva mai important de făcut, decât să mă enervez cu un grădinar. Dar cum m-am îndepărtat puţin, atunci… nici acum nu-mi vine a crede, a răsturnat conţinutul roabei pe picioarele mele. Pe picioarele mele, pe poala rochiei mele, drept în faţă.

Am rămas pironită pe loc, privind la nenorocirea de pe mine. Fără să pun la îndoială, că roaba era plină de bălegar. Ce altceva? Dar nu era bălegar bun, american, pe care îl cumperi de la prăvălie în pungi de plastic. Bălegarul acesta nu fusese tratat ca să omoare insectele, şi ca să-i scoată mirosul. Ăsta venea direct din grajd, făcut grămadă, şi pregătit ca să fermenteze câţiva ani. Acum fermenta pe mine!

— Priveşte ce mi-ai făcut, uită-te la rochia mea… am încercat eu să-i spun.

Omul stătea nemişcat şi mă privea. Se vedea că nu este surd, şi chiar dacă nu ştia englezeşte, bălegar este tot bălegar în orice limbă. Ochii negri îi străluceau şi avea umbra unui surâs pe buze. O făcuse intenţionat! O ştiam eu, tot aşa cum ştiam… Ei bine, să nu intrăm în amănunte, căci mai târziu nu am mai fost sigură de nimic.

Să intri în contact prin ură… mi-a venit în gând. O fi vreun străin, cu ceafa roşie, care abia a coborât de pe corabie, şi nu ştie că sunt stăpâna casei şi trebuie să fie respectuos. După privire, s-ar putea să vină dintr-o ţară unde bărbaţii consideră, că orice femeie care nu este din haremul lor, poate fi insultată. Oricare ar fi fost originea lui, părea să gândească, că fizicul lui îi poate îngădui orice.

Cum rămăsese pe loc, privindu-mă fără să spună

nimic, am decis să nu mă mai ţin de maniere. Am uitat că eram în Anglia sub regele Edward, că mă numesc doamna nu mai ştiu cum, şi altele. După ce m-am asigurat că nu este nimeni care să mă audă, mi-am dat drumul şi i-am spus ce gândesc despre el. Am folosit limbajul pe care îl aud la televiziune în comedii, şi care nu se aude nicăieri în alte părţi.

După schimbarea privirii ochilor lui, eram sigură că ştie englezeşte, dar nu cred că ştia toate cuvintele pe care le-am folosit. Puteam să jur, că nicio altă femeie nu-i spusese altceva decât da.

După ce i-am spus tot ce cred despre el şi apucăturile lui, despre strămoşii lui, am încheiat cu o scurtă lecţie de democraţie.

— Acum eşti în Anglia şi această ţară este aproape la fel de liberă ca şi America. Nu te poţi purta cu o femeie aşa cum vrei!

Chiar şi mie mi se părea că tot ce spune sunt vorbe goale, dar simţeam ca nu mai pot de foame şi de oboseală.

Ca să fiu sinceră, îmi venea să plâng. Îmi era foame, şi eram singură, nu numai într-o ţară străină, dar şi într-un timp de care eram străină, şi doream să merg apasă. Unde era Jamie? Unde era frumosul meu Jamie pe care îl descrisesem în cărţi, şi pe care îl iubeam de secole? De ce nu era aici să mă salveze?

Toţi eroii cărţilor mele, erau totdeauna la datorie să-şi salveze eroinele la nevoie. Spre ciuda mea îngrozitoare, simţeam înţepătura lacrimilor. Mirosul de bălegar se ridica în jurul meu, şi bărbatul acesta îngrozitor mă privea tăcut. Într-o secundă, lacrimile îmi vor curge pe obraz.

— Îi voi spune bărbatului meu despre dumneata, am şoptit ca un copil.

Mi-am ridicat bărbia şi am plecat. Dar, abia

făcusem doi paşi, şi vocea lui m-a oprit.

— Eu sunt soţul dumitale, doamnă.

Pentru a doua oară în acea zi, am leşinat.

Capitolul 10

Ce s-a întâmplat apoi… Nici nu vreau să-mi amintesc. Omul acela oribil şi tăcut, care a spus că este soţul meu, m-a luat pe umăr, şi m-a dus sus pe scări. Nu încetam să-mi amintesc de Rhett, care a dus-o în braţe pe Scarlett şi apoi a făcut dragoste cu ea. Eram gata s-o fac. Deşi arăta ca un urmaş al omului de Neanderthal, era foarte sexy. Mai era şi bărbatul meu, şi gândeam că este Jamie.

Dar, m-a azvârlit pat şi a ieşit din cameră încuind uşa în urma lui şi după câteva clipe şi-a făcut apariţia din nou doctorul cărunt şi în felul acesta am văzut cum se făcea un consult ginecologic în epoca edwardiană. În loc să ciocnesc un pahar de vin cu regele, mi s-a făcut un test Papanicolau.

Trebuie să recunosc că totul s-a făcut acoperit şi cu toată politeţea pe care poţi s-o respecţi când faci aşa ceva. Eu ştiam care era problema. Faptul că leşinasem de două ori constituia presupunerea că Lady de Grey era însărcinată. Acum mi-am dat seama de ce dispăruse. Nu cred că cu bărbatul negricios şi duşmănos să fi lenevit în pat, aşa că dacă era însărcinată, Catherine se culcase cu alt bărbat.

Când, în timp ce mă examina doctorul m-a privit uimit, am înţeles că aşa era. Fără îndoială, toată lumea ştia că Lady de Grey era pe punctul de a divorţa şi era

însărcinată cu alt bărbat! Sunt sigură că m-am înroşit jenată, dar doctorul nu a mai spus nimic în timp ce îşi – închidea trusa şi apoi a plecat.

Servitoarea a venit şi mi-a scos corsetul (mulţumescu-ţi ţie, Doamne) şi m-a îmbrăcat într-un halat larg. Mi-a periat apoi părul pe spate şi m-a lăsat în aşteptare, desigur pentru el. Ce aş fi putut spune unui bărbat care a aflat că nevasta lui care nu se mai culcase de cine ştie cât timp cu el, era însărcinată?

Când s-a întors în camera mea, mi-e ruşine să o spun, eram foarte nervoasă. Nu-mi place promiscuitatea. Şi în cărţile mele, şi în viaţă, nu admit decât un sigur bărbat. Poate că lecţia o învăţasem tocmai din ceea ce mi se întâmplase în viaţa aceea.

— M-ai făcut de râsul întregii Anglii! De ce? m-a întrebat privindu-mă cu ochii lui negri un moment, ca apoi să se întoarcă şi să privească pe fereastră.

Trebuie să spun că simţeam emoţii ciudate. Totdeauna cred că trebuie să mă stăpânesc faţă de bărbaţi. Cu Steven eram sigură că totul era analizat, făceam doar ce-mi convenea mie. Dar acest bărbat mă emoţiona; acesta era cuvântul potrivit. Dacă acum aş putea înţelege ce fel de emoţie simţeam, aş fi putut să mă calmez.

Am înghiţit cu gâtul strâns şi i-am spus:

— Înţeleg ce vrei să spui despre toţi bărbaţii… dar eram mereu singură. Tu eşti tot timpul în grădină, şi…

S-a învârtit în loc, şi m-a privit cu ochii lui pătrunzători.

— Vreau să spun că nu ai fost, aşa cum ştii… cu niciun bărbat.

Mi-a trebuit timp ca să înţeleg şi când am reuşit nu-mi venea să cred. A existat doar o cale ca să afle că nu fusesem cu niciun bărbat.

— Vrei să spui că sunt… virgină?

La gândul acesta mi-a venit să râd. O americancă la treizeci şi nouă de ani, întrupată într-o fecioară de douăzeci şi şapte de ani!

— Pentru tine este o glumă? m-a întrebat.

L-am privit, şi i-am răspuns:

— Într-un fel. Dacă sunt virgină, de ce vrei să divorţezi?

— Cum bine ştii, vreau să mă însor cu Fiona.

Ce om modern, m-am gândit, mai supărată decât ar fi trebuit să fiu. Trebuie să invit târfa la ceai?

În timp ce mă mistuiam la auzul veştilor, Catherine a vorbit prin gura mea.

— Dar un divorţ m-ar compromite. Niciun bărbat nu mă va mai lua de nevastă dacă divorţezi.

— Ar fi trebuit să te gândeşti la asta înainte să faci toată Anglia să râdă de mine.

— Şi cum am reuşit? l-am întrebat din ce în ce mai furioasă. Îşi alesese deja altă nevastă, actuala lui nevastă era virgină, şi eu eram cea care primeam pedeapsa!

— Cu scrisorile tale neruşinate! Povestind tuturor că te culcaseşi cu toţi bărbaţii din Anglia, începând cu regele. Nu vreau să fiu un încornorat.

— Încornorat! Eşti nebun? Nu m-am culcat cu niciun bărbat. Ai auzit ce a spus doctorul, că sunt virgină. Poţi să spui tuturor că scrisorile nu erau adevărate. Spune-le că ai dovada că nu m-am culcat cu niciun bărbat.

Ochii lui se înnegriseră mai tare.

— Să spun oamenilor că soţia mea este virgină? Soţia mea?

Îl auzeam, dar nu eram capabilă să cred ce-mi spunea.

— Vei divorţa de mine, vei face să ajung o paria,

mă vei distruge… ştiind că sunt nevinovată?

Răspunsul mi l-au dat ochii săi. Da, o va face. În timpul discuţiei, Catherine se învârtea în jur, manifestând astfel ce nenorocire ar fi pentru ea divorţul. Îi va distruge viaţa, dar pe el nu-l va afecta, el avea bani şi titlu. Nedreptatea mă înfuria. L-am privit dispreţuitoare.

— De ce nu ai făcut-o… de ce am rămas tot virgină? Fiindcă nu poţi s-o faci… şi nu vrei să o ştie cineva, asta este, nu? I-ai spus drăgălaşei tale Fiona că eşti doar o jumătate de bărbat?

Nu mai provocasem nici unui alt bărbat furia sexuală. Dacă aş fi fost personajul dintr-un roman scris de un autor cu zece ani mai înainte, aş fi ajuns pe pat cu fustele date peste cap, dar am luptat împotriva descrierii violului în romanele de dragoste.

Când am scris al doilea roman, editorul (nu era Daria) mi-a spus: „Mă tem că nu voi putea publica romanul, fiindcă eroul nu o violează pe eroină, şi cititorul nu-l va găsi viril”. Cu lacrimi în ochi, i-am răspuns: „Atunci va trebui să caut altă editură, fiindcă după mine, dacă eroul comite un viol, atunci nu mai este erou”. Acum pare logic dar atunci era ceva revoluţionar. Editorul a publicat romanul, prevenindu-mă că nu se va vinde. S-a vândut însă foarte birie, iar acum editură aceea publică literatură pornografică.

Dar aici, se întâmplă ceva real şi nu puteam să controlez faptele. Mi-am dus mâna la gât şi m-am depărtat de el. Privirea lui era aceea a unui ucigaş, şi am ştiut că voia să-mi arate că putea să facă exact ceea ce nu făcuse înainte. Dar mai mult ca sigur nu va face nimic. Era prea cavaler şi nu va lovi o femeie, ceva îl oprea să mă violeze. Nu făcea decât să joace teatru. În mine este câteodată un diavol! Un drac roşu cu coadă stă pe umărul meu, îndemnându-mă la

lucruri urâte. O simţeam pe biata Catherine virgină, zbătându-se în interiorul meu, îngrozită de acest bărbat, şi am simţit toată nedreptatea pe care bărbaţii o fac femeilor.

M-am ridicat dreaptă, şi l-am sfidat.

— Nu poţi… nu-i aşa? am continuat ironică. Dacă divorţezi de mine, ce te va ajuta căsătorindu-te cu Fiona? Dacă n-o poţi face cu mine, n-o vei putea face nici cu ea.

Mi-am dat seama că n-ar fi trebuit să spun ceea ce spusesem. Pe faţă i s-a întipărit o furie înspăimântătoare. Mă întreb cum stăteau lucrurile în epoca edwardiană în situaţiile când bărbaţii îşi băteau femeile!?

M-am bucurat că nu a încercat nicio violenţă. Mi-a întors spatele, dar vedeam că tremura de furie.

— Mergi prea departe, mi-a şoptit el, şi de aici am dedus că avea o problemă.

Mass-media americană m-a învăţat că suntem păcătoşi dacă nu ne preocupă problema oricărei fiinţe, aşa că nu puteam rămâne indiferentă la problemele lui, chiar dacă era un ticălos. Mi-a fost milă de el. În toate timpurile, impotenţa a fost o problemă gravă pentru bărbaţi. M-am apropiat de el.

— Ştii… uneori aceste lucruri au o cauză, o cauză fizică, sau psihologică. Poate dacă vorbeşti despre asta, am putea afla motivul pentru care nu poţi şi, descoperind cauza, să rezolvăm problema. În orice caz, nu trebuie să te consideri mai puţin bărbat din cauză că nu poţi…

Râsul lui m-a oprit. Nu-mi place să fiu luată în râs. Şi mă enerva în special râsul lui ironic fiind în acelaşi timp indulgent.

— Ce copil eşti, ce copil nevinovat… mi-a spus.

Ironia nu-mi descifra atitudinea lui.

— Nu cred că sunt chiar atât de inocentă cum spui tu… i-am zis începând să mă înfurii din nou.

Dacă l-aţi fi văzut cum se uita la mine! Arăta ca un desen de pe copertă unui roman… cine poate şti mai bine ca mine? Îmbrăcat impecabil (nu-mi place termenul, dar nu am altul), cu o cravată albă ca zăpada, cu umerii laţi şi ţinându-şi mâinile elegante cu degete lungi pe şoldurile înguste. Cu capul superb, privea în lungul nasului său aristocratic, la mine. Aşa de sigur pe el, arogant, convins, că el masculul ştia totul şi prăpădita de mine nu ştiam nimic.

— Eşti aşa de nevinovată, Catherine… sau nu? A spus-o venind spre mine ca un val pe o mare liniştită. Am văzut că are de gând să mă sărute. Voiam să-l privesc, fiindcă o parte din mine purta ecoul fricii lui Catherine. Dar îmi era imposibli să mă mişc, ca şi când aş încerca să deplasez o casă şi nu reuşesc.

Înainte să-mi atingă buzele, mi-am amintit ce spusese Nora: „Dacă l-ai săruta ai simţi că-ţi pierzi mintea”. Nu ştiu ce o întrebasem, dar mi-am amintit răspunsul acesta.

Când mi-a atins buzele, nu ştiu dacă mi-am pierdut minţile, dar nu mai simţisem niciodată ce am simţit acum, cu niciun bărbat. Părea că sărutul nu se opreşte doar la buze şi că trupurile noastre se vor contopi. Aş fi vrut să intru în el, să fiu una cu el, dar nu atât fiziceşte, cât… cât… Dar ce rost are să mai descriu? Tot ce pot spune este că la sărutul lui m-am pierdut. Nu mai eram nici Catherine, nici eu, eram doar o parte din el.

Picioarele nu m-au mai ţinut, m-am pierdut şi am căzut amândoi pe pat. Mai mult am zburat, fiindcă nu-mi mai simţeam oasele, şi el a căzut peste mine, cu gura pe gura mea, şi mişcându-şi trupul greu peste mine.

În viaţă am simţit de multe ori dorinţa. Au fost mulţi bărbaţi care îmi inspirau dorinţă… să mă culc cu ei, dar asta mă priveşte numai pe mine. Nu se putea însă compara cu ce simţeam pentru acest bărbat. Am fost copleşită de o dorinţă cum nu mai simţisem, încât dispăruseră gândurile sau alte senzaţii. Nu mă interesa decât el şi nimic altceva. Doream să-l am, atât de aproape cât se poate concepe şi în clipa aceea simţeam că voiam de la el nu numai sex. Îl doream în mine, aşa cum şi eu doream să fiu în el.

Nu există cuvinte care să poată exprima ce simţeam pentru el. Poate simţea şi el la fel, fiindcă mă săruta pe gât de-ai fi zis că moare dacă nu o face. Mi-am întins capul în jos şi singurul cuvânt pe care îl puteam înţelege era da. Da, tot ce doreşte. Da, aş face orice, sau i-aş da tot ce doreşte. Da, pentru orice… pentru tot.

Avea mâinile pe pieptul meu; mâinile mele erau pe spatele, pe piept ul şi în părul lui, oriunde îl puteam atinge. Niciodată în viaţa mea nu mi-am dorit nimic aşa de mult cum îmi doream acest bărbat. Atunci mi-am pus mâna între picioarele lui şi nu am simţit nimic. Avea tot ce-i trebuia, dar nimic nu funcţiona. Cel puţin nu la atingerea mea.

În momentul acela s-a desprins de mine şi şi-a pus mâna la ochi ca să nu pot vedea chinul din ei. Trupul meu vibra şi m-am simţit părăsită. Poate ar fi trebuit să mă ocup de el, dar eu nu mă puteam gândi decât la mine.

— Din cauza mea? am şoptit. Numai cu mine?

— Da… Cuvântul a venit de undeva din adâncul lui şi am ştiut să suferea mărturisind-o.

Mi-am întors capul şi l-am privit, şi în ciuda celor ce simţisem, nu puteam să cred că nu putea sau că trebuia să ne oprim. Doream să-l ating. Voiam să-l

dezbrac cu dinţii şi să-l ling culoarea de pe el.

— Tavey, l-am striat, şi m-am lipit de el punându-mi buzele pe pieptul lui, unde cămaşa era desfăcută.

Am simţit sub buze cum îi bate inima, îi simţeam pielea brună şi caldă; puteam simţi… M-a împins depărtându-mă şi apoi m-a privit batjocoritor.

— Nu vezi că nu te vreau? Nu te-am dorit niciodată. Pentru mine eşti nedorită.

A mai spus că sunt foarte mândră şi la aceste cuvinte mândria mea a fost rănită, dar nu reacţiona ca să mă trezească şi să mă opresc. Atât de mult îl doream, că tremuram. Trupul îmi era fierbinte ca şi când aş fi avut febră şi nu avea nicio importanţă că îmi spunea lucruri oribile, dacă ar fi întins mâna spre mine aş fi apucat-o.

— Putem încerca, am spus cu vocea plină de dorinţă şi am întins mâna spre el. Poate că putem.

S-a ridicat din pat rămânând lângă mine, privindu-mă zâmbind, ridiculizându-mă.

— Catherine, m-am căsătorit cu tine pentru banii tăi şi i-am folosit ca să-mi fac acoperişul casei şi să pun cai în grajdul meu. Acum aş vrea să am copii şi nu voi avea niciodată cu tine. Mâine voi vorbi cu notarul pentru a rupe această căsătorie, care este o farsă.

Mi-a aruncat o ultimă privire dispreţuitoare.

— Şi nu mai încerca aşa ceva. Nu va *merge.* Această purtare te înjoseşte…

Cu aceasta a ieşit din cameră şi a închis uşa în urma lui.

Câteva clipe am fost atât de buimăcită că nu puteam vorbi. Întâlnirea cu el m-a lăsat ca după o boală grea. Mă simţeam slabă şi neajutorată, obosită, iar în sinea mea o auzeam pe Lady de Grey strigând, „Ţi-am spus… ţi-am spus”.

Poate că mă prevenise şi poate că ar fi trebuit s-o

ascult, dar simţeam că nu este drept. Nu făcusem nime rău. Eu, adică Catherine, nu făcusem decât să scriu câteva scrisori pasionate şi le scrisesem ca să-i atrag atenţia. Era oare tot atât de atrasă de el cât eram şi eu? La acest gând, am simţit-o mai slab. Îl iubea foarte, foarte mult, şi ceea ce era mai rău, îl iubeam şi eu. Eram sigură că dacă s-ar întoarce, m-aş întinde în pat şi mi-aş deschide braţele.

— Dar îl şi urăsc… am şoptit. Cine nu ar putea un un bărbat care ruinează viaţa unei femei divorţând doar pentru că nu putea face dragoste cu ea. Îl uram pentru cuvintele oribile pe care mi le-a spus.

În capul meu răsunau cuvintele Norei – dragoste, ură, este acelaşi lucru.

— Îl iubesc şi îl urăsc, am spus şi am simţit că şi Catherine era de aceeaşi părere.

— Adevărata ură este cealaltă faţă a monedei iubirii. Ura durează secole, ca şi iubirea. Acum, în sfârşit, am înţeles ce spunea şi cât aş fi dorit să aflu.

Capitolul 11

Probabil că am adormit şi când m-am trezit am ştiut că plânsesem. Am plâns pentru ce pierdusem şi pentru ce nu va putea fi niciodată. De ce rămăsesem singură şi nu mă măritasem cu Steven cel bun şi sigur.

Foamea m-a făcut să mă ridic şi să ies din cameră. Ce s-o fi întâmplat cu servitoarea care aducea mâncarea stăpânei pe tavă? Ce se întâmplase cu fata tăcută dar îndemânatică? Din câte ştiam despre epoca edwardiană, eram sigură că fusese scoasă din program şi probabil că nu voi avea ce mânca.

Am început să mă îmbrac în altceva decât halatul

cel larg, dar nu puteam să încap în nicio rochie a lui Lady de Grey, fără carcasa de fier pe care fata o strângea pe mijlocul meu, şi nu eram aşa de perversă să o pun când nu aveam nevoie. Era întuneric în cameră şi prin perdelele trase de la ferestre am văzut că este noapte.

Când am deschis uşa din sala întunecată, am zărit o femeie cu o lumânare care mi-a apropiat-o atât de mult de obraz încât m-am temut să nu mă ardă.

— Este al meu, a spus ea; nu-l poţi avea. Nu-l vei câştiga niciodată.

Spunând acestea; s-a întors şi a fugit pe sală cu fustele lungi şi negre foşnind după ea.

Dacă ar fi fost mai tânără, aş fi crezut că este Fiona cea fertilă, dar avea aproape vârsta mamei, cu acea piele ridată din cauza climei din Anglia, care este umedă. În tinereţe trebuie să fi fost foarte drăguţă, dar acum obrazul i se schimonosise de ură când m-a văzut.

— Parcă aş trăi o nuvelă de stil gotic, am bombănit eu, dorindu-mi foarte mult să pot pleca acasă. La gândul acesta, Lady de Grey s-a făcut simţită din nou, spunând „Vreau să merg cu tine”, ceea ce m-a făcut să râd.

Am pornit să caut mâncare după miros. Într-o sufragerie frumoasă, luminată de lumânări, şedea iubitul meu soţ, cu un festin în faţa lui şi înfulecând pe rupte.

Eh, da… m-am gândit eu, „suflete înfrăţite”. Orice supărare ne trimite la bucătărie!

— Îmi dai voie, l-am întrebat eu şi la invitaţia lui m-am aşezat la dreapta lui şi mi-am umplut farfuria mai mult decât a lui. Nu a făcut niciun gest, a ridicat doar o sprânceană.

— Vorbeşte-mi despre scrisori, i-am spus eu cu gura plină.

— Ce ţi-aş putea spune eu despre scrisorile tale, a răspuns el dezinteresat.

— Mi-am pierdut memoria. Eu vin din viitor şi spiritul meu s-a întrupat în soţia ta, aşa că acum sunt altă persoană. Ia-ţi spada!

— Ah, Catherine, voi duce dorul poveştilor tale.

Nu am avut nici măcar o replică inteligentă.

— Foarte bine, a continuat el, voi intra în jocul tău. Eu nu cred că aveai de gând să le trimiţi. Acum înţeleg, şi m-a privit de sus în jos (poate că fusesem o surpriză pentru el când a aflat că sunt virgină). De unde ai învăţat tu tot ce ai scris despre... despre dragoste.

— Vrei să spui, sex?

Atunci a ridicat din sprânceană. Nu cred că era un cuvânt pe care Catherine l-a spus vreodată, sau, poate nici nu ştia ce înseamnă.

— Mă pricep la cercetări foarte bine. Ştiu să găsesc orice informaţie de care am nevoie. Deci am scris câteva scrisori fierbinţi, către cine?

— La jumătate din bărbaţii din Anglia, se pare. Câteva din ele au ajuns la biroul de presă. Regele a declarat că nu ne cunoaşte. Se teme de scandal.

— Înţeleg. Ai idee cine le-a trimis bărbaţilor şi la biroul de presă?

A ridicat din umeri ca şi când nu ştia şi nici nu-l interesa.

— S-ar putea să le fi scris doar ca să te fac gelos? Vreau să spun că voiam să le vezi tu şi nimeni altcineva.

Asta ar fi fost ce aş fi pus-o eu pe eroina mea să facă dacă dorea să-i atragă atenţia eroului. Dar, bineînţeles, n-am avut niciun erou care să aibă problema acestuia. Toţi eroii mei au fost foarte virili şi dădeau foarte multă atenţie eroinei.

— Nu are importanţă de ce le-ai scris şi cine le-a trimis. Ce este grav, este că s-a făcut. Pentru mine este obligaţie de onoare şi trebuie să divorţez.

Eu continuam să mănânc. Aş vrea să pot descrie ce simţeam când era prezent. Consideram, că ce voia să facă era lucrul cel mai josnic şi mai necinstit, de care am auzit. Niciunul dintre eroii mei nu ar fi făcut aşa ceva. Bineînţeles, cu eroii mei, după câţiva ani de căsătorie, eroina mea ar fi avut trei copii şi altul pe drum. Îl detestam, dar în acelaşi timp doream să fiu cu el. Prezenţa lui îmi completa persoana. Nu fiindcă m-ar fi făcut fericită, departe de aşa ceva. Dar lângă el simţeam că-mi găsisem locul. Aici trebuie să fiu. Cum poate să mă respingă?

— Nu te-am iubit decât pe tine, m-am auzit spunând încet. În nicio viaţă nu am iubit pe altul, decât pe tine.

— Da, ştiu, a spus el.

— Atunci cum îmi poţi face aşa ceva? N-am să plâng, nu!

— Nu suntem potriviţi unul cu celălalt. Ceva nu este în ordine între noi, a spus el.

— Nu te-ai căsătorit cu mine doar pentru bani?

— Sigur că nu, a spus supărat, ca şi când aş fi inventat-o.

— Dar ai spus-o.

— Tu ai spus că te-ai culcat cu toţi bărbaţii din Anglia. Cum ai putut să-mi faci aşa ceva, Catherine? Cum ai putut? Ne înţelesesem să divorţăm discret, fiindcă aşa era cel mai bine, dar tu a trebuit să scrii scrisorile acelea. Doamne! De ce nu îţi ia *nimeni* condeiul din mână? Nu am mai văzut pe nimeni să mintă ca tine, când pui mâna pe toc.

— Poate că ar trebui să scriu romane.

— Totdeauna eşti gata să glumeşti, nu-i aşa? M-

am săturat, de data asta ai depăşit măsura. Mâine suntem în 6 şi eu trebuie să plec la Londra pe ziua de 10. Atunci voi…

Atunci m-am dezmeticit. Cum de nu mă gândisem să mă uit într-un calendar să văd data?

— În şase, în ce lună? am întrebat.

— Bineînţeles, iunie. Vrei să ştii cumva şi anul? m-a întrebat ironic.

— Nu vei pleca la Londra, am spus încet. Pe 8 iunie, vom muri împreună. Cel puţin tu… corpul meu nu va fi regăsit niciodată.

M-a privit o clipă, ca apoi să izbucnească în râs dându-şi capul pe spate.

— Adevărat, Catherine, îmi vei lipsi tu cu poveştile tale. Le voi simţi lipsa. Toţi aceşti ani ai fost amuzantă.

Am simţit primul imbold să-l rog să-mi dea ascultare, dar vocea din interiorul meu, vocea lui Lady de Grey, îmi spunea că încercase să facă totul ca s-o «asculte, dar el refuzase. Fiindcă scrisesem scrisorile în care spuneam că am făcut sex cu cei mai mulţi londonezi, când în realitate eram virgină, nu-l putea convinge că sunt cea mai cinstită persoană.

În timp ce mă gândeam la asta, şi-a pus coatele pe masă şi m-a privit.

— Foarte bine, spune-mi. Ştii că nu rezist niciodată poveştilor tale.

Şi i-am spus. I-am spus că sufletele noastre sunt înfrăţite şi i-am explicat ce însemna asta. L-am spus că sunt un spirit din viitor prins în trupul soţiei lui şi că aveam nevoie să schimb ura şi supărarea dintre noi ca să pot trăi şi eu fericită în 1994.

M-a ascultat răbdător dovedind că este obişnuit să asculte poveştile mele. Când am terminat, a ridicat din sprâncene.

— Trebuie să recunosc că asta este una din poveştile cele mai bune. Ar trebui să o scrii, poate se vor găsi oameni să o citească. Acum, te rog să mă ierţi, trebuie să mă culc. Ah, cine vrea să ne omoare?

— Nu… nu ştiu. Sora ta îşi doreşte cu disperare un bărbat şi mai este şi o bătrână îngrozitoare care bântuie pe săli spunând că eşti al ei.

— Sora mea o criminală? Cât despre bătrână… a strâns din buze. Ea este Aya, bătrână mea doică, şi ea crezi că este o criminală? Nu-i plac minciunile pe care le-ai spus despre mine şi nu o poţi învinui!

— Trebuie să mă asculţi. Noi trebuie…

— Da? Trebuie ce? Să continuăm să trăim ca soţ şi soţie? Şi-a smucit braţul de care îl apucasem. Ai văzut că este imposibil.

L-am privit cu ochii plini de furie.

— Da, am văzut că trebuie să suport consecinţele impotenţei tale.

După felul cum m-a privit, am ştiut că iar am întrecut măsura. Oare moartea noastră era provocată de crimă, sau era sinucidere? Trebuia să mă omoare şi să se sinucidă apoi? Dacă ar fi aşa, de ce a dispărut trupul lui Lady de Grey?

Mi-a întors spatele şi a ieşit din cameră.

Când a plecat, nu mă mai gândeam decât că doream să plec acasă, în apartamentul meu în siguranţă, înapoi la lumea pe care o înţelegeam. Cu picioarele grele, am urcat scările şi m-am culcat.

Când m-am trezit a doua zi dimineaţă, nu aveam decât un singur gând: trebuie să revin la perioada în care trăiesc. Nora avusese dreptate şi nu ar fi trebuit să fac asta niciodată. În loc să îndrept lucrurile, le stricasem mai rău. Ştiinţa nu a reuşit să învingă emoţia. Ştiind că acest om şi cu mine ar fi trebuit să fim împreună, nu am rezolvat nimic.

Când îmi scriu cărţile, doresc întotdeauna să descriu lucruri care nu se rezolvă aşa cum am vrea. În ceea ce mă priveşte, asta nu mergea şi trebuie să ies din încurcătură. Dar cum? Cum mă pot întoarce? Exista posibilitatea ca după două zile, când Lady de Grey şi soţul ei furios şi impotent să fie omorâţi, spiritul meu să revină în prezent, dar nu voiam să risc. Eu voiam să mă întorc acum. Am descoperit unde şi când se lua micul dejun şi am apărut şi eu. Acolo l-am cunoscut pe Hubert de Grey, unchiul lui Tavistock, un om drăguţ, care mă privea mereu trist.

— Dacă ar exista ceva ce aş putea face ca să previn asta, aş face-o.

Am presupus că se gândea la divorţ. Ellen era şi ea acolo şi am întrebat-o despre el.

— El a aranjat căsătoria voastră. Cum ai putut uita asta, Catherine? Vă iubeşte pe amândoi.

După masă, am plecat imediat în grădină să mă plimb, cum obişnuiesc să fac când am de rezolvat o problemă. Un bătrân pe care îl chema Jack, cu o cocoaşă pe umărul drept, mi-a dat un bucheţel de flori, şi a murmurat:

— Îmi pare rău de tot ce se întâmplă, doamna mea, şi apoi a dispărut.

Nora îmi spusese că oamenii îşi amintesc, fapte din vieţile anterioare şi privind la aceşti oameni mă treceau fiori. Femeia asta, Aya, mă ura. Şi părea a fi peste tot, uitându-se la mine ca şi când ar fi dorit să mă şteargă de pe faţa pământului. Puteam simţi cât de mult se temea Catherine de ea. Dacă a existat un spirit nefericit, acesta era această bătrână doică pe care Tavistock o considera nevinovată. Nu mă puteam opri de a gândi că trecuseră multe generaţii în decursul cărora ura ei pentru mine crescuse. Totuşi, în sinea mea aş fi dorit să mă iubească. Era ridicol.

Ceea ce doream în realitate, era să nu-mi mai imaginez caracterele oamenilor şi să ajung acasă.

Capitolul 12

Când am citit titlul de pe ziarul pe care tăcutul meu soţ îl pusese între noi la micul dejun, am tresărit şi aproape să mă înec: titlul scris cu litere mari anunţa că *Jamal, cel mai mare hipnotizator din lume, va fi la Bury St. Edmonds pe 6 iunie, la ora opt. Va face o singură demonstraţie!*

— Te simţi bine, m-a întrebat Ellen, dar soţul meu, dragostea vieţilor mele, nu a spus nimic.

Dacă m-aş fi înecat sufocată, l-aş fi scutit de o groază de cheltuieli, de timp. Aş fi lăsat locul liber Fionei, şi m-am gândit că poate ea este ucigaşa.

— Mă simt perfect, am răspuns.

Primul meu impuls a fost să cer voie să-l văd pe acest hipnotizator, dar m-am hotărât să tac şi să găsesc o cale să ajung la el. Dacă pentru a ajunge aici am fost hipnotizată, poate pe aceeaşi cale aş putea scăpa. Abia am putut sta liniştită în tipul mesei, căci muream de nerăbdare să vorbesc cu Ellen, să o întreb printre altele, unde era Bury St. Edmonds. După câte ştiu eu, oraşul era menţionat de Chaucer şi asta era departe de epoca lui Edward VII. O oră mai târziu, îi spuneam lui Ellen în şoaptă ce voiam. M-a privit ciudat.

— Dar tu nu eşti prizonieră, Catherine. Te poţi duce unde vrei şi Bury, după cum ştii, nu este departe.

— Da, bineînţeles, am spus tare ca să nu pară că sunt spioană. Dacă nu te deranjează, crezi că am putea merge în seara asta? Nu voiam să mă duc singură, fiindcă nu ştiam cum se va desfăşura şedinţa.

Teoretic, vorbesc bine limba engleză, dar umblă prin grădină nişte oameni care vorbesc o engleză ce pare fi arabă, după cum o înţeleg eu, aşa că trebuie să fiu însoţită de cineva.

— Tavey va lipsi în seara asta, aşa că putem merge unde vrei, mi-a spus Ellen.

Simţindu-mă emoţionată în continuare, am fixat ora când vom pleca. Părea că şi Catherine era interesată de hipnotizatori şi ghicitori, ca şi de operele lui Fabergé, aşa că dorinţa mea de a-l vedea pe Jamal nu a surprins-o.

Ai încercat să explici ceva despre vieţile anterioare unei persoane din epoca edwardiană? Cred că ar fi fost mai uşor să-i explici ce este un prezervativ. Căci deşi se numea Jamal şi făcea toate eforturile să pară bătrân şi înţelept, vedeam bine că nu era decât un tânăr provenind din mediul englez, asemănător Brooklyn-ului. Vopseaua pe care o folosea să-şi coloreze pielea era brăzdată de transpiraţie.

— Ai trăit şi în alte vieţi? m-a întrebat el.

Mi-am dat seama că nu era decât un om obişnuit; se gândea deja cum ar fi putut utiliza povestea asta în următoarea reprezentaţie. Se ştia şi în epoca edwardiană despre vieţile trecute dar el nu mai auzise de aşa ceva. Mă îndoiesc, că citea prea mult, şi cum nu existau nici emisiuni de televiziune care să-l informeze, nu avea cunoştinţe. M-am gândit o clipă, câte învăţam în lumea modernă, graţie mass-mediei!

— Şi ai vrea să te trimit înapoi, în una din vieţile trecute? Ce păcat că le-ai pierdut!

— Ascultă băiete, i-am spus eu simţind cei treizeci şi nouă de ani ai mei, ia-ţi mâinile de pe mine. Nu vreau din partea ta decât un singur ajutor!

Mi-am zâmbit.

— În ordine, dar fiindcă este o şedinţă

particulară, îmi datorezi zece lire!

Biata Ellen dăduse târcoale prin jur, speriată că fusese scoasă din viaţa ei liniştită şi târâtă într-un loc atât de vulgar ca teatrul. I-am întins mâna să-mi dea banii, fiindcă eu nu aveam. Un sfert de oră mai târziu, după ce Ellen se repezise afară şi împrumutase bani de la vizitiul care ne adusese, eram întinsă pe masă şi tânărul a început încercările de a mă aduce în transă.

— Tot ce trebuie să faci tu, este să o doreşti, o spusese Nora, şi eu eram dornică de asta. Foarte dornică, îmi vedeam apartamentul cu lenjeria albă de pat. Mă gândeam la calculatorul meu, la Daria şi la Milly, şi la filme. Am încercat să văd ce reprezenta viaţa mea în New York.

În schimb, nu-l vedeam şi nu-l simţeam decât pe Tavistock. Ochii şi mâinile lui, ce am simţit când m-a sărutat. Mi-am amintit toată fascinaţia pe care mi-a transmis-o, şi cum doream să-l urmez pretutindeni. Deşi totul nu era decât presupunerea mea că aş fi cu el. Îl uram, era josnic şi necinstit, dar simţeam că era numai al meu. Cum ar putea fi al altei femei? L-aş omorî decât să-l las alteia.

— Te vei întoarce acolo unde a început totul, îmi spunea bărbatul şi eu mă simţeam deja adormită.

— Da, m-am gândit la început. Am început la New York.

Simţeam cum spiritul meu se detaşa de trupul lui Lady de Grey şi încercând aceeaşi senzaţie de plutire, am zâmbit.

— Înapoi la… Ce nume pronunţasem când hipnotizatorul de la Milly mă pusese în transă? Tally… Da, ăsta era. Înapoi la Tally.

Brusc, am ştiut că de fapt ce fac nu este bine. În capul meu auzeam vocea Norei care îmi spunea că nu merge ceva. Nu, m-am gândit din nou, nu vreau să mă

întorc înapoi, la început.

— Eu vreau să revin în 1994. Am deschis gura să protestez, dar acum părea că mă detaşez de trup. Ani încercat să devin din nou Lady de Grey, dar nu mă mai puteam mişca.

Încet, am început să simt… Ce simţeam? Era ca şi când aş fi fost închisă şi trebuia să ies. Trebuie, trebuie, dacă nu ies, am să mor. În clipa următoare, am avut revelaţia fantastică a unui copil care se naşte.

Partea a II-a

Capitolul 13

Anglia 1571

— Ăsta, doamnă, este un băiat, i-a spus Hadley soţiei lui cu burta mare.

Aceste cuvinte a fost mai mult scuipate decât spuse, în cei nouăsprezece ani de căsătorie, se exersase tot spunându-le. Ca un om cu prea puţină imaginaţie, şi nici inteligenţă, singurul lui scop în viaţă era să aibă un fiu la fel de înalt, spătos şi frumos ca el.

Frumoasa şi blonda lui nevastă, Alida, şedea lângă el cu mâna pe burta enormă, privindu-l cu ochii ei albaştri, strălucitori. Ştia bine că nu trebuia nici să-i răspundă nici să-l contrazică.

— Priveşte la ce mi-ai dăruit, a spus el fără să încerce să vorbească încet, deşi nimeni nu l-ar fi auzit

chiar dacă ţipa. Bătrânul castel de piatră al familiei nevestei lui timp de două sute de ani era plin de oaspeţi pe jumătate beţi, invitaţi la căsătoria fiicei mai mari, din şirul de opt fete pe care le avea John. Fata avea optsprezece ani, destul de mare pentru măritat, dar trecuseră ani de când îl ruga pe tatăl ei să-i găsească un bărbat, dar el nu-i permisese decât acum. Refuzul lui de a-i permite căsătoria era provocat de grija pentru cheltuielile unei nunţi. Nu-i convenea să-şi mărite fata şi să-i dea de zestre, unul din castelele sale. Nu-l interesa că toată averea, pe care o avea îi revenise din partea Alidei Le Clerc, care era bogată şi i le adusese cu ani în urmă.

Supărarea pe nevasta lui nu venea din faptul că-i născuse opt fete, ci din cauza celor doi fii pe care îi dispreţuia. Îi vedea rareori pe cei zece copii împreună, toţi făcând tot ce era posibil să-l evite, fiindcă niciodată nu-şi stăpânea ostilitatea. Fetele o rugau pe mamă să-l convingă pe tatăl lor să le găsească orice bărbaţi. Nu se plângeau dacă tatăl lor le propunea bărbaţi foarte bătrâni, sau un bărbat cu dinţi negri şi scârbos. Toate doreau să se mărite doar pentru a scăpa de răutatea şi duşmănia fioroasă a tatălui lor.

Acum se căsătorea una din fete şi scăpa, deci cele şapte fete o invidiau. Nu avea importanţă că bărbatul pe care îl lua era atât de costeliv încât i se vedeau oasele prin îmbrăcăminte şi se purta mai urât decât un grăjdar. Important era că a doua zi această fată va scăpa din casa tatălui.

Cât despre John, încerca totul pentru a uita că fusese blestemat cu opt fete şi doi fii neputincioşi. Îşi petrecea tot timpul mustrându-şi ţăranii pe câmp, exploatându-i, scoţând cât mai mulţi bani din munca lor, epuizându-i şi omorând orice fiinţă care avea ghinionul să treacă sau să zboare pe pământul lui.

— Uită-te la ele, îi repetă John nevestei lui. Trebuie să mituiesc un sărăntoc ca să le ia de nevastă, şi sunt opt. Ştii cât mă va costa asta?

Alida ar fi vrut să-i spună că nu-l va costa nici jumătate din ce-i dăduse tatăl ei ca să se căsătorească cu ea, dar nu îndrăznea. Mintea nu se putea lupta cu muşchii şi încăpăţânarea: Nu putea spune că bărbatul ei era prost. De fapt, era inteligent într-un anumit sens. Se descurca foarte bine în viaţa de zi cu zi, ştia să-şi strunească ţăranii ca să producă mai mult decât toţi fermierii din regiune. Calcula fiecare bob de grâu, şi nimeni nu-l putea înşela, căci întotdeauna descoperea frauda. Şi când se întâmplă aşa ceva, pedepsele erau prompte.

Era un bărbat voinic, frumos, păstrându-şi aceeaşi talie ca în urmă cu nouăsprezece ani.

Dar John nu avea înţelegere pentru nimic care nu producea bani mai mulţi, hrană şi putere. Muzica îl plictisea; „Nu-mi dă să mănânc”, spunea el. Considera învăţătura o pierdere de timp; singura distracţie era să te îmbeţi din când în când, restul era pentru proşti. Prinzând-o o dată pe soţia sa citind o carte, i-a smuls-o din mână şi a aruncat-o pe fereastră.

— De aia îmi faci numai fete, a urlat la ea. Eu pun sămânţă de bărbat în burta ta şi o schimbi în femei nefolositoare ca poveştile tale.

În momentul acesta, John era în cea mai proastă dispoziţie văzându-şi adunate cele opt fete şi cei doi băieţi. Cu patru ani în urmă, Alida născuse băiatul atât de mult dorit şi plânsese de bucurie. Printre lacrimi îl văzuse alergând la ea şi în timp ce o strângea în braţe fără să-şi dea seama că născuse cu puţin timp înainte, un moment a avut inima plină de bucuria şi speranţa ce le avusese înainte de a se căsători cu el. Alidei nu-i păsa, fiindcă fericirea i se citea pe faţă. Visuri de

fericire i se împlineau când John o strângea în braţe, o săruta pe faţă şi pe gât spunându-i că era cea mai minunată nevastă.

— Lasă-mă să-l văd, a cerut John, şi într-o clipă fericirea Alidei se spulberase.

Văzând feţele îngrijorate ale servitoarelor, a ştiut imediat că se întâmplase ceva.

— Nu… a şoptit ea, încercând să prelungească momentul de fericire al bărbatului ei, care va dispărea de pe faţa lui când va vedea de ce copilul nu este cum trebuie.

Femeile încercaseră să ascundă ceva, înfăşând copilul strâns cum se făcea ca să aibă picioarele drepte. Dar John voia să se convingă că este băiat, şi le-a pus să-l desfeşe.

— Este frumos, a spus John, iar Alida avea ochii plini de lacrimi. Bărbatul ei nu admira niciodată o floare, un apus de soare sau o femeie, dar găsea copilul născut de ea frumos.

Cu ajutorul servitoarei, Alida s-a aşezat drept în pat să privească împreună cu soţul ei copilul. Fără să ştie, a început să desfeşe picioruşele, dar oftatul servitoarei a făcut-o să-şi retragă mâna de parcă scutecele ar fi ars-o. John, deşi neobişnuit cu vicleniile, observase gestul şi a scos scutecul copilului. Avea un picior deformat şi nu va putea merge cum trebuie. În locul bucuriei şi dragostei din ochii lui John a apărut ura.

— Cum de m-am putut gândit eu, doamnă, că îmi vei da ce doresc?

A scuipat-o şi a dat drumul copilului jos. Dacă nu l-ar fi prins doica, ar fi căzut pe piatră. A părăsit camera imediat şi de atunci, nu a mai încercat să-şi ascundă dezgustul pentru nevasta lui, cu niciun prilej.

În anul următor, ea i-a mai născut un băiat, dar

John devenise neîncrezător. Nu s-a dus să-şi vadă băiatul când s-a născut.

— Ăsta ce mai are? Nu cred că nevasta mea ar fi în stare să-mi dea un fiu perfect.

Pentru John nu erau decât trei posibilităţi: putea să creadă că doar Dumnezeu era de vină că avea doar fete şi un băiat schilod, mai credea că el ar putea fi cauza, – dar toată vina o purta nevasta lui. A ales-o pe ultima, şi şi-a învinuit soţia.

— Copilul nu se simte bine, a şoptit servitoarea.

La aceste cuvinte, John a izbucnit în râs.

— Nu pot nădăjdui că va muri şi nici că nevasta mea va muri la naştere, ca să fiu liber să-mi iau o nevastă care să fie în stare să-mi facă băieţi cum îmi doresc eu.

A luat o cupă cu vin de pe masă, şi a continuat fatalist:

— Va trăi, aşa cum trăiesc şi ceilalţi copii ai mei. Va trebui să cheltuiesc să-l hrănesc şi să-l îmbrac şi nu-mi va aduce nicio bucurie. Pleacă, lasă-mă!

Profeţia lui John s-a realizat şi copilul a trăit, doar era firav, mereu bolnav, suferind de plămâni şi tuşind mereu.

După doi ani, Alida a născut o fetiţă sănătoasă, dar John nici nu s-a uitat la ea, nici nu mai întreba de ea. A observat că nevasta lui nu mai avea burtă, dar nu s-a mai dus în patul ei. La ce folos? Satele din jur erau pline de femei care să-i satisfacă poftele. Refuza să admită, de câte ori se năştea o fată, că ar putea fi copilul lui, fiindcă totdeauna se năşteau fete. Chiar dacă bebeluşul avea ochi albaştri ca ai lui, sau bărbia lui. Avea ideea lui, că dacă nou născutul era fată, nu era a lui. Se vorbea că dacă o femeie, indiferent de originea ei, i-ar face un băiat, atunci o va lua în casa lui şi va trăi în lux. Deşi câteva au încercat (una chiar de

trei ori), niciuna nu a reuşit să-i dea fiul perfect.

O întreba pe soţia lui, arătându-i un bărbat:

— Cum pot nevestele lor să facă băieţi aşa de mari, încât au murit la naştere.

Încercând să-i intre în voie, ca şi când ar fi vrut să înveţe ceva, Alida se uita la bărbatul pe care i-l arăta. Dar o cuprindea furia. Avea oare o vină că nu murise născând un copil, dacă nu era viţel? Trebuia să judeci, copiii *doar după* greutate, ca şi când i-ai fi dus la măcelar? Bărbatul ei nu vedea că fetele ei erau inteligente şi plăcute; cele mai mari erau chiar frumoase. Cei doi băieţi aveau caracter frumos şi cel mare putea chiar citi. Ei nu-i păsa că unul din băieţi şchiopăta iar celălalt tuşea să-şi dea duhul.

Cu inima împietrită, Alida se uita la bărbatul pe care i-l arătase. Era Gilbert Rasher, o brută, mare cât un urs, nespălat, fără caracter, incult, dar la vremea lui fusese un mare luptător de care se temeau toţi bărbaţii. Unii spuneau că prea multe lovituri date în coif îi atinseseră creierul şi se prostise. Dar avea ochi ageri, calculând totul şi pe oricine, astfel încât să profite de ei. Gilbert avusese trei neveste şi fiecare îi făcuse câte o matahală de băiat după chipul şi asemănarea lui, şi fiecare nevastă murise la naştere. Gilbert se lăuda că bărbăţia lui le omorâse, dar majoritatea femeilor spuneau că muriseră ca să scape de murdăria trupului şi a capului său.

Acum, Gilbert îşi ascundea faţa pe pieptul mare al unei fete de la bucătărie pe care Alida voia s-o concedieze a doua zi. În timpul acesta, copiii lui făceau tot felul de prostii în zgomotul petrecerii de căsătorie. Unul din ei cam de opt ani chinuia nişte câini cu un bici şi râdea în hohote. Al doilea le făcea să plângă pe două din fetele ei. Iar ai treilea era pe undeva, dar Alida nu era interesată unde era şi ce făcea.

Aşa dorea bărbatul ei să aibă un fiu? Ea făcuse doi băieţi care erau copii buni, blânzi, cuminţi. John nu le adresase niciodată un cuvânt de încurajare, dar îi admira pe aceşti golani nesuferiţi cărora le făcea plăcere să terorizeze fiinţele mai mici ca ei.

În jurul lor, nimeni nu-l mai asculta pe John. Lăudăroşenie lui continuaseră încât nici văicărelile lui nu erau luate în serios. Vecinii îşi luau băieţii în braţe şi se ofereau, să-i arate cum i-au făcut. Cum nu avea simţul umorului, râdeau şi-l tachinau mai mult.

Dar pe Alida, furia bărbatului ei nu o făcea să râdă. O dureau genunchii de cât se rugase în ultimele luni lui Dumnezeu să-i dea un fiu sănătos. Avea treizeci şi cinci de ani şi ştia că nu mai are timp şi noroc să mai nască fiul perfect pe care îl dorea soţul ei. Dacă l-ar putea avea! Era obsedată zi şi noapte de figura lui când crezuse că are în sfârşit, un băiat. O femeie poate trăi cu o astfel de privire fără să mai poată visa la paradis, când are un bărbat care o priveşte aşa. Când a ştiut că era din nou însărcinată, a început să se roage. Cea mai mare parte din noapte şi din zi le petrecea în genunchi, rugându-l şi implorându-l pe Dumnezeu să-i dea un fiu. Nu-i plăcea să-şi mai amintească ce mai făcuse. Făcuse o călătorie pe ascuns într-un alt sat la o femeie oribilă şi murdară, care spunea că poate să prezică dacă doamna purta un fiu.

Când bătrâna îi spusese că purta în burtă o altă fată, Alida a făcut o criză de isterie, şi a spus că va face ca bătrână să fie condamnată pentru vrăjitorie şi să fie arsă. Dar femeia plecase a doua zi din casa sa şi umbla pe drumuri. Prefera să moară de foame decât să fie omorâtă în flăcări.

Mai găsise o altă femeie, care spunea că sexul copilului poate fi schimbat, gândindu-se la lucruri

masculine. Alida roşea de ruşine când se gândea la desenele şi la mica statuetă pe care femeia i le dăduse pentru a se concentra asupra lor, având simboluri virile. În cele nouă luni, Alida nu citise nicio carte, căci soţul ei spunea că cititul este o preocupare feminină. Făcuse cât mai puţine treburi femeieşti, încercând să se gândească în orice moment la bărbaţi.

Dar se rugase atât de mult, în special la altar, lui Dumnezeu, încât servitoarele au obligat-o să-l părăsească, spunând că statul în genunchi dăuna copilului.

Ar prefera să se nască mort decât să fie un copil bolnav, le spunea femeilor care o ridicau. Nu-i spuneau să aibă astfel de gânduri, fiindcă şi ele îi dădeau dreptate, dar fără să i-o zică.

Din cauza gândurilor, nu auzea ce vorbea bărbatul ei.

— Trebuie să fie băiat, chiar dacă o fi să moară mama. Am văzut-o zăcând. Burta este mai mare decât ea. Se spune că nu mai poate umbla de o lună. Gilbert va avea încă un băiat.

Vorbele lui au speriat-o pe Alida. Există în casa mea o femeie care naşte? De ce nu mi-a spus nimeni nimic? Le va pedepsi pe servitoare când vor fi singure. Dacă era cineva care trebuia să nască la ea în casă, era nevoie să facă pregătiri. Fără putere, cu greutate, Alida s-a ridicat; trebuie să mă duc la ea.

Când s-a ridicat, a simţit durerea şi a înţeles că şi ei i-a venit timpul. Nu se poate… este prea devreme. Nu era destul de mare. Se rugase să facă un băiat mare, care să-l impresioneze pe bărbatul ei. Dacă năştea acum, cu burta asta mică, va avea un copil mic.

Apucând spătarul scaunului, a încercat să-şi ascundă faţa, căci durerea o făcea să se strâmbe şi John nu se uita la ea, ocupat să privească nişte

jongleuri, aşa că nici nu ar fi observat chiar dacă năştea pe jos, la picioarele lui. Dar oaspeţii nu erau chiar atât de grosolani.

— John, a strigat cineva, s-ar pare că vei fi din nou tată.

— Şi când este ziua când nu e el tată? a strigat altcineva, făcându-i pe toţi să râdă.

John nu a participat la hazul lor. Nu mai era demult interesat să mai fie tată.

— Lăsaţi-mă în pace, le-a făcut el semn cu mâna, nepăsător.

— Eşti bun să-mi dai voie să plec, a spus Alida, cu amărăciunea pe care cu greu putea să şi-o ascundă.

Gilbert Rasher s-a desprins de pieptul fetei unde stătuse destul şi a strigat către John:

— Ar trebuie să-ţi pui nevasta lângă fata cu care m-am însurat, poate că ar putea să înveţe ceva.

Alida nu ştia dacă poate dispreţul mai mult această creatură; decât simţise până atunci. Soţul ei era la fel cu acest bărbat; pentru ei, femeile nu erau decât trupuri aduse pe pământ să le facă copii. Ce importanţă avea dacă femeile mureau la naştere? Mai erau destule *femei* în jur. Pentru ei, femeile nu aveau suflet, nici minte nici dorinţe; nu aveau decât trupuri.

Când durerile au revenit, Penella, servitoarea Alidei, a venit la ea, a luat-o pe după umeri şi a ajutat-o să urce scările spre camera ei, unde era totul pregătit pentru naştere. Apropiindu-se de uşă, Alida s-a oprit.

— Du-mă la nevasta lui Rasher, voi naşte lângă ea. Poate că tot ceea ce Rasher a spus, se va întâmpla şi cu copilul meu, s-a gândit ea.

Penella, care îşi iubea stăpâna, s-a uitat la ea îngrijorată.

— Da, da… ce este, a strigat Alida, nu mai am

mult timp.

— Fata este pe moarte, a şoptit Penella. Preotul a şi venit la ea. Nu va mai trăi decât câteva ore. Nu ar fi bine nici pentru dumneata, nici pentru copilul pe care îl veţi naşte să fiţi lângă o moartă. De aceea nu am spus că este aici.

— Dar ce se va întâmplă cu copilul ei? Ce va deveni? a şoptit Alida, pe care durerile o apucaseră din nou.

— Nu s-a născut. Moaşa crede că va muri în ea, este prea mare pentru ea… Penella a respirat adânc. Vai doamnă, a murmurat ea gata să plângă. Dacă aţi vedea-o. Este o străină aşa de mică, nu poţi scoate niciun cuvânt de la ea. Şi moare din cauza copilului. Se chinuia cu dureri de două zile.

În mintea Alidei se agitau gândurile. Dacă femeia moare şi copilul este băiat şi va muri şi el, poate că în clipa morţii spiritul lui va pătrunde în copilul ei şi îl va schimba în băiat. Cineva îi spusese odată că sexul copilului nu era determinat decât în clipa naşterii.

— Du-mă la ea, a cerut Alida, nepermiţându-i fetei să refuze.

Aceasta a dus-o pe Alida într-o cameră mică şi murdară, unde pe jos era o saltea de paie plină de purici. Fata zăcea pe ea, cu faţa murdară şi brăzdată de lacrimi. Îşi muşcase buza şi o pată de sânge era lipită pe bărbie. Şuviţe subţiri de păr negru şi murdar i se înfăşurau în jurul feţei, pe braţe şi în jurul gâtului, ca şi când ar fi vrut s-o sugrume. Sub stratul de jeg, Alida putea să vadă că fata fusese frumoasă. Pielea ei măslinie dovedea că vine dintr-o ţară însorită. Privind-o, şi gândindu-se cum o fi fost înainte, te trezeai visând la soare şi flori, auzeai cântecul păsărilor şi glasul ei ca un clopoţel. Nu avea mai mult de şaisprezece ani, căci sub paloarea morţii avea pielea şi faţa tinere.

Alida vedea acum că fata era pe moarte. Părea că nu mai dorea să trăiască şi nu se mai vedea decât pieptul ridicându-i-se când respira deasupra pântecului bombat de copilul care trăgea şi el să moară.

— Ajutaţi-mă, le-a cerut Alida fetelor, ca să se întindă lângă fata care murea.

Penella, care dorea întotdeauna să-şi protejeze stăpâna, a protestat spunând că doamna casei nu se putea culca în murdăria aia, dar Alida s-a uitat atât de fioros la ea încât s-a supus. Aşternutul era îngust şi femeile cu burţile lor mari erau lipite.

În vremuri trecute, Alidei i-ar fi fost milă de biata muribundă ce zăcea lângă ea. Dar era mult de atunci. Acum nu se gândea decât să-i dea bărbatului ei un fiu puternic.

Moaşa Berta a apărut rostogolindu-se pe scări. Era o fiinţă grasă şi leneşă de care Alida avusese de atâtea ori nevoie, încât locuia permanent în mansarda castelului. Cu o zi în urmă, spusese că fata străină va muri şi că nu mai era nime de făcut nici pentru ea nici pentru copil. Berta nu avea de gând să muncească pentru nevasta lui Rasher, căci era sigură că nu-i va plăti. Deşi muncea doar câteva ore la fiecare nouă luni, se considera ea însăşi o doamnă, fiindcă ajuta să vină pe lume copiii doamnei.

Când Alida s-a aşezat în poziţia de naştere, moaşa avea mâinile deja pline de grăsime de porc, încât nu mai era nevoie să se ungă cu vreo alifie ca s-o consulte.

— Va sosi curând, a spus Berta cu autoritate şi a privit apoi la fata de lângă Alida, care avea ochii închişi şi paloarea morţii. Pentru asta nu mai e nimic de făcut, v-am spus de ieri.

A spus-o pe un ton, ca şi când vitalitatea fetei ar fi fost o sfidare a Bertei. Nu se gândea decât la ospăţul

pe care îl părăsise ca s-o ajute pe doamna şi ar fi vrut să le demonstreze tuturor că nu era obligată să îngrijească o străină murdară şi cu pielea neagră.

Simţind cum contracţiile se îndesesc, Alida a cuprins-o cu braţul pe fată, simţindu-i pielea rece lipită de ea. Şi-a împletit degetele cu cele neînsufleţite ale fetei. Nu o făcea ca s-o încurajeze şi nici să-i uşureze durerea, căci ea năştea uşor şi ar fi putut să lucreze o broderie. Singurul motiv era că dorea să îndemne spiritul copilului să intre în trupul copilului ei. A început să se roage: „Doamne, fă ca acest copil să intre în mine”, şoptea ea.

Fata numai dăduse semne de viaţă de mult timp, zăcea nemişcată, cu burta enormă. Să părea că nici copilul ei nu mai lupta să trăiască şi aştepta să moară odată cu ea. Când i s-a părut că fata îşi dă sufletul, Alida i-a întors capul la faţa la ea. Se rugă şi îl implora pe Dumnezeu cu toată fiinţa ei, ca spiritul acestui copil să pătrundă în copilul ei.

Femeia, când a simţit respiraţia Alidei pe faţa ei, a clipit de câteva ori, apoi a deschis puţin ochii. Când a văzut faţa Alidei adâncită în rugăciune, fata a părut că revine la viaţă.

Spre uimirea Alidei care credea că fata nu mai trăieşte, a simţit degetele fetei strângându-le pe ale ei. Strânsoarea era foarte slabă, dar se simţea că în trupul slab mai pulsa viaţă.

Când a vorbit în şoaptă, doar Alida a auzit-o. Femeile din cameră se agitau încercând să pară ocupate, aşa că niciuna nu a auzit şoaptele:

Copilul meu va fi copilul tău.

Copilul tău va fi al meu.

Vor fi un singur gând în două trupuri.

Vor trăi împreună; vor muri împreună.

Vorbea prost englezeşte şi în mod obişnuit Alida

nu le-ar fi înţeles decât cu greu. Dar părea că experienţa pe care o trăiau împreună, aceea de a da viaţă, făcea vorbele ei să pară limpezi ca un cristal. A auzit-o, şi nu s-a îndoit că vorbele fetei vor rămâne neşterse în inima ei.

— Ia-mi copilul, a şoptit fata.

Când a auzit-o, Alida s-a făcut aibă la faţă. Ca să-i ia copilul însemna să o taie şi să sufere o agonie mai îngrozitoare decât cea prin care trecea acum, s-o lase să moară.

— Ce spunea ţiganca, a întrebat Berta, pentru care oricine nu avea pielea albă a englezului era ţigan.

— Ia-mi copilul… a spus fata mai tare.

Fiindcă Alida ezita, fata a prins-o de mână cu toată puterea.

— Ia-mi copilul, a spus fata cu faţa atât de aproape de ea încât Alida i-a simţit respiraţia.

— Scoateţi-i copilul, a ordonat Alida, şi fiindcă nici moaşa nici cele patru servitoare nu făceau nimic, privind-o ca şi cum considerau că aiurează, a ţipat la ele: Luaţi-i copilul fetei, vă spun, luaţi-l!

Moaşa a răspuns prima.

— Îmi trebuie un cuţit, i-a spus servitoarei uimite care era în spatele ei. Un cuţit mare şi ascuţit, a repetat ea, împingând-o pe scări.

Alida nu a mai avut timp să gândească, căci trei Contracţii puternice, una după alta, i-au arătat că era pe punctul de a naşte. A început să se roage din nou dar cu voce tare, ca fata să o poată auzi.

— Lasă copiii noştri să se amestece. Fă să fie una şi aceeaşi persoană. Dă-mi băiatul fetei. Ajută-mă, lasă copilul să fie al meu.

Totul s-a întâmplat în acelaşi timp. Servitoarea s-a întors îngrozită cu cuţitul de bucătărie şi copilul Alidei s-a născut în acelaşi timp ce moaşa tăia burta femeii

ca să-l elibereze pe copilul care se sufoca. Peste tot era sânge. Era uimitor cât sânge putea avea femeia mică şi nici Alidei nu-i mergea bine, încât nu puteai spune al cui sânge era.

În zăpăceala de a îngriji mamele, copiii fuseseră aproape uitaţi. Legaţi încă de mamele lor care păreau amândouă în pericol de moarte, copiii erau trântiţi unul pete altul ca nişte căţeluşi, zăcând între mamele lor chinuitei Unul dintre copii era un băiat enorm, cu păr negru şi ochi negri, pielea lui aveau culoarea mierii. Celălalt copil era o fată, albă roz, ca un strop de rouă. Avea părul auriu, şi pielea ca smântâna.

Amândoi bebeluşii, năuciţi după naştere, păreau că se încolăcesc unul în jurul celuilalt, atârnând unul de celălalt, părând să caute adăpost după pericolele prin care trecuseră. Fiindcă nimeni nu-i ridica şi nici nu-i lovea, nu plângeau.

În învălmăşeala şi ţipetele după cârpele de care era nevoie pentru a opri sângele şi confuzia creată de moaşă care se fălea că toată mâncarea pe care înghiţise timp de nouă luni era căpătată pe drept, a apărut doica.

Meg Watkins era o femeie voinică, foarte grasă, dar mulţi spuneau că era din cauză că avea o inimă mare. Avea aproape treizeci de ani, vârstă socotită înaintată după părerea vecinilor fermieri şi îngrijise cu toată dragostea sutele de copii ai celorlalţi.

Cu nouă luni în urmă, Meg a rămas însărcinată şi tot satul se bucurase. Îl tachinau pe bătrânul ei bărbat, Will, iar el se înroşea. Dar toată lumea ştia că amândoi erau bucuroşi. Dar cu patru zile înainte, Meg născuse gemeni care nu trăiseră decât ca să apuce să fie botezaţi. Nici ea nici el nu au plâns şi nu au arătat să fie mânioşi la moartea copiilor.

Meg şi-a văzut de treabă continuându-şi viaţa, iar

bărbatul ei a îngropat micuţii în grădina bisericii.

După câteva minute de la plecarea Alidei de la petrecerea de nuntă a fiicei ei, tot satul aflase ce se întâmplă, şi că doica era aşteptată. S-au dus cu toţii la ea, dar Meg a spus că nu mai poate îngriji copii. Soţul ei însă a convins-o şi a urcat-o într-o căruţă care a pornit imediat, şi Meg nu a mai putut să-şi schimbe părerea.

Meg a intrat în camera ca de nebuni, cu femei care alergau care încotro. A privit la cele două femei şi a văzut că una murise deja, cu burta tăiată, în timp ce doamna era atât de palidă încât părea că şi ea îşi va da sufletul. Meg a dat afară femeile, fiindcă iubea aşa de mult copiii încât mamele nu o interesau. Singura ei grijă erau cei doi bebeluşi care păreau gemeni cuibăriţi între cele două mame.

Deşi era bună din fire, Meg ştia ce trebuie să facă, şi pe Berta o cunoştea de când erau amândouă tinere fete. Ştia că Berta era o teroare şi dacă o laşi în voia ei nu va face decât încurcături şi cât mai puţină treabă, dându-şi aere şi făcând pe grozava.

În timp ce Berta se agita, spre mirarea fetelor prostănace, şi făcea o dare de seamă aproape de neînţeles asupra stării Alidei. Meg a luat cuţitul ce fusese folosit să ciopârţească mama şi a tăiat cordonul băiatului. Deşi era voinic, băiatul părea că avea mai multă nevoie de îngrijire căci nu se prea mişca şi Meg se temea pentru viaţa lui. Dacă a fi avut timp, Meg ar fi făcut-o pe moaşă să plângă fiindcă neglijase copiii, aşa că a luat în braţele ei puternice trupul unsuros al băiatului.

În clipa până l-a atins, cei doi bebeluşi s-au strâns cu braţele şi picioarele împreună, agăţându-se unul de altul. Când a încercat uşor să-i despartă, au continuat să atârne unul de altul. Punându-şi câte o mână pe

pieptul fiecăruia a încercat să-i despartă, dar se ţineau strâns unul de altul. Nu plângeau, dar rămâneau lipiţi.

Meg a privit la ei mirată. Ştia din experienţă, că nou-născuţii ori dorm ori plâng. Uneori erau înfometaţi, alteori nu. Dar nu mai văzuse copii aşa de vioi, cu ochii ţintiţi unul spre celălalt şi ţinându-se strâns. Dacă nu ar fi avut pielea de culoare diferită n-ai fi putut să-ţi dai seama unde începe unul şi unde se termina celălalt. Deşi cu mult mai mare decât fata, băiatul avea în acel moment mult mai puţină putere şi părea că îmbrăţişarea fetei îl protejează.

— Vasăzică, vreţi să fiţi împreună… a şoptit Meg şi tăind cordonul fetei i-a luat în braţele ei mari.

Cei doi copii se simţeau bine la ea, fiind liniştiţi. Meg suferea încă de pierderea copiilor ei, şi acum avea braţele încărcate din nou de copii. Dar bebeluşii nu aveau încredere nici în ea. De teamă să nu-i despartă, se agăţau cu putere unul de altul ca şi când nu permiteau nimănui să-i despartă.

— Fiţi pe pace, le-a gângurit ea. Nu voi lăsa să fiţi despărţiţi. Vă voi apăra! Nu voi lăsa pe nimeni să vă necăjească.

Ca şi când ar fi înţeles, şi-au slăbit strânsoarea şi s-au relaxat în braţele ei.

Capitolul 14

— Lasă-mă să-mi văd băiatul, a spus Alida care începea să-şi revină din leşin.

Nu putea înţelege reacţia ei faţă de tot ce se întâmplase. Naşterea nu fusese mai grea decât cele de până acum, ba dimpotrivă, fusese mai uşoară deoarece copilul era mic. Dar când moaşa atinsese cu

cuţitul burta femeii de lângă ea, simţise durerea, simţise cum îi tăia fiecare bucăţică de carne. Alida ştia într-un fel, că femeia trăise până când îi scosese copilul, până când ştia că va trăi cu adevărat, şi nu murise decât după aceea. Ştia că murise fericită, fiind sigură că fiul ei va trăi şi va fi îngrijit.

Alida nu voia să se gândească acum la asta, dar după moartea femeii i se părea că simte spiritul ei plutind peste ele, privind, pândind şi oprindu-se o clipă să se uite la copil. Femeia era liniştită acum, spiritul ei nu mai era în trupul care fusese sfârtecat, nu mai suferea. Acum, Alida simţea durerea. Părea că trupul ei fusese tăiat. Ea care se mândrea cu naşterile uşoare şi dispreţuia femeile care ţipau şi se văitau de un lucru aşa de uşor ca naşterea, îşi dădea acum seama că ţipa cu putere. Era inconştientă de durere, cu mâinile pe burtă, asigurându-se că este întreagă, dar se simţea ruptă, sângerând, retezată. Durerea era insuportabilă şi ţipa ca o isterică, în timp ce moaşa şi servitoarele se frământau să ştie de ce avea dureri. În învălmăşeală, copiii au fost uitaţi.

Sigură acum, Alida cerea să-şi vadă fiul, fiindcă era convinsă că născuse un băiat. Nicio femeie nu înţelegea prin ce trecuse şi nu-i dădea ceea ce cerea. Niciodată nu-l supărase pe Dumnezeu şi de ce era atât de crud încât să-i dea din nou o fată.

Cuvintele ei au reuşit să facă linişte în cameră, căci toţi ochii erau îndreptaţi spre ea, în afară de Meg, care era ocupată să-i învelească pe copii cu o pânză curată ca să nu răcească.

— Ei bine, a spus Alida cu câtă putere mai avea din cauza durerii, unde este fiul meu?

Niciuna din servitoare nu îndrăznea să-i spună, de teamă că o vor auzi blestemând când va auzi că are tot fată. Dar Meg nu avea astfel de temeri. Ştia că

doamna se ruga pentru băiat, dar ea considera că era ridicol. Ce importanţă avea dacă era fată sau băiat? Copilul era un dar de la Dumnezeu, şi aşa trebuia gândit.

— Ai o fată frumoasă, a spus Meg apropiindu-se zâmbitoare cu copilul.

În cameră se făcuse tăcere. La început, Alida nu a vrut să asculte. Nu se putea, nu se poate să aibă iar o fată.

— Uite-o, nu-i aşa că, este frumoasă, a spus Meg aplecându-se spre ea cu cei doi copii în braţe şi dând la o parte pânza cu care erau acoperiţi. Uite ce piele albă are şi ce păr frumos. Şi ochi aşa de frumoşi. Pot să-ţi spun că va fi cea mai frumoasă dintre fetele dumitale.

Ameţită de durere, buimăcită de dezamăgire, Alida nu putea crede nenorocirea ei. Tot ce vedea acum era băiatul mare, cu pielea aurie, lângă fetiţa blondă, neînsemnată.

— Lasă-mă să-mi văd băiatul, lasă-mă să-l văd, spunea ea cu frenezie, întinzând mâinile să ia băiatul, neluând în seamă fata.

Când şi-a dat seama ce voia să facă, Meg s-a tras înapoi.

— Nu, copiii vor să fie împreună, a ţipat ea ascuţit.

În cameră nu se auzea decât zgomotul respiraţiilor.

Alida s-a înfuriat. Furia pe care bărbatul ei şi-o vărsa asupra ei s-a îndreptat-o spre cele din jur şi femeile se temeau. Dar bunul simţ şi curajul lui Meg au adus-o la realitate.

— Vreau băiatul, ar trebui să fie al meu… şi a început să privească în jur să vadă cine era acolo, gândindu-se că ar putea să le oblige să păstreze

secretul, de frică.

Dorea să aibă acest băiat. Nu i-l dăduse ei femeia? Nu ar fi drept să fie al ei? Şi cine ar putea spune că în zăpăceala care fusese copiii nu ar fi putut fi schimbaţi, iar băiatul să fie al ei şi fata a străinei care murise? Ce importanţă avea că toate fetele ei erau blonde şi că băiatul avea un ciuf de păr negru? Ar putea să o facă… se gândea ea.

Doar Meg care nu trăise zilnic lângă Alida şi nu bănuia ce suferise din partea bărbatului ei în toţi anii, nu ştia ce putea să gândească stăpâna sa. Chiar dacă ar fi ştiut, pentru ea nu avea importanţă, atâta timp cât vor fi amândoi înfrăţiţi.

Penella, care trăia lângă Alida chiar de când se căsătorise, a vorbit prima.

— Acesta, a spus ea arătând către băiat, a avut aici o servitoare bătrână, care în momentul când s-a născut copilul s-a dus să-i spună tatălui.

Furia a început să o macine pe Alida, furie pe ea însăşi şi pe toţi, că nu s-au gândit mai devreme să schimbe copiii, l-ar fi putut da ideea servitoarei sale şi ar fi golit camera ca să rămână doar ea şi moaşa. Şmecheria s-ar fi făcut uşor. Nimeni nu ar fi îndrăznit să afirme că băiatul nu era al ei, ci al moartei.

Şi dacă John ar fi considerat că băiatul este al lui, l-ar fi omorât pe scârba de Gilbert Rasher în caz că l-ar fi contrazis. Dar cel mai important era că bărbatul ei ar fi iubit-o cu adevărat.

— Am să încerc să o prind, a spus Penella ieşind pe uşă să prindă femeia.

Dar afară, în faţa uşii era John şi în spatele lui, murdari roşu la faţă era Gilbert Rasher. Deşi încerca să-şi ascundă speranţa, de pe faţă şi din vocea lui se simţea nerăbdarea.

— S-a născut un băiat, a spus el, încercând să

pară că nu-i venea să creadă, dar nu era un actor bun.

Furişându-se printre cei doi bărbaţi care stăteau în uşă, o fiinţă măruntă, cu o mutră de maimuţă, cu ochi negri şi gheare de pasăre, a început să strige cu cuvinte stâlcite.

— Doamna mea a născut un băiat. Au omorât-o ca să scoată copilul. Îmi aparţine mie. Este al meu!

În momentul acela, Gilbert Rasher a dat buzna în cameră şi a pocnit femeia pe faţă, făcând-o să se rostogolească.

— Afară! Nu mai vreau să-ţi văd mutra pocită, a strigat el.

A intrat clătinându-se, prefăcându-se mai beat decât era, că nu ştie ce se petrece acolo, dar adevărul era că Gilbert Rasher era un mare şmecher. Ca să poată trăi bine, un leneş trebuie să găsească alte căi decât să muncească ca să poată avea piei de blană în spinare şi carne la masă. În ultimele zile îşi alesese cele mai urâte servitoare din casă, pretinzând că le iubeşte. Erau atât de încântate, încât fiecare se culcase cu el şi el le trăgea de limbă povestindu-i toate intrigile de la castel cu plăcere. Acum ştia foarte bine cât de mult îşi dorea John un băiat şi că nevasta lui plătise cu aur o vrăjitoare bătrână ca s-o ajute.

Gilbert plătise creatura hidoasă pe care nevasta lui o adusese din ţara ei, ca să rămână în cameră, tăcută şi nevăzută, şi să-l anunţe imediat ce va naşte nevasta lui băiatul. Spre deosebire de Alida care făcea totul din disperare, Gilbert făcuse un plan; era uşor să bănuiască ce va naşte Alida, şi dacă naşterea se va petrece în acelaşi timp cu cea a nevestei lui, se vor gândi să schimbe copiii, căci fără îndoială, Hadley va avea din nou o fată.

Nu se punea problema că Gilbert ar mai fi dorit un băiat. Cei trei pe care îi avea deja, mâncau cât ar fi

trebuit unei jumătăţi de armată şi îmbrăcămintea lor costa destul. Nu era el preocupat să le dea educaţie, aşa că din acest punct de vedere făcea economie, dar din nefericire asta însemna, că avea pe cap băieţi care nu ştiau să facă nimic, ca şi el. Acum, ştia că dacă va trage bine sforile, l-ar putea face pe John să-i plătească pentru a creşte un copil care nu era al lui.

— Lăsaţi-mă să-mi văd fiul, spunea Gilbert cu o voce cât mai drăgălaşă, îndreptându-se spre Meg care ţinea copiii în braţe.

Voia să ia copilul şi să se fălească de parcă l-ar fi câştigat într-o luptă, dar lui nu-i plăceau bebeluşii, iar ăsta era plin de sânge şi de grăsime, şi era strâns legat de micuţa fată albă.

În acelaşi timp, simţul de autoconservare care îl copleşea pe Gilbert, îi spunea că pesemne ceva nu era natural la acest copil şi trebuia să facă orice pentru a scăpa de el, dar bineînţeles, şi cu un câştig. Nu ar fi, trebuit să se căsătorească cu fata străină, tăcută, cu ochii mari, care era mama copilului. Dar gândindu-se la ea, trebuia să-şi stăpânească furia că o făcuse.

John şedea nemişcat în uşă, privindu-şi nevasta cu o ură care putea da foc încăperii. I-a trebuit un timp, înainte să poată vorbi. Nu-i păsa de cuvintele pe care le spunea şi pe care le mai spusese de multe ori, înainte. Cu fiecare fată care se năştea, furia lui se aprindea din nou.

— Cum a putut fata asta ca un vierme să nască un băiat şi tu nu poţi, a spus John, privind furios spre nevasta sa.

Micuţa nevastă a lui Gilbert Rasher fusese acoperită cu o pătură să nu se vadă rana care o ciopârţise, dar trupul său neînsufleţit, cu greu se putea bănui că este sub pătură. Lângă ea, Alida, era mare, sănătoasă, cu pielea strălucind de sănătate, în ciuda

suferinţelor prin care trecuse.

Timp de câteva minute, John i-a spus nevestei lui ce credea despre ea, umilind-o în faţa servitoarelor ei şi a lui Rasher, căruia îi străluceau ochii de bucurie că asista la ceartă.

În tot acest timp, Meg strângea copiii la piept. Nu scoseseră niciun sunet, dar erau treji şi se priveau mereu în ochi.

Pentru prima dată, John a părut conştient de existenţa copiilor, sau mai bine zis, a băiatului. Dintr-un pas, a venit în faţa lui Meg şi a privit copiii pe care îi ţinea în braţe. John nu era un om superstiţios şi nu avea nici şiretenia lui Gilbert.

Când a văzut cei doi copii înlănţuiţi, nu i-a trecut prin minte niciun gând bizar, şi nimic nu i-a întunecat-o. Tot ce vedea, era un băiat mare şi perfect, aşa cum îşi dorise şi el întotdeauna.

Înainte ca Meg să protesteze, a smucit copiii şi a luat băiatul. Niciodată nu se auzise un urlet ca acela ce a răsunat când copiii au fost despărţiţi. Orice bănuială că băiatul ar fi fost slab s-a spulberat în momentul când a deschis gura şi a început să zbiere împreună cu fata. Puterea sunetelor era uimitoare, ca şi când sute de spirite năvăliseră în încăperea de piatră, iar sunetul era amplificat când se lovea de piatra zidurilor.

Toţi cei din cameră aveau ochii holbaţi, o fată şi-a acoperit urechile, Meg privea îngrozită la băiatul ce se zbătea în braţele lui John, iar Gilbert, stând lângă trupul nevestei lui moarte, gândindu-se că dacă doar stă lângă moartă, va trebui să muncească din greu ca să trăiască. Numai John părea că nu aude zgomotul.

— Ăsta este un fiu, doamnă. Asta ar fi trebuit să-mi dăruieşti tu mie, a ţipat el la nevasta sa. Nu unul olog, şi nici bolnavul de plămâni. Nu ştii să zămisleşti băieţi în burta ta?

Gilbert şi-a dat seama că John o s-o ţină tot aşa încă mult timp şi nu va mai ajunge la tocmeala pe care o avea în gând, aşa că a luat el iniţiativa.

— Oh… iubita mea nevastă… se văita el cu glasul puternic pe care îl folosea când lupta.

John răcnea, mai erau şi blestemaţii de bebeluşi care ţipau, aşa că, abia se auzea el.

— Nevasta mea iubită! se văita Gilbert. Din toate femeile pe tine te-am iubit. Şi acum va trebui să cresc încă un copil, singur, fără mamă. Abia îi pot hrăni pe cei de-i am. Cum îl voi mai putea hrăni pe ăsta? Dar să-l mai dau la şcoală? Când voi avea timp să-l mai învăţ ce trebuie să ştie un bărbat? Cine va călări cu el, va vâna cu el? Cine îl va sărbători când va aduce primul o vânat?

John îşi terminase tirada contra soţiei sale şi îl privea pe Gilbert clipind încet, în timp ce în gând se înfiripa o idee.

— Dă copilul femeii să-l hrănească, a spus Gilbert, supărat. Ce fel de om era acesta care nu auzea zgomotul asurzitor?

Când şi-a dat seama că valorosul copil ar putea muri de foame, John a sărit ca ars. Dintr-un pas a fost la Meg şi i-a întins cu duioşie copilul. De îndată ce băiatul şi fata s-au atins din nou, plânsul a încetat.

John a privit cu bucurie la Meg când şi-a dezvelit pieptul plin şi în câteva secunde amândoi copiii s-au agăţat de el, sugând cu lăcomie.

Această bruscă schimbare i-a dat timp lui John să se gândească la ce auzise şi chiar dacă nu înţelesese pe deplin ce voia să spună Gilbert, acesta a început din nou.

— Doamne, se ruga în gura mare Gilbert, ajută-mă în marea mea durere. Ştii că sunt sărac. Am fost binecuvântat cu rudenia cu tronul prin familia Stuart,

dar nu şi cu avere. Nu ştiu cum îmi voi permite să-l îmbrac pe acest băiat după rangul său. Nu ştiu…

— Te rog să pleci acum, i-a spus Alida cu răceală, înţelegând foarte bine unde bătea Gilbert.

John se gândea adânc la ceea ce dorea şi gândurile pe care le trezise Gilbert în capul său, încât nu a mai strigat la nevasta sa. I-a făcut semn cu mâna să tacă. Nu-i putea intra în cap, că Gilbert Rasher şi-ar da copilul; să renunţe la ceva atât de scump, ceva care echivala cu părăsirea unui munte de aur. El muncise toată viaţa pentru asta. Dar Gilbert făcea uşor băieţi şi pentru el galbenii aveau mai multă valoare. Aşa că a început să spună încet, de teamă să nu-l ofenseze:

— Eu… eu, voi prelua grija fiului tău. Îl voi hrăni, şi îl voi învăţa.

Gilbert, părea a considera ideea ciudată.

— Nu poţi face aşa ceva pentru mine. Niciun om nu este în stare de atâta generozitate.

Ca şi când ar fi fost dărâmat de supărare, Gilbert s-a clătinat pe picioare şi s-a întors către fiul său care sugea înfometat. John l-a oprit.

— Trebuie să ajut un om la nevoie… Căuta cu frenezie în minte ceva cu care i-ar fi rămas dator lui Gilbert. Soţia ta a murit în casa mea din vina moaşei care lucrează pentru mine. Ca să te răsplătesc, voi izgoni moaşa, şi voi plăti îngrijirea fiului tău.

Atunci, Berta a început să protesteze, dar privind la Alida a tăcut. Alida ar fi vrut să oprească cele ce vedea că se întâmplă, dar nu ştia cum. Născuse multe fete şi doi fii şi acum totul se irosea. Ar fi fost bine dacă ar fi putut schimba copiii fără ştirea soţului ei. Ar fi iubit-o fiindcă îi dăruise un fiu. Dar acum ştia că dăduse greş, şi o va urî. Şi mai mult, va da totul: pământ şi avere acestui copil care nu era al lui.

— Nu… nu, a spus Gilbert oftând, nu poţi arunca

moaşa pe drumuri. Sunt sigur că este bună. Nu este vina ei, ci a mea. Fac copii atât de mari, încât femeile nu-i pot duce. M-aş gândi altfel dacă aş face nevestelor mele fete mici, aurii, ca tine.

— Calul pe care l-ai admirat ieri, este al tău, ţi-l dăruiesc, a spus John.

Gilbert l-a privit jignit.

— Crezi că mi-aş vinde fiul pe un cal?

— Nu, nu… sigur că nu… John ar fi dat toţi caii din lume dacă s-ar alege cu un fiu mare, puternic, şi sănătos.

Ca să-i dea timp lui John să-i facă o ofertă mai valoroasă pentru băiat, Gilbert s-a dus din nou spre Meg, care ţinea copiii. Fiindcă John nu se putea gândi la altceva, Gilbert l-a ajutat.

— Nu pot lua un copil de ţâţă de la doică. Trebuie să aştept. Aş dori să las copilul la voi, a spus el cu un oftat impresionant.

Auzind asta, John a făcut ochii mari.

— Dacă ar exista o înrudire între familiile noastre… poate o căsătorie… îmi trebuie o altă nevastă, a spus Gilbert.

— Alege-ţi una dintre fetele mele. O poţi avea pe cea pe care o doreşti. Pentru tine, pentru fiii tăi. Care o vrei, sunt alte tale… a spus John repede.

— Voi lua-o pe cea cu părul roşu, a spus Gilbert imediat.

Auzind, Alida a oftat, căci fata pe care o chema Joanna, avea doar zece ani.

— Nu poţi, a spus Alida, privindu-l şi implorându-l pe soţul ei.

John nici nu s-a uitat la ea.

— Este a ta…

— Dar zestrea?

Acum, că începuse tocmeala, Gilbert nu mai

făcea pe nenorocitul.

— Moşia Peniman, a spus John repede.

Alida îşi frângea mâinile. Moşia aceea era a ei, dăruită de tatăl ei cu drepturi depline. Acolo se ducea ea când putea, avea o grădină frumoasă, ce ştia că va fi distrusă de copitele cailor. Era un loc unde nu veneau bărbaţi şi unde strânsese tot ce avusese mai de preţ. John ura locul acela cu tapiserii, cu cărţi şi cu vaze mari pe mesele lustruite, pline cu ierburi parfumate. Când a deschis gura să protesteze, John s-a întors spre ea negru de furie.

— Mi-ai dat ce era al meu după drept, acum voi lua ce este al tău. S-a întors apoi spre Gilbert.

— Moşia Peniman este a ta, şi fata. Eu voi păstra băiatul.

În sfârşit, îşi dădea seama că nu putea lua băiatul decât cu bani.

— Nu ştiu dacă pot lăsa băiatul. Este frumos, nu-i aşa? Priveşte cât este de puternic. Fata s-a oprit, nu mai mănâncă, dar băiatul continuă să sugă. Îţi garantez că va deveni un bărbat frumos, puternic.

Simţind cum îi bate inima, John a gândit că toată tocmeala se face ca şi cum ar cumpăra un cal, dar niciodată nu-şi dorise un cal, cum îşi dorea acest băiat.

— Copiii mai mor… a spus John cu o şiretenie care nu păcălea pe nimeni. Nu ştiu dacă voi păstra copilul. Ce primesc în schimb, pentru creşterea unui copil prea voinic? Fără îndoială că-mi va mânca toată averea.

— Ar fi o onoare pentru tine să creşti un băiat înrudit cu familia regală, a răspuns Gilbert, ca şi când s-ar fi simţit jignit.

— Da! Îl voi creşte şi educa, şi apoi îl vei lua să-l însori cu o fată prăpădită, care nu va însemna nimic pentru mine.

Lui Gilbert îi plăcea aşa de mult să se tocmească şi simţea cum îi curge sângele prin vene.

— Hm, ai dreptate, a spus el frecându-şi bărbia. Îi plăcea întotdeauna să-l flateze pe cel cu care negocia. Dar ideea i-a venit deodată şi a ridicat capul.

— Îi vom căsători pe ăştia doi. Ce părere ai?

Lui John îi venea să sară în sus de bucurie, dar nu a spus nimic la început.

— Cheltuiesc toată viaţa să-l hrănesc, să-l îmbrac, să-l educ şi apoi se însoară cu fata mea, şi rămân amândoi să-i întreţin tot eu. Pot să găsesc bărbaţi pentru fetele mele, fără să fiu nevoit să-i cresc.

Lui Gilbert i-au trebuit câteva minute să înţeleagă ce urmărea John.

— Vrei un moştenitor, a spus el delicat, deşi era uimit.

John nu era prost să aibă încredere în cineva, mai ales să-şi dea toată averea unui băiat care nici nu era înrudit prin sânge cu el. Câteva clipe, Gilbert l-a privit de sus în jos. John avea aproape patruzeci de ani, şi dusese o viaţă dezordonată care îl făcea să pară mai bătrân.

Gilbert nu avea decât douăzeci şi opt de ani. Dacă John îl făcea pe băiatul lui moştenitor după moartea lui, Gilbert ar putea cere băiatul şi să ia toată averea.

— Nu face asta! a strigat Alida către soţul ei, fiindcă citea gândul lui Gilbert, ca şi când l-ar fi spus tare. Tu nu vezi ce urmăreşte? A găsit calea să-ţi fure tot ce ai. Dacă vei muri, *va* luat totul.

Furios, John s-a întors spre ea.

— Ce-mi mai pasă ce se întâmplă cu averea mea după ce mor? Trebuie să muncesc toată viaţa şi s-o las unei femei care îmi face numai fete? S-o las celor doi băieţi neputincioşi pe care mi i-ai dat? Unul abia

umblă, iar celălalt nu are viaţă lungă. Puţin îmi pasă dacă veţi ajunge pe o grămadă de bălegar… s-a întors apoi spre Gilbert. Dă-mi băiatul, vom face contracte şi-l voi logodi cu o fată, am destule. Îl voi face moştenitorul meu. Cât trăiesc, va fi al meu.

Cât trăieşti… se gândi Gilbert. Dacă John murea înainte ca băiatul să aibă vârsta de a moşteni, Gilbert îl va avea în mână. Adevărat, când John va muri, indiferent de vârsta băiatului, Gilbert va fi stăpân pe situaţie. Gilbert gândise totdeauna aşa, dar azi, John dovedea că era slab de înger. Dădea totul pentru ceva ce nu va fi niciodată al lui. Sângele însemna totul, hârtiile nu aveau nicio valoare. Când băiatul va creşte, Gilbert ar putea spune că este singur, şi că vrea să-şi ia băiatul, iar John, ca să-l păstreze, va fi obligat să mai dea bani.

— Ce mă poate consola acum, la pierderea fiului pe care mi l-a dat femeia asta, pe care am iubit-o aşa de mult? a întrebat Gilbert.

John a rămas trăsnit. Ce ar mai fi putut să-i dea, când dăduse totul?

— Poate un cal… a spus Gilbert, şi câteva pahare de aur din care să pot bea. Dar din nenorocire nu am nici vin în casa mea veche. Poate că un acoperiş nou ar opri ploaia să pătrundă.

Fierbând de ciudă, Alida a ascultat timp de o oră tocmeala bărbatului ei. Nici nu se putea numi tocmeală, fiindcă John dăduse acestui om murdar, tot ce i-a cerut. I-a dat vin, animale, acoperiş pe casă şi muncitorii care să i-l repare.

Îi dăduse cele şase pahare de aur pe care Alida le adusese ca zestre. Erau frumoase, bătute cu rubine şi cu sculpturi ce reprezentau vieţile sfinţilor. Fuseseră în familia ei timp de câteva generaţii. Se gândi să le dăruiască fiului celui mai mare, dar acum le luase

acest om murdar, care fără îndoială le va topi în câteva ore.

După puţin timp, nu şi-a mai privit bărbatul şi şi-a aţintit privirea pe copiii pe care îi ţinea doica. Asta era întreaga problemă.

Poate erau anii de tristeţe şi de dispreţ neîntrerupt ai soţului ei. Nouăsprezece ani de rugăciuni neîmplinite şi acum ceva se rupsese în sufletul Alidei.

Nu mai putea spera să-i recâştige dragostea. Fusese o soţie bună, gospodărindu-şi averea cu cinste şi profit. El nu ştiuse niciodată cât se muncea în casă, cum ajungea mâncarea pe masă. Toată grija gospodăriei fusese dusă de Alida şi o făcuse strălucit. A avut tot timpul ajutoare la îndemână când era însărcinată. Când se iveau probleme, şi erau destule, avea grijă de toate fără să-l deranjeze pe bărbatul ei.

Acum, după nouăsprezece ani, timp în care fusese o soţie minunată, el risipea tot ce fusese în familia ei de secole, dându-le unui copil care nu-i era rudă. Nu lua în seamă propriii lui copii care erau inteligenţi şi frumoşi, dăruind totul acestei creaturi. Privind la copilul cu părul negru din braţele doicii a cuprins-o o ură cum nu mai simţise niciodată. Fiecare fior de ură era dirijat spre copilul care mai sugea încă viaţă de la ţărancă.

Într-o zi îşi omorâse mama, şi ar putea s-o ucidă şi pe ea. Sărăcise o întreagă familie care pierdea moştenirea şi viitorul.

Capitolul 15

— Îi voi da numele acestui băiat, a spus John cu o strălucire în ochi, pe care Alida nu o mai văzuse niciodată.

Trecuse o zi de la naştere şi ea adormise din

cauza epuizării, dar John nu dormise. Insistase să aducă un avocat imediat şi să întocmească documentele între el şi Gilbert Rasher. Îi era teamă că Gilbert îşi va schimba hotărârea şi va lua copilul cu el.

După ce actele fuseseră semnate, John coborâse la oaspeţii veniţi la nuntă şi anunţase că i se născuse un băiat. Pentru ca minciuna să nu fie divulgată, se învoise să-i plătească lui Rasher cât va trăi, recolta de pe trei ogoare, în fiecare an.

Când John a anunţat evenimentul, a fost bucurie mare. Ca să-şi arate băiatul, John s-a smuls din braţele doicii şi din nou amândoi copiii au început să ţipe aşa de tare, că nici petrecerea şi râsetele oaspeţilor nu-i acoperea. Încet, Meg s-a dus şi i-a întins lui John fetiţa pe care a luat-o cu celălalt braţ şi în acelaşi timp plânsetele celor doi copii au încetat. Pentru o clipă, John nu a ştiut ce să facă. Era speriat că oamenii vor bănui că băiatul nu era al lui şi că nevasta lui născuse din nou o fată.

Observând mânia ce-l cuprindea pe John, Gilbert a ieşit în faţă, şi a anunţat, că deoarece se născuseră, în aceeaşi zi, copiii vor fi logodiţi. La acest anunţ, veselia şi beţia au fost mai mari.

John privea la fată cu scârbă, ca şi când ar fi vrut să o arunce ca pe un gunoi.

— Ridică fata mea să vadă lumea ce frumoasă este, a spus Gilbert. Nimeni nu şi-a închipuit că ar fi posibil să am aşa o frumuseţe.

Nu se putea spune că Gilbert era un bărbat frumos, căci avea o faţă cu nasul turtit, fusese trântit de pe cal, şi lovit cu lănci, şi de la zece ani, se bătuse cu oricine îi ieşea în cale, bărbat sau chiar femeie. Avea faţa atât de desfigurată, încât nimeni nu putea şti cum arată de fapt.

— Cum îi cheamă? a întrebat cineva din mulţime.

— Da, da… a răspuns John stingherit de cei doi copii, în loc de unul singur, cel pe care îl dorea. Îl voi boteza după numele tatălui meu… şi bineînţeles şi al meu… a continuat, privind la lume râzând, ca apoi râsul să se transforme în hohote. Îl va chema John Talis Hadley… Era copleşit de emoţie şi glasul îi tremura când a spus *fiul meu.*

S-a auzit un tunet de aplauze, căci oamenii se bucurau sincer pentru el. Erau unul sau doi care bănuiau adevărul, dar erau destul de inteligenţi să-şi ţină gura. Cineva, însă, a strigat:

— Dar tu Gilbert? Cum o cheamă pe fata ta?

Deoarece nu fusese preocupat niciodată de o întrebare aşa de normală, Gilbert era în încurcătură. A rămas o clipă cu gura căscată.

— Callasandra… a spus Meg îndrăzneaţă. Îţi aminteşti, stăpâne? Ai botezat-o Callasandra.

Ea auzise cu ani în urmă acest nume, la nişte actori, şi se gândise că este frumos, aproape tot atât de frumos ca şi fata.

Lumea din jur s-a amuzat puţin pe seama numelui, când o femeie a spus:

— Ce frumos… şi a dat din cap în semn de încuviinţare. Imediat, şi John, şi Gilbert, au fost de acord.

— Lasă-mă să-i iau, a spus Meg luând amândoi copiii de la John. Nu putea suporta să nu-i ţină în braţe prea mult timp.

În timp ce Meg şedea într-un colţ şi îngrijea de copii, John a anunţat că Gilbert se va căsători cu fiica lui în vârstă de zece ani. După această ştire, oamenii au arătat că nu prea sunt de acord. Pe Gilbert nu-l prea iubeau, dar îl tolerau din cauza înrudirii lui cu casa regală. Dar, acum majoritatea fiind beţi, nu s-au sfiit să-şi arate dezgustul faţă de desfrânatul bărbat şi de

faptul ca voia să se căsătorească cu un copil nevinovat.

Gilbert a trebuit să-şi ascundă supărarea pe John, care fusese prost şi făcuse anunţul. Lui i-ar fi plăcut să se căsătorească discret şi să ia fata ca să-şi satisfacă plăcerile fără să ştie ca cineva.

— Nu vă temeţi, nu voi lua fata în pat până când nu va fi femeie, a spus Gilbert sub formă de glumă.

— Şi Dumnezeu s-o aibă în pază, a spus o femeie, şi foarte mulţi au râs.

Lui John nu-i păsa de nimeni şi de nimic, doar de băiatul pe care-l dorise atât de mult. Nu-l scăpa din ochi. Nu lăsa să i se facă vreun rău. I-ar fi dat tot ce era mai bun, i-ar fi dat totul.

Capitolul 16

Doar Penella, servitoarea credincioasă, ştia cât de supărată fusese stăpâna ei pentru cele ce se întâmplaseră în ultimele zile. Din cauza înţelegerii dintre John şi Gilbert, ştia că nu mai are nicio şansă să-i facă soţului ei un băiat. Bărbatul ei nu va mai veni niciodată în patul ei.

Ultima dată, până să rămână însărcinată, a fost nevoie să treacă câteva luni. Trecuse timpul ei de a mai concepe. Din ziua în care John Hadley anunţase că băiatul cu părul negru este băiatul lui, nu mai avea nicio speranţă.

Timp de nouăsprezece ani, pe Alida o susţinuse speranţa. Crezuse că dacă îi va face un băiat aşa cum şi-l dorea el, într-o zi o va iubi. Acum, ştia că asta nu se va mai întâmplă. Aşa cum dăduse castelul Peniman, nu va şovăi să dea tot ceea ce avea însemnătate pentru

ea.

— Nu mi-au mai rămas decât copiii, şoptea ea stând în faţa ferestrei turnului de piatră. Copiii mei, nu al acestui bărbat şi al…

Nu ştia cum ar putea descrie femeia – copil, care o ţinuse de mână în timpul naşterii şi îi spusese vorbele acelea stranii.

„Copilul meu, va fi şi al tău,
Copilul tău va fi al meu.
Vor fi un singur suflet în două trupuri.
Vor trăi împreună; vor muri împreună.”

Aşa îi spusese femeia şi cuvintele i se întipăriseră în minte.

— Mergeţi la culcare, doamnă, i-a spus Penella, punându-i mâinile pe umeri, încercând s-o facă să se odihnească.

Nu o văzuse niciodată aşa de tulburată şi era speriată. Alida fusese întotdeauna o femeie frumoasă, iar vârsta şi sarcinile nu-i alteraseră aproape deloc frumuseţea. Dar evenimentele din aceea săptămână o schimbaseră peste noapte, aşa cum o vedea acum Penella.

Părul îi atârna pe obraz şi încărunţea cu fiecare zi care trecea. Trecuseră doar două zile de la naşterea copiilor şi Alida arăta mai rău cu fiecare oră care trecea. Refuza mâncarea. Adormea doar după ce se plimba câteva ore prin cameră, apoi cădea într-un somn agitat şi vorbea fără şir. Penella gonise toată lumea din cameră şi acum dorea să-şi îngrijească singură stăpâna. Nu voia s-o vadă nimeni în starea asta.

În noaptea care a urmat, a treia zi, Penella a înţeles bolboroseala Alidei în somn. Întâi nu i-a venit să creadă ce auzea. Repeta „vor muri împreună”, şi repeta apoi mereu „trebuie să moară împreună”,

„trebuie să moară împreună”.

Penella şi-a pus la o parte igliţele şi a stat nemişcată. Nu voia să creadă că stăpâna sa îşi pierduse mintea. „Focul îi va mântui”, spunea Alida, „focul îi va face să moară împreună”. Penella nu ştia ce să facă, dar s-a ridicat şi a ieşit pe uşă. Prinzând o fată care trecea, i-a spus să stea în faţa uşii stăpânei şi dacă va lăsa pe cineva să intre va fi pedepsită. Cum toate servitoarele se temeau de pedeapsa Alidei, fata s-a supus.

Pe întuneric, ridicându-şi fustele, Penella s-a furişat până la turn. Aici îşi ascunsese John fiul, împreună cu fata de care nu voia să ştie. Afară era un paznic care dormea şi nu a simţit-o când a trecut. Înăuntru, încăperea era luminata doar de lună şi a văzut-o pe doică în pat, cu copiii de o parte şi cealaltă.

— Trezeşte-te, a spus Penella încet, să nu trezească paznicul, dar a sărit speriată când a simţit o mână pe umărul ei.

S-a întors şi văzut un bărbat cu faţa tăbăcită de soare şi vânt, dar plăcut la vedere, voinic.

— Cine eşti? l-a întrebat ea.

— Will, soţul lui Meg. Ce s-a întâmplat? Se vedea că este un om cumsecade.

— Mi-e frică… a spus ea, dar s-a simţit vinovată că-şi trădează stăpâna.

Gândindu-se că poate greşise venind, s-a întors spre uşă să iasă, dar Will o ţinea strâns de umăr.

— Ce este? Trebuie să-mi spui.

Omul inspira încredere, se vedea că este bun, aşa că i-a spus în şoaptă toată povestea.

— Suferinţa a fost prea mare pentru stăpâna mea. Cred că ar vrea să scape de băiat, cred… şi şi-a pus mâinile pe obraz.

— Cum? a întrebat Will.

— Cu foc… focul, a îngânat fata. Vorbeşte de foc.

Will nu avea carte, dar rezolvase multe greutăţi în viaţa lui de fermier şi ştia să ia repede hotărâri.

— Trebuie să-i scoatem pe Meg şi pe copii de aici.

— Poate că nu este pericol. Sunt sigură că stăpâna aiura. Sunt sigură…

— Da, sigur, poate vorbea în somn. A născut abia de câteva zile. Uneori femeile spun lucruri ciudate în momente ca astea. Sunt sigur că nu este nimic, aşa că întoarce-te la ea, şi vezi dacă e bine îngrijită, a liniştit-o Will.

— Da, ai dreptate, i-a spus Penella bucuroasă că omul o încurajase.

— Du-te acum, du-te şi culcă-te. Dimineaţă totul va fi în ordine.

După plecarea ei, Will nu a zăbovit. A trezit-o pe Meg. Ştia că trebuie să-i scoată de acolo, cât mai repede posibil. Fiindcă Meg îi spusese de schimbarea copiilor, se aştepta să se întâmple aşa ceva. Bineînţeles, Alida va omorî acest copil care îl ameninţă pe ai ei.

Meg, buna şi dulcea Meg, nu i-a pus întrebări bărbatului ei când a trezit-o şi i-a spus să ia copiii, să se furişeze pe lângă paznic, şi să plece afară din castel cât mai repede posibil. Pentru ea, era destul să simtă că pe copii îi pândeşte un pericol.

Will a ieşit şi a început să-i spună pazniculuio poveste hazlie, în timp ce Meg, strângând în braţe copiii, coborâse treptele de piatră. Odată afară, şi-a pus broboada pe cap, şi a plecat grăbită spre sat. Mulţumea lui Dumnezeu că în timpul acela nu se mai ridica podul de apărare. Adevărul era că John Hadley era prea zgârcit ca să construiască o casă şi prefera să locuiască în castel, deşi nu mai existau pericole…

Când s-a asigurat că Meg avusese timp să se depărteze, Will a rămas pe gânduri. Dacă va fi un incendiu şi copiii vor arde, se vor căuta corpurile lor. Dacă nu se găseau amândouă osemintele, se va cerceta şi băiatul va fi tot în pericol.

Într-o clipă, Will s-a hotărât. Deşi nu o făcea cu plăcere şi era convins că va ajunge în iad, dar gândindu-se la Meg, şi la dragostea ei pentru aceşti copii, s-a resemnat. S-a dus în fugă la cimitirul din grădina bisericii şi a luat trupurile celor doi copii ai săi îngropate acolo. Dacă va fi incendiu, se vor găsi trupurile celor doi copii în cenuşă.

Puţin înainte să apară zorile, în vechiul castel a izbucnit focul. Lemnul vechi şi uscat al grinzilor a ars ca hârtia, dând o căldură atât de puternică încât acoperişul s-a topit şi a căzut peste oamenii din curtea interioară.

S-a făcut o încercare de a stinge focul, dar era o căldură prea mare şi nu te puteai apropia.

În mijloc, stătea John Haldey şi striga „fiul meu”, „fiul meu” continuu. S-ar fi aruncat în flăcări să-şi salveze copilul, dar şase oameni îl ţineau să n-o facă. Vedeau că este în zadar, căci prima încăpere care arsese era cea din vârful turnului unde erau ascunşi copiii.

Abia după două zile, s-a putut căuta în cenuşa care doar atunci se răcise şi au găsit trupurile celor doi copii. Nu mai rămăsese prea mult din vechiul castel şi toţi cei care avuseseră de lucru acolo aşteptau îngrijoraţi să vadă ce va face John.

Ce se întâmplase după naşterea copiilor dăduse naştere la zvonuri care luaseră proporţii legendare. Unii spuneau că soţia lui John născuse un monstru. Alţii că băiatul se născuse după ce Alida îşi vânduse sufletul diavolului. Cei mai mulţi afirmau că, era mai

bine că ambii copii pieriseră în flăcările purificatoare.

Unii bănuiau adevărul, iar cei ce ştiau, erau destul de cuminţi să tacă. Toţi se temeau de cele ce se vor întâmplă când John va ieşi din camera în care se închisese.

După o săptămână, când a ieşit, era alt om. Părul său negru încărunţise şi era ca oţelul. Două cute adânci îi brăzdau faţa de o parte şi alta a gurii, iar privirea din ochii lui era aspră, rece, moartă.

A apărut călare pe un cal speriat de care John spunea mai înainte, că era bun de dat de mâncare la câini. Din gura calului cădeau stropi de sânge, de la căpăstrul care îl strângea.

— Ce-i cu voi, ce staţi aici degeaba!? Cu o voce schimbată, a continuat să ţipe la oameni. Este de lucru, voi clădi o casă. O casă frumoasă, în onoarea reginei mele. Aşa că, ridicaţi-vă şi apucaţi-vă de lucru!

Din ziua aceea, nu s-a mai vorbit de fiul mort în flăcări, iar John Hadley era schimbat. Înainte, fusese un om simplu, care iubea şi ura cu pasiune, dar acum, părea că este gol pe dinăuntru. Nu mai ura pe nimeni, nu mai iubea pe nimeni.

Singura lui grijă era să construiască o casă de piatră, frumoasă, plină de lucruri frumoase. Părea că se hotărâse că dacă nu putea lăsa copii care să fie ca el, va lăsa în urma lui o casă însemnată.

Cât despre soţia lui se schimbase şi ea, dar era schimbată în bine. Acum, soţul ei nu o mai înjura şi nici nu o mai mustra. Nu mai venea în patul ei, dar de asta se bucura. Cel care o privea nu mai era John, ci un alt bărbat, care când a văzut că se pricepe la grădini a şi început să-i ceară părerea.

Cu trecerea anilor, căsătoria lor se schimba încet, încet, în prietenie. Speranţa Alidei a reînviat. Unele femei ar fi fost supărate că bărbaţii lor nu le mai

privesc cu dragoste, dar pentru Alida, dispariţia urii din ochii soţului ei era aproape iubire.

Nu a regretat nicio clipă că aprinsese focul şi omorâse băiatul ca şi pe propria-i fiică. Cei doi muriseră poate ca toţi ceilalţi copii ai săi să trăiască. Nici nu se mai vorbea să-i dea lui Gilbert Rasher averea copiilor ei. De fapt, omul îşi făcuse apariţia după foc şi pretinsese că John îi era dator, chiar dacă băiatul murise. Nu murise din vina lui. John a scuipat pe contract şi i-a întors spatele. Gilbert a plecat şi nu a mai plictisit familia Hadley niciodată, nici pentru a pretinde fetiţa de zece ani ce îi fusese promisă de nevastă. Will şi Meg cumpăraseră o fermă la cincizeci de kilometri şi se stabiliseră acolo, să-şi crească pe cei doi copii.

Will nu-i mărturisise niciodată nevestei lui, că în noaptea când fugiseră, furase un sac în care erau şase cupe de aur minunate, de la subţioara lui Gilbert Rasher care dormea adânc. Cupele erau ascunse acum sub podeaua casei lor, în siguranţă. La una lipsea un rubin pe care îl folosise să cumpere ferma, dar restul era intact. Avea de gând să le dea copiilor când vor fi mari. Nu i-a spus lui Meg adevărul despre foc, despre trupurile găsite în cenuşă. Nu voia să o facă să creadă că scumpii ei copii erau în pericol, căci se temea că în cazul acesta, nu-i va mai lăsa să iasă din casă.

I-a spus că primise banii de la John ca să-şi cumpere ferma, fiindcă voia să plece din satul unde crescuseră, unde apăruseră cazuri de ciumă. I-a mai spus, că John şi soţia lui îşi clădeau o casă nouă; frumoasă, şi dorea ca după mulţi, mulţi ani, să-i aducă pe copii. Până atunci, trebuia să-i crească şi să-i educe în viaţa sănătoasă de la ţară. Pe Meg nu o interesa decât să ştie copiii lângă ea, că sunt ai ei. Era bucuroasă că nu trebuia să-i ducă la castel, şi să-i mai

dea cuiva după ce îi va înţărca. Oricum, i-a hrănit până au avut doi ani.

Dar, cum n-a mai venit nimeni să-i ia nici după ce îi înţărcase, Meg părea să uite că nu erau copiii ei.

Dar Will, nu a uitat nicio clipă, şi nu a încetat să-i păzească cu grijă şi să se ferească de toţi străinii care apăreau la orizont.

Capitolul 17

Opt ani mai târziu – 1579

— Cai! a spus Callie dezgustată. Totdeauna vrei cai. Nu ai alte gânduri?

— Tot atât cât ai şi tu, a răspuns Talis, apărându-se, dar ştia că nu este adevărat. Callie era cea care avea poveşti în cap.

Mergea pe drumul plin de praf, în spatele căruţei care înainta încet, întorcându-se din piaţa satului unde îşi duseseră produsele. Will şedea ca de obicei pe bancheta căruţei, dormind, şi lăsând calul bătrân să-şi găsească drumul spre casă. Callie, aşezată în spatele căruţei, îi legăna picioarele goale muşcate de insecte, cu mâinile băgate sub genunchi, aplecată în faţă, privind la Talis care flutura o sabie de lemn.

Erau doi copii foarte diferiţi. Pe cât era Callie de blondă, pe atât era de negru Talis, era înalt şi solid, pe cât era ea de delicată; el era frumos, ea era ştearsă. Era înalt pentru cei opt ani, părea cel puţin de doisprezece, în timp ce Callie avea o expresie dulce, inocentă, care o făcea să pară mai mică decât vârsta ei. Talis făcea deseori demonstraţii, apucând-o şi învârtind-o. Callie putea dormi în orice loc cât de mic,

în care el nu încăpea. Se distra amintindu-i când rămăsese prins între gratiile unei ferestre din pivniţa unei case vechi.

— Nu poţi să te gândeşti la ceva mai bun decât caii? l-a întrebat dispreţuitoare.

Talis a făcut o mişcare războinică cu sabia, către un duşman imaginar.

— Treaba ta este să te gândeşti la poveşti.

— Ah… dacă eu pot să mă gândesc, tu la ce eşti bun?

— Bărbaţii trebuie să protejeze femeile, să fie viteji şi cinstiţi. Bărbaţii sunt făcuţi pentru onoare şi fapte bune; bărbaţii sunt…

— Ah, da… şi-a bătut joc Callie. Ce ştii tu despre fapte vitejeşti? Ultima ta vitejie a fost să dezgropi gulii, şi dacă mă gândesc bine… şi atunci când te-a călcat vaca pe picior.

Nu reuşea să-l necăjească cu nimic şi continua să-şi rotească sabia.

— Ei bine… atunci, balauri, a spus el după o clipă.

Callie a bufnit, continuându-şi glumele răutăcioase.

— Totdeauna este vorba de balauri, sau de cai…

El a alergat câţiva paşi, apoi a sărit pe spatele căruţei şi s-a aşezat lângă ea.

— Într-o zi, când te voi salva, vei fi recunoscătoare că ştiu atâtea despre balauri.

— Pot să mă salvez şi singură…

— Cum te poţi apăra de un balaur? Vorbindu-i până îl omori?

Collie s-a gândit.

— Da, îi voi spune o poveste aşa de minunată, că el se va opri s-o asculte.

Întinzând sabia, Talis a strâns din ochi.

— Şi atunci, în timp ce te va asculta…

— Va asculta aşa de atent, că nu se va mai putea mişca, a adăugat ea. Se va transforma într-o piatră. Când te va asculta mai atent, voi sări pe el… şi…

Ochii ei au început să strălucească aşa cum îi plăcea lui Talis, ceea ce însemna că se pregăteşte să spună o poveste.

— Vei sări în spinarea lui fără să te simtă, fiindcă vei purta ghete vrăjite pe care ţi le dăduse o vrăjitoare care voia să omoare balaurul, şi…

— De ce?

Nu trebuia să-i explice de ce, fiindcă ea ştia la ce se gândeşte.

— Salvaseşi copilul vrăjitoarei şi…

— Vrăjitoarele nu au copii, a spus el scârbit.

— Bine, este un copil pe care ea îl iubeşte foarte mult, fiindcă el este foarte frumos… a spus ea plictisită. Toată lumea îl iubeşte, chiar şi balaurul. Îl iubeşte atât de mult, încât vrea să-l mănânce. În felul acesta, copilul va fi totdeauna cu el:

La această explicaţie, Talis a făcut ochii mari.

Fiindcă acum a văzut că o ascultă, Callie a zăbovit puţin. Era destul de inteligentă ca să nu se creadă frumoasă, dar era foarte mândră de poveştile ei. Restul drumului spre casă a continuat să-l ţină atent la povestea ei despre pantofii fermecaţi, care-l făceau să nu fie simţit pe spatele balaurului şi să-i străpungă inima. Chiar dându-şi duhul, balaurul nu dorea decât să audă sfârşitul poveştii lui Callie. Când a terminat, Talis nu mai zâmbea.

— Mă bucur că l-am ucis, Callie. Poate că ar fi vrut să te înghită şi pe tine, şi poveştile tale ar fi rămas în el.

— Ai fi trist dacă balaurul m-ar mânca?

— Sigur! Dacă ai muri, cine mi-ar mai spune poveşti?

Cu această afirmaţie, a sărit jos, şi a început să alerge câţiva paşi până acasă. În acest timp, Will care se trezise (calul ştia exact când să tragă de hamuri ca să-l trezească), a intrat în curte.

— Îţi arăt eu ţie, a strigat Callie, sărind şi alergând după el.

Talis a fugit spre Magie care stătea în uşă, aşteptându-i, cum făcea întotdeauna Will spunea că ea simţea când se întorc, dar adevărul era că întotdeauna era înspăimântată că vor dispărea toţi trei, aşa că în ziua când mergeau la târg, îşi petrecea timpul stând în uşă, aşteptând. Talis, aproape tot aşa de înalt ca Meg, s-a agăţat de ea, ferindu-se de Callie care *încerca să-l* lovească.

— Hai… hai… ce-i cu voi? Iar v-aţi certat? a întrebat Meg.

Încerca să fie serioasă, căci Will îi spunea tot timpul că răsfaţă copiii, dar nu reuşea să-i păcălească. Ştiau că Meg le-ar da orice ar fi putut.

Cât despre hârjoana copiilor, nu ajungeau niciodată să se certe, dar se tachinau fără răutate. Se luau mereu la întrecere. Nu exista simţământul că Talis făcea ceva fiindcă era băiat, sau, că, fiind fată, Callie făcea altceva. Se luau la întrecere, să vadă care din ei se va putea căţăra pe copacul cel mai înalt şi, spre groază lui Meg, Callie îl urma pe mult mai puternicul Talis, oriunde.

Meg nu va uita niciodată, când cu doi ani în urmă, Will l-a luat pentru prima dată pe Talis, cu el la piaţă. Niciunul dintre cei doi adulţi nu avea minte pe vremea aceea. Will avea nevoie de un ajutor şi Talis era destul de robust să-l ajute, în timp ce Callie era prea firavă, şi i-ar fi încurcat. Talis era atât de bucuros să meargă în sat pentru prima oară, că nu mai vorbise decât despre asta, câteva zile. Callie înţelesese de la

început că nu o va lua, dar nu a spus nimic. Deşi era un somnoros, în ziua plecării, Meg nu a trebuit să-l trezească. S-a îmbrăcat repede, a hălpăit micul dejun, şi când Meg i-a spus să se urce în căruţă, a alergat la uşă. S-a oprit apoi deodată, şi întorcându-se încruntat, a spus nerăbdător:

— Hai, Callie, să mergem!

Will i-a spus că nu o vor lua, fiindcă este prea mică. Meg nu putea uita privirea de pe faţa frumoasă a băiatului. Era uimit. Nu-şi închipuise că fata nu va merge cu ei.

Meg se întreba dacă el se gândise vreodată să facă măcar ceva fără Callie. Dormeau în acelaşi pat şi îşi petreceau toate clipele împreună. De când îi ştia, nu fuseseră despărţiţi nici câteva minute, de când se născuseră.

Tăcut, prefăcându-se curajos, Talis l-a urmat pe Will afară şi s-a aşezat în căruţă. Nu a privit deloc spre Callie care stătea în faţa casei, privind după el cu ochii mari şi trişti.

Meg şi Will mai vorbiseră despre asta şi hotărâseră că era mai bine pentru copii să fie despărţiţi din când în când. I-ar fi pregătit pentru viaţa ce o vor avea ca adulţi.

Dar ei nu se gândiseră la amărăciunea celor doi copii pe care îi iubeau atât de mult. Toată ziua, Meg a încercat să-i trezească interesul lui Callie pentru ce făcea ea. Dar Callie, nu făcea de cât să stea pe iarbă din faţa casei şi să privească la drum. De obicei, era grijulie faţă de animale şi ea era cea care dădea de mâncare la iepuri, dar în ziua aceea, nu i-a dat nicio atenţie lui Meg când i-a spus că iepurilor le este foame. Meg a încercat să vorbească cu ea, dar în zadar. Şedea ţinându-şi mâinile în jurul genunchilor şi privea la drumul gol. A încercat s-o cheme înăuntru să-i ajute să

gătească pentru Talis ceva special, dar fără niciun rezultat.

După un timp, Meg şi-a pierdut răbdarea, aşa că a luat-o în braţe să o ducă în casă. Meg nu mai văzuse fiinţă care să se lupte cum s-a luptat Callie. De obicei, era un copil blând, dar în ziua aceea, când a atins-o, a devenit fiară. Şi-a înţepenit trupul mic, a început să zgârie cu unghiile, şi să lovească dureros cu picioarele.

Meg a pus-o repede jos şi a lăsat-o să continue tăcută să păzească drumul. Când dimineaţa trecuse pe jumătate, Meg a renunţat s-o mai tulbure, aşa că luând un scaun şi mazărea ce trebuia curăţată, a ieşit afară păzind fetiţa, suferind şi ea văzând tristeţea de pe faţa copilului. Apoi, devreme, după-amiază, Callie şi-a ridicat deodată capul, şi ca un câine care ascultă un zgomot, şi-a ciulit urechile. Meg a privit la drum, în lung şi-n lat, dar nu a văzut nimic. Callie s-a ridicat mai dreaptă, a ascultat, şi apoi, cu o mişcare abilă a început să alerge. Meg a aruncat mazărea şi a fugit după ea, dar nu era capabilă să ţină ritmul cu un copil de opt ani. Îi era teamă că în starea în care era, Callie ar putea fi călcată de o căruţă.

Când a ajuns la întretăierea drumurilor, a văzut-o pe Callie stând în praf şi învârtindu-se în loc ca o nebună.

Meg s-a dus la ea, a îngenuncheat şi a încercat să o strângă în braţe.

— Callie, iubito, Talis se va întoarce curând, ai să vezi. Se va întoarce curând, şi va fi bine.

În ochii fetei era o privire sălbatică.

— Nu poate să mă găsească, nu poate… Mă caută, mă caută… nu poate să mă găsească!

Pentru a-i opri ţipetele şi să nu-şi mai fluture braţele nebuneşte, a strâns-o la piept.

Primul gând pe care l-a avut Meg a fost s-o ia să

o ducă acasă şi s-o culce. Voia s-o liniştească şi s-o asigure că Talis era în siguranţă cu Will, şi nu se putea pierde, dar atunci, Meg a simţit o strângere de inimă la gândul că fata ar putea avea dreptate. Dacă Talis s-a despărţit de Will în sat şi a încercat să se întoarcă acasă? Deşi părea că este mare, Talis nu avea decât opt ani, şi nu mai fusese altădată în sat. Dacă simţea şi el ca şi Callie, nu-şi va putea găsi drumul spre casă.

Chiar în locul unde erau, era o încrucişare de şase drumuri. Era greu pentru un adult, dar pentru un copil care încerca înnebunit să ajungă acasă. Meg s-a ridicat şi a luat-o pe Callie de umeri.

— Ascultă-mă, Callie. Fii atentă! Ia-o în jos, pe drumul acesta, şi strigă-l cu putere pe Talis. Nu te depărta. Nu vreau să te pierd şi pe tine. Ai înţeles?

Fiindcă în ochii fetei era aceeaşi privire sticloasă şi frica îi întuneca mintea, Meg a scuturat-o şi Callie a răspuns „da”.

— Dacă întâlneşti oameni pe drum, spune-le cum arată Talis, şi dacă l-au văzut. Întreabă…

— Arată ca şi Făt-Frumos, a şoptit Callie, este ca un prinţ fermecat.

— Da, poate le spui mai bine cât este de înalt, că are părul negru, şi poartă o haină de piele verde, şi sigur că are şi sabia aia păcătoasă cu el. Poţi?

Callie a dat din cap şi Meg era sigură că poate şi va face orice *pentru* iubitul ei Talis.

Au strigat, şi l-au descris pe Talis oamenilor timp de două ore şi atunci a apărut Will, grăbit şi biciuind calul. Faţa lui era cenuşie.

— A dispărut, i-a spus lui Meg fără să fie mirat că erau amândouă acolo, la încrucişarea drumurilor, departe de casă.

De spaimă, pe faţa lui Callie nu se vedeau decât ochii. Nu mâncase nimic toată ziua, tremura de

oboseală, şi nu se atinsese nici de apa pe care Meg încerca să i-o dea să bea.

— Lui Talis îi este sete… era tot ce putea spune.

După o altă oră de căutare, cei doi adulţi se temeau să n-o scape din ochi şi pe Callie, care aşezată pe marginea drumului, a spus cu o voce de bătrân.

— Îl voi chema la mine…

— Da, bineînţeles… Cheamă-l tot timpul. Poate că te va auzi… a spus Meg, încercând a-şi ascundă teama din glas şi din gând.

Will luase căruţa şi mersese destul de departe, pe fiecare din cele şase drumuri, dar s-a întors să spună că nu a văzut nimic şi nimeni din cei cu care a vorbit, nu văzuse un băiat ca Talis.

Callie s-a aşezat la marginea drumului sub nişte copaci, încercuindu-şi genunchii cu braţele şi şi-a rezemat capul pe genunchi.

— Se odihneşte, a spus Will nevestei lui, asta este bine.

Meg însă ştia că atâta timp cât Talis era pierdut, Callie nu se va odihni, aşa că a îngenunchiat lângă ea ascultând. Încet, încet, încât abia se auzea, Callie, şoptea:

— Vino la mine… Sunt aici… Trebuie să vii, urmează glasul meu. Ascultă-mă. Vino la mine… Vino la mine, vino la mine.

Meg simţea cum i se ridică părul pe cap.

— Se roagă, i-a spus lui Will când acesta a privit-o.

Meg însă, ştia că fetiţa nu se roagă. Meg nu avea nicio îndoială că nu era rugă, Callie vorbea cu Talis, şi mai mult, era sigură că Talis o auzea.

Meg era sigură că făcea exact ceea ce trebuie, aşa că a început să alerge pe drum şi să strige băiatul. Apoi, s-a aşezat puţin mai departe, în spatele lui Callie,

ascunsă după copaci ca să n-o tulbure şi a aşteptat. Will a spus că va continua să-l caute, dar Meg i-a făcut semn să tacă. Ea voia să fie de faţă când Talis se va întoarce la Callie. Li s-a părut o veşnicie, dar în mai puţin de o oră, chiar înainte să apună soarele, s-a auzit un zgomot în tufişurile de peste drum. Callie şi-a ridicat capul, dar Meg nu credea că este Talis, căci Callie ar fi alergat la el. Callie a rămas nemişcată, privind atentă spre locul de unde venea sunetul, aşteptând. Spre surpriza lui Meg, Talis a apărut imediat.

Meg ar fi vrut să se repeadă la el, să-l ia în braţe şi să-l strângă atât de tare până i-ar rupe coastele, dar s-a stăpânit şi a rămas pe loc. Niciodată nu înţelesese, că ei doi nu aparţineau unui adult, ci îşi aparţineau unul altuia.

Încet, ca un om bătrân, Callie i-a întins braţele băiatului care venea şchiopătând pe drum. Era murdar, cu sângele care-i cursese din nas, uscat pe faţă, cu pantalonii rupţi în genunchi prin care se vedea că era rănit serios la picior. Se putea vedea că avusese o zi grea.

Încet, fiindcă se vedea că-l doare piciorul şi genunchiul, a venit şchiopătând la Callie, fără s-o observe pe Meg, ascunsă de copaci. Când a ajuns la Callie, a căzut peste ea cuprinzând-o cu braţele în jurul gâtului. Era mai greu decât Callie, dar trupul fetiţei l-a susţinut, solid ca o stâncă şi cu o putere surprinzătoare.

Comportându-se cât putea, ca un adult, Callie l-a aşezat capul în poala ei, l-a prins cu braţele în jurul pieptului, i-a luat mâinile într-o mână iar cu cealaltă i-a mângâiat părul murdar.

Talis a început să plângă încet.

— Nu reuşeam să te găsesc. Te pierdusem şi te căutam peste tot.

— Da… a şoptit Callie.

— Te auzeam chemându-mă.

— Nu te-aş fi pierdut. Eşti al meu… al meu…

— Da, a şoptit Talis cu obrajii plini de lacrimi, oftând, în timp ce Callie se agăţa de mâinile lui, împletindu-i degetele cu ale ei şi mângâindu-le.

Şi Meg plângea şi lacrimile i se scurgeau pe obraji.

Talis era un băiat foarte, foarte mândru şi nimic pe lume nu-l făcea să plângă. Will îl bătuse cu cureaua, cu câteva luni în urmă, fiindcă lăsase uşa coteţului deschisă şi o vulpe mâncase patru pui, dar Talis nu a scos o lacrimă de durere. Când avea patru ani, căzuse din copac şi îşi rupsese braţul, dar nici atunci nu plânsese. Chiar când avea doar un an, l-a urmărit şi speriat un câine mai mare ca el, dar nu plânsese. Din momentul în care a început să vorbească, a avut deviza lui „Băieţii nu plâng”.

Acum însă, zăcea în poala lui Callie şi plângea de i se rupea inima lui Meg. Callie şi-a ridicat mâinile, a apucat părul împletit în coadă de pe spate, a tras-o în faţă şi şi-a desfăcut-o. Callie nu era ceea ce înseamnă o frumuseţe. Era spălăcită, cu trăsături obişnuite, cu ochi de o culoare nedefinită şi gene la fel, dar buzele erau roz. Pe lângă frumuseţea strălucitoare a lui Talis era neînsemnată. Dar avea totuşi şi ceva excepţional de frumos, părul. Nu era ca orice păr cu firul subţire, dar era des şi bogat, de culoare mierii, cu reflexe când mai deschise când mai închise, ca multicolorele flori.

Toţi cei care o vedeau, fiindcă nu puteau spune că este frumoasă, vorbeau despre părul ei.

Acum, Callie îşi despletise coada, şi-a băgat mâinile în coama sa şi răsfirând-o a început să-i şteargă lacrimile băiatului şi să-i mângâie faţa cu părul ei mătăsos.

Privindu-i, Meg se simţea stânjenită. Nu ar fi trebuit să-i privească; nimeni nu ar trebui să vadă un gest atât de intim între doi oameni. Privindu-i, nu-i mai considera copii de opt ani. Ceea ce făcea Callie era un gest vechi de iubire şi deşi Meg nu cunoştea cuvântul – un gest erotic. Gesturile lui Callie erau tot atât de erotice ca gesturile oricărei femei faţă de un bărbat.

În timp ce-i mângâia faţa cu părul ei, Callie începuse să vorbească foarte încet, în şoaptă şi ca întotdeauna Meg se întreba ce spune. De multe ori se gândise la ce vorbeau copiii, dar ei îşi ascundeau secretele, şi nu lăsau pe nimeni să afle ce se întâmplă între ei. Îl văzuse pe Talis întins sub un copac, nemişcându-se, ascultând-o pe Callie care vorbea câte-o oră. Dar oricât de des îi întreba Meg despre ce vorbeau, nu-i spuneau niciodată, încercase să-l convingă pe Will să afle, fiindcă ştia că Talis şi Callie vorbeau în drumul de întoarcere de la târg, dar Will nu era curios. Îi răspundeau dezinteresat – vorbesc tot felul de lucruri ce-i interesează pe copii – stafii şi vrăjitoare, balauri… ce-mi pasă mie?

Dar Meg ştia că între ei era ceva ce nu se întâmplă cu copiii obişnuiţi. Uneori, se gândea că Will a uitat că aceşti copii erau fii de nobili şi de doamne. Uneori i se părea că el nu era preocupat decât de treburile fermei. Nu-i trecuse niciodată prin minte că siguranţa copiilor va depinde odată tocmai de faptul că trebuiau să fie nişte copii obişnuiţi şi să arate ca nişte copii de fermieri.

În ziua aceea, Meg se aplecă spre ei, încercând să afle ce spunea Callie, căci părea că-l liniştea pe Talis şi se relaxase, dar tocmai când prinsese o vorbă, două, Will a apărut ţipând supărat.

— Am colindat ţara în lung şi-n lat, să te caut, băiete. Nu trebuia să fugi de lângă mine! Callie, dă-i la

o parte părul de pe faţă, ca să mă audă. Talis! Ştii câtă grijă ne-am făcut toţi!?

Meg îşi cunoştea bine bărbatul şi ştia cât de speriat fusese că ar putea pierde băiatul pe care ajunsese să-l iubească foarte mult. Ştia că avea de gând să-l pedepsească fiindcă fugise, dar ea nu-l va lăsa. Ieşind din ascunzătoare, Meg s-a îndreptat spre Will şi stând cu spatele la copii, i-a spus serios:

— Cred că Talis a fost destul de pedepsit azi. Este rănit şi nouă ne este foame.

Privirea ei spunea mai mult decât vorbele. Era o nevastă bună şi o femeie blândă. Fusese de acord să-l pedepsească atunci când uitase coteţul deschis, dar, de data asta, Will vedea că este pusă pe harţă. Când Meg îşi îndrepta spatele, era mai puternică decât oricine, ceea ce nu-i plăcea s-o vadă prea de aproape. Era atât de fericit văzându-l pe Talis teafăr, că nu-i mai trebuia alt necaz. Mai bine să uite ziua asta!

— Da… văd că băiatul trebuie îngrijit… a spus doar atât, apoi s-a aplecat şi l-a luat în braţe.

La protestele lui Talis, ţipând cu voce tare, că poate umbla, Will nu i-a dat atenţie şi l-a urcat în căruţă.

Urcată în căruţă şi aşezată în spate, lui Meg i s-a părut deodată că-i vede din nou bebeluşi. Au căzut peste ea, cu feţele murdare ascunse la pieptul ei moale, având amândoi nevoie de tandreţea maternă. Meg şi Will nu au mai vorbit niciodată despre cele întâmplate în ziua aceea, dar nu au mai încercat niciodată să-i despartă.

Capitolul 18

— Meg! Este ceva de mâncare pentru un om flămând? a întrebat Will pentru a patra oară, trezind-o din visurile ei.

— Da, bineînţeles, a răspuns ea, desprinzându-se din îmbrăţişarea copiilor care râdeau. Vino înăuntru, şi spune-mi cum a fost ziua de azi? A mers bine târgul? Ce ai mai văzut?

Mai târziu, după cină, stând amândoi în pat, Meg l-a întrebat pe Will despre ce vorbiseră copiii în timp ce se întorceau acasă, cicălindu-l ca de obicei.

— Când sunt cu noi, Talis vorbeşte. Nu este timid, dar nu vorbeşte cu niciun străin. Caine însă scoate rareori vreun cuvânt.

— O femeie ştie când să-şi ţină gura… a îndrugat Will privind-o peste umăr, dar Meg nu a simţit aluzia.

— Dar când Sunt singuri, împreună, Callie vorbeşte – Talis ascultă. Vorbeşte câte-o oră în şir, iar el nu spune niciun cuvânt. Când apar eu, ea nu mai vorbeşte.

Will simţea suferinţă în vocea lui Meg şi ştia cât era de necăjită că s-ar putea întâmplă ceva cu copiii şi ea nu putea şti. Întinse mâna şi o scutură pe-a ei.

— Ai să afli tu… Nu mă îndoiesc că ai să afli curând.

— Asta vreau… a spus ea întorcându-se şi luându-şi poziţia obişnuită, cu spatele la el.

Plouase trei zile în şir şi Will nu putuse lucra. Era iarnă, aşa că nu-l deranja. El spunea că omul munceşte toată vara şi are nevoie de odihnă iarna, ceea ce pentru el însemna să şadă în faţa focului cu frâul în poală ca şi când ar fi lucrat, dar el dormea.

În faţa lui Meg care tricota, copiii şedeau pe podea privind la flăcările din sobă fără să spună nimic. Harnică, dar perseverentă în curiozitatea ei, a observat că Talis îşi şoptea ceva lui Callie care clătina din cap şi

o privea semnificativ peste umăr pe Meg. Aceasta, curioasă, se gândea că ar putea să afle despre ce vorbesc copiii, încet, pentru a nu trezi bănuieli, şi-a lăsat lucrul în poală şi a închis ochii.

După o clipă a fost recompensată, auzindu-l pe Talis ce spune.

— A adormit… hai uită-te la ea.

Meg o auzea pe Callie păşind pe podeaua de piatră, târşiind papucii de piele: Când a fost foarte aproape, Meg şi-a lăsat andrelele să cadă pe jos, şi-a dat capul pe spate, şi cu gura deschisă s-a prefăcut că sforăie tare. Chicotind, Callie îi recompensă stratagema.

— Vezi, a spus Talis cu glasul normal. Ţi-am spus eu că a adormit. Nimic nu-i mai trezeşte când adorm. Am observat de multe ori.

Meg era gata să deschidă ochii şi să-l întrebe, cum îi dovedeşte că nici ea nici Will nu se trezeau uşor dacă adormiseră. Dar acum urmărea ceva mai important. Ridicând foarte puţin pleoapele, a putut vedea copiii în lumina focului.

— Am să-ţi dau o sarcină grea, a spus Talis cu faţa gravă, făcându-l să pară de treizeci de ani.

— Te rog să fie foarte grea, a spus Callie, lucindu-i ochii.

Ideea făcea ca şi ochii lui Talis să lucească.

— Fă un fluture galben.

— Şi pe ea?

— Urâtă şi rea. Cu faţa lungă şi slabă, slabă… şi cu un caracter foarte urât.

Auzindu-i, Meg era gata să pufnească în râs. Copiii se tachinaseră toată ziua, fiindcă Talis pretindea că sarcinile lui în gospodărie erau mai grele decât ale ei şi Callie se oferise să facă schimb. Talis avea o părere foarte bună despre tot ce făcea, şi era foarte

sigur pe el că nu trebuia să facă un efort prea mare. Dar Callie avea îndemânarea unei fete simple, care ştia că trebuie să muncească pentru ce avea, aşa că s-a grăbit, şi a îndeplinit toate sarcinile lui Talis în jumătate din timpul care îi trebuia lui să le îndeplinească. Aşa că acum, se referea la Callie, care îl tachinase, când spunea lungă şi slabă şi rea, fiindcă îl întrecuse la treabă.

— Şi mai ce? l-a întrebat Callie zâmbind.

— Mmm… Trei dorinţe. Îmi plac trei dorinţe… şi vreau să lupt. De data asta, fără sărutări…

Callie a privit spre foc şi într-o clipă a zâmbit misterios. Aruncând o privire spre Meg ca să se convingă că doarme, Callie a început o poveste despre un băieţel care fusese preschimbat într-un fluture galben, după ce insultase o vrăjitoare. Încercarea era să găsească o fată care să-l placă pentru el însuşi. Era greu, fiindcă nu spusese niciodată, nimănui, o vorbă bună şi acum nu ştia nici cum să fie bun.

I-a trebuit puţin timp lui Meg ca să înţeleagă ce făcea Callie. Ea inventa o poveste. Nu era legat de nimic de ce ar fi auzit fetiţa în sat. Meg nu mai auzise o astfel de poveste, Callie o inventa. La un moment dat, Meg a deschis ochii, şi s-a aplecat să asculte şi ea fără să se mai prefacă adormită.

Când a observat că Meg nu doarme, şi ascultă, Callie s-a oprit. Poveştile ei erau doar pentru Talis; nimeni nu le mai auzise şi nu se ştia nimic despre ele. Era un secret între ei doi şi ea se gândea că lui îi plăceau poveştile ei, fiindcă o iubea. Sigur, nimeni nu ar vrea să-i asculte poveştile. Era sigură că şi ceilalţi oameni aveau poveştile lor, umblându-le prin cap aşa cum îi umblau ei.

Când s-a oprit, Talis i-a dat supărat un ghiont, îndemnând-o să continue. Şi Meg se încrunta, fiindcă şi

ea voia să audă mai departe ce spunea Callie.

La început timid, dar căpătând curaj, Callie şi-a continuat povestea şi i s-a părut că dacă o ascultă mai mulţi, este mai plăcut.

Când povestea s-a terminat, Meg nu a spus nimic. Şi-a luat lucrul de pe jos şi le-a spus copiilor să meargă la culcare.

Callie era foarte dezamăgită că Meg nu spusese nimic despre povestea ei. Îi plăcuse sau nu? Poate o găsea prostească cu un fluture galben, care de fapt este un băiat.

Ziua următoare, Callie a lâncezit, vânturându-şi mâncarea, hrănind iepurii şi puii, dar fără bucuria pe care o arăta de obicei. Singurul lucru care îi plăcea era să-i facă aluzii lui Meg, aşteptând să-i facă complimente despre povestea ei.

Dar Meg, care de obicei era foarte isteaţă când era vorba de copii, nu părea să înţeleagă unde bate Callie. Îşi făcea treburile zilnice şi nu a scos o vorbă despre seara precedentă.

Seara, stând ca de obicei în faţa focului, Talis a îndemnat-o pe Callie:

— Hai, continuă… totu-i în ordine.

— Nu… a spus Callie morocănoasă, jignită cu adevărat, că Meg nu spusese nimic despre povestea ei, toată ziua.

Câteva clipe mai târziu, când Will a început să moţăie, cu şaua tot nereparată în poală, Meg a spus tare încât el era gata să cadă de pe scaun.

— Mie mi-ar plăcea un cal, un cal alb, care… zboară.

Will a privit-o speriat, gândind că-şi pierduse minţile.

— Te-ai ţicnit, femeie bătrână. Caii nu zboară. Chiar dacă ar exista unul de vânzare, nu l-aş putea

cumpăra, a spus el.

Cu mâinile pline de haine ce trebuiau cârpite, Meg se prefăcea că priveşte în jos, dar avea atenţia concentrată spre Callie. O pândise toată ziua, distrându-se pe de-o parte, dar şi cu inima frântă văzând-o lâncezind toată ziua. Meg se bucura de felul cum îi cerşea o laudă, dar şi regreta ceea ce simţea.

În timp ce Will se uita încă la nevasta sa, aşteptând să-i explice ce voia să spună despre caii zburători, Talis a sărit în sus cu braţele întinse.

— Da… un cal alb care zboară, şi pe care îl călăreşte un băiat care vrea să zboare spre stele.

Will rămăsese cu gura căscată.

— Îţi place, Callie… i-a spus Talis, încurajând-o.

Callie, şedea ca de obicei cu genunchii îndoiţi, strângându-i la piept şi cu un surâs satisfăcut pe faţă. Acum înţelegea că Meg o tachinase toată ziua aşa cum făcea şi Talis. Povestea ei îi plăcuse mult lui Meg. Îi făcuse lui Callie cel mai frumos compliment ce se poate face unui povestitor; îi cerea să continue.

— Nu… a spus Callie încet. Calul urăşte băieţii foarte mult. Odată. Un băiat îl rănise.

Will nu a mai încercat să înţeleagă ce se petrecea. Aşteptând, şi Meg şi Talis amuţiseră, privind-o pe Callie, şi aşa a făcut şi el.

— Înainte să-l poată călări, băiatul trebuie să-i câştige încrederea, fiindcă este o iapă, cu o coamă lungă, frumoasă, aurie.

Când Callie s-a oprit, Talis ştia că el trebuia să întrebe.

— Cum i-a câştigat încrederea?

Toţi au ascultat-o pe Callie, depănându-şi povestea despre nedreptate şi vrăji.

Capitolul 19

— De ce să culeg mure? Asta este o treabă de femeie, s-a văicărit Talis.

Înainte ca Meg să-i poată răspunde, Callie a pufnit în râs.

— Nu eşti tu mai bărbat decât mine, nu eşti decât un băiat care face pe cocoşul, şi nu eşti bun de nimic altceva, decât să culegi mure.

Callie vorbea glumind răutăcios, dar, în timpul iernii, Talis crescuse cu cel puţin şapte centimetri, în timp ce lui Callie nu-i crescuseră decât pletele. Era necăjită, că uneori fugea cu băieţii din sat, care aveau de două ori vârsta lui, şi o lăsa singură, câteodată chiar o oră.

Ar fi putut şi ea să alerge cu fetele de vârsta ei, şi i-ar fi plăcut, dar mai bine ar fi murit decât să recunoască asta faţă de Talis, de fapt fetele o plictiseau. Aşa că, în timp ce el hoinărea prin sat, ea rămânea cu Will.

Dar cu o zi în urmă, Talis călcase peste două cuiburi de albine şi îşi îndeplinea cu greu sarcinile fiindcă avea piciorul umflat, în ciuda celor ce spunea Callie, el considera că numai un bărbat putea îndeplini sarcinile lui. Dar Meg spusese că Talis era în stare să se caţere pe colină să culeagă mure. De aceea Talis protesta la această hotărâre, socotind-o nedemnă de un bărbat.

Callie însă, ştia care era adevărul. Talis pretindea că este aspru, mândru şi puternic, dar ea ştia ceva ce Meg nu ştia.

Talis avea o pielea foarte delicată. Când strângea

sforile plaselor, se rănea atât de rău încât noaptea îi curgeau lacrimi de durere. Nu se putea spune că nu putea îndura durerea, fusese adesea rănit de loviturile de curea pe care i le aplica Will când era neglijent. Dar suferea că orice îi rănea pielea. Era furios că făcea uşor băşici pe piele, dacă îl freca o haină pe piele îi şi apărea o băşică, aşa că în secret de multe ori, Callie îi punea câte un petec pe partea aspră a hainelor.

Azi, din cauza piciorului muşcat de albine, trebuia să şchiopăteze pe deal şi să se aplece peste tufele dese de mure care îi vor zgâria pielea sensibilă.

În mod obişnuit, Callie şi-ar fi făcut griji pentru el, dar era supărată că se înhăitase în ziua precedentă cu haimanalele din sat şi o părăsise. Când Will îl tachinase pe Talis spunându-i că mai târziu va face prăjituri cu mure, Callie a făcut un mare haz, încât Talis a privit-o cu ochii micşoraţi care promiteau că-i va plăti el mai târziu.

Nu este nimic mai caraghios ca atunci când pui un bărbat să facă neapărat ceva ce nu vrea, se gândea Meg privindu-i pe Talis culegând câte o boabă pe oră. De altfel, nici nu se abţinea să se vaite mereu de orice lucru care nu-i convenea. Se plângea cel mai mult de Callie, care nu-şi făcea datoria, spunându-i o poveste ca să treacă timpul mai repede, în timp ce muncea atât de greu.

După două ore, tocmai când Meg voia să-i dea ce dorea, adică să-l trimită acasă, de după copaci a apărut o umbră. Era un cal mare, un animal mândru, venind drept spre Meg, Talis şi Callie. Când a ajuns la ei, s-a ridicat pe picioarele din spate sărind peste ei trei ca un urs gigant de legendă.

Pentru prima oară în viaţă, Meg a simţit că leşină, şi-a pierdut curajul, i s-au împleticit picioarele căzând pe jos. Dar chiar când a atins pământul, primul ei gând

a fost la copii, cât vor fi de înspăimântaţi de animalul care se ridica peste capul lor. Trebuie să-şi revină ca să-şi protejeze copiii, chiar cu riscul vieţii dacă va fi nevoie.

În timp ce încerca cu toată puterea să nu leşine, a văzut copiii privind cu ochii mari burta calului. Trebuia să-i salveze!

După câteva clipe, când a deschis ochii, era pe jos, dar nici copiii nici calul nu se mai vedeau, în schimb, un băiat zăcea pe jos, la rădăcina unui copac. Scuturând din cap ca să-şi revină, Meg s-a ridicat şi s-a dus spre copil, dar privindu-l, a ezitat. Era îmbrăcat elegant, cum nu mai văzuse. Pe manta avea bijuterii, cuţitaşul de la curea era din argint şi împodobit cu smaralde. Pe cap avea o tichie de catifea, care avea pe bor rubine mari cât alunele.

— Domnule… a spus cu teamă Meg, întinzând mâna să-l atingă, dar fără a reuşi. Era oare fiul unui nobil? Sigur că aşa era.

Când s-a mişcat să se ridice, copilul a gemut şi Meg i-a întins mâna să-l ajute.

A deschis deodată ochii şi a privit-o. Îi fremătau nările şi o privea de sus în jos.

— Nu mă atinge, bătrâno… a spus el cu un accent ce dezvăluia cultură şi nobleţe.

Meg s-a tras imediat înapoi, privindu-l cum încerca să se ridice în picioare. Era un băiat slab şi i se părea că este puţin, mai vârstnic decât Talis, deşi pe lângă zdravănul Talis părea o umbră. Îl privea cum clătinându-se şi rezemându-se de copac, s-a ridicat. Pe o parte a capului avea un cucui mare.

— Ce aţi făcut cu calul meu? a întrebat-o, privind-o ca şi când ar fi ascuns calul sub fustele ei.

— Eu… a început Meg, revenindu-şi subit. Unde era animalul, şi mai grav, unde erau copiii?

Îi îngheţa sângele în vene la gândul că acel monstru satanic îi ucisese copiii. Ce ştiau iubiţii ei copilaşi despre cai nărăvaşi cu potcoave de fier, care puteau crăpa capul unui om. Copiii ei crescuseră la fermă pe lângă animale blânde, de câmp. Poate că singurul cal pe care îl văzuseră, era cel care trăgea căruţa cu care Moise traversase Marea Roşie.

După ce l-a privit scurt pe băiatul rezemat de copac, Meg şi-a ridicat fustele şi a început să urce, alergând pe colina de pe care se vedea poiana cu mure. În mod normal, i-ar fi fost greu să se urce, dar fiind vorba de viaţa copiilor, avea aripi la picioare!

Când a ajuns în vârful colinei, a trebuit să se oprească. Îi bătea inima să-i spargă pieptul, şi i-a trebuit un moment să i se limpezească şi ochii. Când a putut vedea, nu-i venea să-şi creadă ochilor.

Pe vârful colinei, pe un petic de iarbă, se afla calul dezgustător pe care îl călărise băiatul, cu nările fremătând şi copitele de-abia atingând pământul. Sus, pe spinarea lui, era Talis, stând drept în şa, ca o lance, privind împrejur ca şi când era născut în şa. Stăpânea calul mare ţinând hăţurile strâns, fără nicio ezitare, când copitele se ridicau de pe pământ.

Meg a rămas nemişcată, îngheţase. Uitase, undeva demult, că Talis nu era fiu de fermier. Iată-l, un tânăr nobil, care deşi era îmbrăcat simplu, era la fel de elegant ca şi băiatul bogat, stăpânul calului.

— Şi eu! a auzit-o Meg pe Callie strigând şi trăgându-l pe Talis de picioare. Lasă-mă şi pe mine!

Târziu, după câteva clipe, Meg, a înţeles ce spunea Callie, voia şi ea să călărească. Abia i se liniştise inima şi acum îi bătea din nou. Meg începu să coboare. Talis va avea grijă de ea, îşi spunea Meg, fără să se mai gândească cine va avea grijă de Talis. Nu va lăsa el să i se întâmple ceva fetei, s-a liniştit Meg

singură.

Dar îngrijorarea a revenit când l-a văzut pe Talis descălecând şi apoi urcând-o pe Callie în şa, pe spinarea calului nărăvaş, singură. O pusese pe micuţa Callie, singură, pe cal. Lui Meg i s-a tăiat respiraţia, nu mai gândea, şi nu putea protesta. Greu de descris ce a simţit când a văzut fetiţa mititică, cu părul despletit încât se vedea mai mult părul, stând singură călare pe animalul cât o casă. Meg era sigură că în secundă următoare va vedea copilul zdrobit şi sângerând sub copitele mari. Dar a văzut-o pe Callie ţinând frâul şi râsul ei răsuna peste câmp când picioarele din faţă ale calului se ridicaseră.

— Ţine bine… stăpâneşte-l… ţipa Talis la ea.

Cum ar putea mica fetiţă să-l stăpânească, se întreba Meg. Şi de unde ştia Talis să stăpânească un astfel de animal?

Meg s-a aşezat jos, pe pământul tare. Vedea ceva ce nu voia de mult timp să-şi amintească. Copiii aceştia nu erau *ai* ei. Dacă ar fi fost ai ei *şi* ai lui Will, ar fi fost speriaţi de un animal ca acesta. Ar fi făcut ce făcuse Meg în faţa băiatului ce avea calul; i-ar fi făcut o reverenţă, şi i-ar fi spus, domnule. Niciun copil de fermier nu ar fi gândit că avea dreptul să călărească calul elegant înşeuat, al unui lord împodobit cu bijuterii.

— Vrei să faci un tur… a strigat Talis la Meg când a văzut-o stând pe pământ, la jumătatea drumului. Este foarte plăcut!

Meg nu putea decât să dea din Cap şi să-l privească. I se părea că participă la una din poveştile lui Callie. Când Talis a alergat în faţa calului, şi acesta s-a ridicat pe picioarele din spatele, lui Meg i-a bătut inima. Înţelegea că Talis ştia ce face. Nu ştia nici ea cum, fiindcă era sigură că nu mai văzuse un cal ca

acesta, dar ea avea încredere în îndemânarea lui, cum părea şi el să aibă.

Sărind să apuce frâul calului, Talis i-a tras capul spre el. La început, animalul l-a privit speriat, dar în câteva clipe Talis l-a liniştit cu mâinile şi glasul său, spunându-i lucruri ascunse pe care animalul părea că le înţelege.

— Of… l-ai liniştit, a spus Callie cu voce dezamăgită, stând drept în şa. Putem să-l fac să zboare.

— Să zboare! Ce ştii despre caii zburători, sau orice cal?

— Ştiu tot atât cât ştii. Şi tu lasă-l liber, şi voi galopa peste câmpii.

— Nu… singură n-ai s-o faci, a răspuns Talis, sărind uşor în şa, în faţa ei.

Părea că uitase de durerea de la picior, de care cu o oră mai devreme se văita că-l omoară.

— Ţine-te de mine, i-a spus el înainte ca animalul puternic să-şi ia zborul, de parcă l-ar fi atins cu biciul.

Meg rămăsese acolo unde era, nevenindu-i să creadă ce văzuse.

Pe Meg a speriat-o strigătul tânărului nobil care şchiopăta pe colină, chiar în clipa în care-i văzuse pe cei doi călărind calul său. Meg începu să gândească repede. Într-o clipă, i-a văzut pe Talis şi pe Callie legaţi la stâlp, duşi la spânzurătoare şi trupurile lor atârnând fără viaţă. Spânzuraţi, fiindcă furaseră calul băiatului.

Primul ei gând a fost să omoare copilul. Mai bine să fie ea spânzurată pentru crimă, decât să se atingă cineva de scumpii ei copii.

Era ea uluită, dar nu mai rău decât băiatul. De dimineaţă, furase calul tatălui său, încercând să-i dovedească acestuia că era un adevărat bărbat, şi putea călări sălbăticiunea. Dar calul o luase la goană

cu el în clipa când se aşezase în şa. Alergase atât de departe şi atâta timp, încât acum, Edward habar nu avea unde se afla. Şi ce era mai rău, era că doi copii de ţărani îi furaseră calul. În niciun caz, nu voia să recunoască văzându-i cum călăreau, că erau mai buni decât el.

Privi la femeia grasă, ce nu putea fi decât nevasta unui ţăran.

Edward a văzut că-l privea cu ochi criminali. S-ar putea să-l ucidă şi asta l-ar scuti pe tatăl său de necaz, se gândi el.

Dar ce-i mărea furia era că suiţi pe calul său cei doi, se întorceau. Fir-ar să fie, bine mai călărea băiatul ăsta! Unde o fi învăţat să călărească aşa? Cine îl învăţase? Nu are decât zece ani, cel mult doisprezece, dar călărea de parcă îl făcuse o iapă.

Privindu-i pe copii, la fata care râdea şi îi flutura părul învăluindu-i uneori pe amândoi, Edward era ros de gelozie. Dacă ar putea călări aşa, tatăl lui l-ar lua peste tot. Edward se îndoia că băiatul a căzut vreodată în viaţă de pe cal. L-a privit un minut, dar femeia ameninţătoare îl privea înaintând spre el ca şi când ar fi vrut să-l atace şi a luat-o la fugă în jos.

— Daţi-vă jos, a strigat el. Cum îndrăzniţi să-mi furaţi calul, o să pun să vă spânzure pentru asta!

Femeia cobora cu mâinile întinse spre gâtul lui.

— Furat… a spus Talis râzând. L-am împiedicat să fugă. Dacă nu eram noi, ţi-ai fi pierdut calul. Şi-a întors capul cu nasul în sus, apoi a privit în jos la băiat, cu aerul mândru de cocoş. Este calul tău? Dacă era al tău, ai fi fost în stare să-l călăreşti.

Pe Meg o podidi plânsul. Trebuia să-şi închipuie că Talis nu-i va cere scuze tânărului lord. Acum, fără îndoială, vor ajunge toţi la spânzurătoare.

— Am să-ţi rup urechile, a spus băiatul gâfâind.

Cum îndrăzneşte mitocanul ăsta de ţăran să-mi vorbească aşa. Are accentul cel mai grosolan după cum vorbeşte, e bun de pus la plug. La douăzeci şi cinci de ani, va fi ucis de muncă.

— Nu mai spune, a spus Talis liniştit, coborând din şa în faţa băiatului.

Deşi înalt, Talis nu avea încă nouă ani, în schimb băiatul trebuie să aibă unsprezece sau doisprezece, se gândea Meg. Imediat s-a băgat între cei doi băieţi, sau după cum începuse să se gândească acum, între cei doi nobili.

— Nu s-a întâmplat nimic, sir. Ţi-ai găsit calul. Copiii nu făceau decât să ţi-l aducă înapoi. Nu e nimic!

Cei doi băieţi nici nu au băgat-o în seamă. Cu fiecare clipă, Edward se înfuria mai tare. Îl enerva felul de a vorbi al băiatului cu ochii şi părul negru, precum şi felul cum se uita la el fata de pe cal. Nu era decât un copil, dar îl supăra părul ei despletit şi ochii aceia ce păreau bătrâni. Nu-i plăcea că se uita la ţăran ca şi când ar fi fost capabil de orice, şi el, Edward, nu însemna nimic. Cum era posibil aşa ceva? El era cel care purta catifea şi bijuterii, nu acest vulgar băiat.

Edward a lovit primul, dar Talis s-a ferit şi nu a primit lovitura ce-i viza faţa. Următoarea lovitură, Edward i-a dat-o în umăr, dar întâmplător l-a atins la piciorul muşcat de albine şi durerea l-a înfuriat pe Talis, care repezindu-se la adversarul său au căzut pe jos, lovindu-se cu pumnii.

Meg a crezut că leşină din nou. Sigur vor fi spânzuraţi!

— Ce se întâmplă aici!?

În viaţa ei, Meg nu mai fusese aşa de fericită să vadă pe cineva, ca acum, când îl vedea pe Will.

— Credeam că sunteţi la cules de mure, a spus Will, părând foarte supărat. Nu pot avea încredere în

niciunul din voi?

Pe Will, nu-l impresiona clasa, sau dacă unul din băieţi, bătându-se cu braţele şi picioarele, era nobil şi celălalt nu. Tot ce a văzut, au fost cei doi băieţi luptându-se, aşa că i-a despărţit. Apucându-i de guler, ţinând pe fiecare cu câte un braţ la distanţă, în timp ce ar fi vrut să se sfâşie.

— Potoliţi-vă, le-a spus el scuturându-i.

— la mâna de pe mine, tu… ţăranule, a ţipat Edward la el, căutând să-şi recapete curajul.

— Da… asta sunt, a spus Will netulburat. Şi acum, despre ce este vorba? a întrebat el, aşezându-i jos.

— Mi-au furat calul, a spus Edward aranjându-şi vesta şi scuturându-se de praf.

— Calul acesta? Au furat calul care este acum lângă noi? Vrei să spui că ei l-au luat? a întrebat Will.

— Nu, eu… a fost o întâmplare. Fără voia mea am căzut.

— Deci, l-ai furat după ce te trântise, şi au fugit? Şi unde au dus calul după ce l-au furat? La Londra? Să punem şeriful să-i urmărească?

Niciodată nu l-a iubit Meg pe Will aşa cum l-a iubit în clipa aceea. Era foarte deştept. Ştia să se poarte cu băieţii, fără să ţină seamă de clasa socială. Când tânărul nobil părea că este ruşinat, Will l-a apucat de umeri, aşa cum făcea cu Talis.

— Acum, spune-mi, unde locuieşti?

Când i-a văzut ochii în lacrimi, Meg a înţeles că se rătăcise.

— Meg, mai ai cumva o bucată de plăcintă cu carne? Dar… dacă ai pregăti şi o prăjitură cu mure? Callie, dă-te jos de pe cal, şi du-l acasă, a ordonat Will.

Ceea ce ar fi fost o nenorocire dacă ar fi fost lăsat pe mâinile lui Meg, s-a transformat într-o zi

minunată, s-a gândit ea cu vinovăţie.

Când s-a spulberat duşmănia dintre ei, băieţii s-au interesat unul despre altul. Amândoi erau foarte orgolioşi şi nu le plăcea să-şi pună întrebări, dar îndemnaţi de Will s-au calmat, şi Talis i-a arătat lui Edward sabia lui de lemn. Când Talis s-a repezit în aer cu arma Edward a râs şi imediat a început să-l înveţe cum ţine un adevărat cavaler o sabie.

Will a pus-o pe Callie să-i ajute să se înţeleagă, în timp ce el încerca să afle în ce direcţie era casa lui. După toate probabilităţile, băiatul se afla la cel puţin douăzeci de kilometri de casa sa. Nu va fi uşor să găsească locul, fiindcă sătenii îi considerau pe toţi oamenii care depăşeau locul de baştină cu mai mult de şase kilometri, pribegi. Începând din dimineaţa aceea, Meg ştia că Will poate face orice, deci, era convinsă că el va afla unde trăia băiatul.

După plecarea lui, Meg l-a studiat pe Talis văzându-l cum îl examina pe băiat, îmbrăcămintea lui, mersul, şi uneori imitând felul lui de a vorbi. În schimb, Callie era tristă simţindu-se dată deoparte şi singură, când îi privea pe băieţi. Când s-au aşezat toţi trei la umbra unui copac ca să bea cidrul dulce pregătit de Meg, Talis a readus-o în lumea lor.

— Callie, spune-ne o poveste.

Zâmbind, simţindu-se sigură pe ea, Callie a început să spună una dintre cele mai bune poveşti ale ei, o poveste pe care o gândise zile întregi, şi în care era vorba de un balaur, un cal şi o vrăjitoare cu părul verde. Dar, abia intrase în subiect, că Edward a spus căscând:

— Am citit ceva mai bun. Tatăl tău nu se mai întoarce? Voiam să-mi iau rămas-bun înainte de plecare.

Nici prin gând nu-i trecea să întrebe un fermier

cum poate ajunge la el acasă. Nu se putea ca ţăranul să nu ştie unde era casa bogată a tatălui său, dar poate că ştie cum se ajunge acolo.

Cu gândul la problemele lui, Edward nu observa privirile uimite ale celor doi, şi nici nu ar fi înţeles de ce erau aşa de uimiţi.

A citit o poveste… se gândea Callie. Doar preotul din sat putea să citească. Le spunea chiar că nu este bine să citească, fiindcă numai omul lui Dumnezeu poate s-o facă. Cititul însemna a gândi mult, a înţelege, aşa că preotul citea *Biblia* şi le explica înţelesul ei. Oamenii obişnuiţi, care nu erau aleşii lui Dumnezeu nu puteau să citească.

— Ce citeşti? a şoptit Callie, din poziţia ei obişnuită cu genunchii strânşi la piept. *Biblia?*

Edward s-a uitat la ea cu coada ochiului. Era la vârsta când nu era sigur dacă fetele erau bune sau rele. Şi în special, fată asta. Nu era frumoasă şi nu va fi, chiar când va creşte. Avea faţa prea palidă, decolorată, şi trăsături şterse. Dar părul era minunat, strâns acum într-o coadă groasă pe spate. Dar ce era cel mai ciudat era felul în care îl urma pe acest băiat, acest Talis cu părul negru, care era îmbrăcat şi vorbea ca un ţăran, dar avea o prestanţă de fiu de rege.

Fata îl urma peste tot ca o umbră, iar el părea că nici nu simte prezenţa ei, doar în momentul în care îşi lua ochii de la el, şi atunci se încrunta şi pocnea din bici. Talis, chiar dacă era întors cu spatele, părea că ştie precis când ea avea atenţia îndreptată la altceva decât la el.

Pentru Edward era ciudat, fiindcă la el acasă băieţii erau despărţiţi de fete. Aşa şi doreau. Cui i-ar plăcea să fie urmărit peste tot de o proastă de fată? De ce fata asta era aşa de tăcută? Fetele pe care le cunoştea Edward, flecăreau tot timpul. Singura dată

când această Callie a deschis gura a fost când a început să spună o poveste plicticoasă, despre animale zburătoare şi vrăjitoare. Se plictisise de mult de aceste poveşti. Acum îi plăceau poveştile adevărate, despre cavaleri, regi şi războaie – ceva despre care ţăranca nu putea şti nimic.

Tocmai deschisese gura să-i spună asta, când a apărut Will şi peste puţin timp trebuia să plece. Nu ştia cum să-şi ia rămas bun. Putea oare să le mulţumească ţăranilor? Ce ar fi făcut tatăl său într-o împrejurare ca asta?

Edward s-a urcat pe cal şi a privit în jos la cei patru.

Văzându-i acum pe toţi la un loc, păreau ciudaţi. Cei doi adulţi aveau aspectul fermierilor, arşi de soare, dar copiii erau... Dacă ar fi fost îmbrăcaţi cu haine scumpe, ar putea fi potriviţi şi la curtea regală. Mai ales băiatul (Edward îşi putea permite acum să fie generos, mai ales că aflase că este cu patru ani mai mare decât Talis). Dacă ar fi îmbrăcat altfel, în catifea în loc de piele, ar fi un băiat foarte frumos.

Deodată, Edward nu s-a mai gândit la ce ar fi spus tatăl său sau ce ar fi făcut. Oricum, tatăl său îl va omorî când va ajunge acasă, aşa că nu mai avea nicio importanţă ce făcea în ultimele clipe de viaţă.

Cu politeţe, şi-a scos pălăria ducând-o la inimă, şi a făcut o plecăciune către cei patru.

— Vă mulţumesc la toţi pentru minunata după-amiază... şi cu un gest rapid şi-a deschis sacul de piele agăţat la şa şi a scos o carte legată în piele, despre cavalerii Mesei Rotunde, carte ce aparţinea tatălui său. Pentru dumneata doamna mea... i-a spus el lui Callie, ca şi când ar fi fost un curtean la reginei Elisabeta şi a întins cartea teatral mâinilor nerăbdătoare ale fetei.

Şi-a îndreptat apoi calul spre drumul din stânga,

în direcţia pe care i-o indicase Will.

După plecarea băiatului, trei din cei ce şedeau în faţa porţii simţeau că ceva se schimbase în viaţa lor. Will nu se gândea decât la treburile ce nu fuseseră îndeplinite, din cauză că fusese nevoit să umble pentru a afla unde locuia băiatul rătăcit. Dar Meg a ştiut că niciodată nu-şi va mai privi copiii ca până atunci. Cu toate că împreună cu Will îi crescuseră până acum, ei nu erau ca ei.

— Ea se simţise inferioară băiatului bogat, dar Callie şi Talis au ştiut de la început că sunt egali cu el. Cât despre Talis, zărise o lume de care într-un anume fel aparţinea. Îi spusese lui Callie că-şi petrecea aşa de puţin timp cu băieţii din sat, fiindcă îi părea rău s-o lase singură (îi plăcea s-o facă să se simtă vinovată, fiindcă era mai drăguţă cu el când simţea că face ceva special pentru ea). Dar, adevărul era că băieţii din sat îl plictiseau.

Dar astăzi! Astăzi nu s-a plictisit. Acest Edward era bineînţeles un snob îngrozitor, dar ştia lucruri care lui Talis i-ar fi plăcut să le ştie. Ştia despre cai, despre spade şi cum îşi obţine cavalerul pintenii de rang. Ştia bârfele de la curtea reginei, şi o dată îl văzuse pe marele Leicester, un om despre care mulţi spuneau că ar trebui să fie rege.

Cât despre Callie, strângea la pieptul ei de copil cartea şi visa la fiecare cuvânt pe care îl spusese băiatul. Citeşte, se gândea ea. A citit poveşti ca ale ei, dar mai frumoase ca ale ei.

Dar, o parte din gândurile ei erau în defensivă. Poveştile ei plăceau la toată lumea. Le plăceau lui Meg şi lui Will, Talis le considera divine. Cine era băiatul ăsta, ca să-şi permită să spună că poveştile ei nu erau la fel de frumoase ca acelea spuse de alţii? Callie nu cunoştea cuvântul întrecere, dar ştia că asta lipsea. Nu

cunoştea alte poveşti pe care să le compare cu ale ei. Nu mai auzise de oameni care pribegeau prin ţară, la castelele bogate, şi care spuneau poveşti în schimbul hranei şi câtorva bani de aur pe care îi obţineau întotdeauna. Poveştile acestor oameni erau comparate între ele, şi cei ce le ascultau le comparau cu altele, auzite înaintea lor.

Pentru restul zilei, cei trei au rămas tăcuţi. Pe Will, deşi n-ar fi recunoscut, îl plictisea această tăcere. El era un om tăcut, dar nimic nu-i făcea mai mare plăcere decât vorbăria veselă a familiei sale. Acum, cei trei şedeau la cină, privind la mâncare într-o tăcere încărcată de gânduri.

După ce au terminat, s-au aşezat ca de obicei în faţa focului stins, Meg cu poala plină de lucruri pentru cârpit şi copiii privind în gol.

— Hai, Callie, fetiţo, spune-ne o poveste.

Concentrată, încruntându-se, ea s-a întors spre Talis.

Ca de obicei, i se adresa lui să hotărască.

— Ce poveste ţi-ar plăcea… Siguranţa ei fusese zdruncinată în timpul zilei, de băiatul acela.

— Fără vrăji, a spus Talis, şi s-a întors s-o privească. Vreau o poveste fără vrăji.

Callie se uita la el, în timp ce mii de gânduri îi treceau prin minte. Cum poate fi o poveste fără vrăji? Cum poate omorî băiatul balaurul? Balaurii sunt mari, băieţii sunt foarte mici.

Când a văzut expresia uimită de pe faţa lui Callie, Talis a început s-o privească de sus. Toată viaţa, a încercat să o înfunde pe Callie cu câte ceva. Îi era ciudă că era aşa de deşteaptă. Orice subiect i-ar fi dat, ea reuşea să facă uşor o poveste. Acum zâmbea sigur de el.

— Fără vrăji, fără balauri, fără vrăjitoare şi cai

zburători. Nimic din ce nu poate exista.

Pe faţa lui Callie se putea vedea o expresie de groază. Părea că mintea îi plecase undeva, într-o ţară îndepărtată. Ochii ei păreau că nu văd nimic, erau lipsiţi de expresie.

— Trebuie să mă gândesc la asta, a şoptit după o clipă şi nu a mai spus nimic.

Callie nu a reacţionat nici măcar când Talis a început să ţopăie de bucurie. Nu ştia să fie delicat când îşi manifesta bucuria că reuşise s-o pună în încurcătură.

Două zile, Callie n-a scos o vorbă. Mânca doar când Meg îi punea mâncarea în faţă. Îşi îndeplinea îndatoririle fiindcă le făcea din obişnuinţă, dar mintea ei era aiurea. Meg era foarte îngrijorată, cu toată atitudinea de superioritate şi satisfacţie, manifestată de Talis. Era atât de mândru de el că o încurcase, încât Meg avea poftă să-l atingă. A început s-o susţină pe Callie, ca să-i mai taie din ifose. În după-amiaza celei de a treia zi, Callie şi-a revenit deodată. O clipă era cu mintea aiurea, ca apoi să revină lângă ei. Stând la masă cu toţii, ea i-a privit pe rând ca şi când s-ar fi trezit din somn, apoi privind la Talis a zâmbit prefăcută, şi i-a spus:

— Fără vrăji…

Toată ziua a participat vioaie la treburi, neluând în seamă întrebările lui Talis care era curios să ştie ce plănuise. Rareori erau în stare să aibă secrete unul faţă de celălalt, nici pentru câteva secunde, dar Callie a ţinut secretul toată după-amiaza.

Când se apropia seara, toţi trei erau grăbiţi să mănânce, ca să-i asculte povestea. Will pretindea că nu-i place când se face atâta caz, dar Meg a observat că nu mai mâncase a treia porţie şi-şi ocupase locul în faţa focului stins din sobă. Pe acoperiş se auzeau

picăturile de ploaie şi trei oameni ascultau cu nerăbdare.

Încet, Callie a început să spună o poveste despre un băiat şi o fată care se iubeau foarte mult. El era foarte frumos şi dintr-o familie înrudită cu regina. Fata nu era frumoasă, fiind una din numeroasele fete ale unui om care dorea să scape de ele, măritându-le.

Când au auzit acestea, Meg şi Will s-au uitat unul la altul peste capul copiilor. Era doar o coincidenţă că povestea era atât de. Asemănătoare cu realitatea. Povestea ei vorbea despre politică, despre căsătorii pentru bani şi nu din dragoste. Când erau încă mici, i s-a spus fetei că trebuie să renunţe ia băiat, pentru fericirea lui. Dacă se va căsători cu altă femeie, ar putea să devină rege şi, prin urmare, ar fi foarte bogat. Dacă nu o va face, şi se vor căsători, vor fi dezmoşteniţi şi goniţi fără niciun ban.

La început, tinerii au acceptat, fiindcă li se părea că aşa era bine şi să le facă plăcere părinţilor. Dar în ziua nunţii, tânărul a fugit, a răpit-o pe fata pe care o iubea şi au plecat împreună. Fiindcă nu aveau bani, el s-a făcut tăietor de lemne, fiindcă nu existau slujbe pentru prinţi. Trăiau într-o căsuţă ascunsă adânc în pădure. Iarna era aspră şi nu prea aveau ce mânca, dar lumea din sat, ştiind povestea lor, ajuta această pereche care renunţase la tot pentru dragoste.

Uneori, când se trezeau dimineaţa, găseau bucăţi de carne pe pragul casei, sau un pumn de fasole. Dar la venirea primăverii, toată lumea din sat era înfometată şi tânărul era îngrijorat că nu-şi poate hrăni nevasta. Ea era foarte slabă fiindcă toată mâncarea o lăsa pentru el, ca să aibă putere să taie copacii. După ce s-a gândit multă vreme, tânărul se hotărăşte că este mai bine să moară decât să-şi vadă iubita murind de foame. Plănuieşte să o ucidă în somn, apoi să

meargă cu trupul ei la râu şi să se înece cu ea în braţe.

În noaptea aceea, îi spune cât de mult o iubeşte şi apoi îi dă o băutură care s-o adoarmă, fiindcă nu poate să-i vadă suferinţa şi nici s-o sperie. Când e adormită, o sărută şi îi aranjează părul frumos.

Când să ridice toporul s-o lovească, îi curg lacrimi. Ştie că odată cu moartea ei va muri şi sufletul lui.

Dar ascultă! Ce se aude? Aude un cal venind în galop. Pune jos toporul şi se duce spre călăreţ. Este un mesager, care vine să-i spună că tatăl şi fratele mai mare au murit şi tânărul moşteneşte totul. După ce află ştirea, mulţumeşte lui Dumnezeu, nu fiindcă îi murise tatăl şi fratele, ci fiindcă iubita lui va trăi şi va avea ce mânca. Fericit, o trezeşte, o aşază pe calul mesagerului, urcă şi el, apoi pornesc împreună spre castel.

Ajungând nobil şi stăpânul moşiei, îi răsplăteşte pe toţi sătenii care îi ajutaseră, dând un mare ospăţ. Goneşte pe cei răi care lucraseră cu tatăl său şi în locul lor angajează oamenii cinstiţi din sat. Pentru restul vieţii, împarte toate recoltele, ca nimeni să nu mai sufere de foame. Tânărul şi soţia sa au avut mulţi copii şi au trăit fericiţi de-a pururi.

Când Callie şi-a terminat povestea, Meg şi Will şi-au şters lacrimile, dar ea nu le-a dat atenţie. Ce o interesa în special, era părerea lui Talis. Acesta a stat puţin liniştit, fără să se uite la ea, dar conştient că-l pândeşte îşi ţinea respiraţia. După o lungă aşteptare, s-a întors spre ea şi a spus încet:

— Îmi place mai mult fără vrăji…

— Da, a aprobat ea încet, e mai bine fără vrăji…

Meg ştia, că atunci când credeau că nu-i vede nimeni erau foarte afectuoşi unul cu celălalt. Se ţineau de mână, Talis îşi punea deseori capul în poala lui

Callie şi când nu era nimeni în apropiere se aşezau foarte aproape unul de altul. Nu se prea atingeau în prezenţa cuiva. Meg era sigură că era dorinţa lui Talis, fiindcă dacă ar fi fost după Callie l-ar fi legat pe Talis de ea, dar lui Talis îi plăcea să pretindă că nu avea nevoie de ea.

În seara asta însă, după povestea extraordinară, Talis s-a ridicat în picioare şi i-a întins mâna lui Callie. De faţă cu cei doi adulţi, Talis a luat-o de mână şi au plecat să se culce. Era cea mai mare recompensă pentru Callie – aprecierea publicului.

Capitolul 20

Din cauză că umblase timp de două zile, pe Meg o dureau picioarele, simţind dureri în tot corpul, nefiind obişnuită să umble atâta.

Când o căruţă plină cu verze a trecut hodorogind pe lângă ea, s-a dat deoparte pe marginea drumului plin de praf şi s-a rezemat de un copac să se odihnească puţin.

Se întreba a mia oară, cum se descurcau Will şi copiii fără ea. Will va fi supărat pe ea când se va întoarce acasă? Sau, fiindcă îşi făcuse griji, o va îmbrăţişa şi îi va ura bun venit acasă? Sau, nu-i va vorbi zile la rând, şi poate chiar ani? Nu auzise niciodată ca o femeie care a fugit de acasă să se mai întoarcă, şi nici nu ştia ce ar face bărbatul. Auzise o dată că o femeie fugise cu alt bărbat, dar nu auzise niciodată de cineva care fugise să găsească un profesor, cum făcea ea acum. A privit la soare şi şi-a dat seama că mai erau câteva ore până la asfinţit, şi va petrece încă o noapte dormind pe pământ, aşa că a

pornit din nou la drum.

Trecuse aproape o lună de la evenimentul care schimbase viaţa întregii familii. De când cu o lună în urmă, băiatul pe care îl chema Edward intrase în viaţa lor, şi de atunci totul se schimbase, cel puţin pentru ea şi copii. Will era tot acelaşi, şi când Meg a încercat să-i vorbească despre schimbările survenite în familia lui, Will s-a înfuriat. Nu voia să vorbească despre asta, adică despre originea celor doi copii.

— E mai bine că sunt copii de fermier! Ce bine ar fi fost să nu vină niciodată aici. Uită-l pe acel copil! Ce bine ar fi fost să nu fi venit niciodată aici!

Will a ţipat aşa de tare că toţi l-au privit speriaţi. Will nu se înfuria niciodată fără motiv şi acum nu cunoşteau niciun motiv.

Dar zilele treceau, şi copiii nu uitau vizita lui Edward. Meg avea dreptate – ceva se schimbase la ei. Callie se uita în cartea ei încât Meg se temea că se vor şterge desenele frumoase, în timp ce Talis încerca să-l imite pe Edward jucându-se cu sabia.

Dar după o lună, deodată, Callie nu s-a mai uitat în carte, iar Talis nu a mai pus mâna pe sabie.

— Ce se întâmplă? i-a întrebat Meg văzându-i trişti şi tăcuţi.

— Nu are niciun rost, nu am ce face cu o sabie. Am să mă fac fierar, potcovar.

Era obişnuită cu vorbe triste din partea lui Talis, întotdeauna se gândea numai la nenorociri. Dar ce era mai puţin obişnuit era tăcerea lui Callie, care de obicei îl lua în râs, iar de data asta nu i-a spus nici măcar că este un caraghios. Meg nu-şi dăduse seama până acum fiindcă toţi erau de acord că sarcina fetei era să-l înveselească şi să-i arate partea bună a lucrurilor. Când Talis se plângea că nu poate face ceva, Callie intervenea spunându-i că el poate face orice pe lume.

Meg gândea şi ea că Talis putea să mişte munţii din loc, fiindcă o convinsese Callie. Dar când Talis a aruncat sabia, Callie nu a spus nimic, însă când aceasta nu s-a mai atins de carte, Meg a întrebat-o:

— Nu pot să citesc, nu voi şti niciodată să citesc… eu nu sunt bună decât să hrănesc iepurii.

Meg nu auzise niciodată o discuţie pesimistă din partea fetei şi nici nu spusese niciodată că ar dori ceva. Talis făcea treabă, iar Callie îl urma spunându-i că poate face orice. Erau o pereche perfectă. El era pesimist, dar încrezător în sine, iar ea era timidă şi credea în minuni şi frumuseţe. Dar mai presus de orice, avea o credinţă nezdruncinată în Talis.

Când a auzit-o pe Callie văitându-se că nu poate citi, Meg a trebuit să se aşeze. Trebuia să recunoască; lucrurile se schimbaseră şi nu vor mai fi niciodată ca mai înainte.

Meg s-a gândit câteva zile la ce era de făcut. Se va duce la soţia lui John Hadley şi îi va cere bani ca să angajeze un profesor pentru copii. De obicei îi lăsa bărbatului ei grija de a rezolva lucrurile, făcând totul aşa cum spunea el, ca şi Callie care îl urma pe Talis. Dar Meg nu era proastă. Se întreba de ce John Hadley nu venise să-i ceară copilul atât de drag, adoptat. Probabil că nevasta lui îi făcuse în sfârşit un băiat în anii care au urmat, sau, poate, şi-a convins bărbatul să uite de băiat. Meg nu s-ar fi mirat dacă nevasta l-ar fi minţit, spunându-i că Talis murise. Dar Meg mai bănuia ceva, că Alida aflase adevărul. Will îşi cumpărase ferma cu banii daţi de Alida, asta i-o spusese chiar Will, ascunzând faptele adevărate. Aşa că dacă John credea în moartea copiilor, Alida ştia că trăiesc undeva. Şi dacă doamnei nu-i păsa de băiatul altei femei, trebuie să se gândească la fiica ei, şi nu ar vrea să rămână fără educaţie. Când Callie va ajunge să fie acceptată în

familia sa, cum s-ar fi potrivit dacă nu ar fi fost educată? Meg nu voia şi nu-i plăcea să se gândească atât de departe, la timpul când nu va mai avea copiii. Spera ca despărţirea să se întâmple cât mai târziu, poate când copiii vor fi adulţi.

Când vor fi adulţi, vor trebui să ştie lucrurile pe care le ştiau alte doamne şi domni. Dacă Talis va dori să fie un cavaler, va trebui să înveţe tot ce trebuie să ştie un cavaler. Şi dacă fata dorea să ştie să citească, deşi Dumnezeu ştie de ce o dorea, când ştia să spună poveşti mai frumoase decât în cărţi, ea o va ajuta să înveţe. Când va ajunge în rai, Meg dorea să-i poată spună Domnului că se luptase din toate puterile să ajute copiii să aibă tot ce era mai bun în viaţă.

I-a trebuit lui Meg aproape o săptămână să parcurgă cele cincizeci de mile ca să ajungă acasă la John Hadley. De câteva ori s-a rătăcit şi într-o seară a trebuit să jumulească nişte pui ca să primească de mâncare. Dar până la sfârşit a ajuns şi a plâns de oboseală şi de tristeţe când a văzut vechiul castel ars până în temelii. Oare de aceea nu venise John Hadley să-şi ia copiii? Oare murise şi el, cu întreaga familie, în incendiu? Cât timp o fi ars castelul după ce ea şi Will fugiseră? În noaptea aceea, cu nouă ani în urmă, Will îi spusese că la castel şi în sat a izbucnit ciuma, aşa că trebuiau să plece imediat.

Nici nu mai ascultase ce-i spusese înainte să fugă cu copiii. Nu a mai scos o vorbă în zilele următoare în timp ce Will se dusese să împrumute bani de la cămătari, apoi a cumpărat o căsuţă şi au plecat departe, acolo unde crescuseră copiii. A cumpărat o fermă frumoasă pentru ea şi copii, şi ea nu s-a mai uitat în urmă.

Dacă nu ar fi apărut Edward, acum nu s-ar mai fi întors în satul ei. Întinzându-se jos, pe pământul rece,

lângă ruinele castelului, a zâmbit gândindu-se la oamenii din sat pe care. I-ar fi plăcut să-i vadă, înainte să se întoarcă la Will şi la copii.

Dimineaţă, deşi nu dormise într-un pat, s-a simţit mai bine. În acea zi va afla ce s-a întâmplat cu John şi cu familia lui, şi dacă va fi posibil, o va vedea pe doamnă şi îi va cere bani să angajeze un profesor pentru copii. În ultimele zile, Meg se gândise ce va face şi ce îi va spune doamnei. Înainte să-şi petreacă anii alături de Talis şi Callie, se considerase destul de deşteaptă, ca orice persoană, dar după nouă ani petrecuţi lângă cei doi pungaşi, învăţase multe.

Erau inteligenţi şi vicleni ca şerpii, tachinând-o, păcălind-o, folosindu-şi mintea ageră pentru inventa mereu ceva ca s-o păcălească şi atrăgând-o în tot ce făceau ei. Talis, era pe departe cel mai rău. Îi plăcea să facă glume pe seama ei, râzând apoi în hohote când reuşea s-o păcălească. Will era câteodată necăjit.

— Meg, nu trebuie să crezi că oricine este bun. Trebuie să înţelegi că oamenii nu sunt întotdeauna ceea ce vor să pară. Uneori mint, ca să capete ce doresc.

— Ce importanţă are? Talis nu se gândeşte să facă rău când îmi pune o broscuţă în pantof, sau coajă de ou amestecată cu noroi.

— Adevărat, dar uneori oamenii vor să-ţi facă rău, şi tu îi crezi pe toţi, că au inimă bună.

— Eu cred că în lume este mai multă bunătate decât răutate, spunea ea indignată, iar Will îşi punea mâinile pe cap de disperare.

Într-adevăr, ea nu-l înţelegea. Era mai plăcut să fii bun; nu-i aşa?

Acum încerca să-şi amintească ce-i spusese Will. Acum trebuia să fie isteaţă. Nu era chiar atât de naivă, cum îşi închipuia Will; văzuse cu ani în urmă, că

nenorocirea pândea castelul care acum nu mai era decât piatră înnegrită. La naşterea copiilor, ea suferea încă de pierderea propriilor ei copii. Când Dumnezeu îi dăruise pe cei doi ca să-i crească, nu s-a mai gândit la trecut. Dar era conştientă de ura şi încurcătura din jurul ei.

Din această cauză, voia s-o vadă pe Alida singură. Îi va povesti despre frumoasa ei fetiţă (pentru Meg, Callie era frumoasă ca eroinele din poveştile ei) şi va evita să-l menţioneze pe Talis, care era legat de amintiri triste pentru Alida.

Apoi, după discuţia lor, va lua banii pentru profesor, şi o va părăsi – pentru totdeauna. Va jura că nu o va mai deranja vreodată. Nici acum nu ar fi supărat-o dacă nu era vorba de profesor – şi asta era important.

Meg se gândea că târgul va reuşi perfect, fiindcă amândouă doreau acelaşi lucru. Lady Alida va fi bucuroasă să afle că fetiţa era bine îngrijită şi fericită, iar Meg va avea banii pentru profesor. Probabil că nu se vor mai vedea niciodată, ceea ce le convenea la amândouă; doamna asigurându-se că soţul ei nu va mai auzi despre fiul adoptat, dacă aşa dorea.

Se gândise întâi să-l vadă pe John, dar ideea nu i-a surâs. Până acum, probabil că l-a uitat pe băiatul cu păr negru, sau poate se gândeşte că este mort şi Meg nu ţine să-i reamintească trecutul şi că Talis trăieşte cu ea şi Will. John s-ar putea să vrea să-l ia pe Talis. Dar Meg nu voia să-i spună Alidei, că nu-i va spune şi lordului unde era Talis. De fapt, ea plănuia, că dacă doamna îi va face probleme, se gândea să… s-o ameninţe, este un cuvânt prea tare. Dar poate menţiona că la nevoie i-ar putea spune lordului, dacă nu va căpăta banii.

Da, Meg se gândea şi era satisfăcută de persoana

ei. Will va fi mândru de ea. Era şi ea o dată, deşteaptă!

Capitolul 21

Fata şoptea atât de agitată, încât Alida la început nu auzea ce-i spunea. Uneori, Penella îşi dădea prea multă importanţă, amintindu-i Alidei ce se întâmplase înaintea incendiului, timp de care Alida ar fi vrut să uite.

Privind-o acum pe Alida, nimeni nu şi-ar închipui că era aceeaşi femeie de acum nouă ani. Atunci, era frumoasă. Se ocupa de frumuseţea ei, încercând totul pentru a-şi atrage bărbatul în pat, sperând să-i recâştige dragostea, ceea ce era sigură că s-ar fi întâmplat dacă îi năştea un băiat sănătos.

Dar, din noaptea incendiului, Alida nu mai voia să se gândească la tot ce se întâmplase, refuza să-şi amintească focul pus de ea însăşi, în care muriseră oameni, chiar şi fetiţa ei născută atunci. Alida se schimbase. Când a văzut că soţul ei era dispus să-i acorde prietenie în loc de dragoste, nu mai voia să-şi amintească de timpul când o dorea trupeşte. Peste noapte îmbătrânise cu douăzeci de ani, părul îi încărunţise, talia i se îngroşase şi pielea nu-i mai strălucea. Ea şi soţul ei deveniseră prieteni, prieteni vechi şi când erau împreună se bucurau fiecare de tovărăşia celuilalt. Când soţul ei privea la altă femeie, Alida zâmbea bucuroasă şi gândea că era mai plăcut să nu mai simţi porniri pătimaşe.

Cea mai mare bucurie erau copiii ei. Ea supraveghea educaţia lor, pregătirea religioasă şi toate aspectele vieţii lor. Într-un fel, a reuşit să-l convingă pe John că fiii lui valorau ceva. James, cel mare, era

şchiop, dar putea călări, şi ea i-a precizat asta soţului. Iar Filip, mezinul, deşi suferea de plămâni şi obosea uşor, dorea să încerce să facă tot ce-i cerea tatăl său.

Bineînţeles, John n-a ştiut niciodată că doar voinţa soţiei lui îi îndemna pe băieţi să facă tot ce făceau. James nu putea stăpâni uşor un cal, dar nu din cauza infirmităţii. El avea înclinaţii mai mult pentru studiu decât pentru mânuirea unei săbii, care era aproape cât el. Dacă ar fi avut un alt tată, James, fiul cel mare, ar fi fost trimis să intre în ierarhia bisericească sau la drept, unde îşi putea petrece viaţa cu nasul în cărţi.

Cât despre Filip, Alida venea la el noaptea, în secret, şi îi spunea cât era de important să stea toată ziua călare şi să urmărească o fiară în pădure. Când trupul lui firav era epuizat şi avea dureri, îi dădea leacuri făcute din ierburi şi la nevoie îl pedepsea şi-l ameninţa, ca să-l poată înfrunta pe tatăl lui fără lacrimi şi rugăminţi să-l ierte. Filip trebuia să aleagă pe care din părinţi să-l înfurie, dar ştia că tatăl său era mai indulgent.

Cât despre Alida, oricât încerca să uite, era obsedată de momentul când soţul ei fusese gata să dea tot ce poseda el şi ea unui băiat care nu avea nicio legătură de sânge cu el.

Acum, auzind-o pe Penella bâzâind ca un ţânţar, îi revenise în minte momentul pe care lupta să-l uite. Îşi reamintea foarte clar noaptea în care nebunia o copleşise. În noaptea aceea, nu mai era ea însăşi, fapta ei nu fusese pusă în aplicare de ea. În noaptea aceea, diavolul îi îndemnase şi pe ea şi pe soţul ei. În noaptea aceea, diavolul îi înnebunise pe toţi. După plictisitorul bâzâit al Penellei, Alida a înţeles că femeia care fusese doică în noaptea aceea de iad, era aici, acum, şi aşteaptă s-o vadă.

— Pe cine a mai văzut? a întrebat Alida speriată, când au rămas singure.

— Pe nimeni, a răspuns Penella mândră de ea, şi sperând că va reveni din nou în graţiile stăpânei.

La scurt timp după noaptea incendiului, atitudinea Alidei faţă de servitoare se schimbase, iar Penella nu ştia de ce. De unde până atunci fusese prietenoasă, purtarea Alidei se schimbase şi devenise rece şi distantă. Până în noaptea aceea, Penella era singură admisă în intimitatea gândurilor Alidei, iar acum, erau clipe când Penella observa că stăpâna ei o privea chiar cu ură. Din momentul când Penella a simţit răceala, a făcut tot ce se putea ca să reintre în graţiile stăpânei. Muncea ore întregi, îi satisfăcea toate dorinţele, se gândea la tot ce putea ca să îndeplinească chiar înainte de a i se cere. Încercase să devină necesară, şi indispensabilă pentru stăpâna ei. Alida accepta totul, dar nu-i făcea confidenţe şi nici nu-i mai vorbea despre copii şi despre viitor. După o perioadă, când prietenia eliminase diferenţa dintre stăpână şi servitoare, acum aceasta, era din nou vizibilă.

Dacă ar fi iubit-o mai puţin şi ar fi fost mai isteaţă, Penella ar fi înţeles răceala stăpânei.

La câteva luni după incendiu, un bătrân care trăia retras într-o colibă în pădure, hrănindu-se din produsele unei bucăţi de pământ pe care îl cultiva şi îngrijirea şoimilor lordului John care erau răniţi, şi pe care oamenii acestuia îi aduceau, a văzut-o pe Alida şchiopătând fiindcă o trântise calul. Încercând să stea de vorbă cu doamna ca să nu se mai gândească la durerea ei, a spus printre altele, că fusese o minune că Meg cu cei doi copii scăpaseră. La întrebările Alidei, i-a spus că Meg şi Will fugiseră prin pădure. Erau destul de departe de coliba lui, dar el nu putuse să doarmă în

noaptea aceea, aşa că i-a văzut. Când bătrânul a văzut pe faţa doamnei furia, a înţeles că ea ştia că face braconaj, cum de altfel făcea în fiecare noapte. După plecarea ei, bătrânul ştia că zilele îl sunt numărate. Îl prinsese şi ştia că dacă nu va şterge putina, un călău îl va omorî. Când omul cu gânduri criminale trimis de Alida l-a căutat în pădure, braconierul dispăruse.

Bătrânul nu va şti niciodată ce gânduri au măcinat-o pe doamnă aflând că dispăruse. Puţin îi păsa ei că bracona. Ce importanţă aveau pentru ea nişte iepuri? Luni de zile se credea în siguranţă, bănuind că băiatul pe care soţul ei îl punea în locul copiilor ei, murise. Acum, aflase că nu era mort. Trăia încă, undeva. Dorea mai mult ca orice pe lume să-l caute şi să-l omoare. Nu va fi niciodată în siguranţă, până când băiatul nu murea şi la nevoie, chiar. De mâna ei.

Dar nu putea întreprinde nimic fără ca bărbatul ei să afle. Dacă se făceau cercetări, el ar descoperi motivul şi ar şti că băiatul trăieşte. Atunci, fără îndoială, ar fi început să-l caute.

Tot ce putea să facă era să stea liniştită şi să nădăjduiască că nimeni altcineva nu văzuse doica şi.pe bărbatul ei fugind prin pădure în miez de noapte, cu cei doi copii nou-născuţi. După ceasuri de gândire, Alida a început să se întrebe de unde au ştiut doica şi bărbatul ei că sunt în pericol.

Singurul răspuns era că fuseseră preveniţi. Şi doar Penella putea fi aceea care le spusese.

Din acel moment, Alida a început să urască servitoarea şi a ştiut cum s-o pedepsească.

Penella se mândrea foarte mult că era apropiată de stăpână, atât de apropiată, încât uneori i se părea că este ea însăşi doamna. Alida o prinsese de multe ori dând ordine cu un ton ce nu avea dreptul să-l folosească. La început, asta o distrase pe Alida. O

amuzase doar până în noaptea în care dezvăluise taina şi ar fi putut să-i distrugă viaţa Alidei. A pedepsit-o îndepărtând-o. Nu mai avea secrete pe care i le împărtăşea şi a tratat-o ca şi pe celelalte servitoare, nu ca pe una specială. Astfel de pedepse, erau pentru Penella mai rău decât dacă ar fi ars-o pe rug şi răzbunarea Alidei era perfectă.

Penella ar fi putut deveni bănuitoare când a văzut că Alida nu era surprinsă la vestea că femeia care fusese doica fetei şi a băiatului, dorea să vorbească cu ea. Dar Penella era aşa de încântată că avea o veste personală pentru stăpâna ei, că nu i s-a părut nimic deosebit. Îşi făcea visuri să fie din nou în graţiile stăpânei, să aibă din nou vechile privilegii şi vechea putere.

— Cine mai ştie asta? a întrebat Alida.

— Nimeni. Se plimba prin curte cu faţa acoperită de o broboadă şi când m-a văzut, a alergat la mine. Vă închipuiţi dezgustul meu când a îndrăznit să-mi vorbească!

Alida a trebuit să se stăpânească, să nu-i spună că ea nu era decât o servitoare cu nimic mai importantă decât fermiera cea grasă. Dar în ultimul moment, Penella se credea din nou în graţiile stăpânei, ca pe vremuri, şi părea că nouă ani se şterseseră complet.

— Nu a mai vorbit cu nimeni? Eşti sigură?

— Absolut sigură, a accentuat ea. Mi-a spus că aşteaptă de două zile sperând să te vadă pe dumneata sau pe mine. Ştie că sunt foarte apropiată de dumneata, aşa că vorbind cu mine este ca şi când ţi-ar vorbi dumitale, deci a vorbit doar cu mine.

Ceea ce îi plăcea Alidei înainte, acum o dezgusta. Cum suportase înfumurarea femeii? Când fusese aşa de singură, fără bărbat, fără prieteni, şi în sufletul ei

era doar ură, se agăţase de această femeie atât de nesătulă.

— Adu-o aici, nu lăsa pe nimeni s-o vadă. Dă-i un coş cu ierburi, aşa că să lase impresia că a venit doar cu marfă.

— Da, doamnă, a spus Penella cu multă bucurie.

Înţelegea acum că supărarea doamnei fusese doar urmarea celor ce se întâmplaseră în noaptea focului. Cu timpul, Penella regretase că-i prevenise pe ţărani de intenţiile doamnei. Ce-i păsa ei de copii şi de ei? Dacă doamna, dorea moartea lor, ce drept avea ea să pună întrebări? Dar dacă ar fi adevărat, ea tot nu înţelegea ce făcuse ca s-o supere aşa de rău pe doamnă. Totul se schimbase de atunci. Dar cu ce greşise ea? Nu făcea ea totul pentru binele doamnei?

— Da. O voi aduce, şi vom vorbi cu ea.

— Nu… îi voi vorbi eu singură… a spus Alida ascuţit.

Penella a deschis gura să protesteze, dar şi-a închis-o imediat.

— Da, doamnă, a spus ea, ascunzându-şi cât putea supărarea din glas.

Când servitoarea a ieşit, Alida s-a gândit că trebuie să scape de ea, dar a încercat să se calmeze şi să reflecteze. Trebuia să afle unde trăia femeia, şi unde se afla băiatul. Trebuia s-o facă să vorbească.

Când Meg s-a furişat în cameră, Alida a văzut o femeie foarte obişnuită, pe faţa căreia se vedea că munceşte neîncetat. Era grasă, umbla încet cărând coşul cu ierburi ca şi când ar fi fost foarte greu. I-a mai văzut ochii albaştri, nevinovaţi, deschişi şi inocenţi ca ai unui pui de pisică. Femeia aceasta nu dusese o viaţă de femeie măritată chinuită şi zbuciumată, cum fusese viaţa ei. Deşi mai bine ar fi murit decât să recunoască ce simţea ea acum, că era gelozie. Femeia aceasta

grasă, de la ţară, nu fusese nici frumoasă nici bogată, singurii copii pe care îi născuse târziu, muriseră. Dar ca şi când era binecuvântată de Dumnezeu, primise doi copii zdraveni şi sănătoşi care să-i înlocuiască. Fără îndoială, bărbatul ei o iubea, o ocrotea, şi nu dorea nimic mai mult decât fericirea ei. În timp ce ea, Alida, trăia în casa asta mare şi frumoasă pe care o clădea John, şi avea un bărbat căruia dacă i s-ar fi spus că îi murise nevasta, nu ar fi făcut decât un gest, să ridice din umeri.

Alida i-a zâmbit de parcă ar fi fost un sol de-al reginei.

— Stai jos. Trebuie să fii obosită după drum. Pot să-ţi torn un pahar cu vin?

Meg, care se pregătise să fie primită cu răceală s-a zăpăcit de atâta bunăvoinţă. În viaţa ei nu băuse vin decât de trei ori, şi atunci botezat cu apă. Şi niciodată nu fusese turnat într-o cană de argint, pe care să i-o întindă o doamnă cu mâna albă. Timid, Meg a luat vinul şi bând i s-a urcat imediat la cap. Vinul acesta nu era subţiat cu apă.

Aranjându-şi rochia de catifea, roşu închis, în jurul ei, Alida s-a aşezat în faţa lui Meg şi a aşteptat să termine vinul şi prăjiturile. Când Meg a ezitat să mai ia un pahar, Alida a îndemnat-o să mai bea, spunând că s-ar supăra dacă Meg refuză.

— În fond, îţi datorez foarte mult. Mi-ai îngrijit fata atâţia ani… nu-i aşa?

— Da… a spus Meg, simţindu-se minunat şi relaxată, gândindu-se apoi cu păcat, că înţelegea de ce beau aşa de mult bărbaţii. Şi de ce nu le lasă şi pe femei să bea. Dacă s-ar simţi aşa, nu ştiu ce ar putea face o femeie. Cât despre ea, se simţea cât se poate de sigură pe ea. Ar fi făcut orice!

— Vorbeşte-mi despre fiica mea… adică dacă

vrei, acum este mai mult fiica ta decât a mea, i-a spus Alida cât se poate de dulce.

— Oh… nu… în niciun caz, a spus Meg minţind, fiindcă pe amândoi copiii îi considera ai ei. Dar, ameţită de vin, credea că era o minciună nevinovată.

— Atunci, poţi să-mi vorbeşti de ei… a spus Alida, recunoscând în sinea ei că voia să ştie despre amândoi copiii. Încruntându-se, a luat cana din mâna lui Meg. Încă puţin, şi bătrână va adormi.

Nu exista nimic pe pământ pe care Meg să-l dorească mai mult decât să vorbească despre copii. Uneori se supăra pe Will, care dorea să se gândească mai mult la fermă decât la copii. O dată, îi spusese aspru: „Nu te lega prea mult de ceva ce nu e al tău.” Ea a râs, fiindcă nu putea nimeni să-i iubească mai mult. Uneori se gândea că poate dragostea lui Will pentru copii era mai puternică decât a ei, şi de aceea nu putea vorbi de ei.

— Sunt nişte copii foarte ciudaţi, a spus Meg încet, gândindu-se la fermă.

În comparaţie cu această casă, ferma era un loc sărăcăcios, dar ea nu ar da nici măcar un trandafir din grădina sa în schimbul acestei bogăţii. În cele două zile cât aşteptase s-o vadă pe doamnă, simţise că acest loc are ceva nesănătos. Acum, nu dorea decât să-şi îndeplinească sarcina şi să se întoarcă acasă. Din fericire, gândurile ei s-au întors lă fermă şi la simplitatea lui Will şi a copiilor.

— Copiii seamănă aşa de mult, ca şi când ar fi două jumătăţi ale unui întreg. Când unuia îi este foame, şi celălalt este flămând. Ce-l îmbolnăveşte pe unul, îl îmbolnăveşte şi pe celălalt. Le plac aceleaşi culori, aceeaşi hrană. Au acelaşi caracter, sunt tandri… a ezitat, căutând cuvântul potrivit. La amândoi le place să facă teatru, ca în sat, a spus la sfârşit.

Alida se gândea profund, încerca să înţeleagă ce auzea. Teatru, strălucire… Copiilor le plăcea tot ce era emoţionant, plăcere pe care ea învăţase să şi-o înăbuşe… Meg a continuat:

— Uneori nu-şi vorbesc ore întregi, îşi îndeplinesc sarcinile, dar dacă îi întrebi la ce se gândesc, amândoi spun acelaşi lucru.

Ochii lui Meg deveniseră visători. Nimic nu-i era mai drag în viaţă, decât copiii. Ştia că gândea cu păcat şi că Dumnezeu o va pedepsi pentru asta, chiar ea era aproape bucuroasă că propriii ei copii muriseră, şi ea îşi petrecea acum viaţa cu Talis şi cu Callie. Copiii ei nu ar fi fost aşa de amuzanţi ca aceştia doi. Ei nu ar fi sărit niciodată pe un cal negru ca să călărească prin împrejurimi. Fiica ei nu ar fi spus seara, în faţa focului, poveşti.

I se urcase puţin la cap lui Meg, poate prea repede, căci se simţea ameţită. Cum a putut gândi că această femeie ar avea intenţii rele? Are inima, frântă fiindcă îi lipseşte copila ei veselă şi adorabilă. Desigur, dorea să afle totul despre ea. Meg nu-şi dădea seama, că în timp ce povestea Alidei despre fata ei, îi spunea în mod egal, acelaşi lucru, despre un băiat pe care Alida poate îl ura.

— Copiii învaţă la fel de repede şi îi interesează aceleaşi lucruri, a spus Meg admirându-şi singură inteligenţa, că ştiuse să aducă vorba despre învăţătură. Când îşi va termina descrierea, lady Alida o va ruga ea însăşi să angajeze un profesor pentru fata ei.

Capitolul *22*

Odată pornită, Meg nu se mai putea opri să vorbească despre copii. Cei nouă ani petrecuţi cu ei, iubindu-i, fără să poată spune nimănui, se întipăriseră în ea. Nu putuse niciodată să vorbească cu vecinii, deoarece copiii erau diferiţi de ai lor. La fiecare sărbătoare din sat, singurele ocazii la care Will le dădea voie să se ducă.

Talis şi Callie nu se amestecau cu ceilalţi copii. Fiecare ştia, instinctiv, că erau aparte, mai deosebiţi.

Acum, Meg putea vorbi liber, spre bucuria inimii. Şi a vorbit. A spus despre aroganţa lui Talis, şi cum uneori rănea simţămintele lui Callie. Nici nu se gândea vreodată să ceară iertare când spunea ceva ce-o rănea pe Callie, dar la cină îi punea în farfuria ei cele mai bune bucăţi de carne. Atunci Callie, îi dădea cea mai bună bucată de pâine.

Nu o dată, le spusese Will: „O să muriţi de foame dându-i celuilalt ce este mai bun”. Copiii negau, şi atunci Talis începea o lungă cuvântare despre credinţa lor, unul faţă de celălalt. Callie îl aproba dând din cap, căci amândoi erau mândri de legătura lor.

— Nu se pot despărţi. Nu pot dormi dacă nu sunt în aceeaşi cameră, şi chiar în acelaşi pat… Apoi, a ezitat clătinând din cap, şi gândindu-se. Îşi vorbesc unul altuia în minte…

Ruşinată, a privit spre Alida pe a cărei faţă se vedea curiozitate, dar şi repulsie. Apoi, s-a hotărât să nu mai vorbească despre asta.

— Când unul se taie, celălalt simte. Dacă-l loveşti pe unul, celălalt simte şi el.

Niciunul din ei nu-i spusese asta, dar Meg îşi amintea cât de greu se aşeza Callie, când Talis fusese bătut la fund cu cureaua de Will.

Cu fiecare frază pe care o auzea, Alida se înfuria mai rău. Asta era dovada că Dumnezeu răspunsese

rugăciunii ei. Nu o răsplătise pentru rugăciunile pe care le rostise în genunchi nouă luni, până să nască. Nu. Nu-i realizase dorinţa de a avea un băiat. În schimb, îi răspunsese când se rugase ca pruncul ei să ia sufletul copilului femeii străine. De ce, de ce nu-i răsplătise dorinţa de a avea un fiu? Un fiu al ei, unul care să moştenească, sănătos la minte şi la trup?

Acum, femeia asta bătrână, linguşitoare, îi spunea cât de dulci erau, cât de buni şi tandri, şi cum le plăcea să muncească pentru alţii. Alida trebuia s-o oprească, înainte să-i vină greaţă.

— Hai, hai, trebuie să aibă măcar un defect. Ce, nu sunt oameni? i-a spus Alida.

Meg s-a înfuriat la gândul că se putea presupune că ei nu erau cei mai buni din lume.

— Da, sigur, au şi defecte… şi ezitând, dar amintindu-şi că vorbea cu mama lui Callie, şi că poate avea încredere în ea… sunt geloşi, amândoi sunt foarte geloşi…

Cu un zâmbet uşor, Alida i-a spus:

— Ăsta nu este un defect foarte mare. Toţi suntem geloşi. Hai, mai ia puţin vin. Dacă nu-mi vei spune şi defectele lor, nu voi crede în calităţile pe care le au.

Meg a înţeles. Doar din mândrie nu-i spunea acestei femei întregul adevăr despre copiii ei.

— Sunt mai geloşi decât toţi oamenii. Este o gelozie anormală. Talis este cel mai gelos. Nu poate admite ca atenţia lui Callie să fie îndreptată spre altceva, decât spre el. A venit o dată un băiat care a stat doar o zi, şi i-a dăruit o carte lui Callie. Talis s-a supărat de câteva ori când Callie s-a uitat în cartea dată de băiat. Vrea să se ocupe tot timpul doar de el.

— Dar fata? Alida nu se putea hotărî să-i spună fata mea.

— Ea… din nou Meg a ezitat să mărturisească. Ea… îl adoră… a spus în sfârşit Meg.

O clipă, Alida, tăcută, a clipit din ochi.

— Îl adoră? Devenise palidă, poate că băiatul era într-adevăr, un diavol.

— Nu… a spus repede Meg, văzând groaza din ochii doamnei. Nu, nu păcătuieşte faţă de Dumnezeu… În clipa aceea, Meg ar fi dorit să aibă darul lui Callie pentru poveşti. Nu ştia cum să-i explice. Talis, are un simţ foarte dezvoltat al onoarei. Da… acesta este cuvântul. Onoare. Vorbeşte mereu despre onoarea bărbătească, şi spune că un bărbat nu poate minţi.

— Ah… atunci fata este o mincinoasă, a spus Alida, înţelegând nevoia de a minţi.

— Nu. Callie nu minte. Este foarte sinceră, dar îl iubeşte foarte mult pe Talis, şi numai pe el… a spus repede şi în şoaptă. Uneori mă tem că fata şi-ar vinde şi sufletul ca să-l ferească, chiar şi numai de o înţepătură de albină.

Meg îşi scutură capul, gândindu-se că trebuie să clarifice ceea ce voia să exprime.

— Sunt doar nişte copii… înţelegeţi? Nu este ceva serios. Callie ar fura prăjituri pentru Talis, dar el mai bine ar muri decât să fure ceva, cu orice scop. Callie a mea este o fată bună, cinstită, dar Doamne fereşte când este vorba de Talis, atunci e ca un drac.

Meg îşi termină vinul şi începu să râdă. Chiar după ce spusese ce era mai rău despre copii, nu i se părea foarte rău.

— Will şi cu mine trebuie s-o ferim pe Callie, fiindcă e gata să ia totul asupra ei, dacă nu este bine ceva. Dacă Talis a uitat uşa magaziei deschisă sau dacă a spart ceva cu sabia lui de lemn, sau orice altceva, Callie va spune că este vina ei.

— Şi băiatul permite să fie pedepsită pentru

greşelile lui? a întrebat Alida zâmbind. Cel puţin această trăsătură dovedea că era fiul lui Gilbert Rasher.

— Nu, nu, bineînţeles că nu. Talis se supără când aude că ea îşi asumă vina pentru greşelile lui. O întreabă cum poate să mintă, apoi îi spune că minciuna este un păcat. Meg a zâmbit. Callie nu minte altfel, ci numai pentru el. El nici nu-i cere vreodată să mintă pentru el. Ea nu spune decât că nu poate suporta să ştie că el suferă, spune că a văzut destulă suferinţă.

— Ce dureri a putut suferi băiatul? a întrebat-o aspru, în momentul în care s-a gândit că numai ea ştia ce este suferinţa.

— Nu ştiu, doamnă. Eu vă spun doar ce spune fiica dumneavoastră. Ea spune că Talis a suferit destul şi nu mai trebuie să sufere. Poate se gândeşte la moartea mamei lui.

Meg nu şi-a putut ascunde amărăciunea din voce când a spus aşa. Poate copiii gândesc că ea, Meg, nu era destul de bună ca să fie mama lor, şi poate de aceea Callie se referă la mama care l-a născut pe Talis.

— Înseamnă că le-aţi spus adevărul despre naşterea lor.

— Nu! Will a spus că era mai bine să nu afle, decât când va veni timpul.

La această afirmaţie, Alida a fost sigură că bărbatul femeii ştia mai mult decât îi spusese naivei lui soţii, dar oricare ar fi fost motivul că păstra secretul, se bucura că ambii copii nu ştiau nimic despre naşterea lor. Dacă cei doi bătrâni ar fi fost omorâţi şi dacă din fericire copiii ar scăpa, nu vor putea veni la ea să ceară ajutor sau recunoaştere. Nu vor şti să vină la ea, şi mai ales la John.

Meg a profitat de tăcerea momentană şi de faptul

că se liniştise, ca să explice motivul lungii sale călătorii, şi riscul de a dezlănţui furia lui John, soţul Alidei.

— Am nevoie de bani, ca să angajez un profesor pentru ei, a spus pe nerăsuflate.

Alida a înţeles imediat. Pentru asta venise femeia. Dar era de neconceput ca Alida să plătească pentru educaţia băiatului. Dacă ar scăpa într-un fel de moartea pe care o plănuise ea, nu voia să-i acorde avantajul unei educaţii. Nu voia să contribuie niciun moment la pericolul de a pierde totul şi asta o făcea să aibă grijă de banii ei.

Meg ştia la ce se gândea Alida şi de ce zăbovea. Nu dorea ca soţul ei să-şi amintească de Talis. Acum, se gândea Meg, trebuia să fie isteaţă! Şi a început să spună la ce se gândise în timpul călătoriei.

— Nu este drept să rămână inculţi, a spus ea hotărâtă, cum de altfel îşi propusese. Trebuie să aibă un dascăl, cineva care să-i pregătească pentru viaţă. Când a văzut-o pe Alida că ezită, a băgat cuţitul în rană. Tot ce putem face, este să-l hrănim pe Talis. Creşte atât de repede, că hainele nu-l mai încap. V-am spus că este aproape cât mine, şi nu are decât nouă ani? Sunt sigură că stăpânul ar fi încântat dacă l-ar vedea.

Alida ezita şi gândea în acelaşi timp. În trecut nu avusese timp să facă planuri. În noaptea incendiului greşise, dar acum voia să îndrepte lucrurile.

— Vrei să educi băiatul, a spus ea amabil, făcând tot posibilul să-şi ascundă ura din glas. Acum înţelesese că femeia asta îngrozitoare încerca s-o şantajeze, să o ameninţe, că dacă nu-i va da bani pentru profesor, va veni să-i aducă băiatul sănătos lui John.

— Ah, nu… Trebuie să înveţe amândoi. Nu poţi da

unuia singur, şi să-l lipseşti pe celălalt. Nu ar suporta să fie despărţiţi.

— Da? Şi ce s-ar întâmplă dacă ar fi despărţiţi? a spus Alida zâmbind, dar gândindu-se ce scârbă îi era de femeia aceasta.

— Îi va distruge, a spus Meg simplu şi foarte cinstit. Nu aţi înţeles? Ei nu sunt două fiinţe. Ei sunt o singură fiinţă. Sunt două jumătăţi ale unui întreg. Ei nu pot exista, unul fără celălalt…

Alida a simţit părul ridicându-i-se când şi-a amintit rugăciunea ei de acum nouă ani. Două jumătăţi ale unui întreg. Un spirit împărţit în două.

— Da, da, vino mâine, şi-ţi voi da banii, a spus grăbită Alida.

„Da… vino mâine”, se gândea ea, „şi totul va fi aranjat. Voi afla unde trăiţi, şi vă voi distruge pe toţi”.

Înţelegând că doamna o dădea afară, Meg a pornit spre ieşire, dar când s-a ridicat, picioarele nu o mai ţineau. Nu mai voia să vină mâine. Poate că începuse să simtă ceva, poate din cauza băuturii, dar deodată a regretat mult că făcuse această călătorie. Dorea să fi vorbit cu Will înainte. Poate că Will ar putea găsi un mod de a plăti un profesor pentru copii. Will, poate…

Meg nu s-a mai gândit la nimic, fiindcă în casă se produsese gălăgie şi Penella a intrat alergând să-i spună doamnei că una din fetele ei luase foc.

Ieşind în fugă din cameră, Alida i-a spus:

— Aşteaptă-mă aici.

O clipă, Meg a rămas unde era, prea somnoroasă, şi fiindu-i greu să se mişte. Obosită, s-a rezemat de spătarul scaunului şi a început să moţăie doar câteva secunde. Nu-şi dădea seama dacă visa, sau era ceva de care trebuia să-şi amintească şi nu putea. Împreună cu Will şi copiii, fugeau prin pădure noaptea, fără să-i

vadă nimeni. În vis, totul era în ceaţă, cei doi copii lipiţi de ea într-o broboadă adusă de Will. Voia să ducă el un copil şi ea altul, dar de îndată ce-i despărţeau, copiii ţipau.

— Vino, Meg… trebuie să plecăm, a şoptit el după o scurtă odihnă. Ea va veni după noi.

Tresărind, Meg s-a trezit, având capul cât se poate de limpede cu toată cantitatea de alcool pe care o băuse.

„Ea”, spusese Will. Ea va veni după noi cât de curând.”

Deodată, Meg a înţeles totul. Lady Alida pusese focul în noaptea aceea, încercând să ucidă băiatul care ameninţa viitorul copiilor ei. Lui Meg au început să-i revină amintiri de care nu i se spusese nimic în noaptea în care venea prima oară în contact cu copiii. Acum înţelegea de ce, în toţi aceşti ani, păstrase secretul. Şi-a amintit de câte ori discutase cu Will, spunând că nu ar fi fost rău să lase copiii din când în când în sat. Will nu permitea decât rareori să meargă în sat în afara zilelor de târg când îi lua cu el, fiindcă avea nevoie să-l ajute. Talis se pricepea foarte bine să vândă produsele, iar Callie avea talent să facă reclamă, convingând pe oricine să cumpere.

Acum, Meg înţelegea. Înţelegea de ce nimeni nu venise pentru copii. Oamenii credeau că ea şi copiii muriseră în noaptea incendiului. Şi cea care pusese focul, era Lady Alida.

Poate din cauza vinului, sau poate din instinct matern, simţea ură în trupul ei. Atunci a învăţat Meg să urască. Această femeie… această lady… încercase să ucidă un copil nevinovat, fără să-i pese că şi propria-i fiică va fi ucisă.

Ridicându-se, Meg a ştiut că trebuia să iasă de acolo şi să plece acasă. Şi mai mult, era convinsă că

Alida era datoare faţă de copii, pentru ceea ce făcuse.

Fără să se mai gândească, şi fără nicio remuşcare, Meg a apucat un sfeşnic greu de argint de pe poliţa căminului, şi l-a ascuns sub fuste. Imediat a început să coboare scările, roşie la faţă de spaimă şi cu inima bătându-i în piept. Nici nu coborâse trei trepte, când o femeie a alergat spre ea, având ordin de la stăpână să o oprească peste noapte.

Ce ar spune Callie în clipa aceea? s-a gândit Meg. Ce ar inventa mintea ascuţită a lui Callie, ce ar face una din prinţesele ei din poveste, ca să scape din încurcătură?

— Să stau peste noapte? Nu ai auzit? Casa asta arde, a ţipat Meg.

— Nu, lady Joanna a căzut peste o buturugă aprinsă şi i-a luat foc fusta.

— Am fost acolo. Am auzit-o pe lady Alida spunând, că asta trebuie spus oamenilor. Este speriată că toţi vor fugi şi nu va fi nimeni care să ajute să stingă focul. Eu nu vreau să risc să ard. Lasă-mă să trec.

În zece minute, toată gospodăria era un haos şi Meg a scăpat uşor printre oamenii care ţipau. De două ori a văzut oameni privind în jur şi căutând-o, dar ea avea avantajul că arăta ca oricare ţărancă din sat.

Meg a umblat toată noaptea, mergând în direcţia opusă casei ei. Dacă o prindeau, nimeni nu va avea idee încotro era ferma.

A doua zi, mergând pe lângă nişte grajduri, a auzit doi oameni înarmaţi şi cu semnele casei lui John Hadley descriind o femeie care era acuzată de furt. Se oferea o recompensă de două ori mai mare decât valoarea sfeşnicului. Ascultând oamenii, ai fi crezut că Meg furase jumătate din averea lordului. Meg şi-a dat seama că viaţa ei este în primejdie dacă nu va face ceva. Nimeni n-ar renunţa la recompensa oferită.

Ce ar face prinţesele lui Callie? Era gândul care funcţionase şi mai înainte. Primul gând a fost să se deghizeze.

După două ore, Meg dispăruse şi în locul ei era o bătrână schiloadă, cu un singur braţ, cu dinţii negri, şi mergând greu, şchiopătând. Pentru a ţine oamenii la distanţă, şi-a umplut buzunarele cu peşte atât de vechi, încât nici pisicile nu l-ar fi atins. Pe unde umbla se făcea gol în jurul ei, copiii aruncau cu noroi în ea şi o izgoneau.

A căutat să umble cât mai departe de drumuri, dar călătoria era şi mai grea pe câmp şi în păduri cu multe tufişuri dese. După o săptămână, doi cavaleri de-ai lui Hadley au oprit-o, şi au început să-i pună întrebări, dar teama lui şi rugăminţile ei de iertare erau atât de exagerate, încât nu au scos nimic de la ea. Istericalele şi mirosul ei au fost de ajuns să le facă scârbă. Au lăsat-o în pace, îndrugând că este nebună.

În halul în care era, oamenii o evitau, şi îi era greu să găsească de mâncare, iar ultimele trei zile ale călătoriei le-a făcut fără să mănânce. Când în sfârşit, după o absenţă de o lună, a ajuns acasă, la vederea fermei, a leşinat în poartă. Will a fost primul care a văzut-o. A venit alergând de la magazie, a luat-o în braţe, şi a dus-o în casă.

— O să te doară spatele, a murmurat ea.

— Eşti la fel de uşoară ca în ziua când te-am luat de nevastă, a spus Will cu vocea înăbuşită de lacrimi pe care nu şi le ascundea.

— Put… a şoptit ea.

— Miroşi a trandafiri, a spus el punând-o uşor pe pat.

Nimeni din familia ei nu a întrebat unde a fost. Erau prea bucuroşi de întoarcerea ei, ca să mai pună întrebări. Talis a provocat-o pe Callie să inventeze o

poveste, în care Meg fusese prinsă de ţigani, dar datorită vitejiei şi înţelepciunii ei scăpase şi venise acasă.

Deşi nu spusese nimănui adevărul, din ziua aceea se schimbase. Îl asculta mai puţin pe Will, dar asculta în special ceea ce nu spunea. Ştia acum, că el era conştient că viaţa copiilor era în primejdie, şi din nevasta naivă care nu ştia nimic, era alături de el, în protejarea lor.

Dar Meg, mai ştia că viitorul lor era foarte important. Nu va permite acelei femei rele să priveze copiii de drepturile pe care le aveau prin naştere. Când i-a spus lui Will că va angaja un profesor pentru copii, a început s-o contrazică, dar când s-a uitat la faţa ei, s-a predat.

— Voi găsi pe cineva, a spus el, şi Meg ştia că aşa va face.

Will se ţinea întotdeauna de cuvânt. Pe Nigel Cabot l-a găsit într-un şanţ lângă drum. Când se îmbăta, Nigel se aşeza în mijlocul oraşului şi ţinea discursuri frumoase, încercând să capete băutură. Hainele lui, deşi roase, uzate şi murdare, arătau ca hainele unui domn, iar felul de a se exprima era acelaşi cu cel al băiatului, Edward. Unul din subiectele cu care se lăuda, era că fusese profesor în câteva case de nobili.

Când oraşul se plictisise de beţiile, de cerşeala şi de aroganţa lui, îl aruncaseră afară.

Will, apucându-l de, ceafă, l-a ridicat din şanţ, plin de noroi şi bălegar.

— Ştii să citeşti? l-a întrebat Will scuturându-l, ca să-l facă să răspundă.

— Sigur că pot citi. Nu sunt un bădăran de ţăran care foloseşte hârtia doar ca să se şteargă…

— Nu mă interesează oamenii de la ţară. Vreau

să-i înveţi să citească, pe fiul şi pe fiica mea.

Nigel a holbat ochii. Avea simţul umorului foarte dezvoltat, şi la vederea acestui fermier foarte hotărât cerându-i lui... lui... să-i înveţe pe copiii săi proşti şi ignoranţi abecedarul, a uitat că este plin de noroi pe faţă. Ridicându-se cât era de lung, făcând efort să nu se clatine pe picioare, a spus:

— Va trebui să-i învăţ să numere?

Spunând acestea, a bătut cu un picior pe pământ ca un cal care e dresat, că să-şi arate bănuiala că inteligenţa copiilor nu era mai mare decât a unui cal.

Deşi om, de la ţară, Will nu se lăsa intimidat de nimeni, fie el soldat sau profesor.

— Vreau să fac o tocmeală cu tine, dacă copiii mei sunt destul de deştepţi ca să înveţe tot ce-i poţi învăţa tu cât mai repede, atunci să te laşi de băutură.

Nigel a fost atât de uimit, că a izbucnit într-un hohot de râs. Motivul pentru care pierduse atâtea situaţii bune şi nu putuse să mai obţină recomandări pentru alte posturi, era că spunea părinţilor adevărul despre prostia copiilor lor. Spusese odată unui duce, că o maimuţă ar putea învăţa mai uşor să citească decât fiul lui. Acum, uite un fermier care îl provoacă la un pariu de învăţătură.

Nigel nu spera să găsească inteligenţă la o fermă, dar spera să mai primească gratis de mâncare. A acceptat provocarea lui Will, şi când i-a cunoscut pe Callie şi pe Talis, s-a lăsat de băutură. Nu avea timp, era prea ocupat ca să mai bea, căci setea de învăţătură a celor doi copii era de nestăvilit.

Capitolul 23

Şaisprezece ani de la naştere – 1587

— Ce ştii tu despre copii? a întrebat Talis cu dispreţ.

— Cât ştii şi tu despre cavaleri şi fapte măreţe, i-a răspuns Callie privind în zare.

În ultimul timp părea că se gândeşte mereu la copii, căsătorii şi o casă a ei. A râs întotdeauna cu Talis despre astfel de lucruri, considerând perechile îndrăgostite ridicole, dar în ultimele luni părea că totul se schimbase la ea.

În acea zi reuşiseră să scape de nesfârşitele corvezi ale lui Will şi Nigel, aşa că se duseseră împreună la locul lor preferat, pe o colină sub un fag cu crengi stufoase. Ramurile copacului atârnau atât de jos că formau un boschet în care amândoi se izolau, erau singuri.

Ea şedea acum cu spatele rezemat de copac, privind la el cum mânuia sabia veche şi ruginită pe care i-o găsise Nigel. Cu trecerea anilor, diferenţa de dezvoltare dintre ei era mai accentuată. Talis avea doar şaisprezece ani, dar părea de douăzeci. Avea un metru şi optzeci, umeri laţi şi cu fiecare zi i se dezvoltau muşchii. Cu aproape un an în urmă vocea i se schimbase brusc. Nu a avut vocea nici răguşită nici ascuţită. Într-o bună zi, s-a trezit dimineaţa, cu o voce adâncă şi puternică, vocea unui adevărat bărbat.

Maturitatea însă nu l-a făcut mai modest. Nu pierdea nicio ocazie să se mândrească faţă de Callie, la care maturitatea părea să întârzie. Deşi avea şi ea şaisprezece ani, nu avea încă forme de femeie. Talis era mai înalt decât majoritatea adulţilor; Callie era mai mică decât fetele care aveau aceeaşi vârstă. Nu numai înălţimea o îngrijora pe Callie căci îi lipseau şi alte semne de maturizare. Îi spunea lui Meg că pieptul ei

este ca o planşă de frământat pâine. Will ar fi putut s-o folosească drept stâlp când construia un coteţ. Într-o seară, la masă, le spusese că avea stomacul aşa de supt, încât dacă ar înghiţi un sâmbure de cireaşă, acesta s-ar vedea. Spunea că alte fete aveau obrajii şi buzele roşii, iar ea era aşa de palidă încât dacă ar închide ochii nu ar mai vedea-o nimeni. Când Will căuta o scândură dreaptă, ca să facă o bancă, Callie a spus:

— Cred că este sora mea geamănă.

Meg încerca cât putea să nu râdă la aluziile ironice pe. Care le făcea Callie, în schimb bărbaţii se prăpădeau de râs. Nici chiar Will nu-şi putea reţine râsul când ea se autocritica. Nigel şi Will aveau totuşi grijă să nu răspundă la comentariile ei triste. Dar Talis nici nu se gândea să se stăpânească. Era un monstru; nu lăsa să-i scape nicio ocazie până nu-i amintea despre înfăţişarea ei de fetiţă. Într-o zi, i-a întins o ciupercă spunându-i că o poate folosi ca umbrelă. Tecile de mazăre puteau fi băncuţe pentru ea. Într-o zi de târg, convinsese un băieţel de şase ani (nu exista om pe care Talis să nu reuşească să-l convingă) să o sărute pe obraz, şi să o ceară de nevastă. Certându-se cu Nigel (un lucru obişnuit), despre o barcă pe care acesta o făcea, Talis a spus că nu are vârful drept, în timp ce Nigel susţinea contrariul. În toiul discuţiei, Talis a pus barca pe pieptul lui Callie.

— Vezi, ţi-am spus, a zis Talis. Dacă îl măsori pe o suprafaţă plată, vezi că nu este drept.

Will s-a supărat foarte rău când într-una din zilele de târg o căruţă plină cu ţigănci se oprise în sat. Talis a văzut mirat că una din fetele pline de viaţă a început să-i facă ochi dulci. El respira precipitat şi a făcut ochii cât cepele când fata s-a lipit de el, atingându-i pieptul cu sânii ei. Când a văzut asta, Callie s-a înfuriat

groaznic, s-a repezit la tejgheaua pe care Will îşi pusese produsele şi cu o putere de necrezut a aruncat-o peste Talis. Ruşinat, a căzut pe jos într-o grămadă de verze şi pătlăgele. Jignit, suferind, Talis a văzut tot satul şi mai ales ţiganca izbucnind în hohote de râs, în timp ce el se lupta, cu zarzavaturile zdrobite.

Auzindu-i cum râd de el, Talis s-a luat după Callie, privind-o cu furie. L-a mai umilit apoi că nu a putut-o prinde, ca până la urmă să se ascundă după Will care era furios pentru ceea ce se întâmplase. Când Talis i-a cerut s-o pedepsească (deşi nu îngăduia nimănui să-i facă vreun rău, dar în momentul acela asta dorea) Will l-a înfuriat mai rău luându-i apărarea lui Callie.

— Dacă te-ai fi ţinut de treabă în loc să oftezi după fetele care au de două ori vârsta ta, nu s-ar fi întâmplat nimic.

Şi Callie şi Talis au fost miraţi auzindu-l pe Will, dar adevărul era că acesta era îngrijorat de aspectul de adult al lui Talis. Avea trupul unui bărbat, dar mintea lui era tot a unui băiat. Combinaţia nu era prea fericită, şi în ciuda râsului, lui Will i-a fost milă de biata Callie, cu trupşorul ei subţire şi drept. După părerea lui, având aceeaşi vârstă, copiii ar fi trebuit să pară ca pentru vârsta lor.

Sătenii găsiseră întâmplarea atât de amuzantă, încât îl tachinau deseori pe Talis cu iubita lui ţigancă şi-l porecliseră şi pe el ţiganul. Începuse să fie porecla cu care îl necăjeau băieţii geloşi, dar în ciuda lor, fetele din sat găseau că porecla se potrivea cu fizicul lui negricios şi continuau să-l strige aşa.

Acum, fugiseră amândoi la locul lor preferat, sub enormul fag lucios; aici puteau fi singuri, departe de ceilalţi. Aici puteau fi ei înşişi, aici erau egali. Nu conta că trupurile lor erau diferite, când erau singuri, erau la

fel.

— Ce se va întâmplă cu noi? a întrebat Callie serioasă. În ultima vreme lua totul în serios.

— Nu ştiu… Poate voi fi pajul unui cavaler, şi voi fi ca Lancelot.

— Pss! a spus Callie.

Nu-i plăceau poveştile care nu erau inventate de ea. Multe din poveştile ei erau bune, ca şi aceea a lui Lancelot, bărbatul care se îndrăgostise de soţia altuia. Era satisfăcută că amândoi amanţii, necinstiţi, fuseseră pedepsiţi. Dar Talis găsea povestea extraordinară. Ceea ce o supăra pe Callie la această poveste, era că Lancelot a avut tăria să rămână virgin, şi să nu se mai însoare cu nimeni, niciodată.

Callie şi-a privit în jos pieptul, pe deasupra căruia îmbrăcămintea ei nu făcea nicio cută. Îşi privea în fiecare dimineaţă trupul, sperând că peste noapte s-a schimbat într-un trup de femeie, dar aşa ceva nu se întâmplă. Erau în sat fete de vârsta ei, măritate. Mai grav, erau fete mai mari ca ea în sat, care spuneau deschis că doreau să se mărite cu Talis.

Ea văzuse cum le privea el, când săreau în jurul lui în zilele de târg, mişcându-şi şoldurile şi întorcând capul cu aerul că nu erau atente la el. Dar Callie ştia că singurul lor scop era să-i atragă atenţia lui Talis.

Deşi încerca să glumească privind liniile corpului ei care nu erau feminine, fiindcă îi plăcea să glumească despre tot ce o durea, adevărul era, că începuse să fie îngrijorată. Ce se va întâmplă dacă Talis se îndrăgosteşte de una din ele?

Încercase să discute cu Talis despre asta, dar el se uita la ea fără nicio expresie, şi apoi începea să vorbească despre cavaleri, armuri şi săbii. Încercase să vorbească cu Meg despre fetele de vârsta ei şi care erau măritate, dar Meg dorea ca Talis şi Callie să

rămână copii, aşa că nu-i răspundea. Era înspăimântată la ideea că Talis o va părăsi. Talis glumea, spunând că dacă ar fi după Meg, ar fi hrăniţi încă cu linguriţa.

Will înţelegea cel mai bine problema lui Callie. El îi zâmbea şi îi spunea:

— Tu şi cu Talis sunteţi un amestec aici, şi îi bătea pe frunte. Aici eşti femeie, dar nicăieri altundeva. Din politeţe nu-i privea corpul. Talis este opusul tău, el pare un bărbat, dar gândeşte tot ca un băiat.

Când la această afirmaţie Callie îl privea cu tristeţe, Will îi zâmbea.

— Se întâmplă aşa de multe ori. Nu fi îngrijorată, trupul tău. Îl va ajunge, şi atunci, şi Talis va avea mintea coaptă. O prindea de bărbie şi spunea: într-o zi, se va uita la tine şi împiedicându-se îşi va muşca limba.

La gândul acesta care o susţinea zile la rând, Callie chicotea. Dar nimic nu o satisfăcea pe timp mai îndelungat. Părea întotdeauna neliniştită. Dacă şedea pe scaun voia să se ridice, iar dacă era în picioare dorea să umble, şi atunci îi venea să alerge. Uneori, voia să stea în poală la Meg, iar altă dată fugea de ea.

Cel mai groaznic era atunci când îl privea pe Talis. Talis fusese întotdeauna persoana care era mereu cu ea. Nu-şi putea închipui o zi fără el. Părea că totdeauna doreau să facă acelaşi lucru în acelaşi timp şi să se ducă în acelaşi loc. Uneori, în timp ce-şi hrănea iepurii, îl auzea pe Talis chemând-o. În câteva clipe alerga şi-l găsea oriunde ar fi fost, pe malul apei sau ascuns într-un copac.

Dar, în ultimele luni, simţea că nu se putea uita în altă parte decât la el. Era atât de frumos. Privea cum se mişca, sau cum i se încreţea părul. Privind

uneori la el, simţea cum îi curge sângele fierbinte prin trup. Era ca şi când ar fi avut prea mult sânge ca să-l poată suporta în trupul ei.

Talis dorea încă să o urmărească în fugă şi să se joace cum făceau întotdeauna, dar uneori când o prindea şi o învârtea cu braţele lui puternice, ei începea să-i bată inima. Senzaţia o înfuria, aşa că se desprindea. Îi era teamă uneori, chiar daca o ţinea de mână.

Acum, părea că totul s-a schimbat. Chiar şi când dormeau. De când ajungeau să se caţere pe scară, dormiseră în pod pe două saltele separate, puse pe jos. Dar aproape în fiecare noapte, Callie pleca de pe salteaua ei şi se ducea să doarmă cu Talis. El adormea uşor, şi ea se simţea mai bine cuibărită lângă el.

Când, cu şapte ani în urmă, venise Nigel, nu au mai dormit împreună. Nigel insistase să se pună perdea între cei doi, iar el dormea la picioarele lor pe salteaua lui.

Sosirea lui Nigel schimbase multe în familia Watkins. Lui Meg îi plăceau manierele lui elegante şi se simţea intimidată. Dar Will îl trata pe Nigel ca şi când ar fi fost angajat de probă, şi că în orice moment ar fi putut deveni un demon.

Din clipa când venise, Nigel le spusese că Talis şi Callie erau deosebiţi. Copiilor nu le plăcea asta. Nimeni nu mai spusese înainte că erau ciudaţi. Copiii din sat îi acceptau aşa cum erau, dar ei îi vedeau doar în zilele de târg şi singurul lucru ciudat pe care îl observau, erau faptul că nu păreau frate şi soră. De câte ori cineva spunea despre Callie că nu ar fi sora lui, Talis punea serios lucrurile ia punct. Şi acelaşi lucru îl făcea şi Callie.

Când au împlinit zece ani, Meg insistase ca Will să le spună ceva despre adevărata lor venire pe lume,

datorită unui eveniment ce se întâmplase în acelaşi timp. Un fermier bogat le propusese ca Talis s-o ia de nevastă pe singura lui fiică. Dorea ca Talis să vină să trăiască la el şi să moştenească o jumătate de avere la căsătorie, iar cealaltă jumătate la moartea lui. Deoarece tot satul presupunea că Talis şi Callie erau fraţi, totul părea o afacere bună. Bărbatul lui Callie urmând să moştenească ferma lui Will.

Meg nu putea suporta gândul să despartă copiii şi nici nu dorea să-i părăsească pe ea şi pe Will. Hotărâtă, i-a spus lui Will că trebuie să le spună adevărul, că nu erau fraţi, aşa că vor locui la fermă, ceea ce era aproape de ideea că se vor căsători.

Când a aflat ştirea, Talis abia a dat din cap, iar Callie a râs bucuroasă. Talis nu se gândise niciodată la viitor şi că se va căsători cu cineva, în schimb Callie se gândea adesea şi ideea că ar putea să trăiască cu altcineva decât cu Talis o îngrozea.

Nigel a schimbat lucrurile când a sosit. A spus că Talis şi Callie nu erau ca şi ceilalţi copii şi a vrut să-i despartă. La început dorea să-i dea lecţii doar lui Talis, dar Will nu a admis. Când Nigel a spus că o femeie nu poate învăţa la fel de bine ca un bărbat, Will a râs de el, şi i-a spus că era mai tânăr şi mai prost decât părea. După prima lună, având-o ca elevă pe Callie, Nigel nu a mai spus că femeile sunt proaste.

Deşi învăţau împreună, Nigel continua să dorească să-i despartă, dar în alt mod. Nu voia să-i lase să doarmă împreună şi nici să dispară ore întregi, numai ei doi.

— Nu poţi să ştii ce fac, le-a spus Nigel tendenţios lui Meg şi Will.

Vorbea cu un fel de mister în glas, ca şi când ar fi fost singurul care ar fi ştiut ce se poate întâmplă când doi tineri de sex opus, sănătoşi, sunt lăsaţi singuri.

Pe Will l-a enervat obrăznicia lui.

— Ei… noi ăştia de la ţară… bădăranii, nu ştim ce pot să facă doi tineri singuri toată ziua. Noi nu citim în cărţi, aşa că nu ştim nimic…

Roşind, Nigel a tăcut pentru un timp, dar nu a renunţat să încerce în continuare să despartă copiii, fiindcă părea că vede păcatul peste tot. La un moment dat, Will a spus că şi în Grădina Edenului nu a existat păcatul până când nu li s-a spus lui Adam şi Evei, că păcatul există.

— Măi, omule, ar trebui să le spui copiilor ce se poate întâmplă când sunt singuri, împreună.

— Nu cred că ştiu, a spus Will. Cred că băiatul ăsta a făcut în tinereţe ceva de care îi este ruşine, i-a spus Will lui Meg. Meg însă ezita.

— Nu crezi că are dreptate?

Scuturând din cap, Will i-a răspuns:

— Şi dacă are? Te-ar supăra o nuntă făcută în grabă şi nişte nepoţi pe care să-i legeni?

Auzind asta, Meg a ridicat capul şi de atunci îl amuza pe Will gonind copiii din casă, cu orice ocazie. Ca şi Will, ştia că trupul lui Talis este pregătit, iar Callie se pregătise în minte. Într-o bună zi, curând, se vor prinde şi copiii.

Dar ceea ce făcea hazul lui Meg şi Will, pe Callie o înfuria. Nu ştia ce simte, ce o tulbura zi şi noapte. Noaptea, Talis îi şoptea să vină la el în pat, spunând că îi este frig. Callie refuza, fiindcă ştia că o voia numai pentru că îi era frig.

Acum, sub copacul stufos, îl privea încruntată. Se jucase cu blestemata de sabie, sau cu altceva, tot timpul, nici nu-şi mai amintea de când. În sat nu făcea decât să vorbească cu ceilalţi băieţi despre bărbaţii pe cai care trecuseră prin sat. Voia să ştie cum erau îmbrăcaţi, ce spuneau, dacă făceau haz sau erau

încruntaţi. Avea cunoştinţe vaste despre cavalerism, spunând mereu că un cavaler vorbeşte aşa… sau altfel… îl plictisea pe Nigel cu poveştile despre cavaleri până când îl scotea din sărite.

— De ce nu te simţi bine? a întrebat-o deodată Talis, lovind cu sabia aerul, aproape de capul ei.

— Nu ştiu, a spus ea necăjită. Simt ceva ciudat în mine. Sunt supărată, tristă, fericită… nu ştiu nici eu… şi se rezemă de copac, cu capul într-o parte, privind în zare.

Talis nu s-a arătat prea îngrijorat pentru cele ce-i spusese, pe el îl necăjea că nu voia să se joace cu el. Fiindcă era atât de dezvoltat, când erau cu băieţii în sat, îşi dădea aere de bărbat atotştiutor. Dar când era cu ea, nu avea nevoie să se prefacă. Uneori se prefăcea că este o doamnă, prizoniera unui balaur şi el trebuia să o salveze. Dar când se jucaseră ultima oară în felul acesta, la sfârşit s-a purtat ciudat, spunând că trebuie să se căsătorească şi să aibă copii. El s-a simţit stânjenit, şi de atunci nu se mai jucau în niciun fel.

Acum, *încerca* să-i trezească interesul, lovind copacul şi înfigându-şi sabia în el, aproape de urechea ei.

— Acum prinţesă, eşti prizoniera mea.

— Eşti un copil, a spus ea dispreţuitoare, aruncându-i sabia.

— Eu? a spus el neîncrezător. Tu nu eşti mai mare decât un copil, i-a zis îmbrăţişând-o.

Gestul fizic era normal pentru ei, îl făcuseră mereu, în public îşi ţineau mâinile la distanţă, dar în intimitate le plăcea să se atingă. Când în timpul lecţiilor de greacă, latină, astronomie şi matematică Nigel nu era atent, şedeau alături, lipindu-şi trupurile.

Astăzi, Callie s-a îndepărtat supărată pe el. Fiindcă niciodată nu se arătase reticentă la atingerea

lui, Talis nu a crezut că este serioasă. A înşfăcat-o din nou şi, deşi încerca să scape, el credea că vrea să-l necăjească.

Când, în sfârşit, a înţeles că ea se lupta cu adevărat, s-a gândit că se teme de ceva, şi asta i-a făcut plăcere, considerându-se un cavaler mare şi puternic.

— Nu trebuie să te temi de nimic, te voi apăra, i-a spus el cu o voce adâncă.

— Şi cine mă va apăra de tine? a ţipat ea la el dispreţuitoare.

— De mine!?

Talis era uimit. Cum putea să gândească ea că i-ar face un rău. Îi făcuse lucruri oribile, îl făcuse de râs în faţa întregului sat şi el nu-i spusese nimic.

— Niciodată nu-ţi voi face rău... i-a spus el dulce, şi s-a depărtat de ea.

Callie îl rănise în mândria lui de multe ori, fără să presupună că era prea cavaler şi nu poate lovi o persoană atât de mică şi de slabă ca ea. Asta gândea ea despre el?

La rândul ei, Callie ştia cât îl umilise. Ştia întotdeauna până unde putea merge cu şicana. Dar acum, făcuse ceva ce a putut să strivească acel simţ al onoarei, care era atât de important pentru el şi ştia că ar prefera să moară decât să-şi trădeze simţul onoarei.

A alergat spre el, oprindu-se în faţa lui, punându-şi mâinile pe braţele lui şi strângându-l tare. Deşi aplecat, era ţeapăn ca o piatră. Avea spatele drept, iar capul îndreptat spre zare, privind pe deasupra capului ei.

— Talis... îmi pare rău... aşa de rău, sigur că nu-mi vei face vreun rău.

Nu mai era neliniştită şi nici nu mai era mândră. Orice putea suferi de la viaţă, dar nu concepea ca Talis

să fie nefericit din cauza ei. Nu se întâmplase prea des, dar când era aşa, ea se simţea mai nenorocită decât oricând.

Fiindcă stătea pe vârful picioarelor, trebuia să se rezeme de el şi a început să-i sărute faţa peste tot pe unde ajungea.

— Tally, Tally… dulceaţa mea… dragostea mea, iartă-mă, îmi pare rău, i-a şoptit ea.

Fiindcă nu-i răspundea în niciun fel, ea a încercat mai insistent să-l sărute fără întrerupere, cuprinzându-l pe după gât cu braţele şi fiindcă era aşa de rigid s-a săltat de pe pământ şi s-a agăţat de gâtul lui.

— Nu-mi vei face niciodată, niciun rău… ştiu asta. Ştiu că în ultimul timp m-am purtat urât cu tine, şi tu ai fost ca un înger cu mine, şi-mi cer iertare. Dar nu ştiu ce se întâmplă cu mine…

După câteva minute în care se umilise, s-a retras şi l-a privit. Continua să rămână rigid, privind în depărtare, dar ştia că îi trecuse supărarea. Atunci, de ce nu făcea ca de obicei, când o ierta? Obişnuia să profite de remuşcarea ei, făcând-o să joace un joc în care era o femeie slabă, salvată de un bărbat mare şi puternic.

Acum însă, stătea nemişcat, cu braţele atârnând pe lângă corp. Nici nu o respingea, spunându-i să înceteze să-l ude pe faţă, cum făcea în rare ocazii când îl săruta.

Abia atingând pământul, în vârful picioarelor, l-a cuprins din nou, strâns cu braţele pe după gât, lipindu-se strâns de el, şi l-a privit. Se întreba dacă ochii lui au fost întotdeauna aşa de negri. Părul lui fusese tot atât de negru, şi pielea lui aşa de frumos colorată. Îşi simţea în gât bătăile inimii. Acesta era Talis, un băiat cu care îşi împărţise viaţa. Îi era la fel de cunoscut ca şi soarele şi aerul, şi în clipa aceea părea mai frumos, dar

ea nu-l recunoştea.

— Ai uitat un loc… i-a spus Talis, şi Callie i-a simţit vocea lipită de pieptul ei.

— Uitat? a întrebat ea cu vocea sugrumată. Nu înţelegea despre ce este vorba.

— Nu mi-ai sărutat tot obrazul… a spus serios, aplecându-şi capul ca să-l mai sărute.

Puţin mai înainte, sărutările ei fuseseră scurte, aşa cum îl săruta de obicei, sărutări mici de fetiţă, pe care i le dădea când omorâse un păianjen pentru ea, sau atunci când lovise un băiat mare care o necăjea răutăcios. De fericire, atunci îl sărutase de câteva ori pe obraz. Singurul gest făcut de Talis atunci, care dovedea că este conştient de sărutările ei, a fost să se aplece uşor, să-l poată ajunge.

El nu o sărutase niciodată, nici chiar când Callie făcuse ceva pentru el, adică, îl înlocuise în însărcinările lui zilnice, fiindcă adormise sub un pom. Talis a spus atunci despre cavaleri, că nu sărută niciodată fetele.

— Dar pe cine sărută? Caii? l-a întrebat în bătaie de joc Callie.

Cu privire la aceasta, Meg, într-unul din momentele ei de isteţime, a spus: „Cavalerii îşi sărută mamele”, şi-şi aplecase obrazul pe care Talis îl sărutase, şi ieşise triumfător din casă.

Aşa şi acum, Talis îi cerea lui Callie Să-l sărute, şi ea l-a sărutat. Nu-şi dorise niciodată în viaţă nimic mai mult, decât dorea acum să-l sărute pe Talis. Părea că totul dispăruse şi nu mai erau decât ei doi sub copac.

I-a sărutat bărbia lung, încet, sărutări şovăitoare, apoi mai sus, şi când s-a ridicat mai sus el şi-a coborât capul.

Când şi-a pus buzele pe buzele lui, nu a fost sărutul scurt al unui copil, buzele ei erau catifelate, şi puţin deschise. De săptămâni de zile fusese fascinată

de buzele lui Talis. Erau pline, păreau dulci şi îi plăcea felul în care se mişcau atunci când vorbea. De fapt, în ultimul timp, nu mai auzise ce spunea, privindu-i doar buzele ce luau forma cuvintelor. Uneori se supărase pe ea că privea aiurea când îl spunea ceva, dar ea simţise nevoia să-şi întoarcă ochii de la buzele lui.

Acum i-a simţit respiraţia când i-a atins buzele şi a simţit, cum i se înmuia trupul, ca apoi să o strângă în braţe. Îşi dovedea întotdeauna puterea abia descoperită, ridicând-o în sus şi învârtind-o în jur. Era încântată s-o arunce în sus, în aer, şi s-o prindă. Nu era o noutate pentru ea să se simtă cuprinsă în braţele lui şi să-i simtă trupul lipit de al ei, dar în acea zi era ceva deosebit. Simţea cum nu mai simţise înainte puterea lui şi trupul său vânjos.

I s-a părut minunată atingerea buzelor lor. Lipsită de experienţă şi adorându-l, ea ezita, în schimb Talis nu avea nicio ezitare, ştia ce trebuie să facă.

S-a îndepărtat o clipă de ea, a privit-o cu ochii mari, deschişi, apoi cu multă siguranţă i-a luat capul în mâini înclinându-l (ea se întreba întotdeauna ce faci cu nasul când vrei să săruţi, ceea ce nu-l stingherea pe Talis) şi a sărutat-o pasionat. Puterea lui i-a făcut atâta plăcerea încât genunchii i s-au îndoit şi Talis a trebuit să o ţină strâns lipită de el. Pentru el era atât de uşor încât nici nu simţea că ea se înmuiase ca o bucată de unt ţinută în soare.

Callie a deschis ochii o secundă, fiindcă el nu o mai ţinea decât cu partea de sus a braţelor, în timp ce cu palmele îi pipăia trupul cât putea să ajungă. Callie era disperată că trupul ei era atât de drept în partea din faţă, dar nu-şi închipuise că spatele ei avea linii curbate, ceea ce trezise interesul băieţilor din sat. Nu ştia că în urmă cu trei ani, Talis îl trântise pe unul din ei, mai în vârstă decât el, fiindcă se uitase la fundul ei,

când se aplecase să ia o gulie dintr-un borcan cu murături. În timp ce-o săruta, i-a apucat fesele cu palmele, ceea ce a făcut-o pe Callie să leşine. Era intimidată, dar el era foarte sigur, între ei doi, el fusese întotdeauna cel care ataca, cel care intra în beci fără nicio teamă. El era cel curajos, aşa spunea Meg. Iar acum, el era cel care se aventura, sărutând-o.

I-a băgat hotărât limba tare în gură. Uimită, Callie s-a desprins de el şi l-a privit surprinsă. Dacă ar fi făcut asta cu câteva luni în urmă, ar fi găsit că este dezgustător, dar acum… i-a plăcut.

S-au oprit o clipă, au rămas aşa, apoi Talis a împins-o spre copac şi părea că o va dezbrăca. Callie nu mai gândea. Părea că totul îi zbura din minte şi era doar o grămada de dorinţe. Nu ştia ce dorea. De la Talis şi nu a înţeles nici ce dorea şi el, dar era sigură că dorea să afle. Nu va afla niciodată ce s-ar fi întâmplat, fiindcă deodată în jurul lor s-au auzit zgomote asurzitoare. Bărbaţi care se repezeau pe cai ţipând, zdrăngănind de arme, un haos, o nebunie. Talis a fost primul care a auzit. Pe Callie nu o interesau oamenii înarmaţi sau neînarmaţi, singura preocupare în viaţa ei era Talis.

Dar pentru el era altceva. S-a îndepărtat de ea cu mâna încă pe coapsa ei dezgolită, lipită de a lui, şi-a ridicat capul şi a ascultat.

Nerăbdătoare, Callie a încercat să-i tragă faţa din nou spre faţa ei. Sub copaci erau ascunşi şi în siguranţă, deci nimeni nu-i putea vedea indiferent ce făceau.

— S-a întâmplat ceva, a spus Talis.

— Da… i-a răspuns ea, gândindu-se la cu totul altceva.

În ultimele minute totul se schimbase în viaţa ei. Se schimbase şi felul ei de a privi şi a gândi despre

viaţă.

Ca şi când ceea ce se petrecea între ei nu mai avea niciun interes pentru ei, i-a îndepărtat cu piciorul şi a început să alerge spre casă. După ce şi-a permis să-l blesteme, a început să alerge după el. Cele ce se întâmplaseră între ei păreau să-l impresioneze prea puţin, fiindu-i uşor s-o părăsească.

Dar imediat devenise conştientă, gândindu-se că li s-ar fi putut întâmplă ceva groaznic lui Meg şi Will. Nu-i trecea prin minte că tot ceea ce ei şi lui Talis li se părea îngrozitor, că orice nenorocire ce ar fi survenit în casa celor doi ţărani, nu putea dezlănţui o astfel de cavalcadă de cavaleri. Ridicându-şi fustele, a început să alerge cât putea de repede după Talis.

Capitolul 24

Îi era greu lui Callie să ţină pasul cu picioarele lungi ale lui Talis, dar amândoi se întorceau alergând la fermă, îşi pierduse aproape un pantof, coada i se despletise sărind gardurile şi evitând trei oi în încercarea de a-l ajunge pe Talis.

Când a ajuns, s-a oprit să vadă. Curtea era plină de oameni voinici, eleganţi, iar caii lor călcau cu copitele peste florile lui Meg. Toţi priveau la un om culcat pe jos; Callie nu-i vedea decât picioarele, dar din nemişcarea lor părea a fi mort. Stând deoparte, Meg şi Will se ţineau unul de altul, iar pe faţa lui Meg se vedea teama.

Callie n-ar fi îndrăznit să se repeadă printre oamenii ce erau în jur, dar Talis nu a ezitat. S-a aruncat în mijlocul lor, şi în ciuda hainelor lui modeste, părea şi el unul dintre nobili. Dar când era vorba să-l

urmeze pe Talis nu a mai stat pe gânduri şi a venit lângă el, în locul unde stătea, printre bărbaţii care priveau tăcuţi. Privind pe furiş în jur, Callie a văzut pe jos un om, frumos, cu părul cărunt, dar faţa lui frumoasă începuse să se învineţească, sufocându-se fără aer. Pe partea de jos a feţei, în jurul gurii şi pe gât, avea urme însângerate, lăsate de cei care încercaseră să-l ajute. Nu-ţi trebuia prea multă inteligenţă. Pentru a înţelege ce se întâmplase, căci lângă capul lui se vedea o jumătate din mărul din care muşcase. Bucata pe care o muşcase era prea mare, i se oprise în gât şi se sufoca. Toate încercările de a-l salva fuseseră zadarnice şi acum toţi oamenii, uimiţi, nu făceau decât să-l privească murind.

Talis nu a mai căutat-o pe Callie fiindcă ştia că este acolo, lângă el.

— Tildy, a spus el, şi Callie a ştiut ce-i trecea prin cap.

La început nimeni nu-l văzuse pe tânăr şi pe fata palidă de lângă el, dar mişcările lui repezi le-a atras atenţia.

Înainte ca vreunul să facă vreun gest, Talis a ridicat-o pe Callie ţinând-o de piept, cu picioarele întinse, a învârtit-o în jurul lui, şi aruncat-o drept pe stomacul omului mort.

S-au auzit ţipete de furie pentru lipsa de respect faţă de cel mort. Dar, în timp ce oamenii ţipau la Talis încercând să înhaţe fata pe care băiatul o apăra cu corpul lui, ceilalţi au văzut gura mortului deschizându-se şi scuipând afară o bucată mare de măr nemestecată.

— Linişte! a ţipat un bărbat care părea a avea autoritate şi toţi s-au întors să privească la omul de pe jos.

Talis ştia mai bine decât ceilalţi ce avea să se

întâmple, aşa că şi-a făcut drum printre oamenii nehotărâţi. Callie era în faţa lui când a privit în jos şi a văzut omul încercând să deschidă ochii. Câteva secunde mai târziu, ajutat de oamenii lui, bărbatul s-a aşezat şi a început să tuşească.

În tăcere, Talis a tras-o pe Callie din mulţimea care acum îl înviorau pe omul care fusese gata să moară.

— Cum? a fost singurul cuvânt pe care l-a rostit Nigel, privindu-i cu aceeaşi bănuială pe care o avea, că Talis şi Callie erau nişte fiinţe ciudate.

— Vrăjitorie, a răspuns Talis, distrându-se pe seama privirii lui sceptice.

— Vrăjitorie… haida de! a spus Callie.

Odată, a căzut din copac peste Tildy, una din vaci. A lovit-o atât de tare, încât i-a sărit rumegătura din gură peste câmp. A făcut acelaşi lucru cu acest om.

Nigel era impresionat că Talis a avut inspiraţia să aplice acelaşi tratament în cazul de faţă, dar nu a spus nimic. După părerea lui şi aşa era Talis destul de înfumurat şi nu mai trebuia să i se aducă laude.

Callie a observat că Meg şi Will stăteau deoparte, cu feţele palide şi ţinându-se strâns. Nu înţelegea de ce erau atât de înspăimântaţi. Auzise despre mania unor lorzi împotriva fermierilor. Ce s-ar fi întâmplat, dacă omul acesta bogat ar fi murit pe pământul lor? Rudele lui i-ar fi învinuit. Dar acum, când ştiau că nu va muri, de ce erau aşa de tulburaţi? Talis salvase viaţa omului. Poate că vor primi o recompensă.

În timpul acesta, Talis îl întreba pe Nigel despre oamenii care umblau prin grădină.

— S-au oprit să cumpere cidru. Recolta de mere a omului fusese slabă, şi i se spusese că Will avea cidru bun, aşa că se gândise să cumpere de la el. Dorea să guste un măr, foarte normal. Will i-a întins mărul, dar

când a muşcat, Meg ieşea din casă şi omului i s-a părut că vede o stafie. Omul era încă pe cal, şi când a văzut-o pe Meg s-a înecat, calul s-a speriat, şi o clipă după aceea era pe moarte. S-au făcut încercări să-l salveze, dar bucata de măr era înfiptă adânc în gâtul lui. Când au vrut să-l dea jos de pe cal, era ca şi mort.

Spunând aceasta, Nigel îl privea pe Talis ca şi când ar fi fost o vrăjitoare care a reînviat un om.

— Nu era mort, după cum vezi, i-a spus Talis, fără să ia în seamă privirile bănuitoare.

Se auzeau tuşea şi icnelile omului. Înconjurat de gărzile lui, nu-l puteau vedea, dar îl auzeau bine.

— Cine este? a întrebat Callie, continuând să privească pe Meg şi pe Will.

Pe obrajii femeii curgeau lacrimi, iar Will încerca s-o consoleze deşi părea şi el tulburat. Callie voia să se ducă să-i întrebe, dar era sigură că nu-i vor spune nimic. De mult înţelesese, că Meg şi Will aveau secretele lor pe care nu le spuneau nimănui. Ea inventa poveşti şi căuta să cunoască oamenii, să le pună întrebări. Aflase ea de mult, că nu existau oameni care să nu aibă secrete.

— Nu am mai auzit de el. Îl cheamă John Hadley şi este al treilea fiu al unui nobil. Cred că titlul lui este doar de formă. S-a căsătorit bine.

Astfel i-a informat Nigel şi le-a dat de înţeles că lordul John nu făcea parte din marea aristocraţie.

— Oamenii spun că nu a mai umblat pe aici, dar că a avut un vis în care i se spunea să ia drumul acesta… şi Nigel a privit-o ciudat pe Callie.

Înainte de a-i putea răspunde, oamenii din jurul lor s-au dat deoparte, lăsând să-l vadă pe lord, care acum şedea susţinut de doi oameni. Un bărbat frumos, îmbrăcat în catifea, cu părul lung lăsat pe umeri, le-a spus:

— Domnia Sa, vrea să vă vadă.

Bărbatul se numea Hugh Kellon şi lăsa să se vadă că nu ar vrea să aibă de-a face cu ţăranii, dar pe de altă parte, se vedea că era recunoscător, fiindcă îl iubea sincer pe John, şi i se citea încă în ochi spaima că ar fi putut să-l piardă.

John Hadley nu-şi bătea capul cu atâtea gânduri. Era convins că fusese mort. Îşi văzuse trupul mort pe jos şi urmele de sânge de pe gât unde se rănise, încercând să-şi scoată mărul din gât. Îşi văzuse oamenii aplecaţi asupra lui şi, plutind între viaţă şi moarte, John simţea o uşurare să părăsească viaţa care nu-l făcuse fericit. Fiindcă nu i se dăduse ceea ce dorise mai mult, viaţa lui îşi pierduse sensul.

Vederea acestei femei l-a făcut mai conştient de ce pierduse. Pierduse ceea ce primise, în câteva ceasuri. În anii care au urmat, reuşise să-şi înăbuşe durerea. Se concentrase asupra construcţiei casei şi încercând să facă măcar ceva din cei doi fii nemerituoşi pe care îi avea. Deşi nimic nu-i mai dădea dorinţă de viaţă, reuşise să supravieţuiască.

Şi apoi văzuse femeia, şi amintirea acelei nopţi înviase. Fusese acolo, ştia bine că fusese. Durerea a fost prea mare pentru el. Atunci şi-a dorit să moară. Mai bine moartea decât amintirea durerii din noaptea aceea.

Preferase să moară. Nu se mai luptase cu lipsa de aer. Renunţase.

Dar, în timp ce plutea între viaţă şi moarte, au apărut doi îngeri. Unul, un băiat înalt, frumos ca un înger, cu părul şi ochii negri, pielea uşor bronzată, drept şi puternic ca un prinţ din poveste. Fata, era albă şi palidă, venind parcă din lumea subpământeană. Faţa ei era complet necolorată, sprâncenele, genele, chiar şi buzele ei, aveau paloarea fildeşului. Doar ochii

ei albaştri violet dădeau culoarea feţei ei. În jurul acestei feţe palide ca de fildeş, cădea până la piept înconjurându-i umerii, o grămadă de păr auriu ce părea să aibă aceeaşi greutate ca întreg trupul său.

Privindu-i, John a ezitat să se ridice de pe pământ. Aceşti doi tineri aveau ceva care îi atrăgea atenţia. Acel moment de ezitare îi dădea de ştire că este încă în viaţă. Băiatul a aruncat fata pe burta lui, bucata de măr a zburat din gâtul său, şi John era din nou prezent în trupul său şi respira din nou.

Acum, slăbit, susţinut de ambele părţi de oamenii lui, îl urmărea ceva. Era un nume care îi răsunase în cap, în clipa în care băiatul azvârlise fata peste trupul lui neînsufleţit. I-a trebuit o clipă să şi-l amintească şi atunci a tuşit şi mai tare.

Gilbert… s-a gândit el. Gilbert Rasher…

Oamenii din jurul lui s-au risipit lăsând pe stăpânul lor să vadă băiatul care îi salvase viaţa.

Talis stătea drept şi puternic, privind în ochii bărbatului. Deşi crescuse la fermă, nu era umil. Talis avea siguranţa de sine neclintită, pe care ţi-o dau doar tinereţea şi inteligenţa. Credea în ce făcea.

Calm, John l-a privit de sus în jos. Nu-l putea numi un băiat fiindcă era mai înalt decât majoritatea bărbaţilor. Trupul nu i se împlinise încă, aşa că avea mâinile şi picioarele prea mari, umerii exagerat de laţi faţă de pieptul încă nedezvoltat, dar în câţiva ani va deveni un gigant.

— Cum te cheamă? a întrebat John răguşit.

Îndreptându-şi umerii spre spate, a spus „Talis”. Nu a spus ca nume de familie Watkins, numele lui Will, căci ştia de mult că avea un alt nume. Dar ştia că se numeşte Talis şi că nimeni nu mai avea acest nume.

La auzul numelui, John a ameţit. Era numele tatălui său, nume vechi şi neobişnuit. Nu ştia, şi nici nu

voia să ştie, cum scăpase de foc. Ceea ce ştia cu siguranţă, era că băiatul îi fusese dat cu şaisprezece ani în urmă. Acesta era fiul său.

Cu puţina putere pe care o avea, John a împins oamenii din jurul lui. Apoi, nesigur pe picioare, şi-a deschis braţele larg.

— Vino… sărută-ţi tatăl, a spus cu glasul sugrumat de emoţie.

Talis nu a şovăit să se îndrepte spre braţele puternice ale lui John Hadley. Dintotdeauna, din clipa când a fost conştient, Talis a ştiut că era scris să i se întâmple aşa. Pentru asta fusese antrenat. Antrenat atât cât se putea şti despre viaţa unui cavaler. Când i s-a adresat adevăratul lui tată, nu a vrut să-l dezamăgească. Cu ani în urmă, când Meg dispăruse şi spusese că plecase să caute un profesor, Talis nu a fost surprins. Un cavaler nobil trebuia educat, şi avea nevoie să înveţe tot ce se putea pentru a fi pregătit pentru o zi ca asta.

A simţit pe gât lacrimile bărbatului, dar Talis nu a simţit că ar putea să plângă. Singurul lucru la fiare se gândea, era… acum va începe… acum se deschidea calea vieţii.

John l-a tras spre el ca să-l privească, să-şi pună mâinile pe obrajii lui, să atingă pielea tânără fără cusur, să-i mângâie părul buclat. Atingând băiatul, John simţea că-i revine viaţa. De ani de zile, de şaisprezece ani, îşi dorea să moară. Nu mai avea de ce să trăiască. Dar acum, atingând acest băiat frumos, şi-a regăsit scopul vieţii.

Talis zâmbea bucuros când John îl atingea cu mâinile, pipăindu-l ca şi când ar fi cumpărat un cal. Talis privea la oamenii din jur, din care unii se încruntau, alţii zâmbeau cu jumătate de gură, iar alţii se uitau uimiţi.

Deodată, John s-a îndreptat.

— Trebuie să plecăm. Nu vom ajunge acasă înainte să se întunece. Hugh! Dă-i fiului meu calul tău.

În tot acest timp, Callie, Meg, Will şi Nigel priviseră în tăcere. Cu fiecare cuvânt pe care îl auzea, Meg se agăţa mai greu de braţul lui Will, care încercând să fie tare, slăbea la gândul pierderii lui Talis. Aşa cum era, cu mania sa de a glumi, cu mofturile lui şi pretenţia de a fi în atenţia tuturor, cu picioarele lui lungi, era totul pentru ei.

Nigel, mai bine ar fi murit decât să recunoască, fiindcă încerca să facă familia să înţeleagă, că era de altă clasă decât ei, dar adevărul era că mânca mai bine şi era mai bine tratat decât fusese în alte părţi. Cu toate rezervele pe care le avea faţă de copii, felul lor de a fi era molipsitor. Erau cei mai reuşiţi oameni pe care îi întâlnise vreodată. Şi acum, totul lua sfârşit.

Callie, buimacă de cele ce se întâmplau, rămăsese nemişcată. Era fericită pentru Talis. Da, da, îşi zicea ea, foarte, foarte fericită pentru el. Asta îşi dorea, asta merita. Poate că într-o zi, îl va vedea în armură. Poate că într-o zi se va opri la ferma lor săracă şi-l vor vedea toţi. La gândul acesta, se vedea pe ea în zdrenţe, neavând ce mânca, dărâmând grajdul ca să aibă lemne pentru foc iarna. Şi-l imagina pe Talis, întorcându-se şi spunându-i că viaţa fără ea este îngrozitoare, bogat dar nefericit, şi îi va ruga pe toţi să vină să locuiască cu el.

Talis a fost cel care s-a depărtat de omul care spusese că este tatăl lui, şi cât mai politicos posibil, a spus:

— Nu, domnule, nu pot să-mi părăsesc familia.

După ce a spus aşa, nimeni nu a mai putut scoate o vorbă. Cei mai bătrâni au zâmbit indulgenţi faţă de idealismul tinereţii. Dar idealismul nu ţine iarna

de cald şi băiatul nu ştia ce pierde refuzând protecţia stăpânului.

Deşi Talis părea obişnuit să refuze zilnic oferta unei vieţi alături de un nobil, Callie ştia prea bine ce simţea el.

Era speriat şi nesigur. Onoarea, ceea ce ştia că i se cuvine şi ceea ce îşi dorea atât de mult, se luptau în sufletul lui.

Tăcută, a venit lângă el. Fără să-l atingă, ştia că prezenţa ei îi dă putere. Erau mai puternici împreună decât despărţiţi.

În minte, îi spunea să fie calm, liniştit. Meg zisese de mii de ori: „Talis este puternic, fiindcă ea, Callie, crede că el e puternic”.

Un moment, John păru dezorientat; nu putea înţelege ce i se spunea. Fără îndoială, zăpăceala se datora recentului contact cu moartea, dar mintea lui părea rătăcită. Îşi găsise fiul şi acesta îl refuza. Hugh Kellon era demult pe lângă John, după noaptea aceea despre care auzise atâtea, noaptea în care John avea în sfârşit un băiat, dar acesta îi fusese răpit de foc. Se şopteau multe despre noaptea aceea şi despre cele ce suferiseră stăpânul şi doamna, şi Hugh ştia că din noaptea aceea, John nu mai era ce fusese.

Să fie oare ăsta băiatul care se bănuia că murise în foc? Să-l fi furat cei doi ţărani noaptea? De ce nu l-au adus înapoi lui John, când nu mai era pericol? Şi cine era fata asta pierdută, care şedea aşa de aproape de băiatul cel frumos? Arăta ca o umbră, ca şi când ar fi fost o parte din el.

În urma sa, Hugh auzea discuţiile celorlalţi bărbaţi. Ceea ce fusese o simplă plimbare, devenise aproape o tragedie şi, în orice caz, un mister.

Hugh a făcut un pas mare şi l-a luat pe Talis de umeri.

— Acesta este un fiu de care poţi fi mândru. Desigur *că* va veni cu noi, stăpâne. Şi va veni şi fata… a încercat să o tragă în faţă, dar ea s-a ferit de el păşind într-o parte, ascunzându-se sub braţul băiatului. Hmm… şi-a dres Hugh vocea. Vom lua o damigeană de vin ca să-l facem să înţeleagă. Şi ceilalţi vor veni şi ei. Am dreptate, stăpâne?

— Da, bineînţeles, luaţi-i pe toţi. Ce-mi pasă mie de nişte ţărani… a răspuns John Hadley.

Cineva în spatele lui John, a şoptit:

— După cum arată, nici fata nu este ţărancă.

— Crezi că este amanta băiatului? a întrebat altul.

— Dacă este ibovnica lui, atunci sigur băiatul este al lui John, a răspuns primul, chicotind.

John începea să-şi revină. Moartea, viaţa, şi tot ce se întâmplase într-o oră, îl zăpăciseră. El spusese lumii că nevasta lui născuse un băiat, dar ştia că nu era adevărat. Fata asta palidă, de lângă băiatul lui, putea fi cu siguranţă fata lui.

— Vino la mine, copilă, a spus John întinzându-i mâna.

Callie s-a ferit şi a privit la Talis. Când el a dat din cap aprobând-o, a înaintat şi ea un pas.

Da, se gândea John, semăna cu nevasta lui în tinereţe, deşi asta nu era o frumuseţe. Era prea decolorată ca să fie frumoasă. Alături de băiatul înalt, frumos, care o proteja, era neînsemnată.

— Da… a şoptit doar pentru el, eşti fiica mea.

Nimeni nu se aştepta la reacţia violentă cu care a izbucnit Callie, la această constatare generoasă.

— Nu! Nu sunt fiica dumitale… nu sunt, nu sunt. Mă auzi? Nu sunt!

Deşi părea slabă şi blândă, toţi cei care o cunoşteau demult, ştiau că nu-şi dădea drumul la furie

decât când era ceva în legătură cu Talis.

Unul dintre oameni, a spus atunci:

— Toată familia este nebună. Întâi băiatul refuză să-şi recunoască tatăl bogat, şi apoi fata asta tâmpită, ţipă că nu este fata lui.

Ţipetele copilului ei iubit au reuşit să îndepărteze teama lui Meg. Ştia că pentru Callie nu conta că este sau nu fiica lui John, dar nu voia să fie sora lui Talis. Nu se puteau căsători soră şi frate.

Ieşind în faţă, Meg a spus tare:

— Stăpâne, nu-ţi aminteşti că acest copil este al celuilalt bărbat?

S-a făcut tăcere, până când unul din oamenii care fusese în noaptea aceea acolo, şi-a amintit.

— Este fata bătrânului Gilbert Rasher. Deşi ţi-e greu să crezi că el putea face un copil, atât de delicat ca acesta. Un armăsar ca Rasher ar fi putut face mai repede un fiu ca băiatul dumitale.

Omul nu şi-a dat seama de ce John l-a privit cu ură, nu făcuse decât un comentariu relativ la fată, îi părea chiar rău de ea, la gândul că va trebui să trăiască cu Rasher, şi cu animalele de fii ai săi. Sunt o şleahtă sălbatică, crudă şi murdară, şi biata fată n-o va duce mult.

După puţin timp, John s-a întors.

— Da, este fata lui Rasher. Ce-mi pasă mie ce gândea el, am şi aşa destule fete, pot să deschid o mănăstire, nu-i mai trebuia. Adu fata, adu tot satul blestemat, nu-mi pasă… tot ce dorea, avea acest băiat ca fiu.

În tot acest timp cât se discutase, Talis stătuse drept şi tăcut, fără să spună un cuvânt. Judecând după faţa sa, oricine ar fi ghicit cât dorea să călărească împreună cu acei oameni, să se îmbrace ca ei şi să aibă un cal nemaipomenit. Doar familia lui ştia. Dacă

priveai la el, Talis părea adult. Şedea drept, se comporta ca un adult, dar în sufletul lui era încă copil. După ce John îi dăduse tot ce dorea, Talis a înţeles că simţul său de onoare este satisfăcut, şi s-a întors către fiinţa care era totul pentru el, Callie.

Cu un gest uşor, precis, a apucat-o de piept unde îşi încrucişa ea mâinile, i-a ţinut strâns gleznele, şi a aruncat-o în sus de unde a coborât învârtindu-se continuu. Era ceva ce văzuseră la nişte actori pribegi şi făcuseră exerciţii luni de zile, iar Talis nu o scăpa niciodată.

Pentru cei cu care trăiau, era ceva obişnuit, dar nu pentru străinii adunaţi în curte. Cu gura căscată, cei cincisprezece priveau la fata care rămăsese în aer ca o moară, cu părul fluturând în jurul ei. Cei mai mulţi aveau respiraţia tăiată, de frică să nu o scape.

Dar el a prins-o îndemânatic şi, uitând de ceilalţi, a apucat-o de mână pe Callie şi au intrat în casă râzând.

Capitolul 25

La vederea castelului Hadley, Callie şi Talis au rămas mulţi de uimire. Două zile au călărit împreună pe un singur cal, până să ajungă la locul care devenea căminul lor. Tot timpul au încercat să se obişnuiască cu perspectiva unei vieţi noi.

Callie a plâns când i-a părăsit pe Will şi pe Meg care refuzaseră invitaţia lui John.

— Locul nostru este aici, şi dacă va fi nevoie, ne veţi găsi tot aici, a spus Will.

Meg era prea tristă ca să poată spune un cuvânt. Talis s-a abţinut din toate puterile să nu arate durerea

pe care o simţea părăsindu-şi casa. O parte a lui dorea marea aventură, şi cealaltă parte suferea părăsindu-l pe Will care îl învăţase aşa de multe şi care îl sfătuise întotdeauna cu înţelepciune.

Niciunul nu a plâns despărţindu-se de Nigel. Lordul John îi dăduse ceva galbeni şi îşi văzuse de drum.

Călărind împreună spre moşia Hadley, Talis o consolase pe Callie, spunându-şi că vor fi despărţiţi şi că ea trebuie să fie tare.

— Nu voi fi întotdeauna acolo ca să-ţi port de grijă. Trebuie să te obişnuieşti să nu mă mai ai lângă tine în fiecare clipă.

Înăbuşindu-şi lacrimile, Callie a dat din cap.

— Îmi vei duce dorul?

— Da, bineînţeles, dar nu mai suntem copii. Trebuie să ne comportăm ca nişte adulţi. Promite-mi că te vei comporta aşa cum trebuie. Îl vei asculta pe tatăl meu?

Callie a dat din cap. Va încerca… va face ca Talis să fie mândru de ea, şi se va comporta ca o persoană adultă în noua ei viaţă. Nu vor mai dormi împreună… nimic, nimic… nu va mai fi ca înainte, se gândea ea, amintindu-şi timpul când îşi aparţinuseră.

— Când ne vom vedea? a întrebat ea.

— De îndată ce voi putea aranja asta. Mai întâi, trebuie să îi fac impresie bună tatei. Trebuie să-l facă să ţină la mine, înainte să-i cer ceva… ceva în legătură cu noi.

Ea era sigură ce înţelegea Talis prin aceste cuvinte, dar spera… se ruga… să se gândească la căsătorie. Dacă nu se căsătoreau, nu li se va permite să stea împreună, cum erau la fermă. Înţelesese asta după cele ce văzuse la cei din nobilime, care trecuseră prin sat.

Şi-a cuibărit capul pe umărul lui Talis. Nu ştia cum va putea trăi fără să-l atingă în fiecare zi. Suferise când Nigel îi despărţea în timpul lecţiilor. Nici Meg, nici Will nu se supărau când la masă mâncau cu genunchii lipiţi.

Ca întotdeauna, Talis ştia la ce se gândea şi a pus mâna peste amândoi în şa.

— Curând… îţi promit, voi face tot ce va fi posibil. Dacă nu suntem ascultători, va fi şi mai greu. Înţelegi?

— Da… a răspuns ea, înţelegând.

Când sunt supăraţi, adulţii nu-i lasă pe copii să facă ce vor. Dacă la sfârşit, ar însemna să-l aibă pe Talis doar pentru ea, ar putea sta departe de el şi un an întregi. Ar simţi că moare câte puţin în fiecare zi, dar va face ce trebuie.

În zilele în care au călătorit, John Hadley nu a făcut altceva decât să-şi privească fiul, gândindu-se la ce vor face împreună. În sfârşit, viaţa lui avea un sens; va avea cui să lase toate bunurile lui pământeşti. Nici nu mai ţinea cont de cei doi băieţi slăbănogi pe care îi dăduse nevasta sa. Aveau nouăsprezece şi douăzeci de ani, dar nu erau nici sănătoşi nici voinici ca acest băiat frumos şi oacheş, care se apleca protector peste fata cea palidă.

Privind tăcut, John era emoţionat că băiatul, pe lângă faptul că era frumos, era şi simpatic. În noaptea precedentă, la han, nu se intimidase. John recunoştea că se temuse să nu se comporte ca un ţărănoi, fiind crescut la fermă, dar băiatul era ca un prinţ. Cu toate că avea mâinile pătate şi bătătorite din cauza muncii manuale, deşi avea hainele grosolane şi decolorate, dovadă că a stat mult afară, se comporta ca şi când ar fi fost destinat să ocupe tronul Angliei.

Avea limba de aur, aşa spusese unul din oameni despre el. Vorbise, glumise şi râsese cu oamenii care

aveau de două ori vârsta lui. Când spuseseră că era prea tânăr ca să bea bere, Talis le-a arătat că este capabil să bea dublu decât ei şi să urce scările fără să se clatine. A spus că berea lui Will era mai tare decât cea a hangiului, fiindcă Will nu o boteza.

Da, băiatul era o minune, se gândea John. Plăcut la vedere, prezentabil, talentat, puternic (bătuse la arme trei oameni, fluierând) şi îi făcuse pe toţi să râdă acuzându-i că duc o viaţă prea dulce. Orice bărbat putea fi mândru de un astfel de fiu. Singura lui ciudăţenie era felul cum ţinea fata la piept, această umbră de fată care privea în jur. John o trimisese la culcare, dar Talis fără să se mişte, spusese:

— Callie poate să stea!

Exact aşa! O clipă, lui John era să-i sară muştarul. Nu permitea nimănui să-i vorbească pe tonul ăsta. Nimeni nu-i contrazicea ordinele. Dar în sinea lui, ştia că dacă îi interzice lui Talis să o aibă pe Callie lângă el, băiatul îl va părăsi. Într-o clipă va ieşi din han şi nu-l va mai putea aduce înapoi, orice i-ar oferi.

Oamenii priveau curioşi, şi John ştia că trebuie să-şi afirme autoritatea, dar rezultatul putea fi grav. După o clipă a început să râdă.

— Ţin cont de dorinţa fiului meu... şi a văzut atunci că Talis îl privea uimit.

Nu ştia că dacă nu se supunea ordinelor lui John însemna provocare. Dar era doar din cauză că nimeni nu mai spusese că trebuia să stea despărţit de Callie, nici Will, nici Meg, nimeni. Nigel avusese această idee, dar nimeni nu-l ascultase. Pentru Talis, Callie era a lui, îi aparţinea şi va sta lângă el întotdeauna.

John a privit fata cu scârbă şi pentru prima dată în viaţă a fost gelos. Până acum nu mai existase ceva ce-şi dorea atât de mult să posede şi să nu-l împartă cu nimeni. Doar dorea acest băiat cum nu mai dorise

nimic altceva, şi îl dorea numai pentru el. Nu-i plăcea că Talis vorbea atât de des despre acel fermier Will Watkins, ca şi când ar fi fost un om important. Nu-i făcea plăcere când Talis amintea de Will, şi nici felul cum fata îl urma pe Talis peste tot. Fără să se gândească la ce va face, John hotărâse că-i va despărţi cât de curând posibil.

Callie şi Talis priveau casa cu gura căscată de uimire.

— Ai mai văzut aşa ceva? a şoptit Callie.

— Nu am ştiut niciodată că ar exista o casă aşa de mare.

În ultimii şaisprezece ani, John se apucase frenetic să construiască punându-şi toată energia în construcţia casei. Casa devenise familia sa, scopul vieţii sale. Deşi avusese atâţia copii, viaţa lui era pustie. Îşi îndepărtase fetele, era disperat că fiii săi erau slabi, aşa că încercase tot ce putea, pentru a lăsa ceva în urma lui.

Casa de piatră avea forma unul L lung, care de afară arăta solid şi ascundea câteva mici curţi interioare, frumoase şi folositoare. Era una pentru suită, una pentru bucătării, una intimă a familiei, şi alta în prelungirea intrării.

În apropiere erau o serie de clădiri mai mici, tot din piatra gri, şi peste tot bărbaţi cu suliţe pe umeri, femei cărând grămezi de lână, toţi agitându-se şi arătând înfloritori şi activi.

După exemplul lui John, Callie şi Talis au descălecat, dând frâiele băieţilor care îi aşteptau. Deşi nu erau îmbrăcaţi elegant, faptul că veneau călare îi făcea pe servitori să-i privească pe noii veniţi tot ca pe nişte nobili.

Dacă nu de altceva, surâsul pe care rareori John Hadley îl avea pe faţă îi făcea să se dea deoparte

miraţi.

— Veniţi… le-a spus John lui Callie şi lui Talis care se mişcau încet prin curte, privind în jur la casa cu trei caturi. Ferestrele de sticlă străluceau în lumina soarelui, şi din când în când apăreau feţe curioase, privind în jos la, ei.

Au intrat în holul mare cu tavanul susţinut de grinzi maiestuoase. Pe pereţii de zid erau tot felul de arme şi armuri gata să fie folosite în caz de nevoie. Pe mese, erau platouri încărcate cu mâncare, şi lumea elegantă râdea şi vorbea în timp ce mânca.

La un capăt era o estradă, în mijlocul căreia erau două scaune frumos lucrate. În scaunul care era mai mic, şedea o femeie are fusese frumoasă şi care acum nu mai era tânără. În scaunul mai mare era un băiat, postat, şi când şi-a văzut tatăl, plăcerea i-a dispărut de pe faţă.

Nu a trebuit mult timp ca agitaţia celor ce erau la masă să se potolească. John Hadley nu era cunoscut ca un om generos. El dorea ca oamenii să mănânce şi apoi să se întoarcă la treabă. Când era plecat, gospodăria era mai relaxată şi totul se făcea mai uşor. Acum, nu le venea să creadă văzându-i bucuria pe faţă. Cu paşi mari, s-a dus drept la locul din capul mesei unde şedea nevasta lui, avându-i de o parte şi cealaltă pe băieţii ei. John, nici nu s-a uitat la băieţii lui care îl priveau de parcă ar fi implorat aprobarea. Lumea a văzut-o pe Alida atingându-l pe fiul ei cel mare pe mânecă. Deşi John nu dădea doi bani pe băieţii lui nereuşiţi, Alida îi iubea foarte mult.

— Priveşte nevastă, a spus John ca un actor, prezentându-şi scamatoriile ca un magician. L-am găsit pe fiul nostru adevărat.

Cu o plecăciune mare, s-a dat deoparte, pentru ca toată lumea să-i poată vedea pe Talis şi Callie în

mijlocul sălii.

În Anglia, pe vremea aceea, clasele sociale se deosebeau în mai multe feluri: după îmbrăcăminte, case şi chiar hrană. Oamenii care îşi permiteau, mâncau cele mai scumpe alimente, adică zahăr şi carne. Clasele de sus, spre deosebire de cele de jos, nu mâncau vegetale dacă puteau. Ţăranii şi animalele mâncau vegetale. Să mănânci fructe crude, însemna că nu poţi avea un bucătar care să le fiarbă cu zahăr. Pâinea neagră în care se mai puteau vedea tărâţele dovedea că nu-ţi poţi permite decât grâul cel mai ieftin.

Casa Hadley era bogată, locatarii ei mâncau carne, făină albă şi prăjituri cu zahăr. Rezultatul era că aveau dinţii negri şi cariaţi. Nu se putea înlătura boala prin spălare, căci hrana era cu zahăr mult.

Callie şi Talis, crescuţi de fermieri, mâncaseră vegetale, puţină carne, fructele crude din copac şi zahăr atât de rar, că aproape nu-i cunoşteau gustul. La aceasta, se adăuga viaţa în aer liber, activitatea fizică, alergări şi sărituri peste garduri, urmărirea păsărilor.

Rezultatul erau aceşti doi oameni, strălucind de sănătate; cu oase tari, muşchi puternici, dinţi strălucitor de albi şi nări strălucind de sănătate şi raze de soare. Stăteau drepţi şi puternici, cu membre suple şi armonioase.

Talis, cu frumuseţea lui oacheşă, Callie cu ochii ei albaştrii violet, şi cu părul lăsat pe piept, păreau o pereche din basme; cavalerul şi iubita lui blondă.

Toţi ochii erau aţintiţi spre Talis. Arăta ca fiul pe care oricare bărbat visează să-l aibă: sănătos, puternic, înalt, cu umeri laţi, cu ochii negri strălucind de inteligenţă. Dar nu arăta ca fiul lui John Hadley.

John era înalt, cu umeri laţi, dar trupul lui nu părea prea puternic. În tinereţe avusese părul roşu şi

pielea albă; soarele îl ardea dar nu-l bronza. Nu era nicio îndoială, că băieţii, stând de-o, parte şi cealaltă a mamei lor, erau fiii lui. Erau o versiune palidă a lui John. Acest tânăr gigant de lângă John, părea ca un urs lângă un cerb auriu.

Dar, bineînţeles, nimeni nu îndrăznea s-o spună tare.

Alida a încercat din toate puterile să rămână calmă, deşi vedea sfârşitul vieţii ei şi al copiilor ei. Dar emoţia era prea puternică pentru ea. A încercat să se ridice, să-i întindă mâna de bun venit acestui băiat, care avea pretenţia la cele ce reveneau copiilor ei, dar nu a putut, în clipa când s-a ridicat, sângele i-a dispărut de pe faţă şi a leşinat.

Habar nu avea că Talis, rapid când era nevoie, a sărit peste masă şi a prins-o cu braţele puternice înainte să cadă jos.

Cei de faţă au amuţit privind la el, cum o ţinea pe lady Alida, cu braţele căzute fără putere în lungul corpului.

Privind la John, Talis i-a spus:

— Sire… vrând să ştie unde trebuia să ducă femeia pe care o ţinea.

Dacă mai exista o parte din inima lui John care să nu-i fi aparţinut lui Talis, acum era pe deplin a băiatului.

— Vino, fiule… am să-ţi arăt unde s-o duci. O confuzie de nedescris s-a născut în sala mare a casei, când Alida, la ştirea întoarcerii fiului său, a leşinat. Toţi au început să vorbească deodată, făcând presupuneri despre cele întâmplate şi despre ce va urma. Oricine ştia sau bănuia că ştie ceva despre evenimentele survenite cu şaisprezece ani în urmă, era ascultat ca o sursă de informaţii.

În timp ce Talis o urca pe Alida pe scări, ea şi-a

revenit, timp suficient să-i spună fiicei ei celei mare, necăsătorită:

— Ocupă-te de ea. Apoi, privind încă o dată la tânărul oacheş care o purta în braţe, pe scări în sus, a căzut din nou în leşin.

Lui Edith, i-a trebuit un timp ca să înţeleagă despre cine vorbea mama sa când spusese „ea”. Nimic nu era mai puţin interesant în familia Hadley, decât încă o fată de măritat, aşa că nu era nicio grabă să o găseşti. Era atât de aproape de tânărul bărbat, care era noul lor frate, încât Edith nu a văzut-o la început.

Dorothy, cea mai tânără dintre fetele nemăritate, stând în spate lui Edith, îl privea pe Talis, aplecat peste patul mamei lor şi a oftat:

— De ce trebuie să fie fratele nostru? şi avea lacrimi de disperare în glas.

— Fii cuminte! Oricum este prea tânăr pentru tine, i-a spus Edith, realistă ca întotdeauna.

Dorothy i-a răspuns cu un râs răutăcios şi a spus ce gândeau toate surorile:

— Ar lua orice bărbat, indiferent că era prea tânăr sau bătrân, sau prea…

Edith refuza să se gândească la ce se întâmpla în jurul lor, şi nici nu-l privea pe noul ei frate. Ea îşi lua în serios responsabilităţile.

— Hai acum, i-a spus lui Callie care a început să protesteze şi atunci a apucat-o zdravăn de braţ şi a tras-o afară din cameră.

În timp ce era scoasă cu forţa din cameră, Callie l-a privit pe Talis în mijlocul mulţimii adunate în jurul lui, iar el şi-a ridicat capul şi s-a încruntat, ceea ce însemna că nu voia s-o lase pe Callie să plece. Dar înainte de a spune ceva, Alida a gemut, ca şi când era gata să moară.

— Fiul meu… fiul meu… e o minune… şi cu o

putere ciudată pentru o persoană aşa de slabă, i-a tras capul spre ea. Lasă-mă să te privesc.

Până să-şi poată înălţa capul, fata plecase.

Callie era înnebunită. Nu-l văzuse pe Talis de două zile. Două zile, în care făcuse cele mai neînsemnate, cele mai plictisitoare şi inutile lucruri care existau. Lecţii de lăută, probe de rochii şi plimbări în parc planificate, în timpul cărora nu se vorbea decât despre ce se întâmpla la curtea reginei Elisabeta. Nu mai conteneau să vorbească decât despre cine se căsătorea şi cine nu. În timp ce sora cea mare care rămăsese în casă declara mereu că nu se va mărita cu unul sau altul dintre bărbaţi, chiar dacă i s-ar oferi pe tavă.

Dorothy, cea mai tânără (pe care Callie o simpatiza) spunea că Edith s-ar mărita cu orice bărbat, chiar dacă ar fi fost chior, ciung sau olog.

— Şi tu? a întrebat-o Callie.

— Hmm… aş vrea să aibă măcar un picior! a răspuns Dorothy gândindu-se.

Callie a început să râdă, şi Edith s-a oprit să le certe, că sunt uşuratice.

Odată, Callie a auzit zăngănit de săbii şi a alergat în direcţia de unde se auzea zgomotul, dar, grăbită, Edith a prins-o.

— Doamnele nu stau în apropierea bărbaţilor, fără să fie supravegheate.

— Am putea merge toate? a întrebat Callie timid, făcând-o pe Dorothy să chicotească.

După trei zile, Callie simţea că explodează. Nici corsetul metalic pe care fetele îl strânseseră în jurul corpului ei nu o putea face să stea liniştită. Prima oară când a simţit strânsoarea în jurul coastelor ei, aproape că a leşinat. Apucând în mâini tocul ferestrei, a şoptit: de ce? Nu i-a fost greu lui Dorothy să înţeleagă. De ce

să i se pună corsete, când Callie nu avea nevoie, nu avea nimic de strâns.

— Toate suntem la fel, a spus Dorothy. La şaisprezece ani, nu aveam nimic, ca apoi, după trei luni, totul să crească. Şi cu un zâmbet încântat, a privit la pieptul ei plinuţ. Nu-ţi face griji. Vei fi şi tu ca noi!

Callie a început să le spună că nu putea să semene cu ele, fiindcă nu era sora lor. Ea era fata unui bărbat numit Gilbert Rasher, un om despre care nu vorbea nimeni, Dar privind la cele cinci fiice ale lui John Hadley, a ştiut că erau ca şi ea. Erau blonde şi subţiri, ca şi ea. Chiar şi cei doi băieţi pe care îi zărise în prima zi erau ca ea. Talis, care se bănuia că ar fi fratele lor, arăta ca un taur negru, ce a scăpat într-un ţarc de oi.

— De ce, de ce, de ce? se întreba Dorothy aplecându-se pe fereastră, şi privind jos în curte.

Dorothy avea optsprezece ani şi nu era căsătorită, ca şi cele patru surori mai mari, fiindcă tatăl lor nu voia să le dea zestre. Niciuna din ele nu era destul de frumoasă ca să determine un bărbat s-o ia fără zestre.

Dorothy mai avea o soră, pe Joanna, care avea douăzeci şi şase de ani, cea mai puţin frumoasă dintre toate, şi care amenința să fugă cu unul din fiii grădinarului dacă tatăl ei nu-i găsea un bărbat. Îi spusese asta tatălui său într-un moment, când avusese curajul s-o facă. Tatăl o privise vesel, şi îi zisese: „Foarte bine, dar nu cu băiatul grădinarului şef, fiindcă de el am nevoie”. Joanna ieşise în fugă din cameră, plângând.

— Este cea mai frumoasă ființă pe care am văzut-o vreodată. Este adevărat că incestul este un păcat mortal?

— Joanna! a spus Dorothy, încercând să pară supărată, dar luptându-se să nu zâmbească.

Callie s-a dus la fereastră să privească afară. Jos, l-a văzut pe Talis, cu o sabie strălucitoare în mână, luptându-se cu un om de două ori mai bătrân ca el, dar fiind jumătate ca talie. Talis se lupta cu toată puterea să doboare omul, în timp ce John îl privea de pe cal, puţin încruntat.

— Nu cred că tata este foarte mulţumit de el, a spus Edith, venind şi ea să privească pe fereastră.

— Am auzit, că deşi are dimensiunile pe care le are, nu este foarte puternic. Filip l-a învins ieri. Vorbea despre fratele care era bolnav de plămâni.

La vederea lui Talis, Callie a simţit că i se taie picioarele. Simţea o parte a ei care zbura pe fereastră, alături de el. Două zile i se păreau că sunt douăzeci de ani. Nu simţea atât că-i lipseşte, dar i se părea că cineva o tăiase în două şi îi răpise partea unde avea inima.

Ca şi când ar fi ştiut că-l priveşte, Talis s-a întors şi s-a uitat în sus la Callie. Cu toate prostiile care i se spuneau despre cum trebuie să se comporte o doamnă, a uitat tot, şi s-a aplecat atât de tare pe fereastră încât era aproape să cadă.

— Sunt aici… sunt aici, a strigat ea, făcându-i semn cu mâna.

Ţipetele lui Callie, nepotrivite la o doamnă, îi făcuseră aproape pe toţi cei din sală să se oprească. De când venise, nu o auzise nimeni vorbind, era uşor să uiţi prezenţa ei.

Jos, John era enervat că scumpul lui fiu este distras de către fata cea palidă şi se gândea să-i facă morală seara. Dar John nu era atent să vadă schimbarea lui Talis la auzul vocii lui Callie.

Când Talis şi-a întors capul s-o privească pe Callie, Hugh Kellon, cavalerul cu care se lupta şi care până atunci nu avusese dificultăţi să-l învingă pe Talis,

care avea loviturile stângace, slabe şi dezordonate, a încercat să-l lovească pe la spate. Voia să arate tinerei needucate, că fetele nu trebuie să-i distragă pe bărbaţi de la treburile serioase.

Dar Talis ştia că este privit de Callie şi când bărbatul s-a aşezat în spatele lui, Talis a făcut o piruetă minunată şi l-a atacat împingându-l spre spate. În câteva secunde bărbatul era pe jos, şi Talis i-a pus sabia în gât.

Făcând ca întotdeauna teatru, Talis şi-a pus şi piciorul pe pieptul lui, ridicând un braţ spre cer, şi privind-o în acelaşi timp pe Callie, care a început imediat să-l aplaude. Greu de ştiut, cine era mai mirat, John sau Hugh Kellon, omul învins de Talis. Pentru un moment, a fost cuprins de furie şi umilit. Furie provocată de aroganţa tânărului mânz, dar după aceea a înţeles tot hazul situaţiei. Era mult de când nu mai făcuse gesturi ca să impresioneze o fată.

Retrăgându-şi piciorul, Talis s-a întors să-i facă lui Callie şi celorlalte fete care îl aplaudaseră, o plecăciune.

Edith a tras cele trei fete din fereastră.

— Nu vă este ruşine! Vă purtaţi ca nişte târfe, cu propriul vostru frate!

— Nu este fratele meu, a spus Callie, vrând să ştie toată lumea că nu erau rude de sânge.

Edith a privit-o pe Callie, stând între Dorothy şi Joanna, şi putea să vadă foarte bine asemănarea. Dar, a plecat, nevrând să accepte ce vedea. Părinţii îi spuseseră că Talis era fratele ei şi această ştrengăriţă de Callie nu-i era rudă. Pentru ea, era de-ajuns.

— Veniţi toate, avem lecţia de muzică în seră. Callie le-a urmat, dar inima ei era jos, în curte.

Capitolul 26

— Ce te doare, fiule? l-a întrebat John Hadley pe Talis, care plimba mâncarea prin farfurie.

John îl scăpa rareori din ochi şi de aceea îl lua să mănânce cu el, în camerele separate, în loc să-l lase cu ceilalţi în sala cea mare. La prima masă pe care o luaseră împreună, Talis îi ceruse ca şi fraţii lui să fie admişi împreună cu ei. Talis se gândea că era urât ca un tată să prefere pe unul din fiii săi, şi mai ales, că îi plăcea tovărăşia lui Philip, ca şi a lui James.

— Cum vrei să creşti, dacă nu mănânci?

— N-a crescut destul? a spus Philip, jumătate în glumă, jumătate din gelozie faţă de felul cum îl trata John pe noul său frate.

Toţi caii nechează de teamă, doar când îl văd…

La aceste cuvinte, John a fost gata să-şi plesnească – fiul pentru obrăznicia sa, dar Talis a început să râdă, şi a mai luat o bucată de pâine albă. Ducea dorul după bucătăria lui Meg, după mâncărurile ei simple, nepretenţioase. Aici îi era greu să înţeleagă felurile de mâncare, căci până şi brânza avea uneori aspectul de carne.

— Pentru tine, frăţioare, ar trebui să punem şaua pe o lăcustă? Sau pe un şarpe de grădină, ca să nu atingi pământul cu picioarele?

Mirat, John şi-a retras mâna.

— Iar tu… i s-a adresat Talis lui Philip, căruia îi tremurau mâinile după exerciţiile din timpul zilei.

— Eu? a întrebat Philip, care nu dorea să atragă atenţia asupra lui, mai ales în prezenţa tatălui.

Un moment, Talis s-a uitat la Philip, i-a văzut

mâinile care îi tremurau şi cearcănele din jurul ochilor. Toţi trei dormeau în acelaşi pat şi ştia foarte bine cât tuşea Philip în timpul nopţii.

— Mâine ne luăm la întrecere. Dacă amândoi mă învingeţi, veţi petrece toată ziua stând sub un copac, culcaţi. Dacă niciunul nu reuşeşte, atunci eu voi moţăi sub un copac, în timp ce voi vă veţi antrena.

Amândoi băieţii l-au privit de parcă Talis şi-ar fi pierdut minţile. Tatăl lor nu va permite să lenevească.

— Hai, nu mai fiţi aşa de trişti. Nu voi sforăi aşa de tare în timp ce voi vă veţi antrena la soare. Hugh vă va trânti pe toţi în mocirlă. Mâine îmi voi petrece noaptea dansând, iar voi veţi fi prea obosiţi ca să vă ţineţi pe picioare.

Auzind aceasta, John a chicotit, fiindcă Talis îi reamintea cum fusese el la vârsta lui, ca un cocoş plin de el.

Philip a înţeles însă şiretenia lui Talis şi un moment ochii i s-au luminat de dragoste. Făcuse tot ce putuse, să-l convingă pe John că James nu se putea antrena zilnic şi că avea nevoie de odihnă. Philip a înţeles că, a doua zi devreme, Talis va cădea în mocirlă, iar James va câştiga întrecerea şi îşi va petrece ziua odihnindu-se la umbra unui copac.

— Tu! Eşti fin ca un măcelar… i-a spus Philip. Nu vei putea învinge pe cineva care are experienţa mea. Spune-mi, Talis, la ferma aceea a voastră, ai călărit vacile?

— Îţi… a început John, dar Talis i-a tăiat-o scurt:

— Am fost un fermier bun, aşa cum voi fi şi un cavaler, s-a lăudat Talis. Am crescut pui aşa de mari, încât îi puteam călări. Aveam însă probleme când săream gardurile, căci îmi intrau penele în gură. Dar am rezolvat problema, vânzând penele care foloseau ca butuci pentru a construi corăbii. Penele de pui,

plutesc, ştii?

La aceasta şi John a râs şi restul mesei a mâncat în tăcere, ascultând cum se tachinau băieţii lui. Se părea că tristeţea care apăsa casa se risipea cu fiecare zi. John crezuse întotdeauna, că fericirea lui depindea de norocul de a avea un fiu adevărat, şi acest băiat frumos, puternic şi inteligent îi dovedea că avea dreptate.

Dar, în seara celei de a cincea zi, John a început să observe că nu era ceva în ordine cu scumpul lui fiu. La început, veselia lui nu avea margini. Tachinase, râsese şi se întrecuse să-şi arate puterea în mânuirea unei arme. Era necultivat, dar era foarte talentat.

În afară exerciţiului fizic, profesorii se minunaseră de cunoştinţele artistice şi ştiinţifice ale băiatului. Ei spuneau că doar James fusese un elev mai bun. John nu voia să recunoască; ce importanţă avea cum învăţase slăbănogul lui de băiat. Va muri curând, aşa că John nu voia să-i dăruiască nicio fărâmă din inima lui.

Dar Talis, era altceva. Era un băiat care merita să fie iubit.

Deci, ce se întâmpla cu el… se minuna John. Părea că îl epuiza ceva. Când John spusese că poate este obosit, Hugh a râs.

— Cum poate fi obosit un băiat de şaisprezece ani? Tu nu te antrenai toată ziua şi noaptea hoinăreai? Eu ştiu că la vârsta lui nu dormeam.

— Atunci ce are?

Hugh nu înţelegea. Aveau totuşi un indiciu în privinţa lui Talis. În ziua în care îl învinsese uşor şi semeţ, îi pusese piciorul pe piept, deci nu-i lipsea energia; atunci a vrut să impresioneze fetele de la fereastră. Dar toţi băieţii doresc asta, aşa că nici ei nu s-au alarmat atunci.

A doua zi se va împlini o săptămână de când Talis era cu ei şi John făcuse totul ca timpul băiatului să fie organizat. Talis nu a fost singur nicio clipă. John nu ştia nici el de ce se temea, dar era sigur că nesupravegheat şi nepăzit în fiecare clipă, Talis va dispărea.

Acum, după cină, John îşi conducea băieţii sus pe scări în camera lor, iar Hugh venea în urma lor.

Atunci, pe scări, John a fost pe punctul de afla de ce lâncezea Talis. Cârdul de fete ale lui John coborau pe scări, iar el nu s-a obosit nici să se uite la ele, pentru el fiind toate la fel.

Deodată, Talis s-a oprit ca şi când ar fi fost vrăjit, şi nu mai putea să se mişte. Avea ochii mari, deschişi, ca şi când ar fi văzut o arătare ce venea din altă lume. În faţa lui, lipită de zid, se oprise o fată pe al cărei obraz apăruse o expresie aidoma cu a lui ca şi când ar fi fost o oglindă.

La început nu s-au atins, dar John nu mai văzuse două fiinţe care se potriveau ca ei, acum. Nu era ceva ce putea fi văzut, era ceva ce doar se simţea. Când se priveau, aerul se încărca de un curent ce semăna cu electricitatea într-o zi de vară, când se anunţa furtuna.

Niciuna dintre persoanele de pe scară nu s-a mai putut mişca sau vorbi, simţind vibraţia din jurul celor doi, făcând să vibreze chiar şi aerul.

Callie şi Talis tremurau atât de puternic, încât nici nu puteau vorbi. Trecuseră zile şi nopţi de când nu se mai văzuseră. În viaţa lor nu se despărţiseră nici măcar o zi, nici nu cunoşteau semnificaţia cuvântului despărţire. Cu mult timp în urmă, când Talis se dusese la târg fără Callie, amândoi fuseseră aproape să moară. Lipsa nu însemna nimic. Ei erau ca nişte plante care mureau când nu aveau apă şi lumină prea mult timp. Viaţa se scurgea din ei ca şi apa strânsă într-un

vas care curge.

Foarte încet, Talis şi-a întins mâna spre Callie cu degetele întinse şi ea şi-a lipit degetele de ale lui, iar cei din jurul lor îi priveau nemişcaţi ca şi când ar fi fost transformaţi în piatră.

Toţi cei de pe scară, până la ultimul, au simţit fiorul atingerii lor. Puterea atingerii radia din trupurile lor tinere, pline de viaţă, spre cei care îi înconjurau ca şi când chiar şi pietrele şi aerul se înfiorau la atingerea celor doi.

Nici Callie nici Talis nu erau conştienţi de senzaţia pe care o transmiteau celor din jur, căci pentru ei nici nu existau. Zile întregi încercaseră să fie buni, curajoşi şi puternici, încercaseră să fie ceea ce gândeau ei că se numea adult. În special Talis încercase să-şi ţină gândurile departe de Callie. Era un bărbat şi trebuia să continue a fi. Nu avea nevoie să fie urmat de fată care să-l tulbure, aşa cum făcuse toată viaţa.

Oamenii de aici nu erau nici Meg nici Will, a căror viaţă se limita la copiii lor. Oamenii de aici credeau că şi copii trebuie să se conformeze cu felul lor de viaţă. Nimeni nu a fost conştient de cât timp Talis şi Callie stătuseră tăcuţi, cu mâinile întinse, atingându-şi vârfurile degetelor, trăgând cu putere unul de la celălalt. Dacă nu ar fi fost şi alţi comeseni care doreau să urce scările, ar fi rămas aşa toată noaptea.

Primul care şi-a revenit, a fost John.

— Hai, băiete, lasă-ne să trecem, a spus el împingându-l uşor pe Talis, şi aducându-l astfel la realitate.

Brusc şi-au revenit cu toţii, şi ca nişte căţei ce-şi scutură stropii de ploaie, fiecare s-a scuturat căutând să uite ce simţise.

— Vino, Callasandra, a spus Edith împingând-o pe

Callie şi pe celelalte surori jos pe scări. Ar fi făcut orice ca să nu stârnească furia tatălui său.

Callie s-a întors fără să privească la Talis care începuse să urce scările. Inima îi bătea cu putere şi simţea slăbiciunea din picioare provocată de dorinţa de a-l atinge, de a-i vorbi sau doar să-l privească, dar deşi îi era dificil, a continuat să coboare scările. În spatele ei, Dorothy îi şoptea Joannei:

— Aşa simţi când eşti îndrăgostită?

— Nu, nu cred că aceştia doi se iubesc, i-a spus Joanna.

Etern romantică, Dorothy a privit îngrozită la sora sa. Îşi dorea să fie îndrăgostită, mai mult ca orice.

— Nu sunt îndrăgostiţi?

— Cred că între ei este altceva decât dragoste. Nu ştiu dacă este ceva de la diavol sau de.la Dumnezeu, dar sunt sigură că nu este ceva natural.

Dezamăgită, Dorothy şi-a urmat sora pe scări, încruntată.

*

Tăcută, în linişte ca să nu deranjeze cele două fete care erau în acelaşi pat cu ea, şi-a luat hainele pe braţ şi s-a îndreptat spre garderobă, o încăpere de piatră unde se puteau îmbrăca fără să fie auzită. Apoi, tot în tăcere, a coborât scările de lemn din spatele casei spre uşile care duceau la bucătărie, afară. Aşteptase mult în pat până când celelalte adormiseră; aşteptase, fiindcă ştia că se va întâlni cu Talis.

Când a apărut de după un copac, era ca o umbră întunecată şi ea nu a avut nicio ezitare. Ridicându-şi fustele, a alergat spre el, dorind să se arunce în braţele lui.

Dar Talis nu şi-a întins braţele spre ea. A luat-o în

schimb de mână şi a început să alerge. Callie se chinuia să ţină pasul cu el care alerga în jurul clădirilor şi a utilajelor, în jurul copacilor, printre straturile de grădină. Nu ştia spre ce se îndrepta, dar nu-i păsa. Spera să o ducă la capătul pământului, unde vor sări amândoi, sau poate, dacă este un cerc în jurul pământului se vor învârti.

În jurul lui fără să se mai oprească. Astfel, nu vor mai fi despărţiţi, şi nu-i păsa de ce se va întâmpla.

A dus-o într-un loc de a cărui existenţă nu ştia, un vechi castel ars, din care mai existau două turnuri. Pereţii erau negri de fum şi pe jos erau, bucăţi de lemn căzute. Se vedea că sătenii luau bucăţi de piatră din el ca să-şi clădească locuinţe.

Ţinând-o strâns de mână, Talis a alergat în sus, pe nişte scări vechi, uzate şi alunecoase. Când s-a împiedicat, a prins-o şi a lipit-o de perete, apăsând-o cu trupul lui mare pe pietre.

Este schimbat în seara asta, s-a gândit ea. Nu mai semăna cu ce fusese. Ultima dată când fuseseră singuri, s-au sărutat şi el şi-a băgat mâna sub fustele ei. Acum, în timp ce o apăsa de perete mult timp, îi simţea respiraţia pe faţă, iar ochii lui negri o sfredeleau şi-i simţea inima bătând lângă pieptul ei.

Rezemându-se de el, Callie simţea cum i se înmuia corpul şi buzele ei îl ademeneau. Râsul lui a răsunat şi apucând-o de mână a început s-o tragă pe scări în sus ajungând la o uşă veche de stejar care era încuiată cu o broască ruginită.

Întorcându-se, i-a citit decepţia pe faţă, dar cu un brânci puternic a spart uşa veche. Când uşa a căzut pe podele, Callie a râs triumfătoare, în tip ce Talis a cuprins-o în braţe. Pe parapetul pe care era o potecă veche, unde santinelele făceau de gardă noaptea, a început s-o învârtească în jurul lui, iar Callie cu capul

pe spate, râdea de fericire.

A început şi el să râdă când a pus-o pe picioare şi i-a smuls gluga de pe cap. Ea şi-a scuturat capul lăsându-şi părul liber, iar el şi-a plimbat degetele prin el făcându-l să-i înconjoare corpul. O undă de vânt a făcut părul să-i înlănţuie pe amândoi, strângându-i lipiţi în noaptea tăcută, luminată de lună.

Uşor, firesc, a cuprins-o cu braţele şi a sărutat-o uşor şi dulce, iar când s-a tras deoparte, faţa lui era mirată.

Ridicându-se pe vârfuri, Callie a început să-l sărute din-nou, dar el a învârtit-o de jur împrejur.

— Ce porţi tu? a întrebat-o, simţind corsetul sub rochie.

— Oţel… i-a spus ea mai fericită ca niciodată.

În două minute, Talis i-a desfăcut rochia de la spate, i-a lăsat-o să alunece uşor de pe umeri, apoi i-a desfăcut corsetul care îi strângea coastele. Ţinând corsetul cu braţul întins, a început să-l scuture pe deasupra pereţilor şi a şanţului care nu mai avea apă, dar Callie ţipă.

— Nu! Edith mă va omorî dacă îl pierd!

Talis continua să râdă şi, într-o secundă corsetul a zburat peste ziduri, jos, pe pământ. Alergând la marginea zidului, Callie l-a văzut zburând peste capul ei.

— Eşti idiot, voi avea necazuri din cauza asta.

El a tăcut şi ea s-a întors, să-l privească. Credea că ştie tot ce exprima faţa lui Talis, dar expresia de pe obrazul lui, pe care o vedea acum, nu o mai văzuse niciodată. Ochii lui negri în lumina lunii aveau o strălucire cum nu mai văzuse la nimeni. O fracţiune de Secundă i-a fost frică de el. Stând acolo, părea în vârstă, părea un adult. Nu mai era băiatul care o fugărise printre tufişuri, ci un bărbat care o privea aşa

cum numai un bărbat priveşte o femeie. Teama a durat puţin şi s-a oprit în gât. A sărit peste el şi gura ei s-a oprit pe gura lui, agăţându-se de el. Rochia îi căzuse de pe umeri, atârnându-i pe şoldurile subţiri lăsând-o aproape goală, căci pe dedesubt era doar în cămaşă de noapte. Poate că atacul ei îl trântise jos, sau poate doar emoţia lui copleşitoare, dar s-au rostogolit pe pietrele vechi, căutându-se reciproc cu mâinile, sărutându-se cu foame, dorinţă, excitaţie… lăcomie.

Callie nici nu se gândea să întrerupă ceea ce începuse între ei. De câteva luni era neliniştită, în anii care trecuseră văzuse părţi din trupul lui Talis care pe atunci nu o interesau. Îi privise coapsele în timp ce umbla, şi muşchii tari ai feselor, când se încorda ca să-i vină în ajutor lui Will să scoată căruţa din mocirlă. Când rămânea cu bustul gol ştergându-şi transpiraţia de pe spate şi umeri, Callie leşina de plăcere admirându-i frumuseţea.

Acum, atingea toate părţile trupului său pe care le mai văzuse. Nu simţea nici ruşine, nici timiditate şi nici sentimentul că face ceva ce nu ar trebui să facă. Talis era al ei, mai mult decât însuşi trupul ei şi acum îl dorea mai mult decât apa şi hrana.

Când i-a pus mâna între picioare şi el a gemut, Callie a simţit că şi sufletul ei geme. Nu-i bătea numai inima ci tot corpul îi palpita. Voia să-i simtă pielea pe pielea ei şi a început să-i sfâşie hainele.

— Nu, Callie… nu… a spus el.

Callie nu i-a dat atenţie şi băgându-şi mâinile sub cămaşă a început să-i mângâie pielea caldă, căutând să-l sărute.

— Nu! a ţipat el, şi cu o mişcare iute, puternică, se depărtă de ea, cu spatele lipit de peretele de piatră, şi pieptul zbătându-se de emoţie. Chiar în întuneric, l-a

văzut că s-a înroşit.

Callie abia mai respira, şi stând jos pe pietre privindu-l, nu putea nici să gândească.

— Talis… a şoptit ea, întinzându-şi braţele spre el.

Nu va mai putea rezista dacă continua să-l privească astfel, l-a întors spatele şi a început să privească afară, dar gândul şi inima lui erau cu ea. Simţea că-l doreşte şi că este gata să consimtă. A rămas privind afară, în noapte, timp îndelungat, aşteptând ca trupul său să se liniştească şi dorind să nu-l mai provoace. Dorinţa se lupta cu onoarea lui.

Se schimbaseră atâtea lucruri în ultimele săptămâni.

Se schimbase totul. La fermă simţise care era originea lui. Şi acum, având totul, tot ce dorea era s-o aibă pe Callie. În sinea lui nu voia să recunoască cum suferise simţind lipsa ei. Se simţea gol, lâncezea, cuprins de slăbiciune. Cum putea deveni un cavaler, fără s-o aibă lângă el?

Iar, acum, fiul unei case bogate, nu o putea avea fără asentimentul tatălui. Cum putea fi independent ca s-o poată avea? Cum i-ar putea dărui o casă?

O clipă, a fost tentat să o ia de mână şi să se întoarcă împreună la Meg şi Will. Uneori se gândea, că lucrul cel mai rău care i se întâmplase fusese ca John Hadley să-l găsească. Dar era o prostie! Acum avea norocul să-i poată oferi totul lui Callie. Putea să-i ofere un cămin. Nu voia s-o vadă muncind din greu şi îmbătrânind la treizeci de ani din cauza asta. Pentru ea, dorea tot ce era mai bun, tot ce poate oferi lumea mai bun.

Zâmbind, s-a întors spre ea, dar Callie părea că este gata să izbucnească în plâns. Cunoscând-o bine, a înţeles ce gândea; îşi închipuie că nu vrea s-o atingă.

Dacă ar fi ştiut cât o dorea! Până în săptămâna aceea, nu-şi dăduse seama că ea era totul pentru el. Dorea să fie un cavaler, pentru a fi mândră de el, dorea bogăţie pentru a-i asigura tot ce oferă viaţa mai bun. Făcea totul pentru ea!

Dar nu va lua ceea ce nu avea dreptul. Ştia că ei puţin îi păsa de ce se întâmplă între ei. Dacă o prevenea că exact ceea ce începuseră ar fi dezonorat-o… Ştia că ei puţin i-ar fi păsat că ar fi purtat copilul lui. Şi mai ştia că se va baza tot e el să rezolve problema. Ştia că ar fi locuit chiar şi într-o cocioabă, numai să fie cu el. Pentru ea, banii nu însemnau nimic. Dar mai ştia, că el ar fi preferat să moară decât să o vadă muncind cum munceau sătencele şi îmbătrâneau fără să fi avut timp să trăiască. Trebuia să se supună legii şi să se gândească la lucruri practice, înainte de a avea ce-şi dorea atât de mult. Altfel, nu va avea dreptul la ceea ce ea îi oferea, nu avea dreptul la recompensă, fără să muncească. Onoarea nu-i permitea să ia ceea ce nu câştigase.

— Nu te mai uita aşa la mine!

Voia să pară vesel, dar se simţea rugămintea din glas, care era plin de simţăminte pentru ea. Nu-şi dădea seama ce frumoasă era în lumina lunii, cu ochii mari plini de dor, părând lichizi în lumina argintie a lunii.

— Îmi faci rău… a oftat el.

Auzind vocea lui dureroasă pentru a mia oră în viaţa ei, blestema simţul lui de onoare. Fără îndoială se gândi ea, că tot ceea ce făceau ei era o greşeală. Cum ar fi putut fi o greşeală ceea ce făceau ei împreună?

Şi-a întins mâinile pentru a o ajuta să se ridice, dar ţinând-o la distanţă.

Oftând, Callie l-a lăsat s-o ajute, dar l-a păcălit încercând să-i sărute gura. Râzând, Talis s-a depărtat

de ea.

— Priveşte la părul meu, în seara asta mi-a albit. Mă faci să îmbătrânesc… nu ţi-e ruşine? Fetele trebuie să stea la distanţă de bărbaţi. Nu trebuie să sară la ei şi să-i trântească pe jos!

Callie râdea în timp ce o întorcea şi îi punea rochia. Nu se potrivea prea bine fără corset, dar o făcea să se simtă mai bine.

— Ciudat… eşti destul de puternic să spargi o uşă, dar nu eşti destul de puternic să-mi rezişti. Poate crezi că sunt mai puternică decât un copac, sau o uşă de fier?

El nu se mai sătura s-o sărute pe gât, strângându-i panglicile rochiei.

— Eşti mai puternică decât toţi stejarii din lume.

— Zău!? Sunt?

Când a început să se apropie din nou de el, a strâns panglicile atât de tare, că ea a oftat cu mâinile pe stomac.

— Callie, trebuie să te stăpâneşti. Nu sunt decât un bărbat.

La tonul lui plângăreţ, Callie a început să râdă.

— Mă bucur că, în sfârşit, ai văzut că sunt o femeie, i-a şoptit ea.

Cu vocea gravă, plină de regrete, şi înăbuşindu-şi lacrimile ca şi când ar fi suferit dureros, i-a răspuns:

— Da… am văzut că eşti femeie…

Cu mâinile pe umerii ei, a întors-o spre el, şi a privit în ochii ei. Nu era nevoie să spună că între ei era o schimbare şi asta nu fiindcă se mutaseră de la fermă, dar în seara asta continuaseră scena pe care o începuseră în ziua în care l-au întâlnit pe John Hadley. În săptămâna care urmase, şi-au dat seama cât sufereau din cauza despărţirii.

— Vino să stai cu mine… i-a spus el, căţărându-se

pe zid, cu spatele rezemat de creneluri şi întinzându-şi picioarele în lungul lor. Şi-a deschis braţele, a luat-o în poală, cu picioarele peste ale lui, cu spatele pe pieptul lui.

Fără să ezite, Callie s-a căţărat, şi s-a întins peste el.

— Stai liniştită, i-a ordonat Talis, într-un mod care a făcut-o să chicotească. Când s-a liniştit, i-a zis: Spune-mi totul… Spune-mi pe larg nimicurile şi lucrurile mari pe care le-ai făcut, le-ai văzut şi gândit de când te-am văzut ultima oară. Ai mai inventat poveşti şi le-ai spus cuiva?

Cu capul pe umărul lui, era încântată că simţea gelozia în vocea lui. Poate ar trebui să-l mintă, spunându-i că a fost foarte fericită fără el, dar nu putea s-o facă. Pe de altă parte, nu voia să-l facă să creadă că era nefericită. L-ar fi îngrozit.

— Eşti tristă… i-a spus, simţindu-i starea.

— Nu… nu… sigur că nu. Totul este minunat. Este aşa plăcut să ai în jurul tău femei drăguţe. Sunt ca nişte surori bune şi mă învaţă multe lucruri.

Talis şi-a afundat nasul în părul ei, mirosindu-l. Înainte gândise deseori că părul ei era o pacoste. Dacă nu-şi împletea coada, se agăţa de ramurile copacilor, în tufele de măceş, şi chiar în mâinile lui. Când devenise aşa de frumoasă?

— Minţi, spune-mi adevărul, i-a spus el uşor.

Ea tăcea.

— Hai, continuă, m-ai uitat? Ştii că nu poţi să mă minţi, a spus el energic.

Când a vorbit, glasul îi tremura, parcă plângea.

— Tu m-ai uitat…

— Cum poţi să-mi spui aşa ceva mie? i-a spus, privind-o dintr-o parte. Nu a fost o clipă să nu mă gândesc la tine. La orice priveam, cu orice persoană

vorbeam, gândurile mele erau la tine. Eram…

S-a oprit, nevrând să mai spună nimic. El trebuia să-şi dovedească bărbăţia. Nu era bine să-i spună tot adevărul.

Callie zâmbea, nu mai trebuia să-i spună nimic.

— Ai fost nefericit fără mine şi ai vrut să mă convingi că nu era aşa, să mă impresionezi…

— Ei… să te impresionez! Asta nu înseamnă nimic. Uită-te la tine. Eşti aşa de mică, te pot rupe…

Cu aceste cuvinte, a cuprins-o cu braţele peste piept şi a strâns-o sufocând-o, apoi i-a dat drumul. Râzând, s-a întins din nou peste el.

După o clipă, i-a spus, încercând-o:

— Aş dori să fii mândră de mine. Mi-ar plăcea să-ţi arăt cât de îndemânatic mânuiesc sabia.

Nu i-ar spune niciodată, că ea l-ar iubi şi fără să mânuiască sabia, fără să ştie să dreseze un cal, şi fără să aibă o astfel de calitate. Ea îl iubea. Cu sau fără calităţi, îl iubea, aşa cum spunea Dorothy, chiar fără braţe şi fără picioare.

— Ai învăţat multe? l-a întrebat ea, nu fiindcă ar fi interesat-o, dar fiindcă pentru el era important, şi el era totul pentru ea.

Când a tăcut, a ştiut că este ceva ce-l supără şi, deşi ştia asta de mai mult timp, voia să ştie, ca să poată îndrepta lucrurile. Nu avea importanţă că se plictisea de moarte trăind înconjurată de şleahta de femei amabile, dar care nu aveau minte. Pentru ea, avea importanţă dacă Talis era fericit sau nu.

— Este ceva în neregulă? l-a întrebat ea.

Talis nu voia să recunoască slăbiciunea şi nevoia de ea pe care le simţea. Dar în fiecare clipă, ştiuse că are nevoie de ea mai mult decât îşi închipuia. O victorie nu avea valoare, lucrul învăţat nu însemna nimic, dacă nu era ea să se bucure alături de el. Dacă

nu era ea acolo, ca el să aibă pentru cine s-o facă, de ce să se omoare să fie un cavaler dacă nu era Callie cea care să-i lege eşarfa ei de armură.

Niciunul din ceilalţi oameni nu păreau să aibă nevoie de fete frumoase pentru a face ceva. Ceilalţi oameni o făceau pentru plăcerea lor. Le plăcea să-i privească o fată, dar nu păreau să aibă nevoie de cineva, aşa cum avea Talis nevoie de Callie.

În trecut, Will se supăra uneori când îi punea să facă fiecare câte-o treabă, dar care nu era bine făcută.

— Fiecare nu sunteţi decât jumătate de om. Trebuie să fiţi împreună pentru a forma o persoană, le-a spus el odată supărat.

Asta să fie insatisfacţia lui? Erau fiecare câte o jumătate? El găsea asta caraghios, un lucru imposibil.

— Spune-mi ce te supără?

Talis nu putea exprima ce gândea. Voia să-l considere cel mai puternic şi mai viteaz om de pe pământ. Ea trebuie să se bazeze pe el, şi nu invers.

— Trebuie să-mi spui adevărul despre aceste fete.

Eşti fericită cu ele?

Callie ştia că, din mândrie, nu voia să mărturisească.

— Nici nu poţi spune că sunt fete. Sunt femei bătrâne, care doresc un bărbat… era gata să spună *bărbatul meu.*

— Ah, poate că ar trebui…

Nu şi-a putut termina fraza, căci ea l-a înghiontit în coaste şi l-a făcut să râdă.

— Nu-ţi plac? a întrebat-o el.

— Nu mă plac ele pe mine.

Talis a început să râdă.

— Cum se poate, aşa ceva…

— Pentru el, Callie era amuzantă, deşteaptă,

plăcută, era pel mai bun tovarăş din lume. Ea ştia când să vorbească sau când să tacă. Gândurile acestea, în timp ce o ţinea în braţe, l-au făcut să o sărute pe gât, pe ureche, dar imediat şi-a dat seama că trebuie să înceteze. Amintindu-şi de copilăria lor, a început s-o gâdile, dar ea vânzolindu-se în poala lui îl excita mai mult decât sărutul.

— Callasandra… a şoptit el chinuit.

Callie a început să-i vorbească despre surorile Hadley.

— N-aş putea spune că nu le place de mine şi nici că eu le plac… Ah, Talis… dar sunt plicticoase.

Absorbit de prezenţa corpului ei atât de aproape de al lui, Talis nu mai asculta ce spune şi Callie îşi făcu un plan. Ca de obicei, îl va face să creadă că iniţiativa era a lui.

— Este vina ta, a spus ea atrăgându-i toată atenţia.

Ca orice bărbat, îşi recunoştea greşelile doar dacă nu exista o portiţă de scăpare.

— A mea? Ce am făcut eu ca aceste femei să nu te placă pe tine? Trebuie să fi făcut tu ceva, ca să nu le fii pe plac…

— Ele spun că sunt educată ca un bărbat.

La aceasta, Talis a izbucnit în râs.

— Tu… o educaţie bărbătească? Ştii tu să mânuieşti o armă? Tu eşti atât de neputincioasă, că nu ai putea să ridici nici armura pe care trebuie s-o porţi.

Callie nu dezarmă.

— Stând în compania ta atâţia ani, nu am avut ocazia să vin în contact cu un cârd de fete limbute. Ele discută doar stupidităţi; despre rochii şi fel de fel de clevetiri. Eu sunt obişnuită cu discuţiile tale despre politică şi filosofie, şi de lucrurile importante în viaţă!

Pentru o clipă, Callie nu era sigură că o crede.

Talis ar fi putut râde, şi i-ar fi amintit că ei nu vorbiseră niciodată despre politică sau filosofie, dar vorbiseră în special despre îmbrăcăminte şi făcuseră supoziţii asupra celor ce se petreceau la curtea reginei.

— Nu învăţ nimic, a şoptit ea, iar în gând îşi spunea, „fără tine nu vreau să învăţ nimic”.

Un moment, Talis nu a spus nimic, stând şi meditând asupra problemei. Pentru început, nu ştia ce să facă, dar a găsit o soluţie. Dacă o va ajuta, nu va fi obligat să admită că fără ea murea, că energia şi dorinţa lui de viaţă slăbeau cu fiecare zi, fără prezenţa ei lângă el.

— Vei veni la mine, a spus el grav. Vei sta cu mine. Un om trebuie să înveţe în viaţă.

— Nu pot. Nu-mi vor permite, a spus ea tristă.

Ştia că lucrul cel mai bun care l-ar putea determina pe Talis să facă ceva, era să-i spună că el nu va putea face acel lucru.

— Tu nu ştii cum sunt aceşti oameni. Femeile de-o parte şi bărbaţii de alta. Sunt despărţiţi. Nu se întâlnesc decât pentru a face copii, şi atât.

— Ah… ce ştii tu despre cum se fac copiii… i-a răspuns el, ridicând din sprânceană.

Ea tăcea, zâmbind în întuneric, căci îi plăcea sâcâiala lui.

— Nu prea multe… Vrei să-mi spui tu ce trebuie să ştiu?

Spunând acestea, s-a legănat în poala lui, dar reacţia lui Talis nu a fost cea la care sperase. Vorbind, părea supărat.

— Ce s-a întâmplat de te-a făcut să vorbeşti despre făcutul copiilor? Ţi-a vorbit un bărbat despre asta?

— Niciunul, a spus ea sincer. În ultima săptămână trăise doar printre femei. A fost un băiat

care a spus că sunt drăguţă… atâta tot. Tu crezi că sunt drăguţă?

„Callie nu avea intenţia să-l facă gelos (nu că nu ar fi vrut dacă s-ar fi gândit mai bine), dar tot ce dorea acum, era să-l oblige să-i facă un compliment.

— Cine este acest băiat? a întrebat Talis furios, strângând-o mai tare la piept.

— Nimeni… a răspuns Callie exasperată, dar încă hotărâtă să primească un compliment.

— A spus că am păr frumos. Tu crezi?

— De ce nu aveai capul acoperit? Cum a putut să-ţi vadă părul?

Callie zâmbea. Îşi dădea seama că se îndepărta de subiect, şi nu va primi niciun compliment. Dar poate că tocmai gelozia lui era un compliment. Gelozia lui era ciudată, se trezise când Callie se aştepta mai puţin şi nu putea s-o prevadă niciodată. De câte ori încerca să-l facă gelos, eşuase ruşinos.

— Era noapte, şi…

— Noapte! a ţipat el în urechea ei.

Deodată, Callie şi-a acoperit faţa cu palmele.

— Ah, Tally… este oribil. Toţi băieţii şi majoritatea bărbaţilor sunt îndrăgostiţi de mine. Nu vorbesc decât că ar vrea să-mi sărute picioarele fine, şi mâinile delicate. Se luptă să-mi ofere cele mai minunate cadouri. Scriu poezii despre părul meu şi culoarea divină a ochilor mei. Un bărbat a spus că ochii mei sunt ca şi cerul înainte de furtună. Şi părul meu! Mi-e ruşine să spun ce am auzit despre el. Ei…

Simţea cum cu fiecare, cuvânt ce-l spunea încordarea scădea şi la sfârşit a strâns-o până nu a mai putut vorbi.

— Ţi-ai bătut joc de mine. Acum stai liniştită şi priveşte luna.

Întinzându-se din nou peste el, i-a cuprins braţele

care o înlănţuiau, a privit luna şi şi-a dorit ca noaptea să nu se mai sfârşească. Cea mai mare parte a inimii ei îşi dorea să nu-i fi părăsit niciodată pe Meg şi pe Will.

— Crezi că Meg şi Will se gândesc la noi?

— La fel cum ne gândim şi noi… şi el ştia, că nu ar fi dorit să părăsească casa.

La domeniul Hadley se întâmplau lucruri pe care amândoi nu le înţelegeau. Cum putea un om să nu-şi iubească propriii lui copii, ca John Hadley? Băieţii spuneau că-şi iubesc mama, dar Philip i-a spus odată, că se temea de ea.

— Mi-e frică… mi-e frică de cele ce se întâmplă aici. Nu miroase a bine.

Ştia ce vrea să spună şi el simţise aceeaşi frică, dar voia s-o liniştească.

— Totul este diferit aici. Ei sunt bogaţi.

— Este ceva mai mult de atât. Este altceva. Mă tem pentru noi.

Pentru noi? Ce ni se poate întâmplă? Ţi-e teamă că femeile se vor îndrăgosti de mine şi mă vor răpi?

— Aş! Tu ai putea fugi după ele… nicio femeie nu va trebui să te răpească.

Talis ştia că nu se uitase niciodată la o femeie. Este drept, le privise, dar în afară de Callie nu-l interesa niciuna, dar era drăguţ din partea ei să-şi închipuie că este dorit. În ochii lui, dintre ei doi, Callie era cea mai frumoasă. Era creatura cea mai minunată, cea mai splendidă de pe pământ.

— De ce îţi este frică?

— Nu ştiu. Nu te miri că nimeni nu se întreabă cine suntem? Sau mai bine zis, cum de trăim? Povestea spune că după ce ne-am născut, am ars în foc. În foc s-au găsit cadavrele a doi copii. Dacă am ars, cum de mai suntem în viaţă? Şi ce s-a întâmplat cu mama mea? Dorothy mi-a spus că era mică şi

negricioasă, cu ochii şi părul negru. Dacă este aşa, de ce eu sunt ca un şoarece, cu sprâncene şi gene albe?

— Eu nu ştiu să spun basme ca tine. Poate că sunt lucruri pe care aceste femei nu le ştiu. Atunci, cred că erau şi ele copii. Nu sunt destul de bătrâne ca să-şi amintească, nu-i aşa?

— Nu… Totul este încurcat. Dar oricare ar fi adevărul, pe mine mă sperie… asta simt.

— Ce crezi că se poate întâmpla, de-ţi este frică?

Deşi înlănţuită de braţele lui, s-a întors cu faţa spre el.

— Mi-e frică să nu te pierd. Aş muri dacă te-aş pierde. Nu vreau să trăiesc fără tine.

Lui Talis i se părea că nu se cuvenea unui bărbat să-i spună acelaşi lucru, dar şi el simţea la fel. Strângând-o cu putere, i-a spus în apropierea buzelor:

— Nimic nu ne poate despărţi! Noi suntem unul, ştii asta. Nu simţi?

— Da… dar sunt speriată. Mă tem că oamenii nu ne vor da voie să fim împreună, a şoptit Callie.

— Callie… dragostea mea, de ce ar dori cineva să ne despartă? Avem bogăţii? Este unul din noi copil de rege, ca să moştenească tronul?

— Nu, nu suntem importanţi, a spus ea zâmbind.

— Adevărat. Nu suntem importanţi deloc, şi mâine îi voi spune tatălui meu că vei rămâne întotdeauna cu mine, i-a spus strângând-o aproape de el. Dacă îmi spune că nu poţi fi cu mine, atunci mă voi întoarce la fermă.

Uneori, lui Talis îi era greu să-l considere pe John tatăl lui. Will Watkins era şi va rămâne întotdeauna tatăl lui.

Callie şi-a ţinut respiraţia o clipă, fiindcă ştia că Talis îşi va ţine promisiunea şi va renunţa la tot dacă va părăsi casa aceasta bogată pentru ea. Lui Talis nu-i

plăcea să lucreze la fermă. Îşi făcea datoria, dar nu-l interesa să cultive napii cei mai buni, aşa cum spera Will s-o facă. Zilele de târg îl plictiseau.

Talis era născut să călărească şi să poarte armură şi ştiuse întotdeauna că pentru asta era hărăzit.

Nu putea, nu putea permite ca el să părăsească tot ceea ce îi hărăzise soarta să facă pe pământ. Nu avea nicio îndoială că, dacă va avea norocul, Talis va deveni cel mai mare cavaler ce existase vreodată.

— De ce mă priveşti aşa? a întrebat el cu vocea stinsă.

Nu a mai aştepta răspunsul, dacă îl privea în continuare aşa încât într-un minut voi fi din nou pe jos. Ştia că ar fi trebuit să se întoarcă, dar mai erau câteva ceasuri până în zori, şi nu se putea despărţi de ea. Trecuse atâta timp de când n-o mai văzuse.

— Poartă-te cuviincios şi întoarce-te… când ea s-a întors, i-a spus: Spune-mi o poveste. De mult nu am mai auzit una din poveştile tale prosteşti.

— Dacă sunt prosteşti, nu mă mai obosesc.

— Bine. Ştii că aici locuieşte un om care nu face altceva decât să spună poveşti? Am auzit că este foarte priceput, spune poveşti interesante.

Callie a început imediat să vorbească.

— A fost odată o prinţesă care avea cinci surori foarte geloase. Prinţesa era foarte frumoasă, însă ele erau foarte urâte. Ea avea părul lung, auriu, strălucitor. Cel mai frumos păr pe care l-a avut vreodată o fiinţă.

— Şi fiinţa cea mai încrezută, a adăugat Talis.

— Nu… nu, era bună şi curată. Doar cei din jur îi vedeau frumuseţea, ea se credea urâtă.

— Hmm…

— Şi era un prinţ… a continuat Callie.

— Un prinţ frumos?

— Nu… deloc. Era urât ca o broască râioasă…

Talis s-a ridicat, dar ea a continuat.

— Bine. Poate că era puţin mai frumos… avea părul negru, buclat, gene dese… Negre şi o gură dulce ca a unui copil. Dar avea nasul lung şi ascuţit.

— Eu sunt sigur că avea un nas perfect.

— Poate… într-o zi, prinţesa…

— Nu. Vorbeşte-mi mai mult despre cum arăta acest prinţ divin. Era puternic şi înalt?

Primul impuls al lui Callie a fost să-l contrazică, dar a surâs, i-a luat mâna, şi i-a răspuns:

— Avea mâini frumoase, cu degete lungi, mâini foarte puternice…

Capitolul 27

Cu capul sus şi umerii drepţi, Talis a spus:

— Sire, aş dori să-mi permiteţi să mă căsătoresc cu Callisandra.

La aceste cuvinte, John a fost luat prin surprindere. Fiul lui era încă un băiat. Până mai ieri era încă în scutece, cum se putea gândi la căsătorie?

Încet, s-a întors de la masa unde controla socotelile care i le adusese şambelanul său. Căsătoria schimbă un băiat, îl face să-şi consume energia pe alte probleme decât cele obişnuite.

Pentru nimic în lume, John nu ar fi recunoscut în sinea sa că este gelos. Îşi găsise fiul de curând, şi nu dorea încă să-l împartă cu nimeni. Dar, în acelaşi timp, nu dorea să decepţioneze băiatul. Independenţa lui Talis îl speria.

Ceilalţi copii îi aparţineau cu trup şi suflet. Putea cere orice de la ei, putea să-i repudieze sau să-i

felicite, după cum dorea, şi ştia că a doua zi vor fi tot lângă el.

Dar cu acest Talis, era altceva, era o persoană care îl punea în imposibilitatea de a acţiona după experienţa sa. Nu simţea din partea lui recunoştinţă că-l salvase din sărăcie. Deseori simţea că Talis se bucura de noua lui viaţă, dar fără să-şi manifeste gratitudinea. John nu era sigur, dar se gândea că dacă nu ar fi de acord ar putea foarte bine lua fata, şi să părăsească pentru totdeauna domeniul Hadley.

— Da, da… bineînţeles, a spus John, nedorind să-l refuze imediat. Bineînţeles, trebuie mai întâi să vorbesc cu mama ta.

— Bine, bine, a spus Talis cu un surâs pe faţă, încât fericirea lui lumina până şi camera.

Încercând să se stăpânească, a părăsit camera alergând pe scări în jos. În exuberanţa sa era cât pe ce s-o trântească pe sclifosita de Edith, pe care însă a prins-o în braţe, să nu cadă. Apoi, spre uimirea ei a sărutat-o apăsat pe gură. Un sărut ca de la frate la soră în mintea lui, dar nu acelaşi lucru simţea Edith, care nu mai fusese sărutată de alt bărbat.

Talis a continuat să alerge pe scări, făcând un salt şi lovind cu piciorul tapiseria care era atârnată deasupra scării, şi a ieşit pe uşă afară.

Surorile lui Edith, Dorothy şi Joanna, rămăseseră cu gura căscată de uimire, la felul cum Edith privea după Talis. Ea se considera superioară faţă de orice bărbat. După părerea ei, motivul pentru care ajunsese la douăzeci şi nouă de ani şi nu se măritase, era că nu găsise un bărbat pe gustul său. Dar acum, după privirea ce-l urmărea pe Talis, cu siguranţă îl plăcea!

Când Joanna a chicotit, Edith s-a înălţat dreaptă şi a început să urce scările, încercând cât putea mai bine să-şi recapete demnitatea. Dar sus, la capătul

scărilor, nu s-a putut stăpâni să nu privească pe fereastră la creatura strălucitoare care alerga prin curte. Întorcându-se, a încercat să-şi păstreze faţa severă.

— Veniţi, avem treabă!

— Da, Edith, a spus Joanna, şi în spatele ei şi i-a sărutat în glumă mâna, apoi a început să imite mersul rigid al surorii ei.

— Bineînţeles că se poate căsători cu fiica ta, i-a spus Alida soţului ei.

I-a trebuit toată puterea de stăpânire ca să rămână calmă. Nu trebuia să-l lase pe soţul ei să vadă că simţea în gât bătăile inimii, şi că respiraţia ei devenea accelerată şi aspră.

— Fiul meu, a spus John serios, cu sprâncenele ridicate, accentuând faptul că Talis era al lui.

Alida ştia că trebuie să procedeze cu prudenţă, dar mai ştia că nu putea fi laşă. Acum era momentul să gândească rapid. Ea nu conta, dar viitorul copiilor ei depindea de ce va face ea în minutele următoare. Primul său impuls fusese să râdă de bărbatul ei. Ce prost bătrân, să creadă că acest băiat oacheş putea să treacă drept fiul lui. El era un bărbat subţire, ca şi ea, şi avuseseră împreună unsprezece copii, subţiri şi blonzi. Cine ar putea crede, că între aceşti copii blonzi, făcuseră un copil cu pielea măslinie, gigantul cu părul şi ochii negri.

Alida a încercat să gândească cu cea mai mare rapiditate posibilă. Existau multe motive pentru care se putea opune căsătoriei. Era sigur că o căsătorie îi va permite lui John să lase totul acestui băiat care nu era al lui, şi nu putea să admită să-şi vadă propriii copii dezmoşteniţi.

Mai era ceva, ce ştia numai ea; nu mai avea de trăit decât cel mult doi ani. Câteva luni mai devreme,

începuse să scuipe sânge, câteva urme slabe, dar fusese destul ca să se alarmeze. Nu lăsase pe niciuna din servitoare să vadă, dar se dusese la o bătrână. Aceasta, după ce o privise în ochi, a privit într-un castron plin cu apă cu pete de grăsime, şi îi vorbise despre viitor, l-a prezis Alidei că va muri în cel mult doi ani, şi-i mai spusese, că cineva care nu era din sângele ei va lua tot. Ce aparţinea copiilor ei. Dar, bătrâna îi explicase că tot ceea ce-i prezisese erau doar supoziţii. Ce se întâmplă în realitate, se putea baza pe faptele oamenilor, care ar putea schimba viitorul. Cu alte cuvinte, dacă Alida nu ar face nimic, la moartea ei totul va reveni unui băiat care nu era din sângele ei.

Pe baza acestei informaţii, Alida se gândea să schimbe, viitorul. Nu va admite ca toată agoniseala familiei ei, şi ce clădise bărbatul ei, să revină unui băiat care nu era rudă cu ei.

— Uite ce este, bărbate, a spus ea dulce, noi doi cunoaştem adevărul şi trebuie să privim la fapte. Băiatul îi seamănă lui Gilbert Rasher. Pune-l printre băieţii acestui om îngrozitor şi nu-l vei putea deosebi.

— Atunci este bine să se însoare cu fiica mea, a spus John, şi în glasul său se simţi supărarea. Nu te gândeşti că te pot izgoni din casă, şi că pot s-o facă?

Alida ştia că nu trebuie să-şi trădeze teama.

— Bineînţeles că poţi, dar nu vezi că şi eu doresc acelaşi lucru? Şi eu vreau ca băiatul să se însoare cu fiica noastră. Este viguros. Sunt sigură că-i va dărui fetei băieţi voinici, sănătoşi.

Era aproape să se înece la aceste cuvinte, dar se prefăcea la fel de preocupată ca şi el, de naşterea băieţilor. Ea îi născuse doi băieţi inteligenţi şi buni. Pentru ea nu era defect că nu puteau ridica în spinare o greutate cât o jumătate de clădire.

— Pe mine mă îngrijorează Gilbert Rasher, a spus

ea tare, încercând să vorbească destul de tare ca să se facă auzită, şi să depăşească tonul lui care-i spărgea timpanul.

— Nu ţi-e teamă că omul va veni să-şi ceară fiul? Nu i s-a plătit pentru el, aminteşte-ţi. După… incendiu, ai refuzat să-i dai ce-i promiseseşi.

— Voia una dintre fete de nevastă, şi o bucată de pământ… a fost nevoită să se oprească, amintindu-şi că John îi promisese acelui, personaj odios Peniman Manor, averea ei.

Îl vede acum pe John că o ascultă, şi a continuat repede:

— Dacă Rasher ar veni să-ţi ceară băiatul căsătorit cu fata ta, ţi-ar putea cauza supărări. Ar putea să-ţi ceară zestre mare pentru fată. Ar putea să se adreseze reginei, spunând că ai declarat că este fiul tău, şi este uşor de văzut că nu este.

La aceste cuvinte, John şi-a încleştat mâinile pe braţul scaunului. Îl enerva insinuarea că el n-ar fi fost în stare să facă un copil ca Talis. Era doar vina ei, şi nu a lui, bineînţeles. Era din vina ei că nu avusese ce-şi dorise. Dacă s-ar fi căsătorit cu o femeie mai puternică, mai robustă, poate i-ar fi dăruit fiul de care avea nevoie. Se prefăcea că uită că mama lui Talis fusese mică.

Alida a venit lângă el, a îngenuncheat lângă scaunul lui şi şi-a pus mâna peste a lui. Nu mai era frumoasă cum fusese, dar avea încă un mod drăgălaş de a i se adresa, şi ştia cum să privească un bărbat, sugerându-i că ar fi cel mai viteaz, mai puternic, de pe pământ.

— Trebuie să te asiguri că este prudent, înainte de a-l căsători cu fiica ta. Trebuie să ai ceva scris, un document întocmit sub jurământ. Trebuie să-i plăteşti lui Rasher pentru băiat, cu intenţia de a îndrepta ce se

întâmplase cu ani în urmă. Ştii că Rasher şi-a pierdut doi din băieţii lui în accident?

De ani de zile, ea păstrase legătura cu Gilbert Rasher şi cu droaia lui de băieţi murdari şi vulgari. Aveau accese de furie, trupuri puternice, se băteau şi se certau cu toată lumea, spre admiraţia tatălui lor. Dar după ce oamenii se săturaseră de ei, îi uciseseră. Când primul fusese găsit cu beregata tăiată, Gilbert ceruse să se facă unele cercetări. Oricine ar fi putut fi bănuit că ar fi avut un simplu motiv să-l urască, trebuia să se înfăţişeze înaintea lui.

Se spunea, că râsul reginei răsunase peste zidurile palatului, când i s-a spus că o sută doisprezece oameni fuseseră aduşi în faţa lui Gilbert Rasher, având toţi motiv să-l vadă mort pe fiul său. Aceştia erau exact oamenii care nu putuseră să fugă când se aflase despre crimă. Gilbert a fost furios, când mai târziu, regina dăduse ordin să nu fie nimeni spânzurat (Gilbert decretase, că şaptesprezece bărbaţi şi trei femei, să fie spânzuraţi). Regina a spus că orice om care avea un număr aşa de mare de duşmani nu fusese ucis, ci executat pe drept. Alida nu i-a vorbit bărbatului ei despre zvonurile că, atunci când era beat, Gilbert îl învinuia pe John Hadley pentru toate necazurile lui.

El spunea că ghinionul lui începuse în noaptea când se născuseră şi pieriseră în foc copiii. După părerea lui, dacă John i-ar fi plătit tot ce-i datora, fără să spună despre ce era vorba, ar fi putut deveni un om bogat. Recoltele lui nu erau bune, din cauză că-şi punea muncitorii să-i plătească, înfometându-i, şi nu fiindcă nu-i plătise John Hadley.

Nu, nu voia să-i spună toate astea bărbatului ei. Dacă era orbit de obsesia lui de a avea un băiat, încât nu mai ştia de nimic, atunci aşa să fie.

— Dacă se va căsători cu fiica mea, atunci va fi

legat de mine.

Adevărul era că îi plăcea băiatul, fără să se mai gândească la bani sau la moştenire. În scurtul interval de când erau acolo, se schimbaseră deja multe în casă.

În ultimele două săptămâni, Talis reuşise să-i facă pe John şi pe cei doi fii ai săi să râdă. John ştia foarte bine ce făcea băiatul când se lăsa învins în întâlnirile lui cu Philip. Era pentru a-i da acestui băiat bolnav de plămâni, posibilitatea să se odihnească. Sau când recunoştea că nu era capabil să înveţe la fel de bine ca James. Deşi ştia totul, John se simţea mai bine văzând că Talis ţinea atât de mult la ceilalţi. Poate că James avea un cap bun. Îi ceruse băiatului să controleze socotelile, lucru care-l plictisea întotdeauna şi James găsise multe greşeli.

— Talis este un băiat bun, a spus John simţindu-se bine chiar şi doar pronunţându-i numele.

— Desigur, este cel mai bun. Toţi copiii tăi sunt buni… au un tată bun.

Alida şi-a ţinut respiraţia o clipă, întrebându-se dacă o crede.

— Da, sunt buni, în felul lor, toţi sunt buni.

La acest răspuns, Alida era gata să izbucnească în plâns. În sfârşit, se gândea ea, toată munca ei dădea roade. De ani de zile, a făcut tot ce putea pentru a-i arăta bărbatului ei că băieţii lui erau inteligenţi şi meritau din partea lui atenţie. Dar acum, tocmai când reuşise să-l facă să creadă asta, venise acest băiat să ia de la ei tot ce făurise ea. Băiatul acesta, cu frumuseţea lui strălucitoare, cu ochii scăpărători, cu râsul natural, îi eclipsa băieţii. În curând, toate eforturile ei vor fi anulate de el. În curând, le va lua totul fiilor ei…

Nu i-ar fi trecut prin minte Alidei, şi nici nu ar fi crezut dacă i s-ar fi spus, că Talis, cu râsul şi caracterul

lui, reuşise în două săptămâni mai mult decât făcuse ea în douăzeci de ani. Alida încercase întotdeauna să facă din copiii ei ceea ce dorea John să fie. Talis îi arătase lui John cum erau ei cu adevărat, şi că talentele lor puteau fi utile.

— Acum, a spus ea serios, trebuie să te gândeşti la viitor. Vrei băiatul, şi îl vreau şi eu. Este inteligent şi puternic. Va conduce bine domeniile când nu vom mai fi noi... domeniile lui Gilbert Rasher, s-a gândit ea.

Nu-l mai văzuse pe băiat din ziua în care venise şi o dusese în dormitorul ei, dar Edith i-a spus că este înfumurat şi prea sigur pe el, dar... Aici, Edith lăsase capul în jos şi roşise. Chiar şi indiferentă, Edith fusese cucerită de el.

Ceea ce o sâcâia pe Alida era că băiatul, fiind agreat de toată lumea, totul va fi mai greu. Nu-i dorea răul, doar voia să fie scos din familie. Din câte ştia despre Gilbert Rasher, avea nevoie de un băiat ca Talis, un băiat cu bun-simţ pe lângă el, care ar fi pus ordine în averea lui, ameninţată de faliment. Înlăturarea băiatului ar fi fost de folos tuturor.

— Crezi că ar trebui să-şi piardă atâta timp cu Callasandra? l-a întrebat Alida.

John a privit-o mirat, neştiind despre ce vorbea.

— Fiica ta, cea cu care vrea să se căsătorească...

John continua s-o privească mirat, căci era clar că nu avea idee de ce vorbeşte despre fată.

— Ieri, Edith mi-a spus că a fost sfidată cu obrăznicie de ea. Chiar vreau să-ţi vorbesc despre asta. Am dat-o în grija lui Edith, fiindcă are o educaţie necorespunzătoare. Nu ştie nici să coasă nici să facă muzică.

Alida însă nu s-a obosit să-i mai spună soţului ei despre cunoştinţele pe care le avea Callie în latină, greacă şi matematică. Nu voia să ascundă asta, dar

era convinsă că pe bărbatul ei nu-l interesa.

— Se pare că acum două nopţi, Callasandra a ieşit din casă şi a lipsit toată noaptea. Nu s-a întors decât dimineaţa, fără corset şi fără bonetă. Mai târziu, unul din grădinari le-a găsit pe câmp, lângă vechiul castel… A ridicat din sprâncene, ca să-i arate soţului ei ce gândea despre comportamentul fetei.

Asta nu i-a plăcut lui John.

— Nu-ţi supraveghezi fetele, doamnă? Vrei să faci din ele curve?

— Nu am avut-o în grijă în anii care au trecut, a spus Alida supărată, arătându-se jignită şi tristă ca şi când ar fi fost lipsită de fata ei atâta timp.

Lăsa să se înţeleagă, că dacă ar fi avut grija ei, ar fi făcut din ea virtutea personificată.

Când John a privit-o ridicându-şi o sprânceană, ea nu a înţeles ce gândeşte. Adevărul era că John îşi găsea fetele plicticoase, ţepene, cu felul lor pios de a fi şi cu maniere perfecte. Singură Joanna, care era cochetă, îi atrăgea atenţia în rarele ocazii când îl provoca.

— Corsetul şi boneta îi aparţineau Callasandrei, şi din noaptea aceea nu se mai dezlipise de Talis.

John s-a uitat la ea clipind din ochi. De două zile, Talis nu se despărţise de el. Făcuseră exerciţii în curte şi Talis fusese excepţional, rapid şi tare. De două ori îi trântise pe Hugh la pământ, încât acesta spusese că este prea bătrân pentru sport.

După-amiază, umblaseră prin grădini, ca John să-i arate totul, şi să-i vorbească despre planurile sale. De când îl găsise pe Talis, John se comporta ca şi când ar fi putut să moară a doua zi şi dorea ca fiul său să ştie totul.

— Greşeşti, nu a fost nicio fată lângă fiul meu…

I-a trebuit un timp Alidei să nu-l ironizeze cu ce-i

stătea pe buze. Chiar dacă un balaur scoţând foc pe nări s-ar apropia de băiatul de care John spunea că este al lui, având ochi doar pentru el, tot nu l-ar fi observat.

Poate doar, în cazul când balaurul l-ar fi ameninţat pe Talis, atunci, John precis s-ar fi aşezat între el şi fiul său iubit. Aşa că i-a zâmbit.

— Tu eşti preocupat de lucruri importante şi nu observi fata palidă de lângă el, dar ea este acolo. În ultimele zile, a fost în permanenţă lângă el… Trebuie s-o goneşti.

— Ce importanţă are? Dacă băiatul o vrea, ce mă priveşte pe mine? Dacă este fericit ca fata să-l admire, nu este problema mea, a continuat John, nevrând să-şi critice fiul.

Strângând pumnii, Alida a încercat să-şi stăpânească furia. Cu câteva clipe mai devreme, bărbatul ei venise preocupat şi trist, ros de gelozie, speriat că ar putea pierde acest fiu scump, dacă băiatul se căsătoreşte. Încercase el să-şi ascundă suferinţa, dar era uşor de ghicit că ar fi dorit ca nevasta sa să-i dea un motiv care să nu-i permită lui Talis căsătoria. Nu putea avea un alt motiv pentru a veni la ea. Dacă dorea ca Talis să se căsătorească, i-ar fi spus da, fără să se mai gândească, fără să-şi mai consulte nevasta.

Dar acum, după ce Alida îşi făcuse datoria de nevastă şi se prefăcuse rea, John o condamna, refuzând să despartă copiii. Contactul lor zilnic îi va face să plângă după nouă luni.

— Nu este decent, a spus Alida încet, ştiind că argumentul nu era convingător pentru John. Era sigură că, dacă băiatul ar fi dorit o şleahtă de curve, John i-ar fi permis să le aibă.

Obosit de vorbărie, John s-a ridicat să plece din

cameră. Îi împărtăşise nevestei lui problemele şi realizase ce dorea.

— Voi vorbi cu Rasher. Asta trebuie s-o fac. În sinea lui însă s-ar fi lăsat ars cu fierul roşu decât să se ducă să-i cerşească acestui om.

— Pot să mă duc eu în locul tău? s-a oferit Alida dintr-un impuls.

John a privit-o.

— Pot să mă duc să vorbesc în numele tău. Am auzit că în ultimii ani, Gilbert Rasher nu a vorbit prea frumos despre tine.

La această afirmaţie, John a râs, semn că ştia mai multe decât bănuia ea. Încurajată, i-a zâmbit.

— Poate că delicateţea unei femei va obţine mai mult de la el. Am auzit, că momentan este văduv, şi noi avem câteva fete nemăritate.

Zâmbetul lui John s-a accentuat.

— Cu cât îmbătrâneşte, lui Rasher îi plac femeile mai tinere. Deşi, lui i-ar trebui una ca Edith.

La gluma asta, cu gândul la rigida Edith în compania unui beţiv grosolan ca Gilbert Rasher, au izbucnit amândoi în râs.

Era prima dată, după ani de zile, că împărtăşeau intimitatea în care trăiseră la începutul căsătoriei, înainte ca John să fie obsedat de ideea că i-ar putea face un fiu.

— Da, a spus el cu mâna pe uşă, poate că te-ai putea tocmi cu el... în vocea sa, s-a simţit recunoştinţă.

Când a deschis uşa, brusc s-a întors la ea, şi a sărutat-o dulce pe buze. Un sărut prietenesc, pentru anii petrecuţi împreună, un sărut promiţător pentru mai târziu.

— Voi face cum este mai bine, a spus ea, şi după plecarea lui s-a rezemat de uşă închizând ochii.

O clipă, Alida a rămas rezemată de uşă. Se gândea că toată vina o purta ea. Ea provocase totul. Dacă în noaptea aceea, cu ani în urmă, nu ar fi cerut s-o ducă în camera în care biata femeie trăgea să moară, dacă nu s-ar fi amestecat acest băiat pe care John îl iubea atât de mult, nu s-ar fi născut.

Depărtându-se de uşă, Alida ştia că era prea târziu să mai regrete. Tot ce putea face acum era să încerce să-şi îndrepte greşeala...

În primul rând, nu putea îngădui ca acest băiat carismatic, tânărul Talis, să mai stea la castel. Faptul că se considera fiul lui John, sau ca ginerele lui, nu avea importanţă. Dacă Talis rămânea alături de John, acesta îi va da totul: pământul, dragostea şi atenţia lui. Toţi copiii pe care îi avea cu John nu vor primi nimic. John îşi va ignora fetele mai mult decât până acum; nu se vor mai mărita niciodată. Cât de curând îşi va izgoni fiii, nevrând să-i mai vadă.

Nu. Alida trebuia să scape de Talis. Dar cum? Ştia foarte bine, că dacă Talis va continua să o ceară pe Callie, John îşi va depăşi gelozia şi le va îngădui să se căsătorească.

Alida s-a hotărât. Soluţia era să-l determine pe Talis să n-o mai ceară. Trebuia ca aceşti copii să nu mai dorească să se căsătorească. Ce ştiau ei despre dragoste şi căsătorie?

Erau copii şi nu mai întâlniseră oameni care să merite afecţiunea lor. Trebuia să-i despartă, atât fizic cât şi psihic. Dacă i-ar putea face să se îndoiască de dragostea lor, nu vor mai dori să se căsătorească. În mintea ei, făcea un plan. Dacă totul va decurge conform planului ei, la sfârşit, singura persoană care va suferi, va fi John. La gândul acesta, inima ei a tresărit. Dorea să-l facă să sufere.

Cât despre ceilalţi, în primul rând fiica ei, va

suferi, dar mai târziu se va împăca cu ea. Îi va găsi cel mai bun bărbat care s-o iubească şi să-i poarte de grijă. Talis va pleca la curtea regală, va intra sub protecţia reginei şi se va însura cu o nobilă frumoasă. Băieţii vor moşteni ceea ce li se cuvine. Dacă John nu va mai economisi toţi banii pentru Talis, Alida îl va convinge să-şi înzestreze fetele pentru a se putea mărita.

Da, s-a gândit Alida zâmbind. Va putea să moară liniştită, ştiind că a anulat gestul oribil pe care îl făcuse cu an în urmă. Ştiindu-şi moartea aproape, dorea să se pocăiască. Când o va întâlni pe mama lui Talis în cer, voia să-i poată spune, că avusese grijă de copilul ei. Deschizând uşa, Alida a chemat servitoarea care tocmai trecea.

— Unde este Penella?

Fata era tânără şi nou venită, aşa că a întrebat nedumerită:

— Penella?

O femeie care trăgea cu ochiul de după colţ i-a spus:

— În bucătărie… aţi trimis-o acolo de câţiva ani, doamnă.

— Trimite-o la mine imediat.

Ştiindu-şi moartea aproape, Alida voia să îndrepte tot răul pe care îl făcuse în timpul vieţii. Penella fusese o servitoare bună, loială, dar o trădase o singură dată şi Alida nu o iertase. Acum însă, poate că fata învăţase lecţia, şi în plus, Alida avea nevoie de cineva în care să aibă încredere.

— Pot avea încredere în tine? a întrebat-o Alida cu glasul rece, privind-o cum stătea aproape de foc.

În ultimii ani, Penella fusese la bucătărie şi îmbătrânise mult. Alida nu ar fi recunoscut-o. Era palidă, părul cărunt, mâini aspre, riduri adânci pe faţă

şi umerii căzuţi.

Cum o privea în ochi, Alida a văzut că nu mai era mândră, dimpotrivă, parcă mereu cerşea. Fusese greu pedepsită pentru greşeala comisă cu atâta timp în urmă că îl prevenise pe ţăranul acela, că era în pericol să ardă. Nu a trecut zi din viaţa ei, în care să nu regrete ceea ce făcuse.

— Puteţi avea încredere în mine, până la moartea mea, a spus Penellâ cu emoţie în glas şi fiecare cuvânt pe care îl spunea era sincer. Acum, i-ar omorî cu mâna ei pe ţăranii aceia, în schimbul unui pat confortabil şi căldură.

— Stai jos, poţi să mănânci cât vrei.

Penella avea în faţa ei, pe masa din faţa focului, mâncare şi îi tremurau mâinile când a vrut să ia.

— Vreau să-mi spui tot ce ai auzit despre femeia bătrână care fusese aici în noaptea aceea. Mi-a vorbit despre acest Talis şi despre fata mea. Vreau să-mi spui cuvânt cu cuvânt, tot ce-ţi aminteşti.

Penella s-a gândit să protesteze, amintindu-i că ea îi poruncise să le lase singure, dar pe faţa Alidei a văzut că nu era timp de scuze. Totdeauna trăsese cu urechea la conversaţiile stăpânei.

Nu era uşor să-şi reamintească totul, dar cu fiecare îmbucătură de mâncare bună, adevărată, nu resturi de la bucătărie, ştia că dacă mai voia, trebuia să-şi amintească.

— A spus că sunt ca două jumătăţi alte unui întreg. Dacă ceva îl doare pe unul, suferă şi celălalt. Fiecare doreşte ce este mai bun pentru celălalt, se sacrifică pentru binele lui. Nu pot fi despărţiţi; despărţirea i-ar distruge. Sunt foarte geloşi, mai ales băiatul. Nu poate suporta ca fata să fie atentă la altceva decât la el. Fata îl divinizează, minte şi ar fura pentru el, poate chiar ar omorî. Dar el are simţul

onoarei şi nu ar face niciodată o faptă nebunească.

Gândindu-se la onoare, Penella îşi spunea, că dacă cineva şi-ar petrece câţiva ani în bucătăria lui John Hadley, nu ar mai avea-o. Onoarea, mai precis cinstea, o îndemnase să-l prevină pe ţăran în noaptea aceea, dar şi gândul la uciderea celor doi bebeluşi, care era tot o nedreptate. Era uimitor cum se uită onoarea când burta este goală. Acum, ar da şi ea foc, dacă asta ar asigura-o că nu va mai flămânzi.

— Bine, a spus Alida, şi i-a mai turnat vin. Uitase după atâţia ani, ce memorie bună avea Penella. Am nevoie de ajutorul tău. Vreau discreţie totală din partea ta, dar vreau să fiu sigură că pot avea încredere că-mi vei fi credincioasă, doar mie.

O clipă, Penella a privit în sus, neglijând mâncarea. Ochii ei sclipeau.

— Voi face orice doreşti… cuvintele curgeau din gura ei cu sinceritate.

— Vreau să scap de băiat… a spus Alida.

Punând jos farfuria cu mâncare, Penella a răspuns:

— Am să-l ucid.

— Nu… a ţipat Alida. Vreau să-l trimit înapoi la adevăratul lui tată. Nu vreau să mai fie legat de casa asta. Şi am un secret ce trebuie ascuns. Eu sunt pe moarte… mai am cel mult doi ani de trăit.

Penella a privit-o pe deasupra farfuriei şi atunci a înţeles Alida ce pierduse. Pe tipuri, doar din iubire, Penella ar fi făcut totul pentru stăpâna ei. Acum, singura ei iubire era simţul de autoconservare. Dar nu era timpul pentru sentimentalisme. Alida trebuia să-şi salveze familia, şi ca şi Penella, ar fi făcut orice ca să-şi atingă scopul.

Capitolul 28

— Da, da, Edith, a spus Alida enervată, ştiu că fata este docilă şi nu pune probleme. Ştiu că faci tot ce poţi mai bine cu ea, şi sunt mulţumită de tine, dar doream să ştiu ce gândeşti tu despre ea, ca persoană.

Edith a privit-o ciudat, neştiind despre ce vorbea mama sa. Îi plăcea să-i raporteze mamei ei, îi plăcea să umble cu intrigi.

— Umblă după acest băiat, adică după fratele nostru, a spus ea plecându-şi capul şi roşind.

— Oh, Edith, eşti o fată cum şi-ar dori orice mamă.

La aceste cuvinte, Edith şi-a ridicat capul. Nu era sigură să mai fi primit un astfel de compliment din partea mamei sale. Cel puţin, nu unul ca acesta. Dacă ţinea socoteli şi conducea perfect servitoarele fără să greşească, nu se aştepta de la mama ei decât la un „bine”, şi atât. Era în orice caz, mai mult decât din partea tatălui său, de care nu era sigură că ştie de existenţa ei.

„Mulţumesc” a fost tot ce a putut spune Edith la această laudă care o dezgustase.

— Tatăl tău a adus în mijlocul vostru o fată pe care ai luat-o sub aripa ta, şi te-ai purtat cât se poate de bine. Te porţi ca şi când ar fi egală cu tine.

La această afirmaţie, Edith nu mai putea răspunde, căci ea considera că fata era egală cu ea.

— Dovada că eşti atât de bună, este faptul că nu vezi diferenţele. Nu te plictiseşte că vorbeşte ca un fermier? Nu a învăţat nimic important în viaţa ei, doar dacă socoteşti că numărând boabele de mazăre faci ceva important. Poate că ar fi mai bună să spele podelele, căci nu-şi poate folosi mâinile să cânte la

lăută. Ai mai văzut astfel de mâini? Sunt late ca lamele plugului. Dar picioarele? Crezi că a mai purtat vreodată pantofi până acum?

Alida zâmbi la fata ei care făcuse ochii mari.

— Priveşte-te pe tine! Cred că nu ai mai văzut aşa ceva. Tu eşti o fată bună, Edith, cea mai bună… Mergând spre fereastră, Alida a continuat: Edith, draga mea, fiica mea dragă, pot să am încredere în tine?

— Da… a spus ea cu vocea schimbată.

Nu o mai văzuse niciodată pe mama ei aşa, atât de deschisă, de bună, de binevoitoare şi a simţit că i se umplu ochii de lacrimi, gândindu-se că uneori credea că mamei ei nu-i păsa de ea, că s-ar fi putut nici să n-o placă.

— Da, da… poţi avea încredere în mine.

— Băiatul acesta, acest Talis… crezi că este frumos?

— Este fratele meu, nu mă pot gândi la fratele meu dacă este sau nu frumos. Datoria mea este…

— Da, da, bineînţeles, a spus Alida indiferentă, sesizând lipsa de temperament a fetei sale.

S-a aşezat pe un scaun în faţa ei şi i-a luat mâinile.

— În noaptea când s-a născut, eram în durerile facerii. Nu poţi şti ce înseamnă să naşti… în timpul durerilor, femeia devine uneori inconştientă de ce se petrece în jurul ei… Edith, nu-şi putea imagina ce ar fi putut urma. În noaptea când s-a născut băiatul, eram închisă în cameră cu o altă femeie, o femeie negricioasă, cu pielea închisă la culoare, ca şi părul şi ochii… ochi ca şi cei ai băiatului…

Alida s-a uitat atent la ochii fetei. Lui Edith, i-a trebuit mult timp ca să înţeleagă ce-i spunea mamei ei.

— Crezi că au fost schimbaţi copiii?

Auzind, Alida şi-a astupat gura cu mâna, şi a

privit în jur ca şi când ar fi putut fi auzită de cineva.

— Nu trebuie s-o spui tare. Dar este ceva ce m-a preocupat în toţi aceşti ani. Eram prea chinuită de dureri ca să văd ce copil născusem. Copilul acelei femei se născuse în acelaşi moment cu copilul meu. Totul era atât de confuz…

— Dar, asta înseamnă că… a şoptit Edith.

Alida s-a aplecat spre fiica ei şi a şoptit şi ea:

— Da, asta ar însemna că Talis nu este fratele tău şi ar însemna că sora voastră este Callasandra. Arată puţin ca şi când ar fi una din fiicele mele… nu-i aşa?

— Dorothy a spus aşa ceva, dar eu…

Edith s-a gândit că era mai bine să nu-i spună mamei sale cum îşi bătuse joc de sora ei, care spusese o prostie aşa de mare.

— Ah, Edith, ce voi face? Vezi că tatăl tău adoră acest băiat. Cum i-aş putea spune că există posibilitatea ca Talis să nu fie fiul său, şi că mai are încă o fiică, care este mai nereuşită decât celelalte? Şi nu am pe nimeni pe pământ în care să am încredere, să-i încredinţez acest secret, a spus Alida ascunzându-şi faţa în palme.

— Poţi avea încredere în mine, mamă, a spus Edith încet, simţindu-se mai privilegiată decât oricând în viaţa ei.

— Pot, Edith? Adevărat, pot să am încredere în tine? Înainte ca fiica ei să poată răspunde, Alida a adăugat: Nădăjduiesc să pot. Am aflat despre un bărbat văduv, care îşi caută o nevastă. Are treizeci de ani şi are doi fii adorabili care au nevoie de o mamă. Am mai auzit că nevasta lui fusese o femeie murdară ca un porc, aşa că omul ar fi recunoscător unei soţii care i-ar ţinea casa curat şi i-ar creşte copiii.

Edith i-a strâns mâna încât a durut-o.

— Voi face orice pentru tine, mamă. Tot ce doreşti.

— Ce fiică bună eşti! Acum putem să punem la punct anumite lucruri? Cred că ar trebui să i se dea lecţii acestui băiat, Talis. Lecţii de dans şi maniere, să cânte la lăută, cum să fie politicos cu o doamnă… cam aşa ceva. Crezi că Joanna şi Dorothy ar fi dispuse să-i dea aceste lecţii?

Edith a trebuit să se stăpânească să nu izbucnească în râs. Surorile ei şi-ar fi vândut sufletul ca să-l poată măcar atinge pe frumosul Talis. Se întreba dacă inima Joannei ar rezista când acesta ar urca-o pe cal.

— Ăăă… cred că le pot convinge. Deşi sunt foarte ocupate.

Nu voia să pară prea grăbită, ca nu cumva mama ei să gândească despre fetele ei că nu fac nimic.

— Da, sunt sigură că o vor face, a spus Alida, ştiind că nu exista niciun centimetru de pânză în ţinut care să nu fi fost brodat de fiicele ei ocupate. Apoi, a continuat cu nevinovăţie: Edith, crezi că este bine să i se permită Callisandrei să stea atât de mult timp lângă băiat? Nu crezi că i-ai putea da destule sarcini, ca să fie ocupată? Poate că ar putea să-şi facă o grădină pe undeva, că doar asta ştie. Părintele Keris are nevoie de un ajutor care să se ocupe de ierburile de leac…

Auzind aceasta, Edith şi-a ţinut respiraţia. Grădina medicinală era plină de ierburi otrăvitoare: beladonă, cucută, degeţică, plante care se foloseau ca somnifere sau calmante, şi dacă nu erau bine utilizate, erau ucigătoare. Se aflau într-o grădină separată, ca să nu poată fi confundate cu ierburile comestibile pentru bucătărie. Grădina otrăvitoare, cum era denumită, se afla în vârful unei coline, la distanţă de casă, un loc unde nu intra nimeni. În mintea ordonată a lui Edith,

au luat naştere brusc mii de întrebări: din moment ce Callie era sora noastră, de ce să fie trimisă la grădina otrăvurilor? Acolo este pustiu, i s-ar putea întâmpla ceva îngrozitor, asta nu era o treabă care s-o facă o doamnă. Şi dacă Talis era considerat de oameni ca fratele nostru, cum vor fi privite surorile mele chicotind la atingerea lui, cum ştiu că o vor face? Şi dacă…

Gândurile i-au fost întrerupte de vocea severă a mamei sale.

— Edith, eu nu te consider un copil, ci o persoană adultă, cum şi eşti, şi îţi încredinţez acest mare secret. Ca să-mi confirmi încrederea, te rog să-l păstrezi şi să faci cum îţi dictează judecata. Nu ţi-aş cere niciodată să faci ceva ce este împotriva moralei tale. Dar orice ai face, să nu dezvălui tatei sau surorilor tale îndoiala asupra paternităţii băiatului. Ai înţeles?

Fiindcă Edith ezita, Alida a adăugat zâmbind.

— Numele bărbatului văduv este Alan. Este mai înalt decât tatăl tău şi foarte frumos. Nu va mai sta mult fără nevastă. Eu va trebui să merg acasă la Gilbert Rasher. Poate mă voi opri în drum să-i spun ce fiică bună, credincioasă, harnică şi ascultătoare eşti tu. Cât eşti de necesară şi cât mă ajuţi când am mai multă nevoie de tine. Eşti o persoană de cea mai mare încredere, a accentuat, mângâind-o pe obraz. Îi voi spune cât eşti de frumoasă. Când voi termina ce am de spus, voi avea semnătura lui pe contractul de căsătorie. Sunt sigură… a râs discret. Gândeşte-te Edith, la anul pe vremea asta, ai. Putea fi însărcinată cu propriul tău copil. Ai vrea?

Cuvintele mamei ei îi tăiaseră respiraţia şi mâinile începură să-i tremure la gândul că ar avea o casă a ei! Bărbatul ei şi chiar copilul.

— Voi păstra secretul. Voi avea grijă de lecţiile băiatului şi chiar… nu putea pronunţat numele fetei,

căci şi-ar aminti că fata era probabil sora ei. Voi avea grijă să se ocupe de grădina otrăvită.

Sărutând-o pe obraz, Alida i-a răspuns:

— Sunt bucuroasă că eşti de acord. Acum poţi pleca… a spus ea deodată.

Terminase cu Edith, obţinuse ce voia de la ea; supunere oarbă.

Mai târziu, când a rămas singură cu Penella care de patru zile mânca zdravăn, i-a spus acesteia:

— Adu-mi aminte să caut un bărbat pentru Edith… deşi va fi greu să-i găsesc, este uscată ca un măr după doi ani.

Cu gura plină şi fără să poată vorbi, Penella n-a spus decât, mmm… hm…

Capitolul 29

— Eşti într-adevăr frumos, i-a spus Alida lui Talis privind în sus la el.

Se îmbrăcase cât se putea de bine în dimineaţa zilei, ştiind că va vedea băiatul în intimitate pentru prima dată de când venise la castelul Hadley. O clipă a simţit că este geloasă pe fata mică şi oacheşă care născuse un băiat frumos ca acesta, în timp ce fiii săi erau delicaţi şi plăpânzi. Şi cum putuse Gilbert Rasher să zămislească unul ca el? Privindu-l, părea că radiază raze de soare. Ar fi trebuit să ştie fără să i se spună, că acest băiat ar prefera să moară decât să trădeze ceva în care credea. Era ca o arătare dintr-o poveste veche, despre fapte mari şi despre oameni prea buni pentru lumea în care trăia.

A tremurat o clipă, amintindu-şi că toţi aceşti bărbaţi tineri şi frumoşi mureau de tineri.

— Nu te simţi bine… a spus Talis încet, dându-i braţul puternic şi conducând-o spre un scaune.

Când s-a aşezat, el a îngenuncheat şi a privit adânc în ochii ei. O privea cum nu o mai privise nimeni din familia ei. În clipa următoare, i-a pus un şal pe genunchi şi a aţâţat focul. Când s-a întors, ea a înţeles că era conştient de moartea ei apropiată. Din nou a fost cuprinsă de dorinţa ca acest băiat să fie al ei.

S-a străduit să se îndrepte, nu voia să inspire mijă. În câteva luni, va da socoteală Atotputernicului, şi va ispăşi.

Dar nu va putea pleca, ştiind că-şi lăsase viaţa copiilor în mâna cuiva care nu era din sângele ei.

Vino, fiule, stai lângă mine… lasă-mă să te privesc, a spus ea slab.

Imediat s-a aşezat la picioarele ei, şi ea i-a întors faţa spre lumină. Ce piele perfectă avea… dinţi perfecţi şi ochi negri mari, sinceri… Şi-a retras mâinile de la el.

— Ai cerut să te căsătoreşti cu Callasandra…

— Da. Este ceea ce doresc mai mult pe lume. Callie este… a ezitat, s-a înroşit, şi a privit în foc.

— Este foarte tânără, a spus Alida aspru.

— Nu este prea tânără, a spus el zâmbind. Părea convins că asta era ceea ce trebuia să aibă.

— Eşti fiul pe care mi l-am dorit, şi nu l-am avut niciodată, a spus ea blând.

Încruntându-se, Talis a început:

— Philip şi James sunt…

— Da, sunt buni şi blânzi, dar oricâţi copii ar avea o femeie, pierderea unuia îi lasă un gol în inimă. Ştii… atunci când am crezut că ai pierit în flăcări mi-a albit părul? Ştii că toţi eram nebuni din cauza pierderii? Tatăl tău nu şi-a revenit niciodată.

— Am auzit.

I-a mângâiat părul mătăsos, răsucindu-i buclele

pe degetele ei. Fusese un timp în viaţa ei când putea dărui multă dragoste. Dacă ar fi putut să nască un fiu ca el, de la început, viaţa ei ar fi fost alta.

— Şi acum vrei să mă părăseşti, când de-abia te-am găsit? Vrei să te căsătoreşti şi să mă părăseşti?

— Putem rămâne aici, dacă este dorinţa ta.

Alida i-a zâmbit.

— Dacă te căsătoreşti, nu vei mai avea timp de mine. Bărbaţii tineri nu se gândesc decât la nevasta tânără care îi aşteaptă acasă, în pat.

La aceste cuvinte, Talis a râs uşor, şi a privit din nou la foc. Putea să vadă că nu avea în minte decât să-şi atingă iubita, să o sărute şi, la acest gând, inima Alidei s-a împietrit. Odată, şi ea se gândea la aceleaşi lucruri, dar viaţa se întorsese împotriva ei. Sărutările nu durează… în schimb proprietăţile, da.

Au rămas tăcuţi un moment, singuri în cameră, Talis stând pe podea, iar Alida rezemându-se de spătarul scaunului. Singura lumină din cameră era focul, şi strălucirea lui îi înconjura.

— Ştii că sunt pe moarte?

— Da… a răspuns el fără s-o privească.

— De unde ştii?

— Uiţi că nu am crescut în palatul ăsta bogat? Am trăit la o fermă… acolo înveţi să vezi în ochii animalului când este bolnav.

— Doar trei oameni ştiu… tu, servitoarea mea, şi ghicitoarea la care am fost. Mi-a spus că mai am cel mult doi ani de viaţă…

Când a tăcut, Talis şi-a ridicat mâna şi a luat mâna ei mică în palma lui mare şi neagră.

— Mă vei ajuta… s-a rugat ea.

— Voi face tot ce voi putea.

— Am pierdut atâta timp din viaţa ta. Nu te-am ţinut în braţe când erai bebeluş, nu te-am văzut făcând

primii paşi… Nu mi-am putut petrece cu tine atâta timp cât mi-am petrecut cu ceilalţi copii ai mei. I-a strâns mâna lui Talis cu ambele ei mâini. Ah, Talis, îmi iubesc atât de mult copiii, încât sunt egoistă în dragostea mea. Nu suport nici ideea că fetele mele se vor mărita şi mă vor părăsi.

S-a oprit, să vadă dacă o crede. El a crezut-o, nu era obişnuit cu înşelăciunea. Talis era convins că oamenii spun adevărul.

— Eu… eu ştiu, a spus ea prefăcându-se îndurerată. Ştiu că iubeşti mult fata, dar vreau să-ţi cer o favoare. Lasă-mă să te cunosc. Lasă fraţii tăi şi surorile să te cunoască, înainte să te legi de altcineva. Înainte să ai propriii tăi copiii care îţi răpesc tot timpul. Dacă te căsătoreşti acum, şi ai copii, eu, soţul şi copiii mei, nu vom mai putea să te avem. Ştiu că-ţi cer foarte mult. Nu am dreptul… Nu am putut fi o mamă pentru tine. În noaptea în care te-ai născut, era să mor. Erai foarte mare, şi eu sunt o femeie cu pântecul îngust… a început să râdă, punându-şi mâna pe cap. Aproape că m-ai sfârtecat cu mărimea ta…

Fără s-o privească, Talis s-a încruntat, jenat de această conversaţie şi simţindu-se vinovat că venirea lui pe lume îi provocase atâta durere mamei lui.

— Nu mă plâng, dar mă simt datoare să-ţi explic, de ce nu ţi-am dat atenţie aşa cum ar fi trebuit, în noaptea în care te-ai născut. Eram aproape inconştientă din cauza durerii. Şi sângele! Am pierdut mult sânge în noaptea aceea. Aşa se explică faptul că nu am mai avut copii, după ce te-ai păscut tu. Din noaptea aceea, nu am mai putut avea copii… îi spusese totul cu vocea calmă, aproape şoptită.

Talis se simţea din ce în ce mai încurcat. Îi datora aşa de mult acestei femei. Aproape o omorâse, îi răpise posibilitatea de a mai avea copii şi o lipsise de

prezenţa ultimului ei copil.

— După ce trecusem prin atâtea ca să te nasc, când am auzit că ai pierit în foc, eram gata să-mi pierd mintea. Mult timp după naşterea ta, nu m-am simţit bine… i-a prins din nou mâna şi a privit la foc. Îţi spun toate astea, pentru că vreau să-ţi cer ceva. Vreau să-ţi cer să nu te căsătoreşti până când… până când voi muri…

— Dar… a început Talis, dar ea l-a întrerupt.

— Ştiu ce-ţi cer… Ştiu cum fierbe sângele tânăr. Am sperat că te vei putea stăpâni, dar poate că mă înşel.

— Pot să mă stăpânesc, a spus Talis gâtuit.

— Da, sigur că poţi. Nu am vrut să spun că nu ai putea. Talis, fiul meu drag, este doar pentru că tatăl tău şi cu mine vrem să te vedem…

Talis nu se putea gândi decât la Callie. S-o strângă în braţe, să fie lângă ea. În ultimele săptămâni, din ziua când îl întâlnise pe John Hadley, dorinţa de a o avea cu el devenise o obsesie. De fapt, descoperise că pentru el era mai importantă Callie decât a fi cavaler.

— Cum îţi vei întreţine nevasta? a întrebat Alida.

— Poftim?

— Cum te gândeşti să-ţi întreţii nevasta?

La această întrebare, inima lui Talis a slăbit. Avea de ales între două alternative: să se ducă să muncească la ferma lui Will, sau să se bazeze pe generozitatea tatălui său. Dacă tatăl nu-i va permite să se căsătorească, atunci va pleca la fermă cu Callie, văzând-o cum îşi petrece viaţa sugrumând puii. Alida i-a ridicat faţa spre ea.

— Dacă faci ceea ce îţi cer, îţi voi lăsa prin testament moşia Peniman.

Aşezat pe jos, şi clipind din ochi, a ascultat-o pe Alida descriindu-i moşia: o casă de piatră, construită cu

cincizeci de ani în urmă, grădini în care îşi petrecuse ea mulţi ani, cu tufe de iarbă şi o grădină, de trandafiri, l-a spus despre grajduri şi locuinţele pentru muncitori.

— Având cunoştinţele pe care le-ai căpătat la fermă, gândeşte-te ce ai putea face cu întinderile de pământ pe care le vei căpăta, odată cu casa… Vedea cum îi strălucesc ochii. Te-ai gândit la oamenii care te-au crescut? Nu mai sunt tineri şi le va fi greu să se mai ocupe de fermă, nu-i aşa? Moşia Peniman este destul de mare ca să poată locui şi ei cu voi şi să vă vadă copiii.

Talis a zâmbit, gândindu-se ce mult i-ar plăcea lui Meg să aibă o duzină de nepoţi şi să-i legene pe genunchi. Este capabilă să-i hrănească până crapă. Şi Will ar avea o grădina de zarzavaturi. Iar Callie ar putea avea o casă frumoasă, şi haine de asemenea. Nu va fi încărcată cu munca grea. Copiii lor vor avea cea mai aleasă educaţie, şi caii cei mai buni.

— Îţi cer aşa de mult, dacă te rog să aştepţi doi ani până să te însori, când recompensa este atât de mare?

— Nu, a răspuns el, nu-mi ceri prea mult…

Se gândea la momentul când îi va spune lui Callie toate astea. Vor putea să-şi planifice viitorul, ce fel de cai vor cumpăra şi, ştiind-o pe Callie, ea va vorbi numai de numele copiilor lor. Numai la gândul acesta, zâmbea.

— Nu trebuie să-i spui… Nu-i poţi spune Callasandrei, a continuat Alida, care părea că-i citeşte gândurile.

A privit-o scurt.

— Nu-i poţi spune. Dacă o vei face, va trebui să-i spui despre… sănătatea mea, şi ea nu trebuie să afle. Nu-mi este rudă. N-aş putea suporta să mă privească cu milă. Şi ar face-o, sunt sigură că are o inimă bună.

— Da… cea mai bună. Dar nu va spune. Eu…

— Talis, ascultă-mă, mă bazez pe tine aşa cum nu o fac cu nimeni Nici soţul meu nu ştie cât de bolnavă sunt… ca să-l convingă, a început să tuşească, şi ducând batista la gură, a ridicat-o cu urme de sânge pe care le-a arătat lui Talis.

Când a început din nou să vorbească, avea vocea slabă şi răguşită.

— Trebuie să mă asculţi. Acum eşti bărbat, şi trebuie să te comporţi ca un bărbat. Nu mai eşti un băiat care trebuie să spună tot ce ştie. Când eşti adult, poţi păstra secretele. Dacă te simţi destul de bărbat ca să te căsătoreşti, atunci trebuie să fii bărbat şi pentru a ocroti această fată cu care vrei să te însori. Eşti un astfel de bărbat?

— Da, a răspuns el.

— Atunci, trebuie să mă asculţi. Nu trebuie să spui nimănui nimic din ce ştii. Familia mea mă iubeşte foarte mult, aşa cum o iubeşti tu pe femeia care te-a crescut. Cum te-ai simţi tu, aflând de apropiata ei moarte.

Talis nici nu-şi putea imagina moartea lui Meg. Alida a continuat:

— Când voi muri, familia mea se va risipi. Nu vor şti să se descurce fără mine. Aşa că vreau să te rog să ai grijă un timp de ei. Pun sarcina pe capul tău… şi numai pe al tău. Nu poţi fi aşa de crud, să-i spui fetei pe care o iubeşti despre asta. Poţi?

Talis a dat din cap.

— Nu-i poţi spune că ai cerut-o de nevastă.

— Asta trebuie să i-o spun. Nu o cunoşti. Va crede că nu o iubesc.

— Că nu o iubeşti? a întrebat Alida, sclipindu-i ochii. Uiţi că şi eu am fost femeie, înainte de a fi soţie şi mamă? Te va cicăli. Se va bosumfla şi se va plânge,

îţi va spune că nu înseamnă nimic pentru tine. E chiar atât de rău? a chicotit ea.

— Nu, a spus Talis zâmbind, gândind că totul pare minunat. Uneori Callie este prea Sigură de el.

— Adevărul este că trebuie să-l conving pe soţul meu să îngăduie această căsătorie. Vezi, Talis, originea Callasandrei nu este ca a ta. Tatăl ei este o persoană pe care nu şi-o doreşte ca socru pentru fiul lui. Când mi-a vorbit despre căsătoria ta, era împotrivă. Vrea să o trimită pe Callasandra la tatăl ei... s-a oprit, fiindcă Talis a ţipat.

— Nu o puteţi izgoni pe Callie! Voi merge şi eu cu ea.

— Şi ce să faci? Să devii tăietor de lemne? a întrebat ea ascuţit.

O clipă, Talis a respirat adânc, amintindu-şi povestea despre un băiat şi o fată care au fugit, şi aproape au murit de foame – era tot o poveste inventată de Callie.

— Trebuie să ai încredere în mine... trebuie. Vreau ceea ce vrei şi tu, şi ce este cel mai bine pentru tine. Îl voi convinge pe soţul meu; te voi recompensa pentru ajutorul tău. Dar trebuie să mă ajuţi în următorii doi ani.

— Da, voi face tot ce voi putea.

— Vreau să-mi faci un jurământ pentru anumite lucruri.

Talis a făcut ochii mari auzind-o. Cavalerii făceau jurăminte sacre. Cavalerii jurau pentru doamnele care aveau nevoie de ei.

— Dă-mi *Biblia* de-acolo, a spus ea, ridicând cu greutate braţul şi arătându-i o carte grea, legată în fildeş vechi.

Când a luat cartea în mâinile lui, ea i-a spus:

— Trebuie să juri. Că nu vei spune nimănui

despre moartea mea apropiată.

— Jur.

— Acum, sărută *Biblia.*

El a făcu cu solemnitate şi cu o mare reverenţă.

— Jură că nu-i vei spune Callasandrei că ai cerut permisiunea să te căsătoreşti cu ea. Dacă te întreabă, îi vei spune că nu te-ai hotărât cu cine te vei căsători.

La acest jurământ, Talis s-a codit, dar când Alida s-a încruntat, a jurat, şi a săruta *Biblia.*

— Jură că va rămâne virgină, nu te vei atinge de ea până când nu veţi fi căsătoriţi.

Talis a făcut ochii mari.

— Nu te poţi gândi să iei ceea ce nu-ţi aparţine, poţi? Ce s-ar întâmplă dacă ar rămâne însărcinată şi tu poţi cădea de pe cal şi poţi muri înainte de a te căsători cu ea? Ce ar deveni ea şi copilul tău? Nu te gândeşti la ea? Sau poate te interesează doar poftele tale? Oare te-am judecat greşit, şi nu eşti decât un băiat, şi nu bărbatul, care am crezut că eşti?

Talis ezita încă, dar după o clipă a sărutat *Biblia,* şi a jurat a treia oară.

Când a terminat, Alida l-a privit. Era aşa de serios şi era clar că lua în serios tot ce făcuse.

— Trebuie să stai departe de ea… Oamenii vorbesc deja despre asta. Spun că nu este serioasă, şi că v-aţi văzut de multe ori.

— Nu este adevărat!

— Ştiu şi eu şi tu, dar cine poate opri oamenii să vorbească? L-a privit în ochi. Nu vorbesc de tine… ci de ea. Vorbele rele nu te vor atinge pe tine. Este un adevăr dureros, dar vorbele îţi vor ridica prestigiul ca bărbat, dar în acelaşi timp vor face ca ea să fie privită ca o femeie de proastă reputaţie… Alida a ridicat din sprânceană, privindu-l. Poate că nu-ţi pasă că oamenii vorbesc despre ea. La majoritatea bărbaţilor există

acest sentiment.

— Eu nu sunt majoritatea bărbaţilor, a spus el rigid. Nu vreau să fie jignită din cauza mea. Voi avea grijă să nu dau ocazie la bârfe.

— Eşti un băiat dulce. Acum am obosit şi vreau să mă odihnesc.

— Da, te voi lăsa acum, a spus repede şi plin de grijă pentru ea.

Puţin după plecarea lui Talis, Alida i-a spus Penellei să i-o trimită pe Callasandra.

Capitolul 30

Din momentul în care a văzut-o pe Callie, Alida a înţeles că fata nu va fi uşor de manipulat. Nu era ca Edith, pe care o putea minţi uşor cu promisiunea unui soţ şi o casă a ei. Această fată nu va face ceea ce i s-ar cere, doar fiindcă era vorba de onoare. Şi nici cuvântul moarte, nu o va face să şovăie. Într-o anumită privinţă, Alida a ştiut că era fata care-i semăna cel mai mult, dar nu dorea să recunoască. Ca orice persoană care încearcă să-şi aplice propriul ei plan, consideră pe oricine care îi stă în cale drept încăpăţânat şi fără judecată.

Acum, privind-o pe Callie, a ştiut că va fi greu cu ea. Callie avea o privire hotărâtă, care, o făcea pe Alida să înţeleagă că nu va fi uşor de convins.

— Vino... Stai jos şi mănâncă, a invitat-o amabil Alida.

Callie nici nu s-a aşezat, nici n-a mâncat. Cu o zi în urmă, Edith se dusese tremurând la mama ei şi când s-a întors era cu totul alta. De atunci, a făcut tot posibilul să-i facă viaţa infernală lui Callie. Din grupul

de femei inutile, Callie devenise ţinta de ridicol şi hărţuială. Chiar în această dimineaţă, cu o jenă pe care nu o putea ascunde, Edith a informat-o pe Callie că i se dădea în grijă o grămadă de plante otrăvitoare, spunându-i că trebuie să îngrijească aceste plante deoarece lucrase la fermă.

Callie ştia prea bine că Edith nu era în stare să ia singură hotărâri. Până acum, Callie o compătimea pe femeia suferind de lipsa dragostei din partea tovarăşului ei de viaţă, şi de imposibilitatea de a avea tot ce-şi doreşte o femeie. Dar în ultimele două zile, Callie nu mai simţea milă.

— Ce vrei de la mine? a întrebat-o Callie, privind-o cu ochi aspri, şi stăpânindu-şi cu greu supărarea. Nu se îndoia, că femeia era cea care o instruise pe Edith cea fără de minte.

— Vai… vai… se pare că eşti supărată. Cum te poţi supăra pe cineva care s-a purtat cu tine ca şi cu o fiică aici?

Era adevărat, s-a gândit ea, căci John şi Alida îşi tratau fiicele ca şi când ar fi fost o colectivitatea bolnavă, de care se fereau.

— Ce vrei de la mine? a repetat Callie.

Alida a renunţat să se mai prefacă într-o persoană binefăcătoare. Ştia că fata era fiica ei, dar ştia că trebuie să o sacrifice. Va renunţa la fata asta pentru binele celorlalţi. Şi în definitiv ce rău făcea? Tot ce avea de gând să facă era să evite căsătoria acestor doi copii. Mai târziu, după ce va scăpa de Talis, îi va găsi fetei un băiat bun.

— Te faci de râs alergând după băiatul meu, şi nu pot îngădui.

Auzind ce spune, Callie a privit-o cu furie.

— Atunci voi părăsi casa voastră pentru totdeauna… dar în timp ce se îndrepta spre uşă,

femeia a oprit-o cu următoarele cuvinte:

— Atunci vei pleca singură. Fiul meu va rămâne aici. Nu i se poate permite să-şi petreacă viaţa cu o fată care lucrează la fermă. Fiul meu va deveni cavaler, se va căsători cu o lady.

Auzind, Callie s-a întors, a privit-o cu ură, şi apoi s-a aşezat liniştită pe scaunul oferit de Alida. Callie ştia că tot ce spunea femeia era adevărat. Dacă îl voia pe Talis, trebuia să rămână aici, şi să facă întocmai ce-i spunea ea.

— Ce trebuie să fac? a întrebat Callie încet.

— Să stai departe de fiul meu, a spus Alida simplu.

La aceste cuvinte, Callie a pălit. Cum ar putea să stea izolată de Talis? I-ar fi fost mai uşor dacă cineva i-ar fi cerut să nu mai respire.

— Hai, hai… nu mă privi de parcă aş fi un căpcăun. Ştiu că este prietenul tău din copilărie şi vă compătimesc pentru tot prin ce aţi trecut, trăind într-o cocioabă… Trăind cu animalele şi cu oamenii aceia inculţi…

— Nu spune nimic. Au fost buni cu noi, a răspuns Callie.

Era ceva în felul de a vorbi al fetei care a făcut-o pe Alida să tacă. Dacă nu ar fi fost atât de preocupată să-şi atingă scopul, şi-ar fi dat seama că are în faţă o versiune mai tânără a propriei ei persoane. Aşa ar face şi Callie, cum făcea Alida, orice pentru cei pe care îi considera familia sa.

— Ce vrei de la mine? a repetat Callie.

— Nu prea mult… Vreau să stai departe de fiul meu.

— Şi în acest scop, m-ai trimis să îngrijesc plantele otrăvitoare?

— Plante otrăvitoare! Crezi că sunt o persoană

atât de crudă... M-am gândit că ţi-ar plăcea să lucrezi în grădină, fiindcă ţi-ai petrecut copilăria în aer liber.

Callie nu a mai spus nimic. Pentru nimic în lume nu i-ar spune acestei femei că se bucura să lucreze în grădină. Se va simţi bine să stea toată ziua la aer, la distanţă de regulile şi rigidele programe impuse femeilor nemăritate, în această casă apăsătoare. Se va bucura de libertatea de a visa cu ochii deschişi, şi de a inventa în cap poveşti. Dar cel mai important, era că va fi liberă să-l vadă pe Talis, de câte ori va putea. Acum, îi va promite orice acestei femei, orice dorea să asculte, mai ales că nu-l va mai vedea niciodată pe Talis. Dacă va fi nevoie, va jura că nu-l va mai vedea. Va face orice pentru a potoli femeia, apoi va face ce dorea ea, adică îl va vedea pe Talis.

Lady Alida a început să-i vorbească despre tot felul de lucruri, despre onoare, reputaţie şi cum să se apere, tot ce îşi închipuia că ar impresiona-o pe Callie. Trebuia să stea departe de Talis care are de învăţat arta de a fi cavaler, experienţa în viaţă, avea nevoie...

Callie nu s-a obosit prea mult să asculte. Învăţase să se prefacă, având aerul că ascultă, de atunci când Meg îi spunea ceva ce nu o interesa. Gândul ei inventa o poveste, despre felul cum va veni Talis la ea în grădină. Vor fi doar ei doi, şi nimeni în jur. Da, îi plăcea sarcina să se îngrijească de grădină şi să fie singură.

Abia după un moment, şi-a dat seama că doamna tăcuse. După felul cum o privea pe Callie, se vedea că Alida înţelesese că fiica ei nu o ascultase.

Alida a apucat-o dureros de bărbie.

— Nu ştii că dacă vrei să prinzi un bărbat, trebuie să nu-l bagi în seamă? Dacă te ţii după el, nu te va dori niciodată!

Callie a zâmbit îngereşte.

— Lui Talis îi place cum sunt... şi ce fac.

— Ah? Atunci de ce nu te cere de nevastă? Dacă te doreşte aşa de mult, de ce nu cere permisiunea să se însoare cu tine? Poate fiindcă te ştie prea bine cine eşti?

Alida a zâmbit când a văzut că găsise în sfârşit ceva ce o durea pe fată. Deci, ceea ce o preocupa pe fată nu erau sentimentele ei pentru Talis, ci felul cum gândea el despre ea.

Considerând că-şi atinsese scopul, Alida a expediat-o brusc. După plecarea lui Callie, a chemat-o pe Penella.

— Fata asta, este o problemă... o neruşinată... a spus Alida.

Penella i-a aruncat o privire ascuţită, ca şi când ar fi spus, aşchia nu sare departe de copac.

— Trebuie să facem ceva cu ea. Nu vreau s-o văd fâţâindu-se în faţa băiatului meu. Nu vreau să se furişeze noaptea cu el, ca o târfă.

Penella şi-a oprit la jumătatea drumului mâna în care îşi ducea la gură o tartă cu cireşe. Lady Alida vorbea despre Talis ca şi când era într-adevăr fiul ei, iar fata asta încăpăţânată ar fi fost a altcuiva.

— Am să-i spun lui Abigail Frobisher, să-l trimită pe fiul său cel mic, a spus Alida.

La aceste cuvinte, Penella era gata să se înece. Băiatul lui Abigail Frobisher era un băiat de optsprezece ani, care nu făcea altceva decât să creeze necazuri. Era un băiat frumuşel, fără pic de simţ al onoarei, lăsase servitoarele gravide încă de când avea paisprezece ani.

Când fusese ultima oară în vizită, o pipăise pe sâni pe Edith!

— Da, voi invita băiatul să stea la noi, şi îi voi da bani dacă o va ademeni...

Penella a terminat de mâncat tarta, fără să facă

vreun comentariu la aceste planuri. Doamna nu voia ca Talis să se însoare cu Callie şi îşi lua toate măsurile. Bătrână doică spusese că amândoi copiii erau geloşi, iar fiul cel tânăr al doamnei Frobisher era persoana cea mai indicată să provoace gelozia.

După părerea Penellei, lady Alida nu făcea decât să complice lucrurile mai mult decât era nevoie, ca să separe copiii. Exista şi altceva, ce femeia nu spunea. Dar Penellei nu-i păsa, nu era treaba ei, căci învăţase din experienţă că era mai bine să nu dea sfaturi.

— Du-te şi pregăteşte-mi lucrurile pentru călătoria pe care o voi face la Gilbert Rasher. Vom pleca mâine. Trebuie să mă apuc de treabă.

— Da, doamnă, a spus Penella, ascunzând resturile de tartă în buzunar.

Capitolul 31

— Am făcut-o şi pe asta, a spus Alida tremurând din tot corpul de oboseală, în timp ce Penella o dezbrăca şi o culca în pat. În ultimele săptămâni, şi în urma călătoriei obositoare, sănătatea Alidei se deteriorase mult. Cu nu mai două săptămâni în urmă scuipase doar puţin sânge, dar acum, scuipa cheaguri mari de sânge din plămâni. În timp ce sorbea băutura caldă pe care i-o dădea Penella, s-a gândit că a meritat osteneala. Şi-a concediat servitoarea, căci nu mai dorea s-o vadă, vrând să rămână singură, cu gândurile şi amintirile ei.

Ca să ajungă la castelul vechi şi murdar pe care Gilbert Rasher îl numea casa lui, a trebuit să călătorească în condiţii grele zile întregi, împreună cu mica ei suită. A întâmpinat-o un om ros de ură şi

dorinţă de răzbunare. Când i s-a spus că este soţia lui John Hadley, a fost greu să-l oprească din răcnete un timp îndelungat, până când a putut să-l facă să înţeleagă că amândoi aveau acelaşi scop.

Stând la o masă murdară şi avându-l în faţa ei, a simţit că leşină simţindu-i respiraţia împuţită de băutură. Cu greu l-a făcut să înţeleagă că încerca să-l ajute. După ce i-a spus că fiul său trăieşte şi că stă la ea, a fost nevoie de o oră de ţipete şi încercări să-l oprească să nu urce pe cal şi să meargă să-şi ia băiatul.

— Nu-ţi va fi de folos, a ţipat Alida. Nu ştie nimic. Nu ştie să se poarte în societate, şi nici cum să mănânce. Nu ştie să cânte nici să folosească lăuta.

Gilbert a privit-o ca pe o nebună.

— Ce înseamnă toate astea pentru un bărbat? Bărbatul nu are nevoie de niciunul din lucrurile astea, a răcnit la ea.

— La curtea regală, bărbatul are nevoie de ele, i-a răspuns ţipând şi ea, considerându-l omul cel mai prost ce s-a născut vreodată.

Părea că de când s-a născut şi-a gândit viaţa aşa şi nimeni şi nimic nu l-au convins să gândească altfel.

— La curte!? a întrebat, ca şi când nu mai auzise de acel loc.

— Ascultă-mă, a spus ea, făcând tot ce putea să se stăpânească, să nu-l numească aşa cum merita. Ai uitat că eşti rudă cu regina? Ştiu că este o rudenie îndepărtată, dar ea există. Când pe faţa lui de prost a văzut că începe să înţeleagă, a continuat: Regina are cincizeci şi cinci de ani. Trebuie să-şi numească succesorul. Ştii că are un văr, care are pretenţii la tron? Arabela Stuart, nepoata lui Bess de Hardwick... fata are acum zece ani, şi se vorbeşte că Bess o ţine prizonieră, căutându-i un bărbat potrivit.

Alida s-a aplecat spre bătrânul cu părul murdar şi favoriţii cărunţi şi cu hainele pătate de mâncare.

— Bess vrea ca nepoata să se căsătorească cu un bărbat care ar putea fi rege…

— Rege?

Alida obosise de prostia bărbaţilor. Nu puteau înţelege cele mai simple lucruri? Respirând, a încercat să se calmeze, dar avea de gând să fie brutal de sinceră cu acest bărbat, care nu era obişnuit cu subtilităţile.

— Gilbert, ai zămislit băieţi frumoşi, mari, inteligenţi, admirabili, dar supuşi imoralităţii tale şi lipsei tale de disciplină, de educaţie, devenind animale ca şi tine. Tu iroseşti ceva ce ar putea avea valoare.

În timp ce Alida vorbea, el stătea privind-o ca pe ceva ce trebuia pus pe tavă, ca să i se servească. Nu spunea nimic, dar începând în sfârşit să înţeleagă, că venise la el cu un scop.

— Acest fiu a avut norocul să fie îndepărtat de tine, la naştere. Nu s-a exprimat chiar aşa, dar s-a gândit că Talis avusese norocul să crească departe de el, dar şi de John.

L-a privit, apoi zâmbind, ştiind că deşi trecută, era încă o femeie frumoasă şi plăcută la vedere, a continuat:

— Ar trebui să vezi acest băiat: înalt, mândru, foarte bun la învăţătură, bun, politicos. Este o frumuseţe în orice privinţă.

Auzind, Gilbert a ridicat din sprânceană, dar ca întotdeauna gândind aiurea.

— Nu te mai uita aşa la mine. Nu umblu după băiat.

Dar există o femeie căreia îi plac foarte mult bărbaţii tineri.

A privit-o uimit, iar ea blestema ignoranţa lui.

— Regina! Acum, un ginere al contelui de Leicester, un oarecare Jude Devereux, este la curte. Este un tânăr de douăzeci şi unu de ani şi am auzit că o vrăjeşte pe regină zi şi noapte.

— Talis, fiul tău, este mai frumos ca Devereux, şi mai cuceritor. Mai mult, Talis nu are niciun cusur. Am auzit că acest Devereux este la fel de ambiţios ca şi mama sa.

Cum în ochii lui Gilbert, întunecaţi de beţie nu se observa nicio sclipire că ar înţelege, Alida a simplificat explicaţia.

— Şi tu şi eu avem în minte acelaşi gând... vreau să dispară din viaţa mea. Nu vreau ca bărbatul meu să-i dea tot ce are şi ce i-am adus eu prin căsătorie unui băiat care nu este al meu.

În sfârşit, ochii lui Gilbert s-au luminat.

— Să nu te gândeşti că el va moşteni şi că îi vei lua totul, i-a spus Alida, ghicindu-i gândul. După cum arăţi, nu apuci să trăieşti până la sfârşitul anului, în schimb bărbatul meu este plin de sănătate. Trebuie să laşi fiul tău la noi încă doi ani, apoi vei veni să-l iei. Până atunci, va fi pregătit pentru a merge la curte. Îi va plăcea mult reginei, iar tu îi vei cere să-l căsătorească foarte bine. Dacă aş fi în locul tău, aş cere-o pe lady Arabela Stuart. Cine ştie? Cu rudenia ta cu tronul, şi a lui, când regina va muri, ar putea lăsa Anglia în mâinile lui.

— Îl voi lua chiar acum, îl voi face acum rege, a spus Gilbert ridicându-se.

— Nu, a ţipat ea. Nu este pregătit, ţi-am spus. Dacă crezi că-l poţi urca pe cal şi duce la curte, este gata, dar călăritul nu este ceea ce-i place reginei. Înainte de a merge la curte, trebuie să înveţe să se poarte în modul cel mai rafinat, să cânte, să danseze, să curteze o femeie.

— Călăreşte bine? Poate să mânuiască lancea? Asta este ceea ce are nevoie, a îndrugat Gilbert.

— De asta are nevoie doar dacă va trăi lângă tine. Va învăţa să terorizeze ţăranii. Dacă îl vei prezenta acum, în stadiul în care este, regina va râde de tine, i-a spus ea răspicat, din nou.

Gilbert s-a aşezat din nou. Nu mai spusese la nimeni, dar suferise, cu mândria rănită, fiindcă regina râsese de el când îi spusese că mulţi oameni declaraseră că doreau moartea fiului său. Cu toată sălbăticia lui, Gilbert îşi iubea într-un fel băieţii şi acel băiat îi lipsea. Fusese un tovarăş minunat de beţie.

— Ce câştigi din asta? a întrebat-o el.

— Fericirea soţului meu.

La răspunsul ei, Gilbert a râs.

— Dacă nu-mi spui adevărul, nu voi face nimic din ce vrei tu.

Alida a lăsat să treacă puţin timp ca să respire, şi apoi s-a hotărât să-i spună adevărul.

— Poate că vreau să mă răzbun…

Gilbert Rasher era ultima persoană pe care şi-ar alege-o cineva drept confident, dar atunci, era cel mai bun. Nu se mira de nimic pe lume. Înţelegea şi îşi ierta toate viciile.

Alida ştia că nu-şi va pierde vremea compătimind-o.

— M-am măritat din dragoste. Nu mă interesau banii, dar îl iubeam. Eram foarte tânără, naivă şi am crezut că mă iubeşte şi el. Dar el nu mă iubea. Toată tinereţea mea am încercat să-l fac să mă iubească, dar el nu dorea decât să-i fac un fiu perfect. Nu am putut. Poate că nu m-ar fi iubit nici atunci, nu ştiu. Dar ştiu că am trăit o viaţă de infern, pentru că îl iubeam. Mi-am văzut fetele îmbătrânind nemăritate şi devenind fete bătrâne, sclifosite, pentru că nu a vrut să-şi dea banii

pentru zestrea lor. Am trăit văzând cum nu-l interesează nimic în jur, numai dorinţa sa prostească de a avea ceva ce el considera, singurul lucru ce-şi dorea… A continuat, privindu-l pe Gilbert. Acum, are un fiu scump, are băiatul pe care l-a dorit întotdeauna. Ar trebui să-l vezi pe Talis. Este visul devenit realitate, frumos, blând, foarte, foarte bun, iar soţul meu îl divinizează…

S-a ridicat de pe scaun făcând câţiva paşi pe podeaua murdară, plină de resturi de mâncare de la sute de mese.

— Sunt pe moarte, mai am de trăit, cel mult doi ani şi, pe patul de moarte, vreau să-mi fac bărbatul să sufere aşa cum m-a făcut el pe mine să sufăr. Vreau, ca singura fiinţă pe care a iubit-o să-i fie luată, aşa cum singurul lucru, iubirea, nu mi-a fost dată. După moartea mea, vreau să audă despre băiatul pe care a ajuns să-l iubească aşa de mult, să se vorbească ca despre minunatul fiu al lui Gilbert Rasher, şi nu al lui John Hadley… S-a întors spre el, şi a adăugat: înţelegi? Mă folosesc de tine, ca armă a răzbunării mele.

Pe Gilbert nu-l deranja să fie folosit în acest scop, ce-l interesa pe el, era ce ar putea câştiga din asta.

— Câţi bani primesc pentru toate astea?

— Timp de doi ani, nu vei primi nimic. Dar, când vei veni după doi ani, bărbatul meu îţi va da tot ce doreşti, ca să păstreze băiatul.

— Şi băiatul va sta cu el? Ştiu eu felul acesta de copii. Va gândi că Hadley este tatăl lui. Se naşte un sentiment de loialitate între tată şi fiu.

Alida a zâmbit. Poate că Gilbert nu era atât de prost cum îl credea ea.

— Voi avea grijă de asta.

— Cum? a întrebat Gilbert, întinzându-i o cană cu vin.

Era un vin ieftin, aproape de nebăut, iar cana arăta ca şi când ar fi mâncat din ea câinii, dar Gilbert era convins că este foarte generos. La sosire, nu-i dăduse nici ei nici servitorilor ei decât câte o bucată de pâine.

— Ce vei face ca să spulberi această loialitate?

— Băiatul vrea să se însoare cu una din fetele mele. Îţi aminteşti… cea care am născut-o în noaptea când s-a născut şi Talis. Toţi aceşti şaisprezece ani, au trăit la un loc, în casa doicii şi a bărbatului ei. Sunt ataşaţi unul altuia.

— Nu se poate căsători cu ea, a spus Gilbert, căci începuse deja să se creadă tatăl regelui Angliei. În sfârşit, va putea să-şi pedepsească duşmanii.

Pe scurt, el va fi următorul rege. Va tăia capetele într-un ritm care va copleşi Londra.

— Nu, bineînţeles, el nu se poate căsători cu ea. Nu i se va permite, şi când va veni timpul, băiatul îl va părăsi repede pe John.

— Şi cum ai plănuit totul?

Învârtind cana cu vin fără să vadă mâncarea lipită pe ea, Alida a continuat:

— Bărbatul meu crede că băiatul rămâne fiindcă vrea să devină un cavaler nobil şi pentru că îşi doreşte toate bogăţiile pe care el i le poate oferi. Dar băiatul ăsta stă pentru fată. Este singurul lui scop de a face ceva. Este foarte simplu… îi voi lua acest scop. Deja i-am despărţit. Cu timpul, nici nu-şi vor aminti unul de celălalt.

Ea se gândea că procedează cel mai bine. Chiar dacă nu ar mai fi şi alte motive, tot nu-i va permite fiicei ei să se mărite cu bărbatul iubit. Părinţii Alidei fuseseră prea slabi şi îi făcuseră pe voie când plângea şi se ruga s-o lase să se mărite cu John Haldey. Şi iată unde ajunsese. Dacă s-ar fi măritat cu alt bărbat, nu i-

ar fi zdrobit sufletul, dacă ar fi fost împotriva ei.

— Am despărţit copiii şi le dau ocazia să mai vadă şi altă lume. Îi înconjor cu alte persoane. Fiindcă au crescut împreună, îşi închipuie că se iubesc. Asta doar fiindcă nu au mai văzut pe nimeni.

Pe Gilbert, nu-l interesa ce le făcea femeia la amândoi, atâta vreme cât el va fi cel în câştig.

— Trebuie să mi se dea ceva, în timp ce aştept, a spus el, iar Alida nu se putea stăpâni să-i admire egoismul prostesc.

Omul avea grijă doar de persoana lui şi nu uita niciodată, că singurul lucru important era ce dorea el.

— Vom face un contract, a spus ea, şi a început să-i ofere cât putea mai puţin.

În schimb, când el îi cerea luna şi stelele, era sigură că nu va reuşi să doarmă în noaptea aceea.

Capitolul 32

După două săptămâni... se gândea Callie. Pentru alţii erau doar zile, dar pentru ea era o viaţă. Unde era el? Ce făcea?

Ea ştia răspunsul. În ultimele săptămâni, s-a ascuns de multe ori în casă, şi a privit. Era întotdeauna înconjurat de un grup agitat de femei frumoase, împodobite cu bijuterii pe rochii şi în păr. Vântul purta gângureala lor şi exclamaţiile de plăcere când încercau să-i dea lecţii lui Talis.

Prima oară când îl văzuse împreună cu ele, pufnise în râs. Lui Talis nu-i plăcea ca oamenii să se agite în jurul lui, ca şi atunci când Nigel, care voia să vadă ce face, se învârtea în jurul lui.

Ea şi cu Talis, erau foarte mândri de studiile lor şi

se luau la întrecere să vadă care învăţa mai bine. Dar Talis, cel pe care îl cunoştea ea, nu era acelaşi cu tânărul frumos, stând la soare pe o bancă de piatră. Acest Talis, nu putea face nimic corect.

— Mai arată-mi o dată cum să fac, îi spunea şi privea cu ochii mari la o fată pieptoasă, ca şi când nu mai văzuse pe cineva aşa de inteligent şi de drăguţ ca ea.

În cele câteva minute, în care Callie, ascunsă, se uita la el, greşise în încercările de a atinge corect coardele lăutei. Nu putea cânta (deşi ea ştia că avea voce frumoasă) şi se arăta nelămurit de sfaturile pe care i le dădea fata cu şoldurile mari, referitor la îmbrăcăminte.

Callie habar nu avea de unde veneau toate fetele tinere. Unele erau surorile ei, altele erau doamne de onoare, dar majoritatea îi erau necunoscute. Părea că toate femeile drăguţe din ţară, fuseseră invitate să-l înconjoare pe Talis, şi să-i spună că era minunat.

Ceea ce nu mai ştia Callie era că Talis o văzuse când se ascunsese după colţ şi că incapacitatea lui se datora ei. Sincer, Talis găsise toate… în sfârşit, aproape toate aceste femei, plictisitoare din cale-afară. În prima săptămână fusese flatat, dar, acum, îi stăteau în drum, cerându-i la fiecare pas să le urce pe cal, arătându-i broderia la care lucrau, vrând să-l înveţe franceza, şi cerându-i să le culeagă fructele de pe ramurile cele mai înalte, fiindcă era aşa de înalt. Philip şi James îl înghiontiseră cu coatele şi la început Talis făcuse haz, dar în ultimele zile s-a întors furios cu faţa spre ei, făcându-i să se depărteze de teamă.

Dar Callie… se gândea el, Callie…

De când vorbise cu lady Alida, încercase să o evite. Credea că era mai bine pentru amândoi, şi apoi, trebuia să înveţe să trăiască fără ea. Nu era el oare un

bărbat? Era mai bine şi pentru ea să înveţe să se poarte ca alte femei.

Da, se gândea el, era mai bine pentru amândoi, decât să fie împreună în fiecare clipă a zilei. Dar în Joc să-i fie mai uşor, cu fiecare zi care trecea, depărtarea de ea devenea mai greu de suportat.

Când o văzuse că-l pândea, înconjurat de toate idioatele care chicoteau, încercase ca un prost s-o facă geloasă. Spera că poate se va repezi în mijlocul lor şi le va împrăştia cu sabia.

Dar ea n-o făcuse. În schimb, îi întorsese spatele ca şi când nu ar mai fi vrut să-l mai vadă.

Mai târziu, voise să se ducă la ea, dar tatăl său îi ocupa fiecare clipă a zilei. În ziua aceea, privea pentru a mia oară la colina din spatele casei. Edith îi spusese de dorinţa lui Callie de a i se da în grijă o grădină şi acum îşi petrecea zilele singură, acolo sus.

Talis găsise ciudat acest lucru, fiindcă ştia de mult timp că prefera animalele. De ce nu ceruse să se ocupe de păsări, de păuni şi păuniţe?

Îndurerat, îi ducea lipsa, mai ales când ştia că face ceva de care el nu avea habar. Dar era mai bine, se gândea el. Dacă nu o vedea, îşi putea ţine jurământul făcut Alidei, să nu se atingă de Callie, să nu o strângă în braţe. N-ar fi putut s-o privească în ochi, fără să-i spună că muncea zilnic pentru a-şi atinge scopul să se căsătorească cu ea şi să-i dăruiască ei şi copiilor lor un loc minunat unde să trăiască. Îl va ierta că o neglijase, când va vedea palatul Peniman şi va afla că făcuse totul ca să i-l poată oferi.

— De ce nu dormi? l-a întrebat Philip pe Talis care îl deranja cu zvârcolelile lui.

În timpul zilei avea cearcăne în jurul ochilor şi antrenamentul lui era din zi în zi mai slab. James îi spusese că i se părea că viaţa se scurge din Talis.

— Plânge şi mi se rupe inima de lacrimile ei, a spus Talis încet.

Philip nu mai auzise pe nimeni spunând aşa ceva. Ca orice tânăr, era foarte interesat de sexul opus.

— Te… te culci cu ea?

— Nu! Nu este aşa, a spus Talis liniştindu-se.

— Atunci îi simţi lipsa? Ştiu, şi mie îmi lipseşte James când este plecat.

— Nu… a zis Talis, căutând să-i explice ce simte pentru Callie. Iubesc mulţi oameni din viaţa mea, pe Meg şi pe Will, acum pe tine şi pe James, şi pe tatăl nostru. Iubesc mulţi oameni şi le simt lipsa când sunt plecaţi… îmi este foarte dor de Meg şi de Will îmi lipsesc zilnic. Dar cu Callie… cu Callie este altceva. Nu pot spune că o iubesc, sau că-mi lipseşte. Este un sentiment mai adânc. Când nu este cu mine, mi se pare că îmi lipseşte o parte din mine… ca şi când mi s-a tăiat o parte din mine. Când lipseşte şi această jumătate, este ca o rană deschisă. Tot sângele şi muşchii mei, şi chiar şi creierul meu se scurge prin această rană deschisă… înţelegi aşa ceva?

Philip nu putea şi nici nu dorea să înţeleagă acest sentiment. Dacă asta însemna dragoste, nu dorea să simtă aşa ceva, niciodată. În întuneric, a studiat profilul lui Talis, ochii lui, privirea lui care părea că este oarbă şi s-a întrebat din nou, dacă acest tânăr era în realitate fratele lui. Întorcându-se pe cealaltă parte, a adormit din nou.

A doua zi va fi din nou neîntreruptul antrenament la care îi supunea tatăl lor, şi cum Talis nu mai era în formă, Philip nu se mai putea odihni ziua pentru a putea evita nebunia tatălui. Dacă ar fi după el, i-ar da-o pe Callie şi totul ar intra în ordine. Talis era cu mult mai plăcut când ea era în apropiere şi-l privea. Chiar înainte de a adormi, Philip s-a rugat să nu se

îndrăgostească niciodată.

— Aş putea să-ţi fac o supă bună, i-a spus Callie dulce tânărului care şedea lungit sub un copac, privind-o.

— Mmm? Şi ce vei pune în ea?

— Tot ce exista în grădina mea, a spus ea închizând şi deschizând pleoapele.

Allen Frobisher a râs, şi după râsul lui se vedea că nu credea un cuvânt din ce-i spunea. Dacă i-ar da de băut ceva pregătit din ierburile grădinii ei, ar fi otrăvitor. Şi, bineînţeles, nici nu se gândea să-i facă aşa ceva. Era sigur că îl adoră; ca toate femeile. Cum ar putea să nu-l iubească pe el, cu părul auriu, cu ochi albaştri, şi cu silueta lui înaltă şi elegantă. Dar uneori, simţea că fata cu chip anost nu-l plăcea, ceea ce i se părea lui imposibil, ba chiar ridicol.

— Nu trebuie să te duci pe undeva? l-a întrebat ea în timp ce săpa în jurul unor flori purpurii. Nu este vreo femeie nobilă pe care ai vrea s-o iei de nevastă?

O clipă, Allen s-a încruntat. Fata îi dădea de înţeles uneori că o plictisea. La urma urmei, dacă lady Alida nu l-ar plăti aşa de bine, ar părăsi-o şi nu ar mai trebui s-o vadă.

— Callie dragă, fetiţă proastă, cred că nu înţelegi cine sunt.

Callie a deschis gura să-i răspundă, ceva cam în sensul că nu este decât un copil răsfăţat, un nimic, dar deodată s-a ridicat şi a privit în zare, ferindu-şi ochii de soare cu mâna, pentru a privi la un om care se îndrepta spre ei.

Urmărindu-i privirea, Allen s-a uitat şi el, singura lui grijă fiind, dacă nu cumva omul care se apropia era băiatul acela înalt, Talis.

Cu două zile în urmă, călărea împreună cu ea şi Callie care până atunci nici nu se uitase la el, a devenit

deodată cea mai exuberantă făptură pe care o văzuse vreodată. De sub boneta simplă, dăduse drumul unui torent de păr blond, încolăcindu-l în jurul lor, ca un inel de aur. Apoi, cu o voce mieroasă, a început să-i spună o poveste sângeroasă, cu balauri şi sirene. Allen nu mai fusese niciodată fascinat de o femeie, ca atunci.

În câteva secunde, Callie devenise din fata spălăcită, o femeie seducătoare.

Vrăjit de schimbarea miraculoasă, Allen nu l-a observat pe tânărul înalt, stând ţeapăn pe un cal şi privind fioros la ei. Allen aflase despre fiul pierdut al lui John, Hadley şi cum îl regăsise, dar, după el, Talis nu semăna deloc cu restul familiei Hadley.

Tânărul înalt călărea un cal nărăvaş şi părea că s-ar bucura să-i crape capul lui Allen. De fapt, când Talis l-a privit, Allen aproape că s-a înecat. Dacă nu ar fi simţit pe obraz mângâierea părului blond al lui Callie, ar fi luat-o la fugă, coborând colina.

Dar Talis n-a scos o vorbă, i-a aruncat o privire scurtă lui Callie şi şi-a întors calul.

De îndată ce a rămas singur cu fata, Allen a început să se poarte neruşinat cu ea, dar când a vrut s-o apuce de mâini ca s-o mângâie, Callie i-a tras o palmă. În timp ce-şi freca obrazul (fata era puternică) şi-a ascuns din nou părul sub bonetă, iar expresia ei radioasă a devenit din nou plicticoasă, tristă.

În viaţa lui, nicio femeie nu-l intrigase atât de mult pe Allen. Părea că există două Callie; cea pe care o privea acum, castă, gravă, plicticoasă şi cea pe care o văzuse cu două zile în urmă pentru doar câteva clipe, o Callie strălucitoare, pasionată şi radiind senzualitate.

Allen aşteptase două zile să reapară acea fată, dar se lăsa aşteptată şi începuse să se plictisească. Nu avea idee ce făcuse atunci ca să-i trezească simpatia, dar îi era lene să mai încerce. Era prea încrezut ca să-

şi închipuie că senzualitatea ei se manifestase pentru negriciosul Talis şi nu pentru el.

Când omul care venea era destul de aproape, Allen a putut să vadă că era doar un ţăran, un fermier, şi nu l-a mai interesat. Nu-l mai interesa nici când Callie şi-a aruncat lopata şi a alergat cu braţele deschise spre el.

Lady Alida îi spusese că fata nu era de neam, deşi se vorbea că ar fi fata lui Gilbert Rasher. Faptul că se îmbrăţişa cu ţăranul dovedea originea ei.

Când Callie s-a întors, ţinându-l pe bătrân de braţ, Allen s-a simţit ofensat de felul cum fermierul i-a spus să-i lase singuri, dar s-a supus. Cu toate că era îmbrăcat modest, Will Watkins avea o prestanţă care făcea să fie ascultat. Cu manifestări teatrale, în care arăta că oricum el avea de gând să plece, Allen s-a urcat pe cal şi a coborât colina. După ce s-au aşezat comod la umbra unui copac, Will i-a spus:

— Acum vreau să ştiu totul, absolut totul.

Will nu a fost deloc surprins când Callie şi-a pus braţele pe gâtul lui şi a început să plângă. Nu mai văzuse niciodată atâta nefericire pe faţa fetei. Un singur lucru pe lume o putea face pe Callie nefericită – lipsa lui Talis.

— Unde este? a întrebat Will, neavând nevoie să-i pronunţe numele.

— Cu femei… a ţipat Callie ştergându-şi ochii. Talis îşi petrece toată ziua cu femei frumoase, femei cu trupuri care… care… s-a privit în jos, la pieptul ei. Nu face nimic, doar le vorbeşte, le cântă, şi le spune vorbe dulci. Toate sunt grămadă pe el. El se ocupă de ele, le urcă pe cai, le atinge, le sărută. Face dragoste cu ele zi şi noapte. Nu se opreşte, se…

Will a zâmbit.

— Toată ziua şi toată noaptea? Talis? Şi când

doarme cele douăsprezece ore pe zi?

Callie nu a zâmbit.

— Nu mai este Talis pe care îl cunoaştem noi. Este… este un animal. Nu mai este om. L-ai urî dacă l-ai vedea cum.

— Da, sunt sigur. Spune-mi, cine era tânărul bărbat care şedea întins sub copac, şi te privea? Şi ce faci cu astea?

Will a arătat cu mâna grădina otrăvitoare, manifestându-şi scârba pentru plantele otrăvitoare.

— El nu este nimeni… Allen Frobisher… şi Callie a făcut un gest dezgustată. Talis le minte pe femei, le spune că nu poate cânta, deşi poate. Îi place să le aibă în jur şi ele să-i dea atenţie. Ştiu că poate face orice, dar când ele sunt în apropierea lui, pretinde că nu poate face nimic. Mă înfurie. Ar…

— Cine este Allen Frobisher? a insistat Will.

— Nu ştiu. Vine aici… cred că l-a trimis lady Alida. Nu-mi place femeia asta. Cred că face planuri în legătură cu Talis, care acum nu ar înţelege chiar dacă însuşi diavolul s-ar folosi de el. Bineînţeles, că diavolul ia chipul unei femei, Talis ar fi de acord cu planul ei. Şi-ar vinde sufletul să aibă o femeie lângă el. Ar…

— Callie, încearcă să te gândeşti la altceva, decât la numeroasele femei ale lui Talis, şi spune-mi…

— Numeroase! Are mii de femei. Pământul n-ar putea cuprinde atâtea femei. Dorea să devină cavaler… dar acum nu doreşte decât să se ţină de femei. Şi câinii sunt mai decenţi. El este…

— Te-a văzut cu Allen Frobisher?

— Talis este un şarpe dezgustător… când a auzit în sfârşit întrebarea lui Will, a zâmbit. Da, ne-a văzut. Lui Allen îi place părul meu şi cum povestesc, a spus ea cu un chicotit răutăcios.

Will şi-a trecut palma peste ochi şi a scuturat din

cap.

— Callie, ştii că acest Allen Frobisher este un tânăr foarte frumos?

Callie l-a privit ca şi când ar fi crezut că şi-a pierdut minţile.

— Are părul alb, i-a spus ea, ca şi cum Will ar fi fost orb. Are ochi albaştri şi pielea de culoarea pâinii crude. Şi are nişte picioare subţiri ca de pui de găină… Începuse să se apropie de obrazul lui Will, vorbind încet şi intenţionat, ca şi când el nu putea înţelege cele mai simple lucruri. Allen Frobisher este scund…

— Vrei să spui că nu seamănă cu Talis, nu este înalt ca Talis, şi de aceea nu poate fi frumos?

— N-am spus asta. Sunt sigură că există mulţi bărbaţi frumoşi în lume, a spus ea cu mândrie.

Lui Will începuse să-i strălucească ochii.

— În ultimele luni cred că ai văzut mulţi bărbaţi. Care dintre ei ţi s-a părut mai frumos?

— Mulţi dintre ei erau frumoşi, mulţi… a recunoscut ea serioasă.

— Aştept să-mi spui un nume. Măcar despre unul dintre ei… crezi că era cel puţin pe jumătate de frumos şi de prinţ, ca iubitul tău Talis?

— Nu este prinţ, şi nici nu este al meu, a răspuns Callie privind în altă parte. Apoi, deodată, s-a întors spre el şi aruncându-se la pieptul lui, a început să plângă.

— Nu este nimeni pe pământ frumos ca Talis. Niciunul… este mai frumos decât soarele şi decât luna, dar m-a uitat. Nu are nevoie de mine şi nu mă doreşte. Se gândeşte numai la alte femei.

— Doarme noaptea?

— Nu. Plânsul meu îl ţine treaz. Nu vreau să-l las să doarmă. Sper că nu-l voi lăsa niciodată să doarmă. Sper să-l fac să sufere, să fie nefericit.

Will a bătut-o consolator pe spate, fără să spună niciun cuvânt. Ea şi Talis crescuseră atât de izolaţi, încât nu ştiau că vorbeau şi gândeau în mod ciudat. Callie nu-şi închipuia că existau şi alţi oameni care nu aveau în minte, aşa cum spunea ea, decât unde era o anumită persoană şi ce făcea.

Când erau mici, de câteva ori, Talis nu se întorsese acasă până la lăsarea întunericului. Meg era înnebunită, dar au văzut curând că numai atunci când Callie era tristă, era cazul să fie îngrijoraţi. Prima dată când Talis se pierduse, Will a rugat-o pe Callie să-l caute.

— Va veni acasă, a spus ea calm. În minte, ştiu că este bine.

După aceasta, devenise o obişnuinţă să-i întrebe pe copii ce ştiau unul despre celălalt, doar în mintea lor. Acum, când Callie spunea că Talis nu putea dormi noaptea din cauza lacrimilor ei, Will a ştiut că era adevărat.

Dar ce nu părea a înţelege Callie, era că dacă legătura lor era atât de puternică încât îl putea ţine treaz noaptea cu plânsul ei, nu era niciun pericol ca Talis să se îndrăgostească de o altă femeie.

— Hai, Callie, nu mai plânge, i-a spus Will îndepărtând-o. Vreau să ştiu tot ce se petrece… Şi nu vrei să întrebi ce mai face Meg? Ai uitat-o pe Meg? V-a trimis ţie şi lui Talis, caise uscate.

— El nu le merită. Eu îi voi face o plăcintă din astea… şi arătă spre plantele otrăvitoare.

Amintindu-şi de plantele otrăvitoare, Will s-a încruntat. De ce îi dăduseră fetei o grădină ca asta, să se ocupe de ea? De ce era singură cu tânărul acela?

— Când bătrânii dorm şi se odihnesc, tu trebuie să fii singură, i-a spus Will, înainte să-i vorbească despre părintele Keris. Trebuie să-mi spui totul.

Abia după câteva ore, a putut Will afla întreaga poveste de la Callie, căci, deşi în mod obişnuit Callie era o povestitoare excelentă, când era vorba de Talis, devenea aproape incoerentă. Nu mai putea spune decât câteva fraze privind viaţa lor de când veniseră la castelul Hadley, ca apoi să revină la perfidia lui Talis. Cum alerga după toate femeile din jurul moşiei, şi cum nu mai ţinea la ea.

Din toată vorbăria, Will a înţeles singurătatea şi golul care o înconjura. Dacă l-ar avea pe Talis, Callie îşi putea manifesta interesul pentru poveşti, pentru animale sau pentru alte persoane. Fără Talis, nu o mai interesa nimic. Fără el, nu mai avea cui să spună poveştile ei, nu mai avea pe cine să facă să râdă, şi căruia să i se dăruiască.

— Şi ce părerea are Talis despre asta, a strigat Will, după care a urmat o altă tiradă despre nepăsarea lui. El este fericit aici?

În timpul acesta, împărţeau o plăcintă cu carne pe care Callie o primise pentru dejun. Faptul că nu era chemată la masă în casă, ca să stea la masă cu ceilalţi i-a fost de-ajuns lui Will să înţeleagă că nu mergea ceva bine deloc.

— Nu, Talis nu este fericit, a răspuns Callie după o clipă de gândire.

— Ah, cum ar putea să nu fie, când are în jurul lui toate femeile. La vârsta lui, pe mine m-ar fi făcut fericit.

— Nu este fericit, a ţipat Callie. Lui nu-i plac. El mă vrea pe mine… asta ştiu. Şi-a ascuns faţa cu mâinile şi a început din nou să plângă. De ce nu vine să mă vadă? Sunt aici toată ziua, şi omul despre care crede că este tatăl lui îi dă voie să facă orice. Atunci de ce nu vine la mine? Mi-a spus că dacă nu putem să fim împreună aici, ne vom întoarce la fermă. Dar a minţit…

de ce?

— Nu ştiu draga mea… i-a spus Will luând-o în braţe pentru a nu observa tristeţea de pe faţa lui, auzind că Talis minţise. Dar, voi încerca să aflu. I-a mângâiat părul, încercând s-o consoleze. Ce ai dori să ai de la Talis? Ţi-ar plăcea să-i cumpere o casă frumoasă ca asta de aici? Şi i-a arătat cu degetul castelul Hadley.

Callie nu a simţit invidia din glasul lui, invidia că alt om putea oferi copiilor ceea ce nu putea el. Dacă nu ar fi fost Meg, nu ar fi ajuns să înveţe nici să scrie, nici să citească.

— Nu, nu vreau o casă, vreau… vreau să nu-i fie ruşine cu mine, a răspuns Callie ştergându-şi lacrimile cu dosul palmei.

— Ruşine cu tine, Callie? Cum poţi spune aşa ceva despre Talis? Niciodată n-a dorit să se despartă de tine.

— Da, dar asta era când nu avea pe altcineva. Acum, că poate alege între toate femeile frumoase, nu mai vrea să mă vadă. Tatăl lui este bogatul John Hadley, iar eu, sunt fata acelui om îngrozitor, Gilbert Rasher. Se spun poveşti oribile despre el! Talis nu vrea să fie văzut cu una ca mine. Eu sunt fata cu otrava…

Will nu mai ştia ce să spună ca s-o liniştească. El ştia foarte bine că lui Talis nu-i era ruşine cu ea, dar mai ştia că se putea întâmpla o nenorocire, dacă ei doi erau despărţiţi. Poate că aşa se obişnuia în casele bogătaşilor… nu ştia.

— Hai vino… gândeşte-te, ce ai vrea de la Talis?

— Nimic. Nu vreau nimic de la el.

— Nu face pe mândra cu mine, ştiu ce simţi pentru el. Spune-mi o poveste despre ce ai vrea de la Talis.

Când l-a privit, era foarte serioasă.

— Talis îşi închipuie că sunt proprietatea lui. Gândeşte că sunt a lui şi nu trebuie să facă nimic pentru a mă câştiga. Ai înţeles? Nu s-a luptat pentru mine!

Da. Will înţelegea că pentru o femeie, era foarte important să fie curtată. Şi era adevărat că Talis nu o curtase niciodată. Uneori, părea că se născuseră căsătoriţi.

— Vreau ca Talis să spună la toată lumea, că pe mine mă iubeşte cel mai mult. Mi-ar plăcea să strige de pe acoperiş că sunt a lui şi că nu vrea pe nimeni altcineva decât pe mine.

Ascultând-o, Will a râs. Nu şi-l putea imagina pe mândrul Talis urcându-se pe acoperiş ca un cocoş, strigând că o iubeşte pe Callie. La Talis, ideea de iubire era să-i permită lui Callie să-i servească o prăjitură la umbra unui copac. Până acum, Callie se mulţumise cu atât.

— Ceri prea mult, dar voi vedea ce pot să fac, i-a spus el, iar în glasul lui nu se simţea că ar exista vreo speranţă.

Capitolul 33

— Bătrân băgăreţ, bodogănea John, aruncând obiectele de pe masă. Am pus să-l scoată de pe pământul meu! Am dat ordin să i se interzică să se mai întoarcă! Dacă se întoarce, îl voi spânzura!

Hugh, ştia că nu mai trebuie să mai comenteze. John era furios, fiindcă iubitul lui Talis se făcuse ieri bucăţele la vederea bătrânului gârbovit, îmbrăcat simplu ca un fermier. În mijlocul exerciţiului de călărie, Talis sărise de pe cal şi alergase spre bătrân

îmbrăţişându-l, ca şi când ar fi avut doar trei ani.

John, care mai mult ca orice pe lume dorea dragostea lui Talis, se înecase de gelozie. Îl chemase imediat la el vrând să-l certe, dar Talis părea că nici nu-l auzise, sărutându-l de mai multe ori pe bătrân pe obraz. Acesta îi atrăsese atenţia lui Talis că este chemat.

Spre tristeţea lui John, Talis i-l prezentase acestuia ca şi când omul era un vizitator regal. John se înroşise de furie şi îi ordonase să revină la exerciţiu.

— Dar trebuie să am grijă de tatăl meu, a spus calm Talis. A făcut un drum lung ca să mă vadă şi este obosit şi flămând.

— Eu sunt tatăl tău, a strigat John.

— Da, sire… nu voiam să…

— Continuă-ţi exerciţiul, eu voi aştepta, a spus Will.

— Nu, a spus Talis ferm, un cavaler trebuie să aibă grijă de cei pe care îi iubeşte. Scuză-mă sire… i-a spus lui John, mă voi duce cu ta… Mă voi ocupa de oaspete… şi, cu asta, Talis s-a îndepărtat, ţinând braţul protector şi afectuos în jurul umerilor laţi ai bătrânului.

John i-a privit plecând, atât de furios încât Hugh se temuse pentru viaţa lui. Fiindcă Talis nu se întorsese după-amiază, John a pornit în căutarea lui, şi l-a găsit tupilat în grădină cu bătrânul, cu capetele apropiate şi vorbind cum nu vorbise niciodată cu el.

— Eu sunt tatăl lui, răcnea John la Hugh. Nu ştie asta? Nu înţelege că trebuie să vină la mine când are probleme?

Hugh îşi curăţa un măr, cu un cuţit de argint. John Hadley era ultimul om la care să vină cineva să-şi spună păsul. John avea concepţia de viaţă a unui măcelar, faţă de scheletul unui bou.

— Băiatului îi lipseşte fata, a spus în sfârşit Hugh.

— Ce fată? De ce toată lumea vorbeşte de Talis şi de o fată? Tu şi nevasta mea vedeţi poate ceva ce nimeni nu vede?

La numele Alidei, Hugh s-a tăiat la deget. Nu-i plăcea femeia; o găsea rece, fără inimă. Poate că nu fusese întotdeauna aşa, dar aşa era acum. Nu se îndoia că dacă se cocea ceva, cauza era ea. Hugh mai vedea că John minte. Se întâmplă ceva mai mult decât spunea lumea.

De fapt, în ultimul timp, casa părea plină de secrete. Lady Alida a călărit cu mare viteză, Dumnezeu ştie unde, iar mica şi neînsemnata Edith se purta deodată ca şi când ar fi cunoscut un secret care putea răsturna lumea.

Şi biata fată, Callie, îndepărtată ca să îngrijească o grădină de plante otrăvitoare şi să-l suporte pe cocoşul acela prost, pe Allen Frobisher.

Dar ce era mai rău, era cu Talis. Hugh se gândi la cele câteva luni în urmă când îl văzuse prima oară pe Talis, în ziua când băiatul îi salvase viaţa lui John. În ziua aceea, când Talis aruncase fata în aer şi o prinsese, Hugh ştia că nu mai văzuse ceva mai instinctiv şi mai nevinovat, ca mişcările bine coordonate ale celor doi. Se mişcaseră ca şi când ar fi fost o singură fiinţă. În ziua aceea, Talis a fost strălucit. Hugh nu mai văzuse un tânăr care să stea mai drept şi mai mândru decât Talis. Când John a declarat că băiatul este fiul lui, Hugh dorise să se lupte pentru această onoare. Talis era fiul pe care orice bărbat ar fi dorit să-l aibă.

Dar acum, după câteva luni, Talis slăbise, avea ochii obosiţi de nesomn, şi părea că îi dispăruse energia. Mânca puţin şi din cele ce spunea Philip dormea şi mai puţin. Dacă ar fi fost alt băiat, Hugh s-ar fi gândit că este îndrăgostit, dar ce îl rodea pe Talis,

era mai mult decât dragostea.

De dimineaţă, nebun de gelozie, John îl gonise pe bătrânul fermier care îl crescuse pe Talis. John nu suporta ca un om să fie iubit de Talis, să primească poate ceva ce el nu avea. Talis era întotdeauna respectuos cu John, dar nu-l îmbrăţişa, şi nici nu-i săruta obrazul.

Îi trebuiseră trei ore de călărie lui Hugh, ca să-l găsească pe bătrânul care mâna o căruţă grea de ţară, încărcată cu saci de grăunţe. Chiar după ce l-a găsit, i-a mai trebuit un timp ca să-l convingă pe bătrân că voia numai binele lui Talis.

Bătrânul Will Watkins, i-a spus că Talis era foarte nefericit, mai ales fiindcă nu putea fi alături de Callie. Dar Talis nu-i mărturisise lui Will de ce nu putea să fie cu Callie.

— Este vorba de nişte jurăminte, atât a spus. Apoi, vorbind mai încet şi cu o figură furioasă, a adăugat: Jurăminte făcute mai mult ei, dacă mă întrebi.

Deşi Will nu i-a spus cine era ea, Hugh a înţeles.

Întorcându-se la castelul Hadley, Hugh se întreba de ce Alida se amesteca în dragostea tinerilor. Ce o deranja pe ea, dacă doi copii scumpi, ca Talis şi Callie se uneau? Păstra atâta amărăciune pentru viaţa ei lipsită de iubire încât nu putea vedea pe alţii fericiţi?

Acum, asista la ţipetele şi gelozia lui John, fiindcă băiatul îl iubea pe omul care îl crescuse, mai mult decât John, pe care îl cunoscuse doar de câteva săptămâni. Vrând să pară indiferent, Hugh a spus:

— Cred că băiatul este îndrăgostit. Poate ar trebui să-i dai voie să se căsătorească.

Hugh se prefăcea că nu-l priveşte, dar îl pândea. Avea multe îndoieli asupra naşterii lui Callie şi a lui Talis.

— Nu, nu pot… vreau să spun, că mi se pare prea tânăr pentru însurătoare. Şi fata nu este potrivită pentru el…

Sau poate, s-a gândit Hugh, îţi este teamă că adevăratul tată va veni să-l ceară, şi va trebui să plăteşti ca să-l păstrezi. Nu era de mirare că Talis îl săruta pe bătrân şi nu pe John, care nu se putea hotărî dacă iubeşte mai mult banii sau fiinţa.

Dar Hugh avea totuşi ceva comun cu John; amândoi urau femeile şirete şi intrigante. Hugh nu avea idee ce urmărea Alida, dar era sigur că făcea ceva ce nu ar fi trebuit să facă.

— Cred că cineva i-a spus lui Talis că este dezonorant să stea prea mult cu fata. Crede că-şi va pierde locul pe care îl ocupă în viaţa ta, dacă vorbeşte cu ea.

— Cum poate gândi aşa? Nu-mi pasă dacă lasă fata însărcinată. Ce contează pentru mine dacă este, dacă…

— Fericit? l-a întrebat Hugh, ştiind că John urăşte sentimentul, şi că nu-l interesase niciodată fericirea sau nefericirea cuiva, în afară de a lui. Dar părea că viaţa în casa asta mare, mergea mai bine când Talis era fericit.

— Voi da ordine ca fata să stea lângă el, şi să-l privească toată ziua dacă vrea.

Ceea ce dorea el, era să-l aibă pe fiul său lângă el şi să nu piardă bani.

— Cred că răspunsul nu este o fată supărată, morocănoasă, care să-l privească de la distanţă.

— Nu va îndrăzni. Îi voi tăia capul!

„Şi cu asta ai rezolvat totul”, s-a gândit ironic Hugh.

— Cineva, foarte şiret, l-a făcut pe Talis să creadă că nu trebuie să se apropie prea mult de fată, dar eu

sper, sire, că dumneata eşti mult mai inteligent.

— Da… bineînţeles, şi John l-a privit iscoditor pe Hugh.

Petrecuseră mult timp împreună şi lui John nu-i plăcea să facă pe ghicitorul ca să afle ce avea Hugh în cap.

— Spune-i lui Talis că frumuseţea fetei provoacă gelozie printre tineri, şi că fata trebuie protejată, deci vrei ca Talis s-o facă.

Singura reacţie a lui John, a fost să-l privească chiorâş.

— Frumuseţe? Fata este la fel de albă ca burta unui peşte. Nu este nici pe jumătate de cum sunt celelalte fete ale mele… adică… jumătate din fetele de pe aici.

Hugh s-a abţinut să nu surâdă, fiindcă aflase răspunsul la multe întrebări. Talis nu era băiatul lui John, cum bănuia.

— Talis nu ştie că fata nu este frumoasă. Pentru el este splendidă.

— Are să râdă de mine dacă îi voi spune aşa ceva, o să mă fac de râs.

— Nu, băiatul n-o să râdă de tine. Îţi voi da cel mai bun cal dacă greşesc…

Ochii lui Hugh au strălucit. Era vorba de un armăsar pe care îl cumpărase de doi ani şi pe care John îl dorise întotdeauna.

— Punem rămăşag… a spus John şiret.

— Şi ce primesc eu dacă câştig, a întrebat Hugh făcând cu ochiul, dar când John a ridicat din sprânceană, Hugh a dat înapoi. Pentru mine este un privilegiu să te servesc.

Terminând ce avea de spus, a plecat, gândindu-se de ce John Hadley nu era cinstit şi nici nu iubea pe nimeni.

Capitolul 34

— Nu, îţi mulţumesc, i-a spus Callie lui Talis, cu tot dispreţul pe care-l putea manifesta. Aş prefera să merg cu Allen.

Toţi trei erau la un bâlci în sat. Străzile, care de obicei erau liniştite, acum erau pline de negustori şi acrobaţi ca şi de strigătele vânzătorilor ambulanţi. Peste tot erau oameni de toate felurile, bogaţi şi săraci.

— Trebuie să te protejez, i-a spus Talis, cu spinarea mai bătoasă decât un copac. Lordul John mi-a spus că trebuie să te protejez.

— Să mă protejezi? De ce? s-a repezit Callie la el. Să mă aperi de bărbaţi nedoriţi de tine?

La acest afront, Allen a devenit mai bătos, ca să pară mai înalt. Era cu cel puţin doi ani mai în vârstă decât Talis, şi, bineînţeles, avea mai multă experienţă cu femeile decât tânărul Talis.

— Hai, Callasandra, a spus el luând-o de braţ.

— Nu te adresa ei aşa, a spus Talis împingându-i braţul lui Allen departe de ea. De fapt, nu te adresa ei deloc. Callie, trebuie să vii cu mine.

Privind în sus spre Talis, ea i s-a adresat serioasă.

— Nu trebuie să vin cu tine, nici acum şi nici altădată. Vino, Allen, să mergem.

Simţind că a câştigat şi fără îndoială bazându-se pe frumuseţea sa, Allen a luat-o din nou de braţ pe Callie.

— Dă-i drumul, a spus aproape ţipând Talis, încât lumea din jur s-a întors să-i privească.

Callie s-a mişcat în aşa fel încât Talis să nu-i

poată atinge braţul lui Allen, dar s-a tras înapoi, în timp ce tinerii se confruntau.

— Nu sunt proprietatea ta. Nu eşti nici tatăl nici fratele meu. De fapt, tu nu eşti nimic pentru mine, nimic. Nu ai dreptul să-mi spui ce să fac. Acum pleacă de aici şi lasă-ne.

Rotindu-şi fustele, l-a luat de braţ pe Allen şi a început să se depărteze de Talis.

Mult timp, Talis, nemişcat a privit spre ei, dar fierbând de furie. „Cum îndrăzneşte…" se gândea el. Cum putea să se poarte aşa cu el, după ce trecuse prin atâtea ca să fie împreună? Făcuse tot ce îi ceruse lady Alida, să se poarte bine cu o grămadă de fete zgomotoase şi fără minte, care nu-l lăsau să se antreneze, nici să înveţe, dar care îi cereau să facă mereu ceva pentru ele. Una din ele spusese „acul ăsta este prea greu", făcându-i ochi dulci ca să-l ademenească.

Talis tânjea după zilele când fuseseră împreună şi când nu era obligat să fie politicos. Cu Callie, putea să tacă sau să vorbească ore în şir dacă dorea. Şi ce era şi mai minunat, nu trebuia să o aştepte, s-o dirijeze, să care lucruri pentru ea, să facă o grămadă de alte lucruri stupide pe care aceste păuniţe proaste păreau că le doresc din partea lui.

Ce ar trebui să facă acum, s-a gândit el, să nu se supună ordinelor lordului John şi să o lase în pace? Dacă bărbaţii se făceau de râs din cauza… ei, nu aveau decât, fiindcă după părerea lui, ea era ce mai frumoasă fiinţă din lume şi asta nu era problema lui. N-are decât să se lase în grija băiatului cu faţa albă şi umeri înguşti, de care se agăţase. Dar deşi gândea aşa, s-a luat după ei.

— Ah, Allen, ce inteligent eşti… îi spunea Callie dându-şi capul pe spate şi râzând, lăsându-şi părul să i

se prindă în cordon:

— Îmi dai voie… a spus Allen, repezindu-se să-i elibereze buclele de păr.

Dar Talis se grăbise să ajungă înaintea lui, ţinând în mână pumnalul ca şi când ar fi vrut să-i reteze mâna, dacă atingea părul ei.

Callie, care ştia ce-i trece prin minte, s-a repezit la el.

— Dacă îndrăzneşti să-mi atingi părul, are să-ţi pară rău.

— De ce umbli cu capul descoperit? De ce nu-l bagi sub bonetă?

— Ce-ţi pasă dacă îmi văd şi alţi bărbaţi părul? i-a spus ea zâmbind.

— Se agaţă de orice şi nu este plăcut. Este de mirare că păsările nu şi-au făcut cuib în el.

Talis găsea că gluma lui era foarte reuşită, dar după faţa înroşită a fetei, nu mai credea în inteligenţa glumei.

— Lui Allen îi place părul meu, s-a răstit ea la el. De fapt, părul meu place la toţi bărbaţii. Le place foarte mult…

— N-am spus că nu-mi place părul tău, a spus el clipind din ochi mirat.

Ce se întâmplă cu ea? Toată viaţa a tachinat-o… şi acum de ce se schimbase?

— Pleacă, i-a ordonat ea. Nu înţelegi că nu vreau să te ţii după mine? Du-te şi găseşte-ţi o altă femeie s-o sâcâi.

Turbat de furie, Talis a privit-o depărtându-se. Făcuse tot posibilul să fie cu ea, era însăşi existenţa lui, dar acum părea că nu doreşte altceva decât acest băiat slab şi necopt. Hotărât, a continuat să meargă în urma lor, şi când au ajuns la tejgheaua cu prăjituri cu fructe, s-a aplecat peste galantar privind în faţă, ca şi

când ar fi fost acolo din întâmplare.

— Da, Allen, aş vrea o plăcintă cu mere, a spus ea de tare încât să fie auzită de la distanţă. Sunt prăjiturile mele favorite. Îţi mulţumesc mult. Eşti un bărbat bun şi preocupat de felul cum să te porţi cu o femeie.

Allen se înroşise auzind laudele ei, şi i-a întins negustorul o monedă ca să plătească două bucăţi de plăcintă cu mere. Talis însă, l-a oprit cu mâna sa mare.

— Îi plac mai mult prăjiturile cu piersici. Plăcinta cu mere o găseşte anostă şi îi place doar dacă are înăuntru multă scorţişoară… şi după miros, astea nu par să aibă. Dacă vrei să-i faci plăcere, cumpără-i o plăcintă cu piersici sau cu caise. Dar să nu-i oferi una cu mure, fiindcă îi intră seminţele în dinţi, şi cum este foarte neatentă îşi va păta rochia cu zeama neagră. Pe scurt, dă-i mai bine una cu piersici.

— Ah… a bâiguit Allen.

Callie l-a privit fioros pe Talis, care însă nu se uita la ea.

— M-am răzgândit. Nu mai vreau nicio prăjitură. Hai, Allen, să vedem acrobaţii.

— Este aici un urs pe care îl asmut câinii. Poate că ţi-ar plăcea să vezi cum muşcă câinii din urs. Este foarte excitant… i-a propus Allen.

— Nu-i place aşa ceva, a spus Talis privind peste capul lui Allen, ca să arate că era mult mai înalt.

— Mi-ar plăcea, a spus Callie printre dinţi. M-am schimbat în atâtea luni de când nu te-am văzut… A accentuat pe cuvinte, de parcă proveneau din grădina otrăvită.

— De asta eşti supărată? Faptul că nu ţi-am făcut o vizită? Dar am fost foarte ocupat în ultimul timp. Ştii că trebuia să mă ocup de doamne, de cusutul lor, şi câte altele, ceea ce mi-a luat mult timp. Sper să mă

ierţi…

Callie a încercat să-şi stăpânească supărarea, şi i-a răspuns:

— Doar nu eşti proprietatea mea, şi nici eu a ta. Poţi să faci ce vrei. Chiar acum, ne-ar face plăcere să ne laşi în pace. Sunt cu un bărbat, care înţelege că şi eu sunt o femeie.

Aproape l-a tras de braţ pe Allen şi s-a uitat la el cu o expresie ce ar fi dorit să pară drăgăstoasă. Cu puţin efort, Talis s-a aşezat între cei doi.

— Tata mi-a dat sarcina să te apăr, şi eu trebuie să mă supun. Ce părere ai dacă am privi la prăvălia cu cărţi?

Allen a început să râdă.

— Adevărat, tinere Hadley, pot să spun că nu ştii nimic despre femei… Femeilor le plac distracţiile, excitaţia, cum ar fi lupta cu ursul… nu cărţile. Femeile se gândesc la aventuri şi dragoste, nu la cărţi. Am dreptate, draga mea? A ridicat mâna lui Callie la buze s-o sărute.

Era el mai mic de statură decât Talis, dar era mai vârstnic şi avea mai multă experienţă.

Talis s-a lăsat peste el, aproape să-l răstoarne, ca să-i oprească sărutul.

— Te rog să mă ierţi… M-a împins cineva.

— Bastard stângaci… a murmurat printre dinţi Allen scuturându-şi hainele, fiindcă alunecase peste un om care căra un sac cu făină.

— Încă o dată, te rog să mă ierţi… a spus Talis amabil, dar nu sunt bastard. Tatăl meu este lordul John Hadley. Te rog să-mi spui cine este tatăl dumitale?

Allen l-a privit răutăcios pe Talis, deoarece tatăl său nu avea rangul lui John Hadley.

— Te rog, Allen, nu-i da atenţie. Încearcă să mă necăjească. Hai să ne distrăm, şi să ne facem că nu-l

vedem... Hai, vino să privim la negustorul de pânzeturi.

— Pe cine interesează rochiile într-o zi ca asta, a mormăit Talis în spatele lor. Sunt oameni care merg pe sârmă, şi multe lucruri de mâncare.

Callie s-a răsucit spre el atât de repede, încât părul ei l-a lovit pe Allen pe obraz.

— Trebuie să ştii că există bărbaţi care nu sunt atât de egoişti ca tine. Când un bărbat invită femeia la plimbare, face ce doreşte ea. Nu toţi bărbaţii sunt egoişti ca tine. Chiar acum, lui Allen îi va face plăcere să privească la mătăsuri şi catifele... nu-i aşa Allen?

— Bine, eu... ah...

— Vezi, domnule, dumneata, fiul lordului Hadley... vrea să privească la materiale. Dacă aş vrea să stau toată ziua şi să nu fac decât să mă uit la mătăsuri, lui Allen îi va face plăcere să stea cu mine. Poţi înţelege atâta lipsă de egoism?

Talis nu mai înţelegea nimic din ce spunea Callie. Începuse să creadă că o stăpânea un duh rău. Callie, pe care o cunoştea el, ar fi preferat să privească la cărţi, sau la cei ce umblau pe frânghie, nu la grămezile de pânzeturi. Ce era atât de deosebit azi?

Când a văzut că nu înţelege ce-i spune, Callie a strâns din pumni şi i-a întors spatele.

— Hai, Allen, să privim cum asmut câinii ursul.

— Dar asta o să-ţi facă rău... i-a spus Talis din spatele ei şi se simţea din vocea lui că era îngrijorat. Ţie nu-ţi place să vezi animalele chinuite...

— Mă enervezi... i-a răspuns, întorcându-se din nou spre el. Tu care crezi că sunt proprietatea ta, şi care ştii totul despre mine... nu ştii nimic. Absolut nimic. Uite... îmi place asmuţitul ursului... Este un sport îndrăzneţ şi aventuros, iar Allen ştie că sunt o femeie căreia îi plac senzaţiile excitante. Nu sunt

fecioara proastă, fără viaţă şi sclifosită, care crezi tu că sunt. Acum, lasă-mă în pace. Nu mai vreau să te văd niciodată în viaţa mea.

Allen nu-şi putea stăpâni zâmbetul, căci cu fiecare clipă Callie era mai drăgălaşă. Când se înfuria i se înroşeau obrajii şi ochii îi străluceau. Când era aşa, părea aproape frumoasă.

Ultimele cuvinte ale lui Callie avuseseră un oarecare efect asupra lui Talis, fiindcă acesta a rămas în urmă când ea a început să meargă, iar Allen a trebuit să alerge ca s-o ajungă.

— Lupta cu ursul este în direcţia asta, i-a spus Allen sigur pe el, convins după discuţie că o câştigase.

— Nu am de gând să văd cum se luptă câinii cu ursul, i-a răspuns, privindu-l îngrozită. Urăsc sporturile sângeroase.

— Dar ai spus… i-ai spus băiatului că… eu credeam că…

— Nu eşti în stare să faci o propoziţie întreagă? i-a răspuns ea cu agresivitate. Ce se întâmplă cu tine, şi de ce crezi că o femeie nu este destul de inteligentă ca să citească o carte? Crezi că noi femeile ne pierdem timpul ca tine, lenevind toată ziua sub un copac şi privindu-mă cum sap grădina? Asta gândeşti tu despre mine?

— Nu, eu… mă gândeam…

— Da… la ce te gândeşti? Hai spune-mi… vorbeşte odată.

Allen a oftat adânc. Dacă lady Alida nu i-ar fi oferit bani pentru a sta cu fata, acum ar pleca, i-ar lăsa-o lui Talis, cu binecuvântarea lui. Se potriveau de minune.

— Vrei să bei un pahar cu vin? a întrebat-o Allen ridicându-şi sprâncenele. Sau poate să-ţi cumpăr un vagon de băutură să te scalzi în ea.

Spre mirarea lui, Callie a izbucnit în râs. Allen îşi petrecuse viaţa încercând să cucerească femeile, aşa că şi-a păstrat ironiile pentru el. Nu cuvintele vulgare, ci drăgălăşenia le câştiga pe femei, aşa că s-a mirat când Callie a râs de ironia lui. Nu-şi dădea seama că exact ceea ce spusese era ce i-ar fi spus Talis. Când era prost dispusă, ca s-o înveselească, îi spunea să facă lucruri imposibile cum ar fi: să facă baie în miere, sau s-o fiarbă în sirop. Când aveau doisprezece ani, din cauză că era o zi caldă fusese prea obraznică pentru gustul lui şi o înghesuise într-o ladă cu piersici, spunând că avea nevoie de sucul dulce ca să-i îndulcească firea. Acum, însă, Allen nu s-a gândit decât că fusese foarte spiritual.

Cu câţiva paşi în urma lor, Talis scrâşnea din dinţi şi strângea atât de tare pumnii că-i intrară unghiile în carne. El ştia când râsul lui Callie era firesc şi când nu. Până acum fusese atentă doar la el. Ştia el că nu poate să-i placă prostănacul spălăcit. Dar de îndată ce se depărtaseră, ea a început să râdă de cele ce-i spunea. Râdea cu adevărat, natural. Până acum, numai el, Talis, reuşise s-o facă să râdă aşa. Nici Meg, nici Will, sau oricine din satul la care încă se mai gândea ca la căminul său, nu o făcuseră pe Callie să râdă aşa.

De obicei, stătea aproape de Talis, şi-l asculta în orice problemă, împărţind totul cu el. Era clar că acum prefera pe altul.

Ducă-se dracului. Dacă nu-l mai vrea, nici nu o mai dorea.

Cu toţi muşchii încordaţi, le-a întors spatele celor doi.

Lasă-i împreună, s-a gândit el. Lasă-i să-şi împartă viitorul împreună.

Era atât de încordat de furie, încât când s-a împiedicat de un obstacol, era să cadă cu faţa în jos.

Nu mai avea agilitatea obişnuită în mişcări şi nici mersul obişnuit în plimbare, nu mai avea niciun echilibru normal.

— Pardon, a spus Hugh Kellon, fiindcă Talis se împiedicase de piciorul lui. Încotro te grăbeşti? Este o zi frumoasă, şi sunt o grămadă de fete frumoase pe aici, iar dumneata dai impresia că pleci la război.

— Trebuie să plec, a spus Talis, şi după tonul lui se observa că nu avea poftă de conversaţie; scuză-mă, te rog…

— Nu, stai cu mine, am nevoie de o companie, a spus Hugh la început ascuţit, ca apoi să-şi înmoaie tonul.

— Trebuie să mă întorc, a spus Talis vorbind forţat printre dinţii încleştaţi.

— Nu este fata dumitale? l-a întrebat Hugh, arătând spre Callie şi Allen care mergeau ţinându-se de braţ prin mulţime.

— Nu este a mea. Acum vă rog să mă scuzaţi, trebuie să plec, a spus Talis încordat.

— Mândria este un lucru foarte bun, a zis tare Hugh, făcându-l pe Talis să se întoarcă. Este bine să fii foarte mândru. Mândria este coloana vertebrală a bărbatului.

— Da… a recunoscut Talis bucuros că cineva îl înţelege.

— Mândria este foarte importantă pentru un bărbat…

— Cea mai importantă… l-a aprobat sincer.

— Mândria mi-a condus viaţa şi pot să jur că mi-am păstrat-o întotdeauna. Pe tot parcursul vieţii mele mi-am păstrat mândria. Orice s-ar fi întâmplat, mi-am păstrat mândria.

— Aşa trebuie să facă un cavaler, a răspuns Talis, având spatele ţeapăn, refuzând să privească la cea

care îl înşelase.

— Da, a continuat Hugh, la vârsta ta mi-am păstrat mândria aşa cum faci tu acum. De fapt, eram exact în aceeaşi situaţie ca şi tine, chiar prin faptul că ea, de atunci, era o roşcată de care eram îndrăgostit.

Când Talis a ridicat din sprânceană, Hugh a chicotit.

— Nu-i spusesem că sunt îndrăgostit de ea… bineînţeles, aşa ceva nu se concepea la un bărbat. Dar o iubeam, visam la ea, nu puteam să dorm fiind cu gândul la ea. Mi-o imaginam chiar când nu o puteam vedea. Poţi să înţelegi un astfel de sentiment?

— Da… pot să înţeleg, a spus Talis, gândindu-se că un astfel de sentiment îi lipsea lui Callie. Cum de nu observase mai înainte, că era nestatornică şi necredincioasă? Că nu putea păstra dragostea când era pusă la încercare.

— Într-o zi, când eram pe câmpul de antrenament, a continuat Hugh, a venit la mine, cu părul ei roşu strălucitor, şi foarte mândră m-a anunţat că mama ei plănuia s-o mărite cu alt bărbat. Atunci mi-a spus un lucru ciudat: voi lupta pentru tine, dacă şi tu vei lupta pentru mine. Aş fi vrut să-i spun că doream să mă căsătoresc cu ea mai mult ca orice pe lume, dar în jurul meu erau o grămadă de băieţi, şi eu eram atât de mândru încât nu puteam să-i spun toate aceste cuvinte de dragoste de faţă cu ei, aşa că i-am spus că nu înţeleg despre ce vorbeşte. Vezi, ştiam că dacă i-aş fi spus că o iubesc de faţă cu ceilalţi, ei ar fi râs de mine şi mândria mea nu putea suporta batjocura lor.

— Ce ai făcut? l-a întrebat Talis, vrând să se înţeleagă că doar din politeţe asculta povestea veche a unui om mai în vârstă, dar în fond, era foarte interesat. În fond, ce putea şti un om bătrân ca Hugh, despre iubire…

— Mi-am păstrat bineînţeles mândria. Ce altceva puteam face? Nu aveam de ales.

Talis considera că problema era privită în mod simplist.

— Ai fi putut să-i spui că o iubeşti. Băieţilor le-ar fi trecut râsul.

— Ei! Ce era să fac, să cad jos în noroi ca să-i sărut poala rochiei şi să-i spun că o iubesc mai mult decât însăşi viaţa? Băieţii ar fi râs de mine tot timpul… nu ar fi tăcut niciodată.

— Talis a tăcut o clipă, gândindu-se.

— Ce s-a întâmplat cu ea? Cu fata cu părul roşu?

— S-a măritat cu bărbatul ales de mama ei şi acum au doi băieţi şi trei fete cu părul roşu ca şi mama lor.

— Şi dumneata nu te-ai căsătorit niciodată?

— Nu. Nu am mai iubit pe nimeni aşa cum o iubisem pe ea, aşa că nu m-am mai putut căsători cu alta. Iubire adevărată există doar o dată în viaţă.

— Şi ce s-a întâmplat cu băieţii de care te temeai că vor râde de dumneata?

— Habar nu am, dar ştiu că au rămas cu amintirea că Hugh Kellon a fost un om foarte mândru. A chicotit şi l-a bătut pe spate. Vezi, băiete, spune că mândria nu este lucrul cel mai important din lume…

— Lasă aceste fiinţe timide, ca acest Allen Frobisher, să trăiască fără mândrie, dar noi bărbaţii adevăraţi să ne-o păstrăm pe a noastră. Lasă-l pe Frobisher să se plimbe cu Callasandra, să-i ducă pachetele. Lasă-l să-i cumpere cadouri inutile şi să-i asculte ţipetele de plăcere. Asta nu este o atitudine bărbătească, mândră. Tu ar trebui să rămâi aşa cum eşti. Ţine-te la distanţă, detaşat, impunător… dar rămâi aşa cum eşti. Arăţi ca un tânăr lord, prea sus şi prea mândru pentru oricine. Cui îi pasă de râsul unei

fete proaste, de atingerile ei şi de felul cum priveşte un bărbat, cu ochii plini de dragoste. Tu eşti deasupra acestor lucruri, nu-i aşa? Eşti prea bun, prea mândru, ca să te porţi ca un măgar prostănac în faţa oamenilor, dar fă-o să vadă că este mai importantă pentru tine decât toată mândria din lume. Da… eşti cu adevărat mai mult decât atât. Eşti…

Talis a izbucnit în râs, înţelegând unde bătea Hugh şi care era morala poveştii.

— Crezi că sunt un prost… nu-i aşa?

— Cred că mândria îl face pe amant să fie rece. Fata asta te iubeşte, dar în ultima vreme ţi-ai petrecut timpul cu alte femei şi crede că nu o mai iubeşti.

Lui Hugh îi făcea plăcere că Talis îl considera un om foarte înţelept, dar nu ştia că îi vorbea la fel cum îi vorbise Will.

Talis a privit prin mulţime. Callie era acum atât de departe că abia o mai vedea. Will îi spusese acelaşi lucru ca şi Hugh, dar, atunci, Talis râsese. Callie crede tot timpul că nu o mai iubeşte. În trecut, când Callie sugerase această absurditate, Talis îi răspunsese întotdeauna cu gesturi fizice în loc de cuvinte. Ideea că ea este mai puţin decât unicul lui scop în viaţă, i se părea atât de absurdă, încât de câte ori o spunea, el ridica şi o arunca fie în apă sau într-o căruţă cu fructe, sau chiar pe o creangă de copac. Prima oară când o aruncase într-o baltă, aveau doar cinci ani şi Meg îl ameninţase cu o mamă de bătaie. Dar Callie se aşezase între ei, şi îi spusese „Tally mă iubeşte…” şi nu o lăsase pe Meg să-l atingă.

— Rămâi aşa, băiete, i-a spus Hugh blând. Nu mă întreba de ce femeilor le place ca bărbaţii să se prostească în faţa lor. Poţi să dobori douăzeci de oameni de pe cai, în luptă, dar femeia pe care vrei s-o cucereşti nici nu se uită la tine. Dar, dacă aluneci pe o

coajă de măr şi cazi de pe scări, fii sigur că se va îndrăgosti de tine.

Talis râdea din nou, ştiind că Hugh avea dreptate.

— Şi, dragul meu, orice vei face, spune-i că ai nevoie de ea. Asta le place cel mai mult să audă.

Talis îl privi, întrebându-l din ochi de ce. Dar Hugh, a ridicat din umeri neştiutor.

— Acum, hai, poartă-te ca prostul satului. Mândria nu-ţi dă decât singurătate.

— Dar lordul John… a început Talis. Fetele celelalte… Voia să continue, când a înţeles că era să facă aşa cum făcuse Hugh odată. Da… înţeleg.

Plecând mai departe, s-a întors spre Hugh.

— A existat cu adevărat o fată cu părul roşu?

— Da… şi nu am luptat pentru ea, a spus Hugh, şi se simţea din vocea lui că era sincer şi trist.

Capitolul 35

Va fi uşor, medita Talis, gândindu-se s-o recâştige pe Callie. Sigur, puţin îi păsa ei de lăudărosul acela spălăcit pe care îl urma. Poate că nu-i dăduse destulă atenţie lui Callie în ultimul timp, dar avea motive serioase. Dar nici ea nu-l căutase, şi fără niciun motiv.

Ceva îi spunea că ar fi stat cu el dacă ar fi putut, dar i se dăduse în grijă grădina blestemată şi lucra acolo toată ziua. Talis o mai vizitase şi a doua oară, întovărăşit de patru femei ce se aflau în casă, dar Callie nu reacţionase cum sperase el că o va face. Nu se înfuriase cum ştia el că făcea, nu luptase pentru el. De fapt, fusese pur şi simplu dispreţuitoare cu el şi cu

escorta lui de femei elegante.

— Te şi îmbracă? Te spală? îi spusese ea.

— Dacă aş vrea… răspunsese el glumind şi încercând s-o împace.

Dar dispoziţia ei nu se schimbase. Dar Talis a fost cel care s-a înfuriat.

— Ce-i cu tine? i-a spus el repezit.

L-a privit vicleană, ca şi când ar fi ştiut exact ce încerca să obţină de la ea.

— O femeie şi-ar da viaţa pentru un bărbat care o iubeşte, dar nu face nimic pentru un laş.

El n-a înţeles ce voia să spună, dar îl înfuriase tonul ei. Călărise în continuare şi stătea departe de ea, sigur că va veni în curând şi îi va cere iertare fiindcă îl făcuse laş. Dar Callie nu a venit să-i ceară iertare, şi atunci Talis a simţit că-şi pierde puterea cu fiecare zi. Cu mai multe săptămâni în urmă, era omul cel mai puternic de la castelul Hadley, dar acum se trezea privind orice umbră, crezând că acolo se ascundea Callie. Toată ziua se întreba ce făcea acolo, sus pe colină, cu… cu persoana care şedea lângă ea. Noaptea ştia că plânge. Dacă era aşa de nefericită, de ce nu venea la el? De ce nu făcea cum făcuse şi altădată, când flirtase cu ţiganca? Atunci îi aruncase în cap tejgheaua cu mâncare.

Acum, Talis ar fi vrut ca lucrurile să fie cum erau în trecut. Dorea puterea pe care i-o transmitea Callie. Era absurd ca puterea lui să depindă de prezenţa ei, dar se părea că aşa era.

Ce ar putea face s-o recâştige? Ceva uşor şi simplu, fără prea mare efort.

Plimbându-se prin bâlci, a văzut un om care avea câteva maimuţe dresate să sară pe scenă şi să-şi facă numărul. Asta i-a amintit cum odată, se ascunseseră amândoi de Will pentru a privi aşa ceva, la un om care

colinda prin sate. Când Will se întorsese cu spatele, Callie furase o legătură cu cele mai frumoase zarzavaturi ale lui Will de pe tejghea şi le dăduse maimuţelor. În timp ce se hrăneau, râdea veselă privind cum se agăţau de degetele ei cu lăbuţele lor roz. Spunea prostii, cum că maimuţele au nevoie de dragoste şi ar fi vrut. Să le ia pe toate acasă, la care Talis răspunsese că n-ar fi de folos nimănui, doar dacă vor putea învăţa să mulgă vacile, o treabă pe care Talis nu o putea suferi.

Stând şi privind la om şi la maimuţele lui, a avut un impuls, şi i-a spus:

— Vreau să cumpăr una din maimuţe.

— Niciuna nu este de vânzare, şi nici tot aurul din lume nu m-ar face să mă despart de una din maimuţele mele.

După o jumătate de oră, Talis i-a dat până la ultima monedă din cele pe care le primise de când venise la castelul Hadley, de la lordul John, şi o pereche de mănuşi frumoase, brodate, primite de la lady Alida.

La început, omul încercase să-i dea una bătrână şi fără dinţi, dar Talis care trăise la fermă nu stătuse degeaba şi învăţase multe, aşa că sub cămaşa lui se zbătea o maimuţică tânără.

Plin de încredere, şi-a croit drum prin mulţime căutând-o pe Callie, acolo unde ştia că se plimbă cu spălăcitul Frobisher. Era convins, că singurul lucru pe care trebuia să-l facă, era să-i ofere maimuţa şi Callie îi va cădea în braţe şi totul va reintra în normal. Vor pleca de la bâlci şi se vor urca pe colina ei unde vor sta fără să facă nimic. Îşi vor petrece după-amiaza spunându-i poveşti şi curăţind piersici pentru el. Iar el îi va povesti ultimele lui escapade din tipul antrenamentului. Va fi plăcut s-o audă cum îi spune că

este mare, puternic şi viteaz, cum obişnuia ea să facă.

— Callie! a strigat-o el, oprindu-se în faţa ei, cu un zâmbet de satisfacţie, gândindu-se că va fi gata să se înmoaie de recunoştinţă, când va vedea ce îi adusese.

— Ce doreşti? l-a întrebat ea rece.

— Am ceva pentru tine. A scos repede de sub cămaşă maimuţa şi a ţinut-o în mână, în timp ce animalul clipea în lumină.

— Ah! a exclamat Callie întinzând mâna spre animal şi, aşa cum se aştepta el, expresia ei s-a îndulcit.

— Talis… unde ai fost? Te-am căutat peste tot. Trebuie să ne însoţeşti la bâlci. Vrem să vedem totul şi numai tu poţi să ne arăţi.

Când a auzit-o pe lady Frances în spatele lui, Talis a ascuns maimuţa sub cămaşă.

— Şi eu v-am căutat, a spus el întorcându-se, şi încercând să zâmbească celor cinci femei îmbrăcate strălucitor şi privindu-l cu ochii plini de speranţă.

De ce trebuiau să vină tocmai acum, se gândi el. Dacă mai întârziau trei minute… Callie ar fi fost a lui.

— Vă voi duce, a început el şi s-a întors din nou spre Callie, dar nu mai era acolo.

Îl luase de braţ pe Frobisher şi se depărta, fără să înţeleagă ce se petrece, ce voia Callie de la el. Ce se întâmpla cu ea?

Abia acum a înţeles el cuvintele auzite în timpul din urmă: laş şi luptă. Când Will l-a întrebat: „I-ai spus vreodată că o iubeşti?” Talis râsese, dar Will a continuat: „Femeile aşteaptă vorbe”. Talis răspunsese: „Sigur că i-am spus…” dar nu s-a mai putut uita în ochii lui Will. Ce dacă nu-i spusese cuvintele? Callie ştia ce simte el. În fiecare zi îi dăduse să înţeleagă ce simte. Îi dăduse voie. Ce spusese Will? „Femeile doresc

ceva mai mult decât să-ţi facă de mâncare şi să-ţi spună cât eşti de frumos”.

În poveştile spuse de Callie, un bărbat omora balaurul ca să câştige dragostea frumoasei blonde. Bărbatul se luptă ca să câştige femeia pe care o iubeşte.

În clipa aceea, Talis a privit avalanşa de femei venind spre el şi rochiile lor strălucitoare păreau solzi de balaur, bijuteriile lor erau ochii lui; figurile excitate ale femeilor erau flăcările ce ieşeau din gura lui. Şi Allen Frobisher, era păzitorul balaurului.

— Callie! a strigat Talis alergând spre ea, iar femeile şi-au ridicat fustele alergând după el. Era adevărat că-l căutaseră toată ziua şi acum că-l găsiseră, nu-l vor mai scăpa din ochi.

— Callie, Callie! a strigat el din nou, până când ea s-a oprit dezgustată.

Talis s-a oprit în faţa ei, fiind conştient de existenţa femeilor din spatele lui, ca şi de obraznicul Frobisher din faţa lui. Din depărtare, îi vedea pe James şi pe Philip apropiindu-se. Nu voia să se facă de râs în faţa tuturor. Nu voia să râdă de el. Dorea să fie un cavaler de vază, cineva la care privea flecare, cineva…

— Ce vrei cu mine? Ai atâtea care te aşteaptă… a spus Callie cu vocea plină de venin.

— Callie, eu… a respirat, apoi luând o gură de aer, i-a spus: Te iubesc.

Era atât de nervos şi ultimele cuvinte le-a spus atât de – tare încât cincizeci de oameni s-au oprit. Şi bineînţeles femeile, Frobisher, James şi Philip, au rămas pironiţi.

— Talis… se uită lumea la noi! a exclamat Callie făcând ochii mari.

Încerca să-i arate că tot ceea ce spunea el era ceva intim, ceva ce nu trebuia să fie auzit şi de alţii. Îşi

ascunseseră întotdeauna sentimentele în faţa altor persoane – cel puţin aşa credeau ei.

Mirat, Talis simţea transpiraţia pe frunte. De obicei îi plăcea să fie privit, era un actor înnăscut şi îi plăcea publicul. Dar nu-i făcea plăcere să-şi etaleze cele mai intime sentimente ca să fie auzite de toţi.

— Te iubesc, a spus din nou, şi de data asta i-a fost mai uşor.

— Mă bucur, a şoptit ea înroşindu-se, despre asta vom vorbi mai târziu. Acum ar fi mai bine să pleci. Eşti aşteptat… şi a arătat spre femeile din spatele lui, apoi a plecat cu Allen.

— Nu! Nu vreau să pleci cu el. Te vreau cu mine, a spus el, făcând-o pe Callie să să-l privească.

Una dintre femei a trecut în faţă şi a pus mâna pe braţul lui. Era lady Frances, o verişoară a familiei lui Hadley, o femeie frumoasă. Alida îi promisese în secret, să o mărite cu acest adorabil tânăr, aşa că nu-i putea permite să vorbească astfel.

— Trebuie să vii cu mine, Talis, a spus ea hotărât.

— Da, trebuie să mergi cu ea, a spus Callie întorcându-se.

O clipă, Talis a ezitat şi Callie l-a văzut. Brusc, el a înţeles că însemna s-o piardă pe Callie. Ce-i păsa lui dacă aceşti oameni auzeau ce simţea el în suflet auzeau că o iubea? De fapt, nimeni şi nimic nu mai conta, în afară de Callie.

— Callie… Dragostea mea, singura mea iubire, iubirea vieţii mele… te iubesc. Nu-ţi pasă chiar deloc de mine?

— Callie era sigură că i se roşeau şi tălpile picioarelor. Dorise ca Talis să-i spună că o iubeşte, dorise ca femeile astea duşmănoase să ştie că o iubea, dar nu dorea să se facă de râs în faţa întregului sat.

— Te rog, Talis… s-a întors spre el, dar el nu mai

era acolo.

Abia după o secundă, l-a văzut venind spre ea, în genunchi, cu mâinile pe inimă. Când l-a privit şi-a întins braţele spre ea implorând-o. Era atât de uimită, încât nu putea vorbi.

— Callie, singura mea iubire, spune-mi că mă iubeşti şi tu, altfel voi muri aici, acum.

— Adevărat, Talis, te faci de râs, a spus lady Frances care fără ştirea lui, îi fusese promisă de nevastă.

— Dacă a fi îndrăgostit înseamnă nebunie, atunci eu sunt omul cel mai nebun. Voi muri nebun. Callie… te rog, trebuie să-mi spui că mă iubeşti.

Lui Callie îi venea să intre în pământ. Era puţin spus că aveau spectatori. Oamenii părăseau spectacolele unde plătiseră pentru locuri, ca să-l privească pe acest tânăr strălucitor care se făcea de râs.

— Da… da, te iubesc, a spus Callie rapid, în şoaptă. Acum, ridică-te şi poartă-te cum trebuie.

Lui Talis, acum începea să-i placă mascarada. Pe faţa fiecărui bărbat care asista şi erau mulţi, se putea vedea că-şi amintesc de propria lor situaţie. Iar femeile îl priveau ca şi când ar fi fost în realitate, cel care a omorât balaurul.

Talis a apucat poala prăfuită a rochiei ei şi a dus-o la gură.

— Frumoasa mea Callasandra, nu sunt demn să sărut acest veşmânt.

— Atunci nu o face… a spus Callie, trăgându-şi fusta din mâinile lui.

— Talis… acesta nu este comportamentul unui tânăr cavaler! a ţipat lady Frances.

— Cum m-aş putea purta altfel, dacă inima mea arde de dragoste? În inima mea nu simt decât durere

că doamna mea iubită n-a spus că mă iartă. Mă tem, dragi ascultători, că în ultima vreme nu m-am ocupat de ea. Iartă-mă că am fost ademenit de frumuseţea altor femei.

— De asta nu-l putem învinui, a îndrugat un om şi apoi a ţipat, fiindcă nevasta îl trăsese de urechi.

— Talis, te rog ridică-te, l-a rugat Callie aplecându-se spre el.

— Nu, până nu-mi spui că m-ai iertat.

— Da… sigur te voi ierta, dar ridică-te, i-a spus ea grăbită.

— Trebuie să-mi dai iubirea şi iertarea ta, eu trebuie… în acel moment s-a bătut cu mâinile în piept.

Biata maimuţă, care adormise, a dat un ţipăt şi a încercat cu labele să scape din cămaşa lui Talis. Din nenorocire, s-a agăţat cu ghearele de pieptul lui în loc să se agaţe de cămaşă. Cu un ţipăt de durere, Talis a scos mica maimuţă speriată şi i-a oferit-o. I-a oferit-o cu un gest dramatic, plecându-şi capul şi ţinând maimuţa în mâini, dar stând tot în genunchi. La vederea micului animal, Callie a zâmbit puţin.

— Hai… ia-o… a îndemnat-o un bărbat din public.

— Talis, m-am săturat. Nu mă simt bine şi trebuie să mă conduci acasă! Şi scapă de animalul ăsta nesuferit!

Animalul s-a speriat auzind-o pe lady Frances, care se pregătea să azvârle maimuţa din mâinile lui Talis. Bietul animal suferise destul şi cu o mişcare rapidă, s-a întors şi a muşcat-o de deget până la sânge. Când a început să ţipe de parcă era străpunsă de o lance, animalul speriat a sărit din mâinile lui Talis drept pe umerii lui Allen căruia i-a smuls o şuviţă de păr. Când Allen a lovit-o, maimuţa a sărit pe un butoi cu apă de ploaie, unde s-a oprit clipind din ochi spre mulţimea de oameni.

— Vai, Tally, nu trebuie s-o laşi să fugă, a spus Callie gata să plângă.

Auzindu-şi numele cu care îl striga când erau copii, Talis a înţeles că a recucerit-o pe Callie şi aceasta i-a dat noi puteri. Şi-a ridicat sabia cu un gest dramatic spre obraz, atingându-şi cu ea nasul.

— Îmi voi da viaţa să-ţi satisfac dorinţa, doamna mea cea frumoasă. Voi muri dacă nu-ţi aduc înapoi această creatură. Mă voi urca pe munţii cei mai înalţi, voi trece prin foc, şi voi înota în ocean. Voi…

— Vorbăria ta mă ucide, i-a spus Callie făcând mulţimea să râdă. Hai, leneşule, prinde maimuţa.

Mai fericit ca oricând, Talis s-a ridicat, i-a aruncat spada lui James şi a pornit spre butoiul unde maimuţa şedea neştiind ce să facă. Când a trecut pe lângă Callie, Talis i-a luat mâna ducând-o spre buzele lui.

— Îmi permiteţi, doamnă să ating pielea dulce, şi să primesc o mângâiere? O…

S-a oprit, căci Callie, plictisită de vorbăria lui nesfârşită, i-a luat capul în mâini şi l-a sărutat zgomotos pe gură.

— Încetează vorbăria, şi pleacă… i-a spus ea împingându-l.

În hohotele de râs ale mulţimii, fiindcă toată lumea de la bâlci privise la reprezentaţia neaşteptată, Talis s-a îndreptat spre grămada de butoaie.

— Sst… a spus tare spectatorilor, apropiindu-se în vârful picioarelor, şi provocând din nou râsul oamenilor. Te rog, micuţo, spunea Talis ţipând să trezească şi morţii (sau ca să fie auzit şi de cei ce erau departe) nu trebuie să fugi. Am nevoie de tine ca să-i dovedesc iubitei mele că ea este totul pentru mine. Trebuie să-i dovedesc ce mult o iubesc.

Plictisită de idioţia spectacolului, lady Frances şi-a croit drum prin mulţimea adunată.

— Într-adevăr, Talis, ăsta nu este un mod de a te comporta. Lady Alida se va supăra pe tine.

— Sst… continua Talis cu degetul pe buze. Trebuie să salvez această fiinţă dulce.

— Este un animal dezgustător, şi eu… şi lady Frances a tăcut când şi-a dat seama că lumea îi privea, iar ea era privită ca o persoană rea. Pleacă de aici, s-a răstit ea la maimuţa care înspăimântată a sărit pe acoperiş. Atunci, doamna şi-a apucat fustele şi s-a îndepărtat de mulţime.

O clipă, Talis a ezitat, acoperişul pe care se căţărase maimuţa dădea impresia că stă să cadă în orice clipă. Era acoperişul unui vechi grajd deschis în faţă, iar înăuntru se vedea un măgar bătrân mestecând fân. Nimeni nu-l reparase de ani de zile, era plin de găuri şi în unele locuri părea că e gata să cadă. Dar, amintindu-şi de ultimele luni petrecute fără Callie, Talis nu a mai ezitat.

— Nu… a ţipat Callie apucându-l puternic de cot, în timp ce sărea peste butoaie. Talis, ai exagerat destul! Acoperişul ăsta nu este solid, ai putea să te răneşti, să cazi!

A privit în jos la ea, dar ochii lui nu mai glumeau nu mai era privirea care se dă în spectacol.

— Mai bine mor decât să încerc să trăiesc fără tine… şi cuvintele lui veneau din inimă.

Vorbise pentru a fi auzit numai de ea, dar tot mai erau câţiva oameni care le auziseră şi le-au repetat celorlalţi. Se vorbea că trei femei leşinaseră din pricina poveştii lor de dragoste şi a cuvintelor spuse de el, dar se putea tot atât de bine să fi leşinat din cauza aglomeraţiei.

Talis urcase pe vârful acoperişului şi începuse să păşească legănându-se în lungul crestei înguste. Ştia că singurul punct solid al acoperişului era creasta sa

cea mai înaltă. Dacă ar fi păşit pe acoperiş, fără îndoială că s-ar fi dărâmat sub greutatea lui şi ar fi căzut ca un plumb.

Simţindu-se asemeni echilibristului ce mergea pe frânghie şi pe care voise să-l vadă împreună cu Callie a început să meargă cu braţele întinse spre maimuţa care era lă capătul opus.

Callie simţea că moare, privind la el, gâfâind şi respirând repede, cu mâinile pe obraji.

— Încet, încet, a şoptit cineva lângă ea şi întorcând capul a văzut că era echilibristul din bâlci. Este bine echilibrat, dacă se concentrează, va reuşi.

Şi Talis a reuşit. A mers tot timpul pe vârf, până la capăt şi apoi s-a lăsat în jos cu grijă, să prindă maimuţa speriată. Aceasta nu a mai fugit, sperând să capete de mâncare, căci asta aştepta ea de la oameni. Dar Talis nu o putea ajunge decât cu vârful degetelor.

Jos, toată lumea îşi ţinea respiraţia. Callie, cu inima bătând, s-a apropiat de clădire.

— Te gândeşti să-l prinzi când cade? a întrebat-o un bărbat şi toată lumea a râs.

„Da”, se gândea Callie. „îl voi prinde în braţele mele”, apoi a ţipat „Nu”, când Talis s-a deplasat de pe vârful acoperişului, încercând să avanseze pe acoperişul putred. Talis era atât de hotărât încât Callie care îl cunoştea bine, ştia că nimic nu-l mai putea opri. Prudent, a făcut doi paşi, la al treilea a ajuns maimuţa care i-a sărit în braţe de bună voie.

Triumfător, Talis a ridicat-o în sus ca să i-o arate lui Callie şi ea a bătut din palme de bucurie. Toată mulţimea a scos un strigăt de victorie. Dar, probabil vibraţiile strigătelor au zguduit ce mai rămăsese din acoperiş şi acesta s-a prăbuşit la pământ odată cu Talis. Într-o clipă, s-a trezit în băltoaca de noroi. Mulţimea continua să râdă de Callie care a alergat spre

el, ca şi când ar fi vrut să-l prindă, înainte să cadă la pământ. Talis, Callie şi maimuţa au aterizat pe o căpiţă de fân lângă măgarul furios şi câteva minute vechiul grajd a răsunat de ţipetele maimuţei şi de răgetele măgarului. Părul lui Callie se agăţase, înconjurând gâtul lui Talis şi prinsese maimuţa între ei, aceasta crezându-se în cuşcă.

— Stai liniştită, ţipa Talis încercând să se elibereze, dar Callie nu putea sta liniştită, fiindcă maimuţa o trăgea de păr, iar măgarul furios îşi dorea partea lui de hrană.

Totul reprezentase cel mai bun spectacol pe care orăşenii îl văzuseră: dragoste, excitaţie şi o cădere emoţionantă.

Când Talis şi Callie au reuşit să se descurce fără ajutorul nimănui, Talis, ceremonios, i-a întins maimuţa, spunând tare:

— Cu toată dragostea din partea mea…

Când Callie a luat-o, el s-a manifestat arătându-i că viaţa lui începea cu adevărat. Au ieşit apoi din grajdul murdar şi s-au îndreptat spre colina unde se afla grădina otrăvită.

În urma lor, mulţimea râde şi aprecia că acesta fusese cel mai bun spectacol de bâlci la care asistaseră.

Capitolul 36

Şaptesprezece ani de la naştere – 1588

— Urăsc bărbaţi, a spus Callie cu vehemenţă, învârtind codiţa maimuţei în jurul gurii.

Şedea împreună cu Dorothy Hadley în grădina

care altă dată fusese otrăvită. Îşi păstrase numele, dar devenise altceva sub îngrijirea lui Callie şi a lui Dorothy. Trecuse un an de când venise la Hadley şi, după etapa de acomodare pentru ca fiecare să-şi găsească locul, lucrurile se liniştiseră.

Callie îşi petrecea zilele îngrijind grădina ei, cu părintele Keris care moţăia la umbră, având la îndemână o lopată pentru cazul că ar fi venit cineva (de fapt el avea sarcina asta).

Două săptămâni, după ce Callie fusese trimisă la grădină, Dorothy i-a simţit lipsa, şi încet, încet, a început să vină să-şi petreacă zilele cu Callie şi să scape de ordinele lui Edith. În ultimul timp, fără motiv, Edith devenise mai arţăgoasă şi mai tiranică, iar Dorothy o găsea pe Callie mult mai amuzantă decât toate surorile ei.

Dorothy nu spusese nimănui asta, fiindcă s-ar fi putut s-o ia în râs, dar lucrând împreună cu Callie în grădina care înainte fusese mai mult o grădină cu bălării, Callie îi spunea poveşti. Poveşti minunate de dragoste, fără lupte, ca în cele spuse de artiştii ambulanţi. În poveştile ei, femeile erau puternice, curajoase şi viteze, şi de foarte multe ori, îl salvau pe erou.

În timp ce stropea o tufă de flori, Dorothy a oftat adânc.

— Aş vrea să-mi petrec destul timp cu un bărbat, ca să-l pot urî. Dacă aş spune-o acum, ar fi ca şi când aş spune că nu-mi place scorţişoară. Îi văd atât de rar, că nu-i pot judeca.

Sperând că a spus o glumă bună, a privit-o pe Callie.

În mod obişnuit, maimuţa era acolo, fie luând-o de gât, fie pe încheietura mâinii sau chiar pe capul lui Callie. Era maimuţa dăruită de Talis. Callie o botezase

Kipp şi nu o părăsea nicio clipă, recunoscătoare pentru bunătatea şi dragostea, ca şi pentru mâncarea bună pe care i-o dădea stăpâna sa. Uneori, când se speria, se ascundea sub fusta lui Callie şi se agăţa de piciorul sau de genunchiul ei. Era în permanenţă cu ea.

Dar, de data asta, Callie nu a râs ca de obicei de gluma ei.

— Dacă i-ai cunoaşte, i-ai urî, a spus ea serios.

Dorothy a oftat din nou.

— Ce a mai făcut Talis acum?

— Ce te face să crezi că ura mea are legătură cu el? Ce te face să crezi că am ceva cu el? s-a repezit Callie.

Felul cum a privit-o Dorothy, spunea totul. Personal, Dorothy începuse să creadă că iubirea pentru un singur bărbat, era ca şi când ai fi avut de mâncare un singur fel.

Devenea în scurt timp foarte monoton.

— Tu nu faci decât să te gândeşti la el, să visezi la el, să trăieşti cu el, fiecare gând al tău…

— Ei… a spus Callie, întorcându-i spatele şi lovind cu lopata într-o tufă de flori, iar lovitura ei bruscă a făcut-o pe Kipp să ţipe şi s-o lovească pe Callie cu coada. Dacă m-aş gândi tot timpul la el, ceea ce nu fac şi nici n-ar fi bine… Nu are timp de mine. Îşi petrece tot timpul cu alte femei. Dansează cu ele, le cântă… Umblă după ele… a spus Callie strângând din ochi.

Privind-o, Dorothy începuse să se amuze, iar Callie a început să-l imite, batjocorindu-l pe Talis şi numeroasele femei din jurul lui. Cu vocea groasă, a zis:

— Vai, doamnă dragă, pot să te ajut să duci acest ac foarte, foarte greu? Îmi permiteţi să umblu în urma dumneavoastră şi să mângâi pietrele pe care le atingeţi cu picioarele? Pot să respir aerul pe care îl respiraţi şi dumneavoastră? Pot să îngenunchez la

picioarele dumneavoastră şi să vă folosiţi de trupul meu ca loc de odihnă pentru picioare…

Dorothy nu-şi putea stăpâni râsul. Callie era aşa de caraghioasă. Chiar când nu o făcea intenţionat, avea atâta haz şi asta o făcea pe Dorothy să prefere să stea cu ea decât cu surorile ei. Callie mai avea calitatea de a atrage bărbaţii, toţi o plăceau. Ea nu-şi dădea seama de asta, deoarece zi şi noapte nu se gândea decât la Talis, dar bărbaţii şi băieţii tineri găseau un motiv să se oprească la grădină. Fără să-i întrebe dacă le place sau nu, Callie îi punea, să muncească în grădină şi în felul acesta, într-un an, ceva oribil se transformase într-un loc frumos.

Callie imita acum o femeie voinică care abia se putea mişca, apoi se transforma într-un bărbat ţanţoş şi voinic (care nu putea fi decât Talis) care o privea pe femeia grasă rotindu-şi ochii, plin de admiraţie. Îi mărturisise ea că este subţirică ca o zână, adorabilă ca o rază de lună şi uşoară ca un puf de păpădie. Acum, izbea cu lopata tăioasă într-o nevinovată rădăcină.

— Talis a devenit un mincinos şi o fiinţă fără nicio calitate sau valoare.

— Cred că învaţă eticheta de la curte, a spus Dorothy, dar fără să-i spună ce simţea ea cu adevărat.

Mama sa era vinovată de ceea ce se întâmpla cu ei doi, dar Dorothy nu ştia despre ce era vorba. De ce trebuia Talis să înveţe de toate, iar Callie nu?

— Eticheta înseamnă să spui unei femei grase şi urâte că este frumoasă? a întrebat Callie.

— Da, dacă este şi bogată.

— Atunci este un mincinos.

Dorothy continua să sape. Se obişnuise cu amărăciunea lui Callie. Dacă nu era cu Talis, era supărată.

— Te-ai gândit vreodată că Talis s-ar putea

căsători cu o femeie bogată? Este el favoritul tatei, dar fiind cel mai mic dintre copii, nu va moşteni prea mult... a spus ea timid. Dacă vrea să trăiască bine, va trebuie să se căsătorească cu avere.

— Da. M-am gândit la asta, a spus Callie cu o voce ce părea că vine din mormânt.

După puţin timp, Dorothy i-a mai pus o întrebare. Dorea pe de o parte să afle cât mai mult, dar pe de altă parte, nu voia să se implice. Nu ştia ce unelteşte mama ei, sau de ce, dar era sigură că ea era cea care trăgea sforile. Alidei îi plăceau intrigile. Obişnuia să spună uneia din fetele sale ceva, iar alteia îi spunea exact invers. Dorothy o prinsese de mai multe ori. Dacă Talis nu-i spunea lui Callie în fiecare zi că făcea totul ca să se căsătorească cu ea, exista un motiv ascuns şi nefast.

Dorothy vedea cum o privea Talis pe Callie şi cum se uita la ea când trecea. Putea să aibă în braţe cea mai frumoasă femeie din lume, Talis ar fi aruncat-o dacă ar fi trecut Callie pe acolo. Lucrul ăsta nu-l observase numai Dorothy, dar şi fiecare din femeile care încercau să-l cucerească. Toate se luptau să-l despartă de Callie. De fapt, dragostea lui pentru altă femeie îl făcea şi mai dorit, mai greu de cucerit.

Dacă nu-i spusese nimic lui Callie despre căsătorie, înseamnă că se amesteca cineva din afară. Deşi se temea îngrozitor de mama ei, dar poate că ar putea să-i ajute cât de puţini căci după părerea ei, nu exista niciun motiv ca ei doi să nu se căsătorească. Ar avea doisprezece copii şi tatăl ei poate să le dea bani. Poate dacă s-ar căsători, castelul Hadley ar putea deveni mai vesel. Ştiind că avea în faţă o minunată povestitoare în persoana lui Callie, Dorothy a început să spună timid:

— Ai auzit vreodată cum s-a căsătorit a treia din

surorile mele mai mari? Fără să aştepte, răspunsul, a continuat: S-a culcat cu un bărbat.

Surprinsă, Callie a privit-o pe Dorothy şi a aştepta să continue. Îi plăcea să asculte poveştile altora. Ascunzându-şi zâmbetul, Dorothy a continuat:

— Când s-a căsătorit a doua oară, ştiam că tata nu ne va găsi bărbaţi celorlalte. Se plângea mereu de cât îl costa o nuntă şi zestrea pe care trebuia s-o dea. Cele mai multe eram prea tinere ca să fim preocupate, dar Alice s-a hotărât să ia problema în mâinile ei. Într-o noapte, după o vânătoare, şi-a ales un bărbat şi i-a trimis un ulcior cu vin în cameră, ca mai târziu să se culce cu el. Servitoarea pe care o plătise bine a alergat plângând la tata, care când a venit, i-a prins pe amândoi în pat. Bărbatul era căsătorit, încă înainte să se trezească din beţie. Înainte să răspundă, Callie a lăsat să treacă un timp. Înţelesese aluzia lui Dorothy.

— Asta nu va merge niciodată cu Talis, a spus ea încet şi era clar că se gândise şi ea la această stratagemă. Se consideră un om de onoare. Spune că un bărbat nu se poate însura dacă nu are bani. Şi apoi, nu-l interesez. De câte ori mă apropii de el, fuge de mine.

Dorothy a încercat să-şi ascundă zâmbetul. Era un aspect al iubirii pe care nu-l invidia. Callie se gândea mereu că Talis nu o dorea şi că-şi satisfăcea plăcerea cu alte femei. Dar Dorothy văzuse cum faţa lui Talis devenise albă de plăcere, când Callie îşi aranjase rochia peste sânii care abia se formaseră. Atunci, se gândise că dacă un bărbat ar privi-o aşa, o dată în viaţă, ar muri fericită. Dar, cum era sinceră, recunoştea că i-ar plăcea ca mai mulţi bărbaţi de pe lume s-o privească aşa. Întotdeauna când Callie îşi netezea rochia peste piept, Talis privea în altă parte, iar în momentul următor ataca furios un adversar în

luptă. După părerea lui Dorothy, Talis îşi potolea dorinţa pentru Callie în exerciţii fizice şi de aceea era întotdeauna neastâmpărat, nepotolit, când dansa, călărea sau vâna sau făcea exerciţii cu sabia. Odată, când Edith spusese – nu stă niciodată locului? Dorothy râsese tare. Câtă vreme dorinţa lui de a o poseda pe Callie nu va fi potolită, nu va sta niciodată liniştit. De fapt, pierduse şi din greutate. Oricât de mult mânca, nu era destul pentru cât efort depunea încercând să-şi potolească dorinţa pentru Callie. O femeie spusese că Talis se trezea înainte de răsăritul zorilor, şi înota în râul rece ca gheaţa care era în apropierea casei. Dar nimeni nu credea, căci era imposibil să suporţi apa foarte rece.

— Poate că ar trebui încurajat puţin… un brânci din vârf…

Dorothy se gândea la o formulă magică care să anuleze puterea pe care o avea Alida asupra lui.

— Poate că trebuie ales locul şi momentul potrivit. Şi dacă… se culcă cu tine, onoarea îl va obliga să te ia de nevastă.

Gânditoare, Callie o luase pe Kipp în braţe şi o mângâia pe blana moale.

— Da… Crezi că se gândeşte la mine, ca la o femeie?

Nu voia să-i mărturisească lui Dorothy, de câte ori încercase să-l facă s-o sărute. Dar de fiecare dată, o respingea, spunând „nu pot să sufăr” sau „mă scoţi din minţi”. Dacă i-ar spune că nu vrea să se căsătorească cu niciuna din sutele… miile de femei ce se învârtesc în jurul lui, ci numai cu ea, ar fi fericită. Dacă i-ar spune că o doreşte, ar fi mulţumită, dar nu o făcea. Nu spunea nimic… Dar Dorothy i-a întrerupt gândurile.

— Ce ar face una din femeile frumoase din poveştile tale, dacă ar fi îndrăgostită de un bărbat

frumos, înconjurat de femei frumoase?

Zâmbind, Callie i-a răspuns:

— L-ar obliga s-o privească… de preferinţă dezbrăcată… a continuat ea, zâmbind poznaş.

De aceea îi plăcea lui Dorothy aşa de mult să stea cu Callie, fiindcă ea avea curajul să spună prin cuvinte ceea ce simţea Dorothy.

Era poate, din cauză că trăise la ţară, dar uneori nu se purta ca o doamnă.

— Cred că aşa ar face… a început Callie să spună una din poveştile ei.

Auzind un anumit ton în vorbirea ei, Kipp şi-a închis ochii de plăcere, iar Dorothy şi i-a deschis mari pe ai ei, în aşteptare.

Talis stătea din nou în faţa Alidei şi aceasta simţea că inima ei e copleşită de dragoste. Era uimită cum de ajunsese să iubească băiatul în ultimul timp, poate chiar mai mult decât îl iubea soţul ei.

Cu fiecare zi, puterile îi slăbeau şi ştia că ghicitoarea bătrână greşise. Nu va mai apuca un an. Îi ascundea realitatea lui Talis că în fiecare zi scuipa mai mult sânge şi doar cu ierburile Penellei reuşea să nu tuşească în faţa lui.

Acum, ca în fiecare zi, Talis îi povestea despre isprăvile lui zilnice, cum se întrecuse în una şi alta, cum era cel mai bun dintre toţi, la toate. Alida ar fi crezut că se laudă, dar, conform ştirilor pe care le afla, era adevărat că pe zi ce trecea era chiar mai bun decât îi zicea. Îi plăcea să-i spună totul despre el, încântată că îl considera cel mai bun prieten. Refuza să creadă ce-i spunea nesuferita de Penella şi anume că voia să arate că învăţase destul şi acum ar putea să-i îngăduie să se căsătorească cu Callie.

— Îi place compania mea, a ţipat Alida la ea.

Penella învăţase lecţia, că mâncarea şi a

supravieţui erau mai importante decât să protejeze pe cineva. Aşa că îşi păstra părerile pentru ea, deşi nu avea linişte, într-adevăr, Penella găsea că este dezgustător cum flirtează cu Talis; orice om cu bun simţ s-ar gândi că nu sunt mamă şi fiu.

Pe de altă parte, Alida se purta cu Callie aşa cum trebuie să facă o mamă, criticând-o mereu, şi nedorind să arate prea frumoasă. Dacă se întâmpla s-o vadă pe Callie cu părul lăsat liber, pe Alida o apucau dracii.

După părerea Penellei, Alida se folosea de Talis ca să se răzbune pe soţul ei, care o ignorase toată viaţa şi de faptul că băieţii ei sătui de a fi mereu certaţi de ea, veneau la ea doar când erau obligaţi.

— Vino, stai lângă mine, i-a arătat Alida scăunelul de la picioarele ei.

Îi plăcea să-l aibă la picioarele ei, ca să-şi plimbe degetele prin părut lui în timp ce vorbea. Prezenţa lui o făcea să uite că niciunul din copiii ei nu veneau s-o vadă, decât dacă dădea poruncă să vină. Alida avea un gust amar, fiindcă fiii săi, pentru care făcuse atât, încercau s-o evite. Cât despre fetele ei, le considera inutile. Chiar şi Edith, avea impresia că o urăşte, mai ales că Alida nu o ajutase să se mărite, considerând că mariajul aduce doar suferinţă. Mai bine nemăritată în casa tatălui, decât să depinzi de un bărbat.

Dar Talis, venea în fiecare zi, şi îi vorbea, altfel ar fi zăcut singură şi slabă în camera ei.

— Vreau să mă însor cu Callie… a spus încet Talis.

Alida oftă. Acum vine parte grea. În fiecare zi acelaşi lucru. În fiecare zi spunea aceleaşi cuvinte şi punea aceeaşi întrebare… şi de fiecare dată ar fi vrut să-i spună adevărul. Talis era sortit pentru lucruri mai mari decât însurătoarea cu fata lui John Hadley.

— Când mă întrebi dacă te poţi însura cu Callie,

pentru mine înseamnă că doreşti să mor, fiindcă vei primi acordul după moartea mea.

Această afirmaţie nu-l mai impresiona pe Talis, fiindcă o mai auzise de multe ori.

— Nu e adevărat. Vreau să mă însor cu ea, fiindcă o iubesc şi vreau să fiu cu ea.

— Nu o vei avea destul după moartea mea?

Nu a mai privit-o cu milă, cum făcea de obicei când îi vorbea de moartea ei, aşa că Alida s-a gândit la altă tactică.

— Dacă te tulbură prea mult şi nu o poţi evita, ar trebui s-o trimit la tatăl ei…

Auzindu-i răspunsul, Talis a privit-o cu oroare.

— Deşi n-aş vrea s-o fac. Nu ai văzut niciodată cum arată Gilbert Rasher. Este un om brutal, mă tem pentru o fată delicată cum este Callie, să fie condusă de el.

— Nu! a ţipat Talis. Nu o trimite la el! Voi sta departe de ea. Voi face totul ca să rămână aici.

Şi-a întors faţa de la ea, căci din fire nu dorea ca cineva să vadă suferinţa de pe faţa lui.

Alida i-a mângâiat părul.

— Nu va mai dura mult. Curând voi dispărea din viaţa ta. Cuprinzându-i bărbia, i-a întors faţa spre ea, şi i-a zâmbit. Hai… vino şi citeşte-mi. Nu fi trist în ultimele ceasuri pe care le mai trăiesc. În curând voi fi în pământ şi atunci vei fi fericit.

Încet, ca şi când l-ar fi durut, Talis s-a ridicat ducându-se la raftul unde Alida îşi păstra preţioasele cărţi. Privindu-l în lumina soarelui, a simţit ce mult îl iubeşte şi erai bucuroasă că îi va da ceea ce putea. Se topea repede şi moartea va veni curând, simţea asta. Dar, înainte de a muri, dorea să-l vadă pe Talis la curte. Cât i-ar fi plăcut să-l vadă cu regina… Reginei îi va plăcea atât de mult!

În timp ce citea, Alida îi mângâia părul. Va uita repede de fata cea palidă pe care credea că o iubeşte. În strălucirea curţii, şi sub zâmbetul reginei ca o rază de soare, Talis va uita tot ce se întâmplase în trecut. Va uita de fermierii de la ţară unde crescuse, va uita de fata care nu era nici frumoasă şi nici destul de bogată pentru el.

Da, se gândea Alida, totul se va sfârşi cu bine; fiii ei vor moşteni proprietatea pe care o adusese ca zestre, iar strălucitul tânăr va ajunge la curte, – o va seduce pe regină cu exuberanţa şi cu plăcerea de viaţă, aşa cum o făcuse şi pe Alida să-l iubească. Da, era timpul să înceapă totul. Va trebui să trimită azi după Gilbert Rasher.

— Ce îţi pasă ţie ce fac eu toată ziua, a ţipat Callie la Talis, scoţând scântei din ochi. Asta este treaba ta?

Privindu-i, Dorothy suferea în viaţa ei nu mai văzuse oameni îndrăgostiţi ca aceştia doi; întruchipau visul oricărei fete, când creştea. Talis se gândea numai la Callie şi ea nu se gândea decât la Talis. Şi de ce nu vedeau, ceea ce toată lumea de la Hadley vedea clar?

Acum, Callie săpa ca de obicei în grădină, şi tot ca de obicei, erau cinci băieţi tineri oferindu-se s-o ajute. Doi dintre ei erau frumoşi, iar unul din ceilalţi, fiul potcovarului, avea o faţă plăcută, dar de la gât în jos era ca o arătare.

Singura persoană care nu vedea toată această frumuseţe, era Callie. Toţi tinerii aceştia frumoşi veneau la ea, sperând să câştige mâna fiicei unui nobil, dar Callie îşi vedea doar de munca ei.

Venind la ea, Talis şi-a văzut iubita înconjurată de bărbaţi, ca o regină de curtenii ei. Tot ce a urmat a convins-o pe Dorothy că o femeie nu trebuie să iubească un singur bărbat, sau nu chiar atât de mult

încât să nu vadă că şi alţi bărbaţi o doresc. Dorothy era sigură că trebuia deosebită iubirea adevărată de prostie.

— Eşti în grija mea, a spus rece Talis, privind la spatele lat al fiului de potcovar, aplecat pe o lopată.

Toţi bărbaţii din jur se prefăceau că nu ascultă, dar asta făceau. Singura persoană care nu auzea, era părintele Keris, care, ca de obicei, dormea sub un copac. Chiar şi asta îl înfuria pe Talis. De ce bătrânul nu le păzea pe cele două fete pe care le avea în grijă? Şi de ce trebuia întotdeauna ca blestemata de maimuţă să se agaţe de ea? Chiar dacă i-o dăduse el.

— Sunt în grija ta… i-a spus Callie dispreţuitoare, întrerupându-i gândurile. Cine te-a făcut paznicul meu? Nu eşti niciodată aici… eşti întotdeauna cu ea.

Abia după un moment, Talis a înţeles la cine se referea Callie. Pe care dintre femeile plicticoase şi urâte care îl înconjurau era geloasă Callie? Ei nu-i spusese, dar erau momente când era aşa de plictisit de trăncăneala lor, încât îi venea să înnebunească. Cu Callie, era el însuşi, putea să fie leneş sau trist, vesel sau caraghios, sau oricum ar fi dorit să fie. Cu aceste femei, trebuia să fie ceea ce doreau ele. Trebuia să fie mereu politicos, curtenitor şi puternic.

— Mama… a întrebat Talis cu ochii holbaţi. Eşti geloasă pe timpul pe care-l petrec cu mama?

— Este oare mama ta? Nu-ţi seamănă deloc, i-a răspuns Callie încet.

Talis era la curent cu ce se vorbea, dar ce importanţă avea a cui mamă era? El vedea că e pe moarte, suferind de singurătate şi ştia că el era singurul care mergea voluntar, s-o vadă. Mai ştia, că dacă îi permitea să se căsătorească, ar face probabil ceea ce se temea, ar părăsi-o.

— Ea este… a început Talis, dar s-a întrerupt. Nu-

i putea spune lui Callie că Alida era pe moarte.

— Este ceva ce nu-mi spui… i-a răspuns Callie, care era gata să plângă. Noi doi nu am avut niciodată secrete unul faţă de celălalt.

Cât ar fi dorit Talis să-i spună secretele pe care jurase să le păstreze. Nu înţelegea de ce nu putea să-i spună că dorea, să se căsătorească cu Callie. Atunci, Alida ar fi murit singură. Cum putea să trădeze ultima dorinţă a Alidei. Ar fi fost un păcat mortal să trădeze dorinţa unei persoane în pragul morţii.

Uneori, nu putem şti totul despre o persoană şi i se părea chiar lui că este prea plin de sine. Nu voia să ţină ceva secret faţă de Callie. Îi era greu să nu-i spună, cum se rugase în fiecare zi să i se permită să se căsătorească cu ea. Din toate jurămintele făcute Alidei, păstrarea acestui secret era cel mai greu de îndeplinit.

Dar, mult mai greu era s-o păstreze virgină. Ăsta era cel mai îngrozitor. O dorea atât de mult, încât nu putea suporta nici măcar să-i atingă mâna. Dacă se apropia prea mult de el, trebuia s-o părăsească cât mai repede posibil.

Într-o zi, Hugh îi surprinsese privind-o pe Callie plimbându-se prin curte, şi legănându-şi şoldurile. Trei ore după aceea, Talis a trăit într-o agitaţie nebunească.

Când mai târziu, bând dintr-un ulcior şi ştergându-şi transpiraţia, încerca să-şi scoată din minte imaginea ei, Hugh s-a oprit şi i-a spus:

— Onoarea ta se bate cu buzele, şoldurile şi sânii lui Callie. Vrei să câştigi?

Fusese greu să nu izbucnească în lacrimi, văzând cât de înţelegător era Hugh şi păstrând imaginea provocatoare a buzelor, şoldurilor şi sânilor lui Callie.

Şi acum, stătea înconjurată de toţi bărbaţii aceia, văitându-se că nu-i era credincios. Ea era cea

inconştientă. Dacă îl iubea, ar fi trebuit să aibă încredere în el. Era mereu cu acele femei, fiindcă aşa trebuia. Pe lady Alida nu o putea numi mama lui nici în gând; mama lui era Meg. Alida spusese că trebuia să înveţe să fie un cavaler înainte să se însoare cu Callie, care era fiica unui om înrudit cu regina. O parte din învăţământ consta din dans, cântat şi mânuirea lăutei şi toate celelalte care îi luau mult timp şi îi impuneau contactul cu femeile acelea prefăcute.

Era furios că toate acestea nu-i intrau în cap lui Callie şi trebuia să i le spună el. Îi declarase că o iubeşte, ce mai putea să facă?

Brusc, i-a spus:

— Acum trebuie să plec!

I se rupea inima şi ea nici măcar nu ştia. Răsucind călcâiele, s-a îndepărtat fără să mai privească înapoi deşi l-a lovit în spate cu un pumn de noroi şi nici când a auzit hohotul de râs al bărbaţilor care erau lângă ea.

Dorothy stătea culcată lângă Callie, auzind-o de multă vreme cum plânge. Mai bine zis, o simţea, fiindcă plânsul era foarte tăcut. Mica Kipp, şi ea clătinând din cap şi atingându-i din când în când lacrimile cu lăbuţele ei roz. Plânsul lui Callie era straniu, părea că lacrimile ei veneau de undeva din interiorul ei şi ieşeau pe ochi odată.

Callie, încercând să facă haz de necaz, spusese:

— Mi se topeşte inima, şi mi se scurge pe obraz. Dacă plâng mult, nu voi mai avea inimă, şi atunci se vor opri şi lacrimile.

În noaptea aceea se aflau în căsuţa mică, cu părintele Keris. Se înţeleseseră să spună că părintele era bolnav şi ele voiau să-l îngrijească, deci li s-a îngăduit să rămână acolo în loc să se întoarcă acasă. Şi pentru Callie şi pentru Dorothy, atmosfera de la castel

era din ce în ce mai apăsătoare. Era ca o furtună care se pregătea şi care va izbucni curând cu furie, distrugându-i pe toţi. Din cauza asta de câte ori puteau, rămâneau cu părintele Keris, care dormea, orice ar fi făcut sau ar fi spus ele.

Stând pe patul pe care îl împărţea cu Callie, apăsându-şi urechile cu pumnii, Dorothy a izbucnit.

— Nu mai pot suporta, m-am sărutat de voi amândoi. Sătulă de voi… mă auzi?

— De cine? a întrebat Callie ridicându-se şi frecându-şi ochii, cu Kipp în braţe. Nu ştiu de cine vorbeşti.

— Te faci că nu înţelegi? Acum, ascultă-mă Callasandra… trebuie să faci ceva ca să scăpaţi de nenorocirea voastră.

— Nu înţeleg ce vrei să spui. Talis Hadley nu este nimic pentru mine. Doar… a spus Callie mândră, dar Dorothy, s-a exprimat pentru condiţia ei, vulgar:

— Talis te doreşte atât de mult, încât a ajuns piele şi oase. Nu poate mânca din cauza dorinţei; lecţiile lui nu merg bine. Ieri când ai trecut pe lângă el, a căzut de pe cal.

— Da? Nu am observat. Nu cred că a căzut din cauza mea, sunt sigură. Eu…

Dorothy a apucat-o de umeri şi a scuturat-o, făcând-o pe Kipp să protesteze. Ea voia să-i spună adevărul, că lady Alida era cea care trăgea sforile, şi cine ştie din ce motiv. Dar Dorothy, era foarte prudentă. Nu va pomeni numele mamei ei.

— Simţul onoarei îl face pe Talis să stea departe de tine. Ar trebui să fii mândră de el, nu supărată.

— Dar eu nu cred asta. Nu cred că Talis mă doreşte. De ce crezi asta? Ai văzut cât de frumoasă este lady Frances?

— Dar ai văzut cât este de egoistă? Ea se crede

mult mai frumoasă decât este.

Privind-o dezgustată, Callie a spus:

— Da, şi ştie toată lumea cât preţuieşte un bărbat, ce crede femeia. Uită-te la Edith… o fată modestă, o minte bună, dar fără bărbat.

— Dar eu… ştiu, nu trebuie să-mi spui. Sunt o fată drăguţă, dar nu destul de frumoasă ca să facă un bărbat să se lupte cu zgârcenia tatei pentru a mă câştiga… a continuat repede, fără a-i permite lui Callie să spună ceva. Dar tu ai noroc! Tu ai ceea ce eu şi surorile mele dorim atât de mult.

— Vrei să spui… pe Talis? Vrei să spui că îl am? Cum l-aş putea avea, când altele…

Dorothy s-a stăpânit să nu o pocnească, că nu vedea ceea ce era aşa de clar. Tot ce dorea Dorothy era să-i vadă împreună, înainte ca mama ei să mai unelteasc ă iar ceva. Chiar dacă asta o făcea pe mama ei să moară. Dorothy, dorea puţină fericire în casa lor. După părerea ei, era prea mult aur, şi dragoste prea puţină.

— Acum, ascultă-mă, a spus Dorothy, şi ajută-mă să facem un plan. Nu-mi mai spune că Talis nu te vrea. Gândeşte-te şi inventează una din poveştile tale, după care putem face un plan.

Când Callie a privit-o sceptică, Dorothy a zâmbit.

— Ai dreptate, probabil că asta depăşeşte talentul tău de povestitoare.

Expresia lui Callie s-a schimbat.

— Ce poveste vrei? Îmi voi sparge capul şi voi încerca să-ţi spun o poveste.

— În ordine… acum ascultă planul meu. Au trecut multe ore până să adoarmă Dorothy, iar Callie nu a dormit deloc.

Dimineaţa, amândouă fetele zâmbeau conspirativ.

Capitolul 37

În timp ce călărea alături de Callie, în pădurile care erau rezervaţia pentru vânat a lui John Hadley, Talis i-a spus:

— Nu ştiu de ce ai vrut să călăresc eu cu tine, când ai atâţia bărbaţi tineri care te urmează peste tot. Nu ştiu cum tolerezi pe cineva atât de modest ca mine, tu care ai un tată nobil, rudă cu regina.

Talis ar fi dorit să nu rostească acesta cuvinte, dar nu se putea stăpâni. Cu o zi în urmă, Callie îi trimisese un mesaj, spunându-i că vrea să călărească cu el, şi după prima reacţie de bucurie, el a început să se gândească îngrijorat că nu-şi va putea ţine jurământul dacă stătea prea mult cu Callie. De când îi declarase în mod spectaculos, în faţa întregului sat că o iubeşte, făcuse tot ce putea să nu rămână singur cu ea.

Purta o pelerină splendidă, de lână albastră, cu o glugă mare cu blană albă pe margine. Se comporta ca şi când încerca să fie mult mai frumoasă, pentru ca Talis să nu-i poată rezista. Iar lui, nu-i mai pasa nici de capul păros al maimuţei, privindu-l din faldurile pelerinei, ascunsă la pieptul lui Callie.

— Mă gândesc să mă mărit… a spus Callie privindu-l peste umăr.

Lui Talis i s-a oprit respiraţia, *dar* şi-a îndreptat spatele şi a ridicat capul.

— Da… este o idee bună. Îmbătrâneşti, şi trebuie să te măriţi.

— Şi eu sunt de aceeaşi părere. Aş vrea să am copii. Spune-mi crezi că voi fi o mamă bună?

Spatele lui nu se putea încorda mai mult. Părea că şi muşchii de la gât îl sufocau.

— Da. Bineînţeles… a spus el.

— Bine, a răspuns ea zâmbind. Azi, m-am gândit că am putea merge undeva, retraşi amândoi, ca să-mi spui ce fac un bărbat şi o femeie ca să aibă copii. Nu vreau să mă căsătoresc neştiutoare, ca surorile tale. Tu eşti prietenul meu, şi vreau să-mi spui totul.

Furia l-a făcut pe Talis să se încordeze mai mult. Întorcându-se în şa a întors şi calul ca să vină în faţa ei; avea faţa roşie.

— M-ai adus tot drumul acesta pe un timp înnorat, şi cu o furtună ameninţătoare, ca să-ţi spun despre… despre… Nici nu mai putea vorbi de supărare.

— Ah… văd. Ştii chiar mai puţin decât mine… Nu bănuiam… deşi îţi petreci zilele cu atâtea femei în jur.

— Ştiu totul! Ştiu tot ce trebuie să ştiu, dar tu… a strigat el, venind lângă ea.

— Da, ce-i cu mine?

Îl supăra foarte mult, fiindcă îl privea zâmbind, ca şi când tot ce spunea, nu ar fi fost atât de ruşinos, atât de… S-a liniştit când a înţeles că îşi bătea joc de el, că nu există niciun bărbat cu care să se mărite, în afară de el. *Zâmbind,* i-a spus:

— Lady Frances m-a învăţat tot ce se întâmplă între un bărbat şi o femeie… Nu-i aşa că este foarte frumoasă?

Spre satisfacţia lui, Callie s-a înroşit de supărare şi, înainte s-o poată opri, şi-a înfipt pintenii în crupa calului, care a pornit într-o viteză de putea să-şi rupă gâtul. El îi dăduse un cal blând, potrivit să-l călărească copiii şi nu un adult, în timp ce el luase un monstru enorm şi negru, pe care lordul John îl interzisese la toţi călăreţii. Talis călcase porunca, fiindcă voia s-o impresioneze pe Callie, dacă ar fi fost posibil.

Chiar în clipa când Callie a intrat în pădure cu calul, a fulgerat şi s-a pornit furtuna. Lui Talis i-au trebuit câteva minute să-şi potolească armăsarul, şi să se ducă după ea.

Când a găsit-o a simţit că i se opreşte inima. Zăcea neînsufleţită pe jos, sub un copac, unde ploaia nu pătrunsese încă din cauza frunzelor dese. Lui Talis i-a părut un înger căzut din cer. În timpul căzăturii i se despletise părul şi forma ca un nor în jurul ei; pelerina se desfăcuse, iar rochia era ruptă la gât scoţând la iveală umărul gol şi alb, şi sânul mic rotund, perfect. După ce o tachinase atâta vreme că are pieptul drept, a fost fascinat când a observat că în ultimul an, recâştigase timpul pierdut. Kipp era lângă obrazul ei, şi privindu-i, părea că-l imploră pe Talis pentru ajutor.

Talis a sărit de pe cal în timp ce acesta mai mergea, şi a strigat:

— Callie! A alergat la ea şi a luat-o în braţe. Callie, dragostea mea… vorbeşte Callie. Am să mor dacă eşti rănită… te rog, Callie… te rog.

O ţinea atât de strâns, lipindu-şi faţa de umărul ei, şi auzind-o gemând. Când a văzut că este vie, i s-au umplut ochii de lacrimi. Continua s-o ţină la fel de strâns încât abia respira, şi i-a îndreptat faţa, mângâind-o pe obraz. A şoptit doar „Callie”, şi a început s-o sărute pe obraji, pe frunte şi pe păr, liniştindu-se că era în viaţă.

— Sunt rănită, a încercat ea să şoptească.

— Rănită? Te duc înapoi acasă. Voi chema cel mai bun doctor.

— Glezna… Sunt sigură că este ruptă, şi mă doare piciorul. Nu cred că mă pot ridica.

— Calul meu… a început el să spună că o va duce pe calul său, dar neastâmpăratul animal nu se mai vedea nicăieri. Deşi calul pe care venise Callie era

dresat să se oprească în astfel de cazuri, nu era.

— Unde este calul tău?

— De unde să ştiu, i-a răspuns ea răstit.

Ţinând-o încă strâns, Talis privea în jur încruntat. Era ciudat. Îi alesese special calul, pentru mai multă siguranţă. Era ataşat de oameni şi nu şi-ar fi părăsit niciodată călăreţul. De fapt, unul dintre oamenii de la grajd glumise spunând că acest cal nu mai putea fi călărit. Şi acum, unde era?

— Ah, piciorul… piciorul meu, a gemut Callie. Mă doare, mă doare şi într-o parte, mă doare şi, capul.

Ploaia se înteţise, şi picăturile reci pătrundeau printre frunze. O picătură mare a intrat în ochii lui Kipp care a ţipat şi s-a ascuns în faldurile pelerinei lui Callie. Talis ştia că vor trebui să se întoarcă repede acasă. Va găsi unul din păcătoşii ăia de cai şi o va duce pe Callie în siguranţă cât mai curând.

A aşezat-o pe Callie cu grijă pe pământ şi a pornit să caute calul, dar ea s-a ridicat în coate.

— Te interesează mai mult calul decât persoana mea?

— Nu, a spus el ezitând. Avem nevoie de cal ca să ne întoarcem acasă. Trebuie să…

— Nici nu te-ai uitat la glezna mea… şi s-a lăsat să cadă iar pe pământ, prefăcându-se că leşină.

Într-o clipă, Talis a fost din nou lângă ea, luând-o în braţe, în timp ce ideile i se încâlceau în cap. I se părea mai normal să găsească un cal şi să se întoarcă cât mai curând acasă şi cineva mai priceput să îngrijească rănile, decât să privească el, care nu putea face nimic.

— Vai, Talis… mă doare atât de rău, a spus ea slab în braţele lui, mlădioasă, neajutorată, depinzând total de el.

Ţinând-o cu un braţ, a încercat să se uite la

piciorul ei şi la gleznă. Deşi era puţin mai mică decât alte fete de vârsta ei, iar în comparaţie cu Talis era mult mai mică, nu se putea uita la glezna ei. Ca să-i poată vedea rana, i-a ridicat fusta peste genunchi.

Era destul de ciudat, dar articulaţia nu era deloc umflată.

Căutându-i încheietura, şi căutând unde putea fi rănită, Talis se mira cum de nu observase mai repede că articulaţiile ei erau atât de delicate, iar forma piciorului era atât de graţioasă. Purta nişte pantaloni transparenţi şi foarte strâmţi, care se lipeau de ea ca o piele.

— Piciorul meu… suspina Callie. Mai sus mă doare aşa de rău… şi cred că sângerează.

Mâna lui Talis tremura în timp ce-i ridica fustele mai sus, pe picior. Când începuse să poarte o astfel de lenjerie feminină? Dacă ar fi fost la fermă şi ar fi observat că poartă ciorapi fini, ar fi râs de ea. Aceştia nu ar fi rezistat nici măcar o după-amiază de hoinărit, printre tufele de mure.

Până acum nu mai văzuse ceva mai atrăgător, ca aceşti ciorapi roz, care se potriveau exact pe piciorul frumos format al lui Callie. Încet, încercând să se gândească la altceva, cât mai departe de ceea ce vedea, şi vrând să-i găsească rana, a prins partea de sus a corpului ei cu o mână, ridicându-i rochia cu cealaltă. Ciorapul se oprea exact deasupra genunchiului, şi era legat cu ceva ce nu mai văzuse niciodată. Era o jartieră din panglică roz, brodată cu alb, în formă de inimioară. Jartiera *eta* aşa de fină şi de feminină, că Talis nu mai văzuse ceva mai fascinant ca această bucată de material. Nu-şi putea lua ochii de la ea.

Ca şi când timpul s-ar fi oprit în loc, ochii lui uitându-se mai sus de jartieră, i-a văzut coapsa. Doar

câţiva centimetri de piele, până unde fusta îi acoperea trupul. Pielea era palidă ca soarele de primăvară şi tare, îndemnându-l s-o atingă.

Când ridica mâna, un bubuit de trăsnet l-a readus la realitate. Cu o mişcare bruscă, înspăimântat, Talis i-a dat drumul pe jos, şi s-a îndepărtat cu o săritură.

— Trebuie să găsesc calul… să găsesc calul… a spus el, transpiraţia amestecându-se cu ploaia, pe faţa lui. Trebuie să te duc înapoi acasă, trebuie…

O clipă, lui Talis i s-a părut că aude nişte vorbe urâte pe care le pronunţa Callie, dar era sigur că nu putea fi adevărat. Dacă a spus aşa, era din cauza durerii de la picior, sau blestemata de maimuţă o trăsese de păr. Orice ar fi fost, el trebuia să facă neapărat ceva, acum. Sărind să apuce creanga cea mai de jos a copacului, s-a ridicat.

— Ce vrei să faci? a ţipat Călite, în timp ce el, repede şi uşor a început să se urce în copac.

— Încerc să văd de sus, unde sunt caii, a strigat, el în jos la ea.

În acelaşi moment, venind din direcţie opusă, a apărut calul lui Callie, iar ea s-a strâmbat.

— Trebuia să am singurul cal care nu este în stare să ştie drumul spre grajd, a bombănit ea.

Privind în sus, ca să asigure că Talis era pornit să urce până în vârful copacului, Callie a alergat pe iarbă prin ploaie spre calul prost. O privea ca şi când i-ar fi cerut ajutorul.

Callie iubea animalele, dar iubirea ei pentru Talis a făcut-o să procedeze într-un mod pentru care se simţea vinovată. A scos dintr-un buzunar un bucheţel de ierburi din grădina ei, pe care îl luase în ideea de a-l folosi la o astfel de ocazie, şi l-a legat de hamul calului. Trăgând o singură dată pe nări aroma plantelor, calul a început să alerge spre Hadley, iar Callie cu Kipp

atârnându-i la cingătoare, s-a grăbit să se întoarcă la copac.

Când Talis a coborât din copac, Callie zăcea pe pământul care era din ce în ce mai ud.

— Callie, a spus el, dar ea nu deschidea ochii şi a strigat-o din nou, apoi a luat-o în braţe. Trebuie să plecăm de aici. Eşti udă până la piele, şi ploaia bate şi mai tare. Trebuie…

Cu graţie, Callie a deschis ochii, şi părea că este gata să moară, când i-a vorbit.

— Nu pot să umblu. Du-te şi cheamă ajutor… cheamă-l pe Edgar, băiatul potcovarului. Casa lui este în apropiere şi este destul de puternic să mă ducă la Hadley. Nu îi trebuie cal.

Auzind asta, Talis a ridicat-o şi a luat-o în braţe, cu trupul lipit de al lui, cu faţa ei pe umărul lui, şi ţinându-l cu mâinile pe după gât.

— Ai să te îmbolnăveşti purtându-mă, are să te doară spatele, i-a şoptit ea, cu buzele lipite de urechea lui.

— Nu te forţa să vorbeşti… ai nevoie de putere, te pot duce dacă este nevoie, până la capătul pământului.

— Eşti sigur că nu ai nevoie de ajutor?

Talis nu s-a mai obosit să-i răspundă. Până la castel, erau kilometri, iar ploaia se înteţea cu fiecare clipă.

— La ce te gândeşti, l-a întrebat ea, răsucindu-se în aşa fel ca sânii să-i apese pieptul.

Ploaia i se prelingea pe vârful nasului, dar Talis a răspuns:

— Aş vrea să ştiu de ce prostul tău de cal a fugit. Este foarte ciudat. Şi aş vrea să mai ştiu de ce ai insistat să călărim aşa departe, când ţi-am spus că vine furtuna. Orice prost vedea că se pregăteşte o

furtună, şi tu…

În clipa aceea, Callie era sigură că dacă a fost vreodată în istorie un bărbat sentimental, era doar un accident. A început apoi să se vaite.

— Ah, Talis, îmi pare aşa de rău. Am fost nesuferită cu tine în ultimul timp. Nesuferită cu adevărat, şi doream să nu mai fie nimeni lângă noi, să fim singuri… aşa cum eram noi obişnuiţi. Doream doar să-ţi spun că te iubesc, şi să-ţi cer iertare, fiindcă m-am purtat oribil. Mă poţi ierta?

Callie ştia că unul din momentele favorite ale lui Talis, era să audă că-i cere iertare. Cele mai stupide scuze o ajutaseră să obţină ce nu obţinea cu mândria.

— Da… poate… a răspuns el, fiindu-i greu să vadă pe unde mergea, având genele pline de apa care se scurgea pe nas şi picau pe faţa ei.

— Îmi pare rău că s-a întâmplat aşa. Trebuia să ţipe ca să fie auzită, din cauza zgomotului făcut de ploaie. Mă doare cu adevărat. Nu ne-am putea opri? Nu este vreun loc unde ne-am putea odihni până se opreşte…

— Vorbeşti iar de potcovar? Acolo vrei să mergi? Sau poate…

— Nu… bineînţeles că nu. Dar nu există pe aici pe aproape? a întrebat ea, încercând să-i trezească gelozia care îl obseda. A încercat din nou să-i reamintească… O colibă sau aşa ceva… un loc uscat şi cald?

— Aici este un loc pentru vânătoare, ştii doar. Callie, te credeam mai deşteaptă… s-a oprit amintindu-şi. Da… este ceva în apropiere. Un fel de beci, fără uşă, dar tot este mai bine ca aici.

Callie şi-a ascuns faţa, să n-o vadă surâzând.

— Nu! a spus el scuturându-şi capul de ploaie. Este mai bine să te duc acasă!

Auzindu-l, lui Callie i-a venit să plângă cu adevărat.

— Talis… te rog… să ne oprim. Plouă că abia pot să văd, şi îmi este foarte frig.

— De când te deranjează pe tine ploaia? Am colindat de atâtea ori prin ploaie, împreună. Îţi place să umbli prin ploaie şi acum doar nu trebuie să umbli, te duc eu.

— Dar, priveşte-mă, sunt udă leoarcă…

S-a depărtat puţin de el ca să-i arate rochia udă. Nu avea corset, de fapt nu prea mai purta sub corsajul de lână al rochiei, şi din cauza asta, rochia era aproape transparentă.

— Priveşte-mă, Talis… nici măcar nu te uiţi…

Dar chiar udă, faţa lui era roşie. Era clar, se uitase!

Cuprinzându-l din nou cu braţele de gât, îşi lipi sânii de el.

— Te rog… dacă ştii un loc unde să mă usuc, du-mă acolo. Poate vom putea să stăm şi să ne odihnim. Mă doare foarte rău încheietura…

Fără să spună o vorbă, Talis continua să umble de parcă se gândea s-o ducă în China.

— Ah… am înţeles. Ţi-e frică să rămâi singur cu mine. Asta mă flatează. Nu credeam că sunt aşa de frumoasă, încât nu poţi rezista să fii singur cu mine. Vei fi un adevărat cavaler! Îţi poţi ţine jurămintele, dar să nu fii pus la încercare. Acum înţeleg…

Talis s-a întors atât de brusc, încât Callie a trebuit să se ţină strâns de gâtul lui să nu cadă, iar Kipp şi-a înfipt ghearele în pieptul ei. Era într-adevăr frig, şi Callie nu avea decât o rochie subţire şi aproape nimic pe dedesubt. Dacă nu ar fi avut pelerina care o ascundea, nu ar fi ieşit niciodată din casă, aşa de subţire îmbrăcată. Dar, ea gândise că o făcea pentru o

cauză bună.

Mai târziu, după câteva minute, intraseră în micul adăpost săpat în colină.

După ce a aşezat-o pe Callie pe o claie groasă şi curată de paie, iar Kipp se ascunsese şi ea într-un loc călduros, a început să privească cu interes în jur. Deşi Callie se văitase în gura mare, aproape că nu-i dăduse importanţă, şi a continuat să inspecteze interiorul adăpostului.

— Ce-i cu tine? s-a răstit ea, devenind din ce în ce mai furioasă, că nu-i dădea nicio atenţie.

— Priveşte în jur, a spus el. Acum câteva săptămâni nu era decât un bordei. Nici nu avea uşă, iar acum există fân proaspăt şi… s-a speriat, căci în spatele lui uşa se închisese.

Alergând la uşă, a găsit-o încuiată. Încuiată pe afară! Şi-a plimbat câteva minute mâinile pe uşă examinând-o.

— Callie, se întâmplă ceva foarte straniu. Uşa are o broască nouă de fier… iar fierul nu este ruginit…

— Probabil, că cineva şi-a pregătit coliba ca s-o folosească.

— Dacă este aşa, de ce când am venit, uşa era deschisă? Ploaia rugineşte fierul. Şi de ce acum nu este folosită?

— Poate că oamenii vor s-o folosească mâine, şi vreun lucrător leneş a uitat să închidă uşa.

— La ce poate folosi un loc ca acesta? Este prea mic chiar pentru un depozit, dar pentru locuit. Şi de ce ar pune cineva o uşă groasă de stejar la un beci, care are un acoperiş de lemn vechi şi murdar. Înainte să se strice uşa, acoperişul se va distruge. Şi în plus, locul acesta aparţine lui John, care de când l-a cumpărat, îl foloseşte doar când vine la vânătoare. A biciuit nişte oameni care au trecut pe aici.

— Ei, da… a spus Callie pe un ton care demonstra că nu o interesa ce spune el. S-ar putea să fie folosit de un paznic, sau de cineva care spionează.

— Nu, Callie, nu are niciun rost. Un spion nu se putea ascunde într-un loc în care uşa se închide pe dinafară. Un spion, ar putea…

— Talis, nu ştiu la ce foloseşte locul acesta. Nu ştiu cine a muncit să pună la uşă o broască nouă.

Talis s-a uitat la ea, cu capul înclinat într-o parte.

— Nu… broasca nu este nouă…

— Ba da… aşa ai spus. Şi dacă nu ai fi spus, eu văd de aici că este nouă.

Talis a căzut pe gânduri.

— Nu… închizătoarea nu pare a fi nouă. Lemnul a fost luat de undeva. S-ar putea să dorească cineva să pară veche. Sunt noi, dar par vechi. Mă întreb…

Callie l-a privit un moment, şi nu părea să aibă ceva de spus la speculaţiile lui. Şi-a ridicat apoi braţele în jurul corpului şi a început să tremure.

— Talis… mi-e frig, şi ca să-l convingă, a strănutat de trei ori. Stai acolo, şi tot vorbeşti de uşă, iar eu o să mor îngheţată.

Talis arăta foarte serios.

— Ştiu că îţi este frig, şi o să plecăm de aici. Îţi jur că te voi duce acasă.

Strângând din buze, Callie i-a răspuns:

— Nu poţi să ieşi de aici. Clădirea are ziduri de piatră pe trei părţi, şi o colină de cealaltă. Uşa de stejar este groasă de cinci centimetri, iar broasca este de fier şi nouă. Nu poţi ieşi.

În timp ce ea continua să-i argumenteze, Talis se întorsese şi o privea, ca şi când ar fi încercat să înţeleagă ce spunea. Callie, s-a uitat urât la el.

— Acum, cred că lucrul cel mai bun, este să ne pregătim să petrecem noaptea aici. De dimineaţă, va

veni cineva să ne caute.

Talis a stat câteva clipe cât mai departe de ea, atât cât putea, în spaţiul mic, şi părea că se gândeşte la ce îi spunea. Callie e o nevinovată… se gândea el. Pare să creadă că încă mai erau copii şi puteau să doarmă ghemuiţi unul într-altul, cu nevinovăţia copilăriei. Fără îndoială, îşi închipuia cum se vor băga în fân strângându-se în braţe, şi dormind în pace.

Dar, era destul s-o privească, şi ştia că în ceea ce îl privea, nu era inocent. Pelerina era deschisă în faţă, expunând rochia de lână roşie, care îi scotea în evidenţă formele maturizate de curând. Oare de ce îi crescuseră sânii atât de mari, nu puteau să rămână mici? Toţi bărbaţii din Anglia o vor privi, şi… „Mai bine să nu mă gândesc”, şi-a spus el în gând.

S-a întors din nou la uşă. Ţinea sabia în mâncă, gândind că poate ar fi capabil să spargă broasca. Sau, poate ar putea să taie din uşă, şi să iasă. Poate că era o piatră care se mişca în perete.

La un zgomot venind dinspre Callie, s-a întors spre ea. Cu groază, a văzut pelerina aruncată pe jos, în fân, şi părea că-şi desface rochia. Se rezema de perete, stând într-un picior, ceea ce făcea ca şoldul să fie mai vizibil, iar sânii mai în evidenţă.

— Ce faci? În vocea lui se simţea teama.

I-a răspuns, ca şi când ceea ce făcea era evident.

— Îmi scot hainele umede. Ţi-am spus că am îngheţat.

Are dreptate, s-a gândit Talis. Ca să-şi păstreze calmul, trebuia să gândească logic.

— Şi cum crezi că te vei încălzi, dacă te… dezbraci?

Callie şi-a oprit mâinile pe legăturile rochiei care era desfăcută la piept, iar Talis, se întreba, oare nu are nimic pe sub rochie?

— Nu m-am gândit la asta, a răspuns Callie privindu-l pieziş. Aş… am putea…

Talis era sigur că era nevinovată, dar Callie clipea spre el, ceea ce îl făcea să se gândească la modul în care s-ar putea încălzi.

— Fânul… a spus Talis vesel, ca şi când ar fi avut cea mâi strălucită idee. Poţi să te cuibăreşti în fân, cât mai adânc, cât mai jos. Cu cât te vei băga mai adânc în fân, cu atât îţi va fi mai cald.

— Şi tu… unde vei sta ca să te încălzeşti? l-a întrebat ea încet.

— Eu? A făcut un semn arătând că nici nu se gândea la confortul lui. Îmi voi petrece noaptea încercând să ieşim de aici.

Faţa lui Callie îşi pierduse calmul, şi avea privirea aproape aproape seducătoare.

— Talis… nu poţi sta treaz toată noaptea! Zidurile acestea sunt de piatră, şi uşa este…

Auzindu-i argumentele, Talis a înţeles îndoiala lui Callie. Era pentru prima dată că se îndoia de el, şi asta nu l-a supărat. Dar îndoiala ei asupra capacităţii lui l-a hotărât să-i demonstreze că era capabil să-i poarte de grijă. Era timpul să-i spună adevărul, trebuia să-i arate că este adult, nu mai era copilul pe care îl vedea ea, încă. Ducându-se la ea, a cuprins-o cu un braţ, şi a sărutat-o pe obrazul rece.

— Ascultă-mă, iubita mea, nu te-am minţit niciodată, nu-i aşa? Şi nu o voi face nici acum. Nu vreau să te sperii, dar nu cred că va veni cineva dimineaţă să ne caute. Suntem prea departe. Am putea rămâne aici, zile întregi, şi nimeni nu ne va putea găsi. Acum, că sunt treaz şi odihnit, voi face orice ca să ieşim de aici. Ai încredere în mine?

Callie s-a lăsat moale peste el, cu rochia pe jumătate desfăcută.

— Talis, iubirea mea, sunt sigură că vei reuşi să ieşim de aici. Dacă o poate face cineva, tu eşti acela. Dar…

— Dar? Ce este?

— Nimic a spus ea sec. Du-te, petrece-ţi noaptea lovind în uşă şi rupându-ţi mâinile pe pietre. Nu-mi pasă! Du-te şi fă-ţi datoria de onoare!

Talis nu înţelegea de ce era supărată. De fapt, în ultimul an se petrecea ceva cu ea, ce nu putea înţelege.

Când s-a dezlipit de el, era aproape să cadă, dar când a încercat s-o ridice, l-a respins furioasă. Gesturile ei îl convingeau pe Talis că trebuiau să scape de acolo. Trebuia să-i recâştige încrederea; voia să-l mai privească cu aceiaşi ochi care îi arătau convingerea ei că el putea face orice. Trebuia să scape de acolo, chiar dacă ar fi trebuit să moară.

Dar, după ce trecuse o oră, Talis tot nu găsea calea de a ieşi din închisoarea lor. Callie a încercat să-i atragă atenţia la ce făcea ea, dar Talis era concentrat doar asupra misiunii lui, şi chiar dacă privea în jurul lui, părea că n-o observă. Acum, o ştia tupilată în fân până la gât, şi tot supărată pe el, supărarea ce o simţea ca şi îmbrăcămintea rece şi udă de pe el. Dar cu cât simţea mai mult furia ei, cu atât era mai hotărât să scape din închisoarea lor. Putea suporta orice din partea ei, dar nu concepea să-l creadă neputincios.

Gândurile i-au fost întrerupte de un ţipăt al ei. Întorcându-se, a văzut-o zbătându-se în fân. Maimuţa, care aproape adormise a privit în sus cu interes.

— Purici, a ţipat ea. Aici sunt purici.

Instinctiv, Talis a făcut un pas ca să o prindă în braţe, iar ea a ieşit din fân, goală, ca o creatură aurită ieşind din mare.

— Ajută-mă, plângea ea. S-au urcat pe mine.

Ajută-mă să-i găsesc.

Câteva secunde, Talis şi-a plimbat mâinile pe deliciosul trup, încercând s-o scape de insectele care după ea, îi mâncau fiecare bucăţică din corp. Dar, era incapabil să mai suporte tortura. Palid, tremurând, cu fruntea transpirată, cu tot frigul din încăpere şi hainele ude şi îngheţate, a sărit, depărtându-se de ea. Atunci, ca o fiară, cu o putere supraomenească, a început să scobească cu sabia o gaură în acoperişul murdar. Noroiul sărea peste tot, iar în jurul lui Callie cădeau bucăţi mari de care se ferea acoperindu-şi faţa, iar Kipp ţipa, protestând că fusese trezită din somn. După ce a făcut o gaură destul de mare prin care să se poată strecura, s-a apucat de o grindă, şi a sărit afară în ploaia rece.

Într-o secundă, a deschis uşa. Dar nu o privea pe Callie care şedea în mijlocul unei grămezi de fân care îi acoperea goliciunea doar de la genunchi în jos, el continua să stea cu spatele la ea. Grav, ca şi când nu avea de ales, i-a spus:

— Callie, îmbracă-te. Plecăm acasă.

— Dar, Talis… Cred că trebuia să stăm aici. Cred…

— Atunci, voi pleca să caut un cal, şi vin să te iau, a spus el, tot întors cu spatele la ea.

— Nu poţi. Este prea departe… va dura mult… în glasul ei se simţeau lacrimile.

— Voi alerga!

— Talis, nu poţi alerga tot drumul, sunt nişte kilometri…

— Callie, pot să alerg până la capătul pământului, a spus el exasperat, ridicând mâinile spre cer. Pot…

Înainte să mai spună un cuvânt, începuse deja să alerge cât putea de repede, ca să se depărteze de trupul frumos şi gol al lui Callie. Dar nu a fost nevoit să

alerge departe, fiindcă a găsit calul lui Callie, cu frâul agăţat în nişte tufe, aşa că s-a putut întoarce la ea foarte repede.

Mai târziu, după ce o salvase, era foarte mândru de ceea ce făcuse, dar simţea că-l cuprinde furia simţind supărarea lui Callie încât nu a vrut să-i mai vorbească, şi nu ştia de ce.

Când oare fetele cu care te-ai putea distra vor deveni femei? Era de neînţeles.

Drumul înapoi spre castel l-au parcurs în tăcere, iar Callie nu i-a mulţumit nici măcar că o salvase.

Capitolul 38

— De ce zâmbeşti? l-a întrebat James pe Talis, care se, întindea lângă el, avându-l pe Philip de partea cealaltă. De fapt, în ultimele săptămâni, ai avut tu ceva care te făcea să te bucuri.

Fiindcă Talis nu răspundea, a început şi Philip să-l întrebe.

— Hai… acum poţi să ne spui, doar suntem fraţii tăi.

Talis, era întins pe malul râului care curgea în apropiere de castelul Hadley, cu mâinile sub cap şi privind la cerul azuriu. În apropiere, Hugh îşi adăpa calul la râu. Toată dimineaţa, Talis făcuse antrenament cu fraţii săi, dar erau momente când era absent şi nu se concentra la ce făcea.

— Spune-ne… i-a cerut James.

Callie îl învăţase că interesul ascultătorilor devenea de nestăpânit când trebuiau să aştepte să audă o poveste, aşa că Talis a lăsat să treacă un moment, înainte să răspundă.

— Callie încearcă să mă seducă.

Nu asta aşteptaseră să audă băieţii, dar cuvintele le treziseră imaginaţia. Încercau mereu să seducă fetele care munceau la castel şi Talis vine şi le spune că o femeie încerca să-l…

— Ce a făcut? a şoptit James.

Privind la cer, Talis a continuat visător.

— Ne-a închis pe amândoi, singuri, într-un vechi beci.

Aranjase să se pună o uşă nouă…

Ridicând din sprâncene, James a privit peste Talis la fratele său Philip.

— Da… sunt sigur că este adevărat. Dacă văd un adăpost cu o uşă nouă, voi şti că este din cauză că o femeie încearcă să mă seducă. Tu nu crezi, frăţioare?

— Bineînţeles. Este unul din adevărurile vieţii. O uşă nouă, înseamnă o femeie cu pofte.

Talis zâmbea, dar convingerile lui căpătau contur.

— Puteţi voi să râdeţi cât vreţi, dar ea nu încetează s-o facă, zi şi noapte.

Prin cap îi treceau imagini; Callie goală în adăpost; după câteva zile, trecând peste o baltă ce abia îi ajungea la glezne, îşi ţinea fustele cât mai sus ca să-şi arate picioarele goale, şi strângerea, cât de tare putea, a corsajului rochiilor.

— Da… a spus el din nou, fericit, Callie încearcă să mă seducă.

— De unde ştii? Eu mă îndoiesc, cred că-ţi imaginezi doar, au răspuns deodată amândoi fraţii.

— De câte ori o privesc, este goală, sau cel puţin parţial, a spus el încet, şi în minte a început să gândească la ce făcuse în ultimele săptămâni după întâmplarea din adăpost.

Mai bine murea decât să recunoască faptul că nu

înţelesese ce a făcut atunci, în timpul furtunii. Dar de atunci, înţelesese, şi o înnebunea pe Callie făcând pe prostul. Se străduia să pară cât mai naiv, ca ea să încerce mai mult.

— Poate că voi, băieţii, i-aţi dat ideea să iasă din mare fără nimic pe ea, doar cu părul... a spus Talis, cu aerul că ar fi fost mai mare şi mai înţelept ca ei. Sau poate că, aici neexistând marea, ar fi suficient şi balta unde vin vacile.

— Da... mi-ar plăcea... Callie udă şi goală, acoperită doar de părul ei.

A trecut un timp, înainte ca băieţii să închidă gura. James a fost primul care a vorbit.

— Înţeleg. Callie încearcă să te seducă, dar tu, care eşti bărbatul cel mai puternic, ai rezistat încercărilor ei.

— Da... a spus mândru Talis, nu am atins-o.

— Şi ţi-a fost uşor să n-o atingi? a continuat James, în timp ce Philip zâmbea, înţelegând ce voia să spună fratele său.

— Sunt un om de onoare, nu iau ceea ce nu am dreptul să iau, a spus Talis, trufaş.

— De aceea nu poţi să dormi, a spus Philip.

— Şi de aceea, când vii din camera mamei, eşti furios şi ai lacrimi în ochi?

Talis nu suporta să-l considere cineva altceva decât un om cu multă putere şi nobleţe.

— Ce spui tu, nu este adevărat. Eu sunt imun la jocul copilăresc al lui Callie, dar fiind femeie, trebuie s-o las să facă tot ce vrea. Îmi face plăcere s-o văd, dar pot să mă stăpânesc. Nu o voi atinge.

— De asta nu mănânci? De aceea încep să ţi se vadă coastele prin haine? Talis, frăţioare, de ce nu o iei pe iubita ta Callie în pat, şi atunci va trebui să se mărite cu tine.

În săptămânile din urmă, pline de durere dar şi de plăcere, de câte ori nu se gândise şi el la acelaşi lucru? Dar jurământul trebuia respectat. Când a vorbit din nou, era serios.

— Sunt lucruri, pe care nu puteţi să le ştiţi.

Philip a vorbit primul, cu amărăciune în glas.

— O cunoaştem foarte bine pe mama. Dacă află ceva despre cineva, se foloseşte de slăbiciunile lui… chiar şi împotriva ta Talis, trebuie să te fereşti de ea.

Auzindu-i cum vorbesc despre mama lor, Talis s-a supărat. Nu vedeau că ea era pe moarte? Cu fiecare zi era mai slabă, dar niciunul din copii nu o vizita, decât dacă era chemat. Doar Talis se ducea zilnic la ea. Îi era ruşine să recunoască, dar fraţii lui aveau dreptate; de cele mai multe ori, ieşea din camera ei cu ochii înlăcrimaţi. În fiecare zi, Talis o ruga pe Alida să-l elibereze de jurăminte, spunând că nu mai poate rezista. Într-un moment de slăbiciune pe care îl regreta, îi spusese adevărul despre Callie, că încearcă să-l seducă. O rugase în genunchi, spunându-i că o iubea pe Callie mai mult decât banii sau grandoarea. Viaţa nu însemna nimic fără Callie.

Dar Talis nu le putea spune lui James şi lui Philip nimic din toate astea. În primul rând, trebuia să-şi apere bărbăţia şi apoi nu ar crede ce vorbeau ei despre propria lor mamă.

— Sunt lucruri pe care nu le ştiţi, repeta el cu încăpăţânare. Nu trebuie să vorbiţi aşa despre mama voastră.

— Atunci de ce nu te poţi căsători cu Callie?

Talis nu avea ce să răspundă.

— Nu se poate căsători cu Callie, pentru că stimata noastră mamă e geloasă. Mama este îndrăgostită de tine… a spus Philip.

În loc de invidie sau gelozie, în vocea lui era o

uşurare.

— Mă bucur că pe mine nu mă iubeşte aşa de mult, a spus James. Când iubeşte pe cineva, mama vrea inima aceluia în schimb.

Talis nu-i mai putea asculta vorbind astfel despre o femeie, care mai avea atât de puţin timp de trăit. Dar ce era mai rău, era că vorbele lor începuseră să i se pară adevărate. S-a ridicat şi s-a dus la Hugh, care era cu caii şi lovindu-l pe unul s-a încruntat.

— Iubirea este totul pentru o femeie, a spus el, puţin mai târziu.

La început nu l-a auzit prea bine, dar nici când s-a apropiat nu a înţeles ce voia să spună. S-a gândit, că Hugh vorbea despre Alida.

— Da, poate că mă iubeşte... Nu cred că este un păcat.

— Nu, a spus Hugh. Nu ea! Callie este a ta. Ea este problema principală. Nu-ţi bate joc de ea. Callassandra ta este foarte mândră.

— Ştiu cum este Callie, s-a repezit Talis la el, sătul de sfaturile şi glumele pe care le încasase în ziua aceea.

Nimeni nu ştia prin ce trecuse în ultimele săptămâni. De o parte era Callie care făcea totul ca să-l determine să facă dragoste cu ea şi, de cealaltă parte, mama sa, care îi amintea zilnic de jurământul către Dumnezeu, că nu trebuie să se atingă de ea.

Talis ştia că slăbise câteva kilograme, şi că în acest timp nu dormise decât câteva ore. Era adevărat ce spusese Hugh despre mândria lui Callie, era mândră, dar şi el era la fel. El, Talis, era foarte, *foarte,* foarte mândru. Cu o privire către Hugh, care îi arăta acestuia că înţelesese ce voia el să înţeleagă din sfatul dat, Talis s-a îndepărtat.

— Începe, a spus Alida, întinsă pe pat şi ţinând o

scrisoare la pieptul ei care odată fusese mare. Gilbert Rashier vine să-şi ceară fiul, omul lui a şi sosit… pe faţa ei a apărut un zâmbet slab.

Penella şi-a ridicat încet capul de la îndeletnicirea ei, care consta în aranjarea rochiilor Alidei în scrinul de stejar sculptat, ce se afla la picioarele patului. Înfăşurată într-una din rochii, era o farfurie mică de argint; mai târziu, o va lua şi o va pune alături de obiectele al căror număr creştea, în ascunzătoarea ei. Dacă s-ar întâmplă să fie din nou concediată, nu va mai fi săracă. Nu-şi va mai lăsa bunăstarea în grija altora. Îşi scuza hoţia, spunând că Dumnezeu îi ajuta pe cei ce se ajută singuri.

— Iubitul dumitale Talis nu va pleca cu tatăl său. Inima şi sufletul său sunt cu fata.

Cu cât Alida îşi pierdea puterea, cu atât Penella devenea mai îndrăzneaţă. Dragostea de altă dată se transformase în dispreţ. Alida nu prea observase obrăznicia fetei. Mintea ei în acel moment era preocupată doar de Talis şi de viitorul lui.

— M-am gândit la asta, de aceea i-am găsit Callasandrei un bărbat… la care Penella a pufnit în râs.

— Băiatul nu va permite această căsătorie, şi n-o să vrea nici fata.

Penella refuza să accepte că băiatul înalt, viguros şi cu părul negru, era băiatul Alidei.

Alida, întinsă pe perne, şi-a închis ochii o clipă.

— Nu sunt chiar aşa de bolnavă încât să-mi pierd minţile. Nici nu mă gândesc să-i întreb ce vor. Înainte să mor, vreau să-l văd pe Talis pornind spre regină, şi voi face tot posibilul să se realizeze. Acum, vino şi ajută-mă să arăt bine pentru bărbatul care a venit.

— Bărbat? a spus Penella, încercând să pară dezinteresată, dar supărată când stăpâna ei făcea ceva despre care nu-i vorbise ei întâi.

— Bărbatul care va fi soţul Callasandrei. I-am găsit unul. Nu mă privi aşa! Este un om bun, cinstit. Am făcut tot ce am putut să consolez fata pentru pierderea lui Talis, aşa că am ales bine. Este frumos şi inteligent. Este tot ce-şi poate dori o femeie.

— Nu este Talis… a bâiguit Penella.

Alida s-a făcut că nu o aude, întorcându-se astfel, ca Penella să-i poată pieptăna părul. Îşi închipuia că arată ca o fată tânără, blondă şi firavă, dar de fapt, era emaciată, muşchii feţei şi gâtului erau ca nişte sfori, iar ochii îi luceau de boală.

— Este bogat? a întrebat Penella.

Acum, este. I-am dat mult ca să se căsătorească cu Callasandra. O va întâlni şi se vor căsători în aceeaşi zi.

Penella s-a oprit din pieptănat, dar l-a reluat. Nu era treaba ei ce făcea Alida cu propria-i fiică.

Cineva a bătut la uşă.

— Pofteşte-l înăuntru! Hai, repede, a spus Alida, făcând-o pe Penella s-o privească cu dezgust.

Se comporta ca o fată care îşi primeşte iubitul, se gândea Penella. Dacă nu ar fi fost tratată rău de stăpâna sa, s-ar fi putut să-i fie milă de singurătatea ei în pragul morţii. Dar acum, îi era scârbă de purtarea femeii.

Peter Erondell, era într-adevăr frumos, cu păr intens roşu, cu o figură simpatică, pistruiată. Nu era înalt, dar avea umerii laţi şi părea puternic. Când a văzut-o pe lady Alida, i-a zâmbit fără să clipească şi i-a sărutat mâna ca şi când ar fi fost o femeie frumoasă, şi nu biata fiinţă bătrână, şi prăpădită.

— Sunteţi sănătos? l-a întrebat, clipind din pleoapele palide.

Penella era bucuroasă că nu trebuia să stea lângă pat ca să mai vadă spectacolul, dar s-a dus să

deschidă uşa pentru Callie. Penella s-a străduit s-o încurajeze pe fată, dar acum, înainte să ştie ce urma să se întâmple în această cameră, Callie avea o privirea înspăimântată, de parcă renunţase deja la viaţă.

Penella ştia exact ce se întâmpla cu fata, fiindcă auzise tot ce-i spusese Talis Alidei, când tulburat, se ruga de ea să-l lase să se căsătorească cu Callie, fiindcă o iubea atât de mult. Alida, prin şiretenie şi răutate, nu-i dăduse voie băiatului să-i spună iubitei lui că dorea să se căsătorească cu ea, şi Callie, ca majoritatea fetelor, era înspăimântată, la gândul că nu este iubită. Penella a privit în jur mişcând din cap. Asta nu era treaba ei!

— Iat-o, a spus Alida, arătând cu capul spre Callie, care stătea cu capul plecat, dând impresia că nu o interesează unde erai şi ce i se plănuia. Este exact ceea ce v-am spus despre ea.

Penella ştia că orice bărbat ar fi dorit-o pe Callie, cu trupul ei frumos format, şi cu părul blond ce se zărea sub bonetă. Era o bucăţică mică şi apetisantă.

— Dar asta este fata din grădina otrăvită… a spus Peter uimind amândouă femeile. Este iubita lui Talis… S-a întors furios spre Alida. Doamnă… ai încercat să mă păcăleşti. M-aţi făcut să cred că mă voi căsători cu o fată virgină; una din fetele dumitale. Această… această creatură, nu este altceva mai mult decât o curvă. Toată lumea de la castel şi din sat o ştie.

Spunând acestea, s-a întors spre uşă, vrând să iasă. Dar, Alida, cu câtă putere mai avea, a strigat:

— Nu! şi l-a determinat să se oprească. Fata este virgină! Jur! Va fi examinată, şi vei vedea. Te rog… a spus Alida. Nu ţi-am dat destui bani? Mai am o sută de acri de pământ în Scoţia… Ţi-l voi da şi pe acela.

Omul s-a oprit cu mâna pe clanţă.

— Nu mă voi căsători cu o fată care după şase luni va naşte bastardul unui alt bărbat. Nu vreau să fiu luat în râs, până voi muri.

— Nu-ţi cer aşa ceva. Penella o va examina… îţi va spune.

— Crezi că am încredere în servitoarea dumitale? Nu… o va examina servitoarea sorei mele. Este aici cu mine. O voi chema… după care, a părăsit camera, arătând Alidei că era de acord, dacă fata era virgină.

La toate acestea, Callie a asistat tăcută, cu ochii larg deschişi, fără să înţeleagă ce se întâmpla. Dar acum, începuse să înţeleagă.

— Nu… a şoptit ea.

— Ia-o de aici… i-a făcut Alida semn Penellei, văzând că se pregătea o furtună. Să aştepte. Nu am poftă s-o aud protestând. Plecaţi, sunt obosită.

Penella a prins-o de braţ pe Callie, dar aceasta s-a tras din mâna ei, şi a alergat spre patul Alidei.

— Ce? Ce se petrece aici? Ce vrei să faci cu mine?

Penellei i se rupea inima privind la teama întipărită pe faţa fetei, dar a căutat să-şi ascundă sentimentele cât putea. Dacă ar fi fost crescută aici, în familie, ar fi fost pregătită pentru deciziile bruşte şi fără drept de apel, ale Alidei, dar Callie nu ştia asta. Ea crescuse înconjurată de dragostea şi grija unor oameni buni şi sinceri, şi nu era pregătită pentru intrigile unei femei ca Alida.

— Ce este? plângea Callie. Ce vrei să-mi faci? Te rog, te implor să-mi spui.

— Bărbatul pe care l-ai văzut, va fi soţul tău până diseară.

Callie s-a depărtat de mama ei, până când a ajuns la peretele din spatele tăbliei patului.

— Nu… asta nu se poate… eu trebuie să mă mărit cu Talis!

Auzind-o, Alida s-a întors cu faţa la ea, fulgerând-o cu privirea.

— Talis! Să te măriţi cu Talis? Ce te face să crezi că este posibil? Te crezi aşa deşteaptă? Nu… nu nega… ştiu tot ce ai făcut. Nu eşti mai bună decât o precupeaţă, după felul cum te-ai aruncat la picioarele acestui băiat scump şi curat. Dar, mulţumesc lui Dumnezeu, că el are mai multă minte, să nu-şi piardă cumpătul fiindcă te place… Furia îi dădea puteri Alidei. Cum te poţi crede deşteaptă, dacă nu înţelegi adevărul? Toată lumea l-a înţeles. Talis nu este băiatul lui John Hadley, ci este al lui Gilbert Rasher. Iar tu, care crezi că-mi poţi călca hotărârile, eşti fiica mea. Tu eşti fiica doar a unui nobil de rang mai mic, dar Talis este rudă cu regina. Ştiind aceasta, cum crezi că Talis s-ar culca cu tine, riscând să rămâi însărcinată? Dacă s-ar căsători cu tine, ar deveni un simplu cavaler. Dar ca fiu al lui Gilbert Rasher poate să meargă la curte, şi să se căsătorească conform originii sale. Nu ştii ce mândru este Talis? Nu crezi că aspiră să se căsătorească cu cineva din familia regală? Tatăl său vrea să-l căsătorească cu Arabela Stuart, şi dacă reuşeşte, Talis poate deveni rege.

Ridicându-se în pat, Alida a continuat:

— Ai auzit!? Rege! Dar ce va avea dacă va fi obligat să se însoare cu tine? Şi fără îndoială, dacă se culcă cu tine, onoarea lui îl va obliga să te ia de nevastă. Şi atunci, ce va avea?

Îndepărtându-se, s-a apropiat mai mult de Callie, care avea faţa albă ca hârtia.

— Cum poţi fi atât de egoistă, şi să te gândeşti doar la tine? Poţi să-i ceri să renunţe la posibilitatea de a fi rege, ca să trăiască lângă tine, într-o colibă de

ţărani?

— Tatăl lui vine acum să-l ceară, şi toată lumea ştie că Gilbert Rasher nu are o para chioară, singura lui bogăţie este fiul său Talis. Dacă Talis refuză să meargă la curte, şi-şi cere averea lui, Rasher îl va lăsă fără nimic. Şi soţul meu, va fi aşa de supărat, încât nici el nu-i va da nimic. Tot ce-i va rămâne, va fi ferma murdară unde a crescut. Cum te vei simţi după zece ani, văzându-l pe scumpul tău Talis aplecat şi muncind cu plugul, ştiind că numai pofta şi egoismul tău l-au împiedicat să ajungă la tronul Angliei?

Callie era prea copleşită ca să poată vorbi. Talis, rege! Aşa a gândit întotdeauna despre el, dar dorea el oare cu adevărat aceasta?

Profitând de tăcerea ei, Alida a făcut semn cu mâna.

— Ia-o de aici… să aştepte servitoarea bărbatului.

Punându-şi mâna ferm, pe braţul lui Callie, Penella a împins-o în anticamera mică de lângă camera Alidei. Acolo dormea Penella şi-şi spiona stăpâna. Se căznise, şi făcuse o gaură în perete pentru a vedea şi auzi tot ce făcea stăpâna ei.

Penella nu o putea privi pe Callie în faţă. Tot palidă, părea că ochii îi mâncau toată faţa, ieşind din orbită, şi devenind îngrozitori, ca şi când nu măi vedea cu ei.

— Uite, ia asta, i-a spus blând Penella, dându-i să bea vin.

Ea ştia, că având în fiecare seară burta plină, îi dispăruse teama, şi uitase tristeţea din anii petrecuţi în bucătărie, şi gândea că putea să-şi permită să fie bună.

Callie nu a luat vinul, dar a privit-o implorând-o din ochi.

— Dacă ai milă, ajută-mă să scap de aici. Ajută-mă să mă duc la Talis… trebuie să-l văd.

— Nu pot, a spus Penella categoric.

Nu avea de gând să piardă tot ceea ce reprezenta partea cea mai bună a vieţii, ca să salveze o puştoaică, care nu însemna nimic pentru ea.

— Te rog… te implor, a spus Callie, strângând-o de braţ.

— Nu! i-a răspuns ascuţit Penella, trăgându-se deoparte şi vrând să pună capăt rugăminţilor.

— Nu ştii ce faci, când refuzi să mă ajuţi. Nu ştii… Talis este viaţa mea, este al meu. Dacă nu-l am, nu vreau să mai trăiesc.

Când a auzit ce-i spunea, s-a închinat şi a privit-o ca un adult care ştie totul.

— Eşti doar un copil, şi nu ştii ce vorbeşti. Crezi că-l iubeşti, dar dragostea înseamnă să petreci ani de zile cu cineva. Bărbatul pe care ţi l-a adus mama ta este un om bun, îţi va face mulţi copii, şi…

— Dacă nu pot avea copii cu Talis, atunci nu vreau niciunul.

— Nu ştii ce vorbeşti. Hai, bea vinul. Când vei avea în braţe primul copil, vei râde amintindu-ţi.

Penella îi vorbea, dar nu credea nici ea ce-i spunea. Nu-i vorbea un copil despre pierderea dragostei ei din copilărie, în ochii ei vedea într-adevăr moartea.

Callie s-a prăbuşit pe patul mic din cameră, şi-a strâns genunchii la piept şi şi-a lăsat capul în jos.

— Mi-aş fi dorit mai bine să mor în focul care a izbucnit a doua zi, după ce m-am născut. Îl blestem pe cel care m-a salvat. Îl blestem pentru vecie!

Auzind blestemul, Penella a început să tremure. Nu ştia dacă se poate blestema peste timp, dar dacă era posibil, fata avea puterea s-o facă. Chiar dacă îşi

semna sentinţa de moarte, nu putea s-o lase pe stăpâna sa egoistă să se ocupe de viaţa altora.

Întinzându-i lui Callie un sfeşnic de argint pe care îl furase, i-a spus:

— Ia asta, şi loveşte-mă cu el, şi când voi leşina, fugi.

Penella ştia că alesese această cale din laşitate, căci găsind-o leşinată, toată vina va cădea pe Callie şi nu pe ea, dar era mai bine decât nimic. Învăţase prea bine să-şi ducă de grijă, şi nu mai voia să rişte.

— Hai, a îndemnat-o pe Callie, văzând că ezită. Trebuie s-o faci acum, în timp ce doarme. Se va trezi curând, şi nu vei mai putea s-o faci.

Callie a lovit-o pe Penella cu sfeşnicul, dar lovitura era atât de slabă că nu putea răni nici măcar un pui de pisică. Dar în timp ce fata fugea din cameră, Penella a luat un cuţitaş de fructe şi s-a zgâriat pe ca, ca să arate că nu putuse opri copilul.

— Să vă aibă Dumnezeu în pază, a murmurat Penella privind pe fereastră şi văzând că fata fugea spre pădurea din spatele castelului. Spera sincer să nu-i mai, vadă niciodată, nici pe Callie nici pe Talis. Se ruga să scape.

Capitolul 39

Fără să ezite, Callie s-a îndreptat spre adăpostul pe care îl pregătise aşa de bine cu Dorothy, ca să-l seducă pe Talis. Dar în ziua aceea, Talis, blestematul, a fost mai şmecher ca ele, şi găsise calea să iasă de acolo. Dacă ar fi ştiut că exista posibilitatea să iasă prin acoperiş, Callie ar fi pus cărămidă peste el.

Dar ea nu se gândise la acest mod de a scăpa şi

rezultatul era că rămăsese virgină, o femeie de. Măritat. Dacă i se dădea o sumă mare de bani şi certitudinea că nu fusese atinsă de alt bărbat, acel drac cu părul roşu o va accepta ca nevastă.

În timp ce alerga, se opri doar ca s-o mute pe Kipp din locul, unde era ascunsă în fustele ei şi a pus-o pe piept unde maimuţa se agăţă ca să rămână teafără. Teama pe care Callie o simţea se transmitea şi maimuţei care nu protesta la alergătura lui Callie.

Când în sfârşit au ajuns la adăpost, Callie s-a aşezat pe fânul curat care îl adusese împreună cu Dorothy, fânul pe care se gândea să-l folosească pentru a-l seduce pe Talis. Şi-a pus capul pe genunchii ridicaţi şi a început să-l cheme pe Talis la ea. Doar o dată, când erau copii, mai folosiseră metoda cu credinţă, când Talis se rătăcise. De multe ori se gândiseră la acelaşi lucru în acelaşi timp, ajunseseră în acelaşi timp într-un anumit loc, dar făcuseră haz, luând-o drept coincidenţă. Dacă unul se lovea, celălalt simţea lovitura.

Acum, Callie ştia că viaţa ei depindea de prezenţa lui Talis, chiar în clipa aceea. El singur trebuia să aleagă. Trebuia să ştie dacă o iubea mai mult decât orice pe lume, adică onoarea şi mândria lui. Ştia că nu-i putea spune despre căsătoria la care era obligată, fiindcă dacă ar şti, onoarea îi va impune s-o ia de nevastă. Atunci, Callie va suferi toată viaţa că-l păcălise.

Dar, dacă o alegea liber, fără constrângeri sau ameninţări, atunci, atitudinea ei de a-l îndepărta de un viitor strălucit ar fi justificată. Dar trebuia s-o aleagă, indiferent de orice, chiar şi de onoarea lui.

Dar stând şi încercând în minte să-l cheme, Callie ştia că pentru Talis onoarea şi mândria reprezentau totul. Dacă Talis ar ezita din cauza altei femei, atunci

se va lupta, se va îmbrăca elegant, şi îşi va aranja coafura. Dar Callie nu avea armele unei femei obişnuite, ea trebuia să lupte cu ce era în interiorul lui.

Nu a trecut mult şi Talis a ajuns gâfâind, după o cursă pe cal de putea să-şi rupă gâtul, şi cu sabia scoasă. A privit uluit ca şi când nici nu ştia ce făcea acolo.

— Ce este? a întrebat-o el, când a văzut că nu-i curgea sânge, şi că avea mâinile şi picioarele întregi. Pe faţa lui, în locul fricii pe care o simţise la apelul auzit doar de el, fără îndoială, a apărut supărarea. Callie, la chemarea ta l-am părăsit pe tata. Ştii cum voi apărea după asta? În clipa în care tata îmi arăta personal cum se foloseşte sabia, eu am sărit ca un sălbatic pe calul lui Hugh, şi am fugit. Îmi închipui că toţi mă cred nebun.

— Talis, i-a spus Callie ridicându-se în faţa lui, vreau să ne căsătorim, chiar azi, acum. Ne va căsători preotul satului. Toată lumea gândeşte despre noi că suntem nişte păcătoşi. Va fi bucuros să ne salveze sufletele prin căsătorie.

— Despre asta este vorba? a spus Talis, punându-şi sabia în teacă. Încă o încercare de a ta, de a mă seduce? Te rog, Callie, îmi plac farsele tale, dar fiecare lucru la timpul său. S-a întors îndreptându-se spre uşă.

— Nu! a ţipat ea, apucându-l de tunică. Acum este altceva.

A privit-o cu un zâmbet ce parcă spunea că ştie despre ce era vorba.

— Altceva decât toate celelalte încercări de a mă seduce? Callie, dragostea mea, crezi că nu ştiam ce se întâmplă? Am ştiut întotdeauna, de fiecare dată. Sărutând-o frăţeşte pe frunte, a încercat să treacă de ea. Acum, trebuie să mă întorc la tata, şi să-mi cer

iertare.

— Talis… ascultă-mă, i-a spus ea, încercând să-l oprească. Ştiu că te-a distrat jocul. Cum aş putea să nu ştiu asta despre tine? Dar îţi jur, că acum este serios… este altceva.

— Ce este diferit? Ce s-a întâmplat?

Deşi nu-i venea să creadă, vedea că nu avea intenţia să-i spună ce s-a întâmplat, dacă s-a întâmplat ceva, deşi nici asta nu credea. Era clar însă, că ea avea un secret pe care nu i-l va spune. Nu o mai făcuse niciodată. Putea pretinde că nu încerca să-l seducă, atunci când o făcea, dar acum era ceva ce nu-i spunea.

I s-a contractat spatele, şi Callie a ştiut ce se întâmpla… Trebuia să-i spună, s-a gândit ea. În ciuda celor ce gândise mai înainte, îi va spune. Nu voia ca onoarea lui să-i despartă.

— Lady Alida… a început ea, dar el i-a tăiat-o scurt.

— Iar începi cu biata femeie? Este pe moarte, nu vezi?

— Vrea să mă mărite cu altcineva…

— Nu… a spus el calm. Nu este adevărat. Tu nu ştii anumite lucruri.

— Talis, nu fi orb, priveşte în jurul tău. Sunt lucruri pe care nu le ştii. Nu lăsa onoarea ta să ne despartă. Hai să ne căsătorim azi, acum. Dacă nu mai sunt virgină, nimeni nu ne mai poate despărţi.

Zâmbind, ca şi cum ar fi înţeles, a apucat-o de bărbie.

— Deci, despre asta este vorba. Ce a spus doamna, mama mea, care să te facă să crezi că are de gând să te mărite cu altcineva? Sau nu a spus nimic. Cred că este încă un şiretlic de-al tău. Se va închide din nou uşa? Va trebui să mă strecor din nou prin acoperiş?

— Nu este glumă, a spus Callie serioasă. Mi-a arătat bărbatul.

— Dacă a spus ceva care să te necăjească, te tachina. Ea face planuri, ca noi... Nu, nu-ţi pot spune. Sunt legat prin jurământ faţă de Dumnezeu.

— Nu, i-ai jurat ei... a spus Callie ascuţit, şi, i s-a părut chiar şi ei, că seamănă a gelozie.

— Nu, a spus Talis serios. Tu nu ştii secretul. Am jurat pe *Biblie.* Este în joc onoarea mea. Am...

— Ai fost manipulat, i-a aruncat Callie cu toată ura şi necazul pe care-l avea pe el. S-a folosit de noi. Puţin le pasă de noi şi urmăresc doar ceea ce doresc ei. Şi pe tine te-a folosit împotriva ta însuţi... Oare de ce n-o credea?

— Vorbeşti în parabole, şi nici tu nu ştii ce spui. Oamenii de care vorbeşti, sunt mama şi tatăl meu.

— Nici tu nu crezi asta. John Hadley este tatăl meu, şi femeia asta, este mama mea. Nu vezi care este adevărul?

Talis o privea uimit, ştiind că nu era ceva în regulă, dar nu putea înţelege ce. Că lady Alida nu era mama lui, nu era o surpriză pentru el. Dar oricine ar fi fost, era o femeie singură, şi îi promisese că dacă se va purta ca un fiu al ei, îi va da mult. Şi totul avea să fie pentru Callie, dacă ea avea răbdare. Cât dorise să-i poată spune lui Callie ce făcea şi ce plănuise, dar nu putea. Tot ce putea face acum, era să încerce s-o liniştească. Totul va fi bine la sfârşit, doar dacă va avea încredere în el. Cum se putea îndoi de el?

— Callie, ce se întâmplă cu tine? Erai aşa de blândă, de iubitoare, de... dulce. Acum, eşti...

Callie l-a privit, furioasă de lipsa lui de înţelegere. Lupta pentru viaţa ei.

— Da, înainte te iubeam, fiindcă primeam dragoste de la tine. Dar în ultimul timp, în casa asta, ţi-

am dăruit dragoste, dar nu am primit nimic. Ai fost indiferent când am fost izgonită, ridiculizată, umilită. Nu-ţi păsa de mine.

— Greşeşti. Nu ştii ce spui. Dacă ai fi ştiut câte am făcut ca să fim împreună…

Cu fiecare cuvânt, simţea că se îndepărtează de ea. Cum putea să creadă că nu-i păsa de ea? Cum, nu-şi închipuia că trăise fiecare clipă doar pentru ea? Nu înţelegea că tot ceea ce făcuse cu Alida, era pentru ea, pentru Callie?

— Ce ai făcut? Te rog spune-mi, aştept. Trebuie să-mi spui ce făceai când te ţineai după lady Frances, ca şi când ai fi fost în zgardă. Trebuie să-mi spui de ce… de ce nu mi-ai cerut să mă mărit cu tine?

Talis ştia că orice îi va spune o va durea, dar mai bine durerea decât să-şi calce jurământul, şi să piardă în viitor. Văzuse castelul Peniman şi dorea mai mult ca orice în lume, să i-l dea lui Callie, să o vadă acolo cu copiii lor.

— Nu pot să-ţi spun, i-a mărturisit el, sperând să aibă încredere în el.

— Este aşa cum m-am gândit eu. Mândria şi blestemata ta de onoare, sunt totul pentru tine, iar eu nu sunt nimic… apoi i-a întors spatele.

— Callie…! şi a prins-o de braţ. Te iubesc. Tu eşti viaţa mea, eşti totul pentru mine. Trebuie să ştii cât de mult te doresc, ca un bărbat care doreşte o femeie. Trebuie să ştii cât de imposibilă mi-ai făcut viaţa în ultimele săptămâni, când ai… când ai apărut goală în faţa mea. Trebuie să ştii că mor de dorinţa de a te avea.

S-a răsucit cu faţa spre el fluturându-şi părul, ca şi când ar fi vrut să-l lovească.

— Facă-se să mă iubeşti întotdeauna şi să mă doreşti, dar să nu ai parte de mine… şi cuvintele ei

sunau ca un blestem.

— Callie… s-a rugat el, vrând s-o apuce, dar s-a tras înapoi.

— Deci acesta este ultimul tău cuvânt? Nu vrei să vii acum să ne căsătorim, deşi ţi-am zis că asta înseamnă pentru mine, chiar viaţa mea.

— Unul dintre noi trebuie să *fie* rezonabil. Sunt legat printr-un jurământ, care nu mă lasă liber. Dacă aş putea ţi-aş spune, dar nu pot. Îţi cer să ai încredere în mine.

— Da, să am încredere în tine, dar tu nu ai încredere în mine. Eu îţi spun adevărul, dar tu nu mă crezi.

— Callie, iubirea mea, acum eşti prea furioasă. Ar trebui să ne întoarcem şi…

— Da… i-a spus ea rece. Tu trebuie să te întorci la acel tată care nu este tatăl tău, şi la femeia care nu este mama ta. Trebuie să te întorci la gloriosul tău viitor. Te vei gândi la mine când îţi vor pune coroana pe cap?

După aceste cuvinte, a început să alerge, iar Kipp alerga şi ea, să se agaţe de îmbrăcămintea ei.

Un moment, Talis a stat scărpinându-se în cap, fiindu-i imposibil să înţeleagă ce urmăreşte Callie. Sigur, a fost o altă încercare de a-l seduce, dar părea mai tristă ca de obicei. Dar nu-i plăcea ce-i spusese: „Facă-se să mă iubeşti, şi să mă doreşti întotdeauna, dar să nu ai parte de mine niciodată”. La amintirea cuvintelor, a simţit că i se răceşte măduva oaselor.

În acea seară, o va vedea pe lady Alida şi îi va cere să-l dezlege de jurăminte. Nu mai suporta despărţirea nici el, şi nici Callie. Poate că a doua zi ar putea s-o ia pe Callie şi să se întoarcă la Meg şi la Will.

Dar, orice va spune Alida, se va duce şi îi va spune totul lui Callie.

Capitolul 40

— Ai auzit? l-a întrebat lady Frances pe Talis, ţinând semeaţă capul într-un mod care îl enerva pe Talis, şi cu nasul în vânt.

Ce obrăznicie avea de gând să-i mai spună, despre Callie?

— Am fost prea ocupat cu treburile mele, aşa că nu am auzit prea multe, i-a spus Talis, plimbându-şi lama săbiei pe roata mare a morii. Crescut la fermă, era unul din puţinii care ştiau să-şi ascută bine lama săbiei.

— Callasandra ta s-a căsătorit cu Peter Erondell, acum o oră.

— Adevărat... a spus Talis, ca şi când nu l-ar fi interesat.

Ce vor mai inventa geloasele puicuţe? Bineînţeles, îi făceau plăcere că se băteau pe el, dar uneori era teribil de plictisitor.

— Şi cine este Peter Erondell?

— Mama ta l-a adus aici. Am auzit că i-a dat o grămadă de bani, să se însoare cu fata asta anostă. Callie s-a comportat foarte bine şi şi-a pronunţat jurămintele la cununie fără să protesteze. Iar acum, aşteaptă cu nerăbdare noaptea nunţii.

Talis a încetat să-şi mai ascută sabia, şi privind-o i-a spus:

— Eşti o mincinoasă.

— Scuză-mă, domnule, dar este adevărat. L-a cunoscut, şi s-a măritat în aceeaşi zi. Este o partidă foarte bună pentru una ca ea. Bine a făcut.

Era desigur o minciună şi Talis îşi imagina cum ar râde toată lumea, dacă putea să creadă o astfel de minciună. Mai bine continua să se distreze cu ele şi să-şi păstreze mândria. Şi totuşi... la gândul căsătoriei lui Callie cu alt bărbat, simţea că i se urcă sângele în cap, încât abia mai auzea. Încet, cu grijă, şi-a pus sabia în teacă.

— Şi unde a avut loc căsătoria? Nu au fost invitaţi? Nici petrecere?

Simţea capul congestionat şi îşi amintea vag după-amiaza, dar şi pe Callie, care încercase să-l convingă că se va mărita cu altul. Dar cum de se înţelesese şi cu lady Frances să-l păcălească? Acum se va duce în goană la Callie, şi furios o va ruga să se mărite cu el. Dar nu se poate... n-o să alerge după ea.

— Unde este? s-a auzit întrebând, şi şi-a dat seama îngrozit, că ridicase sabia spre gâtul alb şi frumos al femeii.

— Poţi să mă omori, dar asta nu va schimba nimic, i-a spus lady Frances, cu siguranţa unei femei frumoase, sigură că niciun bărbat de pe pământ nu i-ar face rău.

Când Talis a coborât sabia, i-a zâmbit drăgălaş.

— Acum este într-o încăpere de lângă camera Alidei, aşteptându-şi soţul.

Talis a lăsat-o acolo şi a pornit alergând cu toată viteza spre casă, iar râsul ei se auzea în urma lui. Nu se gândea decât cum îi va suci gâtul lui Callie, când o va vedea. Dar în acelaşi timp, era flatat de noua dovadă că îl iubea. Poate că avea dreptate Callie, şi poate ar trebui să fie mai ferm cu Alida; poate că James, Philip şi Hugh aveau şi ei dreptate, când îl preveneau despre Alida, femeia asta, care spunea că este mama lui. Dar era oare? Capul îi era prea plin de gânduri ca să le poată pune în ordine, în timp ce urca

scările în goană, spre cameră.

Callie, era singură, în întuneric, arzând doar o lumânare, la distanţă. Şedea pe marginea patului, şi când a intrat, nu s-a întors să-l privească, dar simţea cât era de nefericită. De data asta nu mai glumea, asta nu mai era o farsă. A îngenuncheat în faţa ei, i-a luat mâinile, şi inima lui aproape a încetat să mai bată. Ochii ei erau goi, nu vedea nimic în ei. Părea că şi respiraţia îi părăsise trupul.

Talis refuza să se gândească la ce auzise. Nu se întâmplase aşa ceva, şi s-o facă atât de nenoricită pe Callie.

— Ce s-a întâmplat? Ai avut veşti de-acasă, despre Meg şi Will?

Pronunţând cuvântul de-acasă, şi-a dat seama că doar împreună cu Meg şi Will se simţise acasă, şi că acum, dorea mai mult ca orice pe lume să se întoarcă acasă.

— Vino… vom pleca de aici. Ne vom duce acasă.

Callie nu s-a mişcat. În schimb, a ridicat mâna şi l-a mângâiat pe obraz. Luându-i mâna, Talis i-a sărutat palma. Era incapabil să gândească, dar putea simţi, şi ceea ce simţea ea îl pătrundea şi pe el.

— Ce ai făcut? a şoptit el, ştiind undeva înlăuntrul lui, dar îi era teamă să audă cuvintele.

Când s-a uitat la ea, a înţeles. A ştiut că făcuse aşa cum îl ameninţase.

A simţit mai mult decât furie, a simţit ură. Ura, faţa monedei care avea pe cealaltă parte, iubirea. Ridicându-se, s-a dus la fereastră, privind afară, fără să vadă.

— Te-ai măritat cu altul… a spus el, strângând pumnii de furie. Trădarea care până acum nu-l atinsese, se făcea simţită din plin.

Mută, Callie a dat din cap, privindu-şi mâinile.

Mii de cuvinte se trezeau în Talis; mii de amintiri din copilăria lor, din adolescenţă. A revăzut-o în ziua când a căzut cu faţa în jos în cocina porcilor, o vedea căţărată într-un măr, cu picioarele goale, legănându-se în jos. Şi-a amintit-o goală în fân, săptămâna trecută. Şi-a imaginat-o împreună cu copiii lor. S-a gândit la tot ce făcuse el pentru a-şi clădi un viitor, şi un toc unde să trăiască.

— De ce? a fost tot ce a putut să pună. Miile de cuvinte şi de visuri, se condensaseră într-un singur cuvânt.

— Cu fapta mea, te-am redat lumii. Tatăl tău, te poate face rege, a spus ea.

La început nu a înţeles, dar apoi, şi-a amintit că Alida îi spusese de rudenia reginei cu Gilbert Rasher. Îi vorbise de mai multe ori despre asta. Dar Talis nu-i dăduse importanţă. Când îl întrebase o dată dacă ar dori să fie rege, Talis a râs de ea. „O vreau doar pe Callie, şi ce este al meu”, a răspuns el, căci nimic nu însemna altceva mai mult, decât spusese cu aceste cuvinte.

Privind-o acum pe Callie, îşi strângea buzele ca şi când ar fi mârâit printre ele.

— Mă cunoşti aşa de puţin, încât crezi că-mi doresc aşa ceva? Crezi că mi-aş da viaţa pentru o ţară, când tot ce doresc este… nu putea pronunţa cuvântul. Privind-o acum, şi dădea seama că privea soţia unui alt bărbat. Soţie!

— Nu! N-ai vrut… a şoptit ea, ţi-am cerut-o, dar tu nu m-ai vrut pe mine.

De supărare, Talis tremura din tot corpul. Şi atunci, i-a spus adevărul. Jurămintele lui faţă de Dumnezeu nu mai aveau nicio semnificaţie pentru el. Ce-i mai păsa lui de viaţa de apoi, dacă o pierduse pe Callie? I-a spus despre jurăminte şi cât se străduise să

câştige moşia Peniman pentru ea, unde să trăiască cu Will şi cu Meg.

— Dar tu nu puteai să aştepţi, nu aveai încredere în mine, nu mă credeai. Tu… Nu mai putea vorbi, nu mai putea sta în aceeaşi cameră cu ea. Trăise toată viaţa pentru ea, şi îl trădase. Acum ai bărbatul… şi vocea lui era aspră. Nu putea concepe, ca altcineva s-o atingă, gândul era imposibil de suportat.

— Facă-se să nu poţi iubi pe altcineva, decât pe mine! a spus el şi a ieşit din cameră.

După o oră, s-a descoperit lipsa lui Callie. Lady Alida a mobilizat toată gospodăria s-o găsească. Când s-a descoperit că şi Talis dispăruse, s-a presupus că au fugit împreună.

Doar Dorothy era sigură că Talis şi Callie nu erau împreună. Era furioasă când aflase ce făcuse mama ei. Despărţirea dintre Callie şi Talis era ca şi când ai fi spart o casă în două, niciuna din jumătăţi neputând exista singură. Când a văzut-o pe Penella agitată, s-a închinat, căci bănuia ce-i va spune femeia.

— Unde este Callie? a întrebat-o Dorothy.

— Focul… focul… repeta Penella. Nu o puteam trezi. Acolo a murit a doua oară.

Când i-a văzut mâinile negre de cenuşă, Dorothy a înţeles. Callie este în turnul ars… Nu voia să se gândească la ce spusese Penella în a doua parte.

Lui Dorothy, i se părea că întregul castel Hadley era un haos. Tatăl ei aflase că soţia sa făcuse ceva ce-l supărase pe scumpul lui Talis şi ţipa la toată lumea.

— Unde este Talis? a ţipat Dorothy la Hugh, încercând să acopere zgomotul pe care-l făceau ţipetele tatălui ei.

Când Hugh s-a uitat la ea, Dorothy ar fi vrut să dispară, căci ochii acestuia erau negri de disperare.

— Au ucis sufletul băiatului. Mai bine îi

implântam un cuţit în gât, ar fi fost o moarte mai blândă.

— Unde este? l-a întrebat din nou Dorothy.

— Este la grajduri. Dar arată ca şi cum nu ar mai avea viaţă.

Ridicându-şi fustele, Dorothy a început să alerge şi când a ajuns la grajduri, a trebuit să se lupte cu mulţimea să-şi croiască drum spre el. Nu dădea nicio atenţie oamenilor care ţipau la ea, sau îi spuneau să-şi vadă de treaba ei.

— Vino! i-a spus lui Talis, întinzând mâna.

Trei femei au îmbrâncit-o, dar Dorothy le-a îmbrâncit la rândul ei, cu puterea dată de gravitatea momentului.

— Vino! i-a ordonat ea lui Talis.

S-a ridicat de pe scaun, ca în transă, i-a luat mâna şi a urmat-o. Când lumea a început să-i urmeze, a ţipat la ei să se întoarcă, şi au ascultat-o.

Erau la o oarecare distanţă de vechiul turn ars, când Talis a ridicat capul, ca şi când ar fi auzit ceva în aerul rece al nopţii. Imediat a dat drumul mâinii lui Dorothy şi a început să alerge spre turn, lăsând-o în urmă.

Urcând câte două trepte, Talis a alergat spre vârful turnului. Câte li se întâmplaseră lor, în acest turn. Aici fuseseră salvaţi de la moarte, aici făcuseră haz când el aruncase peste parapet boneta şi corsetul ei. Aici fuseseră fericiţi, aici simţiseră că trăiesc.

Callie şedea pe parapet, iar mâna îi atârna moale pe o parte. Nu s-a întors când l-a auzit.

— Callie, Callie… ce ai făcut? a strigat el, aruncându-se la pieptul ei.

I-a pus mâna pe cap, simţindu-i buclele, dar mâna ei era deja fără viaţă, ca şi trupul ei.

— Îţi dau libertatea… a şoptit ea.

Talis plângea udându-i pieptul cu lacrimile lui.

— Nu am dorit niciodată libertatea. Te vreau doar pe tine. Callie, te rog nu mă părăsi. Nu pot trăi fără tine.

— Ba da, i-a spus ea, poţi trăi fără mine. Trebuie să trăieşti pentru mine. Vei fi rege. Vei fi cel mai mare rege pe care l-a văzut vreodată omenirea.

— Nu… i-a spus el, privind-o cu ochii plini de lacrimi. Nu vreau să fiu nimic, fără tine. De ce nu mi-ai spus? De ce?

A ştiut fără să-i fi spus cineva, că luase ceva din grădina ei îngrozitoare. Simţea că viaţa se scurge din ea cu fiecare clipă.

Ea şi-a pus degetele pe buzele lui.

— Acum s-a sfârşit. Talis, te-am iubit cu toată inima, cu tot sufletul. Nu aş fi putut să te iubesc mai mult. Dar simt că nu a fost de-ajuns, încât să mă iubeşti şi tu la fel. Cred că am greşit undeva.

— Nu… nu… Te-am iubit, te-am iubit mai mult decât…

Putea să vadă, că nu-l mai auzea. Vedea că suflarea ei se stinge.

Cum va putea trăi fără Callie? Ce sens mai avea viaţa, dacă nu putea trăi cu ea? Cum să trăiască ani întregi, fără râsul ei, fără s-o audă spunându-i că este minunat, şi că putea face orice, putea fi orice.

— Fără tine nu sunt nimic, a şoptit el.

Simţea cum viaţa o părăseşte. Simţea cum propria lui viaţă se stingea, ca şi când cineva i-ar fi înfipt un ac în vene, şi sângele se scurgea odată cu moartea ei. Era o jumătate a lui, gândea el, care acum murea. I-a luat corpul neînsufleţit în braţe, cu grijă, apoi s-a urcat pe parapet. Nu se gândea la ce face. Nu era nevoie să se gândească.

Când i-a apăsat gura cu buzele, Callie a deschis

ochii şi s-a uitat în ochii lui. Nu avea nevoie să privească în jos, de pe marginea zidului, şi erau la mare înălţime, căci ea înţelesese.

— Nu… a şoptit ea, pentru altceva nu mai avea putere să protesteze.

Cu stropul de putere ce-i mai rămăsese, l-a luat de gât şi l-a sărutat. Când s-a aruncat în aer, nu s-a dezlipit de el. Şi-a ţinut buzele lipite de ale lui, până când s-au lovit de piatra de pe jos.

John Hadley a venit la timp, să-şi vadă fiul iubit zdrobindu-se de pietre, apoi a rămas înmărmurit, în tăcere, privind la cele două trupuri tinere atât de strânse, încât nu puteai vedea unde începe un corp, şi unde se termină celălalt. La picioarele lui Callie, zăcea trupul sfărâmat al micuţei maimuţe, darul ei de la Talis.

Când John şi-a dat capul pe spate, ţipătul lui s-a auzit ca un ecou peste coline, departe.

— Nu, Doamne, nu! a strigat el, aruncându-se peste cele două trupuri sfărâmate.

Doi tineri nevinovaţi, muriseră, fiindcă se iubiseră prea mult, şi alţii prea puţin.

Capitolul 41

După moartea lui Talis, amândoi părinţii nu au mai dorit să trăiască. Alida a mai zăcut doar câteva ore, şi a murit.

— Iadul s-a îmbogăţit, a spus Penella, fără să-şi mai ascundă ura faţă de stăpâna sa.

Într-o singură noaptea, John Hadley s-a topit văzând cu ochii. Tristeţea ce plutea peste castel nu putea fi provocată doar de moartea celor doi tineri.

Norul care înconjura casa cea frumoasă şi ruinele castelului vechi din jur, era ceva mai mult decât moartea.

— Lipseşte dragostea, a spus Hugh Kellon, înainte să plece pentru totdeauna. Pentru scurt timp, aici fusese dragoste, şi am simţit-o toţi. Înainte de venirea lor, ne resemnasem toţi, să trăim fără iubire, dar copiii aceştia ne-au trezit. Mi-au reamintit dulceţea iubirii pe care credeam că am uitat-o. Nu a fost nimeni care să nu fie influenţat.

Era adevărat. Callie şi Talis fuseseră iubiţi de toată lumea. După moartea mamei ei, Edith nu şi-a pierdut timpul, înhăţându-l pe Peter Erondell. S-au căsătorit, înainte chiar ca acesta să ştie cum o cheamă. Apoi, a găsit repede bărbaţi şi pentru celelalte surori.

John, care acum era bătrân, şi nu-i mai păsa ce făcea cu banii ce-i adunase toată viaţa, îi dădea fetelor.

Penella s-a autoproclamat menajera bătrânului John şi gospodăria din Hadley a fost mai bine condusă decât oricând. L-a convins uşor pe John să n-o îngroape pe Alida la Peniman. Folosise bogata moşie doar ca momeală şi ameninţare, aşa că nu-l va avea la moarte, căci nu voise să-l dea din timpul vieţii.

Odată cu dispariţia lui Talis şi a lui Callie, casa nu mai avea suflet, şi nici familia. Aşa cum spusese Hugh, nu mai exista dragoste. Unul câte unul, copiii au plecat, fiindcă niciunul nu voia să rămână lângă tatăl lor.

Gilbert Rasher, nu a mai ajuns la castel, şi nici nu şi-a văzut fiul adult. Venind să-l ia ca să-l facă rege, fusese prins împreună cu ceilalţi fii şi ucişi, fiindcă nu dăduseră puţinii bani pe care îi aveau. Dar erau câţiva oameni care ştiau că va veni ca s-o răzbune pe Alida,

aşa că nu era dorit de nimeni.

După trei ani de la moartea copiilor, Penella i-a cerut lui John să facă ceva în amintirea lor.

John a clădit o capelă de mare frumuseţe, cu tavan şi podele de marmură. În partea de răsărit, era un monument de marmură. Întinse pe perne de marmură albă, erau statuile celor doi copii, în mărime naturală, şi o maimuţă mică lângă Callie. Aveau capetele îndreptate unul spre celălalt, ţinându-se de mână şi privindu-se în ochi, pentru eternitate.

— Peste capetele lor, un baldachin alb era ţinut de porumbei, ca şi când intimitatea lor nu trebuia tulburată.

Sub statui, era o placă de metal, pe care era scris:

Născuţi la aceeaşi oră
Morţi la aceeaşi oră
Despărţiţi în viaţă
Uniţi în moarte.

Partea a III-a

Capitolul *42*

M-am trezit din transă plângând şi o clipă nu i-am recunoscut cei doi oameni aplecaţi deasupra mea. Unul, era un tânăr cu faţa foarte murdară. Sub fardul de proastă calitate, ud de transpiraţia, era palid.

— Am crezut că eşti plecat, a spus el, cu un fel de a vorbi care arăta că nu învăţase la şcoală.

— Erai moartă, a şoptit fata frumoasă, de partea cealaltă.

Întorcându-mă, am privit în ochii lui Edith, femeia care în epoca elisabetană fusese sora mea mai mare.

Cu greu mi-am amintit că acum se numea Ellen, şi-şi dorea cu disperare un bărbat. Nu era de mirare, m-am gândit, după toate prin cele ce trecuse cu mama ei mincinoasă.

Am început să mă ridic, dar m-am simţit slăbită, şi am căzut înapoi pe patul mic şi tare. Când s-a inventat oare tapiţeria? Şi de ce mi se pare că-mi amintesc trăsuri care nu aveau cai?

— Catherine, a spus Ellen/Edith, trebuie să mergem acasă. Este târziu, şi ai avut o zi grea.

Cred că sinuciderea te oboseşte, m-am gândit, căci m-am lăsat ajutată pentru a mă putea ridica, fără să mai vorbesc de transa hipnotică atât de puternică, ca şi când aş fi murit.

Tânărul era deja la uşă şi o deschisese, foarte grijuliu să scape de noi două, înainte să fie acuzat de crimă.

Nu prea eram capabilă de nimic, şi am lăsat-o pe Ellen să mă urce în trăsură şi să mă ducă înapoi acasă, la fratele ei.

Am stat liniştită, moţăind, de oboseală, în timp ce servitoarea m-a dezbrăcat şi m-a băgat în pat. Am adormit imediat. Când m-am trezit, era dimineaţă, şi mă simţeam mult mai bine, dar moartă de foame. Memoria îmi revenea treptat. Părea că pot să-mi amintesc totul; viaţa mea la New York în 1994, viaţa mea în epoca edwardiană, şi viaţa mea cu Talis.

După ce am sunat servitoarea, m-am lăsat purtată de gânduri, ca atunci când concepeam o carte. Doream să-mi amintesc totul.

Acum înţelegeam ostilitatea bătrânei doici a lui Tavistock faţă de mine şi dorinţa mea inexplicabilă de a mă face iubită de ea. Aya, era Alida, în realitate, mama mea. În viaţa edwardiană, îl avea în sfârşit, ca fiu, pe Talis însă fiul era doar un fel de a vorbi. Cel

puţin ca doică era într-un fel apropiată.

Tavistock o ţinea acolo, fiindcă Talis murise crezând că Alida făcea totul în interesul lui.

Unchiul lui Tavistock, Hubert, nu era altul decât Hugh Kellon, care încerca să ne apropie, după atâţia ani.

Zâmbind, am privit în sus la mătasea de pe baldachinul patului. Dorothy era Daria, ascultându-mi mereu poveştile, şi dorind în *continuare* cât mai mulţi bărbaţi. Îşi atinsese scopul, căci bărbaţii o adorau. Niciun bărbat nu o ignora pe Daria. Şi eram prietene de secole.

Deşi nu am văzut-o încă, m-am strâmbat şi mi-am imaginat că Fiona era lady Frances. Eram sigură că se ţinea după bărbatul meu, de secole.

Când a intrat servitoarea, ducând o tavă pe care a pus-o pe genunchii mei, m-am uitat intens la ea. Oare am mai cunoscut-o în trecut? Din câte îmi amintesc, nu.

— Mai doriţi ceva, doamnă? m-a întrebat ea.

— Nu, nimic. Mă simt mult mai bine după o noapte de somn.

Fata a zâmbit.

— Aţi dormit două nopţi şi o zi. Stăpânul a dat ordin să nu fiţi deranjată.

După ce a plecat, am mâncat tot ce era pe tavă, şi aş fi mâncat şi florile din vază. Două nopţi şi o zi, m-am gândit eu zâmbind. Nu e de mirare că m-am simţit dormind sub o sută de kilograme de plăpumi.

Când am terminat mâncarea, soţul meu a intrat în cameră. O clipă am tremurat de emoţie, privindu-l şi amintindu-mi ce fusesem noi unul pentru celălalt. Nu a vrut să trăiască fără mine, iar eu nu doream să trăiesc fără el.

— Mă bucur că te simţi mai bine, a spus el de

formă.

Acum ştiam cum era în realitate, cât era de vulnerabil şi cât era de blând. Ca şi mine, m-am gândit eu. Lumea mă crede rece şi cinică, dar nu sunt aşa.

— Tally… i-am spus eu fără să mă gândesc, şi i-am întins mâna.

— Acum mi-ai uitat numele, mi-a spus el, fără să-mi apuce mâna.

— Nu, nu l-am uitat. Doar… Doar ce? Că ştiam acum şi mai mult?

— Tavey… vreau să încercăm din nou. Ne iubim. Ştiu că mă iubeşti. M-ai iubit, şi mă vei iubi întotdeauna.

Pentru o clipă, mi s-a părut că are lacrimi în ochi, dar s-a stăpânit.

— Da… mi-a spus cu vocea răguşită, te-am iubit întotdeauna, dar nu pot… nu putem… Fără să termine fraza, a ieşit din cameră, tăcut.

— Da… am spus şi eu, în camera, tăcută, ştiu, nu putem…

„Facă-se să nu iubeşti pe nimeni, decât pe mine”, aşa a spus Talis. „Facă-se să mă iubeşti, şi să mă doreşti întotdeauna, dar să nu ai parte de mine”, aşa spusese Callie.

Nora mi-a spus că blestemele erau cauza neînţelegerii noastre, şi din cauza lor, nu aveam încredere unul în celălalt, în această viaţă. Şi neînţelegerile din epoca edwardiană făceau să nu ne regăsim în 1994.

După ce văzuse tot ce se petrecuse în era elisabetană, şi felul cum fuseseră manipulaţi Talis şi Callie, eram gata să iert.

— Eu îmi anulez blestemul, am spus tare, pe jumătate în glumă, dar am simţit că mi se încreţeşte pielea şi am fost cuprinsă de un curent rece. Cred că

blestemele spuse cu adevărat, erau mai puternice decât respingerea lor, în glumă.

Cum aş putea îndepărta un blestem?

Primul meu gând a fost la Nora, care dacă ar fi fost aici, m-ar fi învăţat ce să fac. Oare dezlegarea cere glob de cristal şi păpuşi care să fie aidoma persoanei? Sau, poate broaşte moarte, şi coarne de unicorn, transformate în pudră?

În timp ce mă gândeam, am observat că pe tava cu mâncare fusese pus un ziar. Nu prea citesc eu ziare, dar când am mişcat tava, am observat data. Era 8 iunie. O clipă, am fost sigură de ce îmi atrăgea atenţia data, era 8 iunie şi deodată mi-am amintit. Azi, eu şi Tavistock, vom muri. Azi, ne omoară cineva, sau ne sinucidem noi, şi corpul meu nu va mai fi găsit.

La gândul acesta, m-a părăsit buna dispoziţie. Crima este ceva serios.

Cea mai importantă întrebare care mi-a răsărit în minte, a fost: „Cum aş putea opri aceste morţi?”. Şi dacă nu le pot opri, cum aş putea scăpa, înainte să se întâmple?

Mi-am amintit ce-mi spusese Nora. „Veţi fi foarte fericiţi împreună, dar va trebui să înveţi multe lucruri, înainte să-l găseşti.”

Să învăţ? Ce trebuia oare să învăţ? Că vieţile trecute influenţează totul? Că nu trebuie să blestemi pe nimeni, oricât te-ar fi supărat?

Stând acolo culcată, am înţeles ce trebuia să învăţ: că dragostea este totul în «viaţă. Nora a avut dreptate. Doream să mă mărit cu Steven, fiindcă îmi era teamă că-mi rămăseseră doar puţini ani pentru a mai face copii. Dar dacă n-am făcut-o, a fost mai bine că am aşteptat până acum, deşi îl iubeam pe Steve, dar îl găseam prea perfect. Tavistock nu era perfect. De fapt, era cât se poate de imperfect. Era mândru,

arogant şi mă considera proprietatea lui. În total, era oribil.

La gândul acesta, mi-am luat faţa în mâini şi am început să plâng. Poate că era îngrozitor, exasperant şi necinstit. Poate că aştepta de la mine de mii de ori mai mult ceea ce nu-mi dădea el, dar era al meu. Era al meu, cum nu mai fusese nimeni, şi nici nu va mai fi.

„Facă-se să nu mai iubeşti pe nimeni, decât pe mine”, spusese el, şi nu iubisem, şi nici nu voi iubi vreodată.

— Trebuie să mă dezleg de acest blestem, am spus tare. Trebuie!

Dar cum? Nu ştiam nimic despre metoda de a dezlega blesteme. Nu ştiam decât să spun poveşti şi să distrez oamenii. Acum, dacă ar fi fost vorba de una din poveştile mele… m-am gândit eu zâmbind. Dacă aş scrie despre asta, aş…

— Asta este darul meu, este de a spune poveşti, şi trebuie să-mi folosesc acest dar pe care mi l-a dat Dumnezeu, ca să-mi imaginez ce trebuie să fac. Trebuie…

Într-o clipă, am sărit din pat. Ca şi Scarlett, îmi iau puterea din pământ. Şi la New York, când trebuie să mă gândesc, mă duc să mă plimb în Central Park. Mă plimb kilometri. Acum, trebuie să mă îmbrac, să merg în grădină şi să mă gândesc ce aş putea face eu şi eroina mea, ca să fie dezlegat acest blestem.

După patru ore, mă dureau picioarele, dar aveam un scop, un plan. Ce-mi trebuia, era puţin praf de puşcă, nişte cosmetice, vopsea de păr, şi mult noroc. Întorcându-mă acasă, nu mai doream, mă rugam.

Capitolul 43

Adam Tavistock, lord de Grey, călărea ca şi când ar fi fost o singură fiinţă cu calul, strângând cu picioarele trupul transpirat al calului care alerga peste tufe şi bălţi. Noroiul îl stropea, crengile se agăţau de hainele lui şi îi zgâriau obrazul, dar lui îi era indiferent, şi îndemna calul mai departe, mai repede. Părea că ar fi vrut să scape de ceva dacă ar fi fost posibil, căci numai călărind repede şi nemilos, putea să-şi lase chiar şi sufletul în urmă.

Dar unde se putea duce, căci oricât de repede ar fi călărit nu-şi putea înăbuşi gândurile. Unde să se ducă? În braţele drăgălaşe ale Fionei? Privind-o uneori, era fermecat de frumuseţea ei şi o dorea foarte mult, dar de cele mai multe ori, adormea în faţa ei. Este atât de frumoasă, încât nu are nevoie să fie inteligentă, gândea el, în timp ce calul urca pe colină. Nu era nevoie să facă un bărbat să râdă, şi nici să distreze pe cineva. Prezenţa ei era suficientă ca să satisfacă pe cei mai mulţi. Era suficient să stea acolo, chiar dacă nimeni nu era interesat să asculte. Dar dacă nu avea nimic de spus, de ce ar fi trebuit să înveţe să asculte?

Şi totuşi, Tavistock voia să se căsătorească cu ea. De ce? Se întreba, deşi ştia că răspunsul, dorinţa era de a o face geloasă pe Catherine. Părea că este geloasă pe Fiona, şi chiar o ura. Când o văzuse prima oară pe Fiona, nu-i dăduse nicio atenţie, observase doar că este extraordinar de frumoasă, dar nu se gândise niciodată să o posede. Ideea de a o avea nu era mai interesantă decât dorinţa de a vedea un tablou de pe peretele casei unui prieten.

Ceea ce îl făcuse să fie atras de Fiona era ura lui Catherine, care era instinctivă. Catherine, părea că dintr-un motiv anterior credea că Tavistock era îndrăgostit cu pasiune de divina Fiona. Gelozia

nejustificată a lui Catherine îl făcuse să se intereseze de Fiona, mai mult decât ar fi făcut-o în mod obişnuit.

În timp ce traversa un pârâu cu malurile abrupte, a alunecat, şi calul era să cadă, dar Tavistock, cu puterea şi experienţa lui, l-a repus în echilibru.

O iubea pe Catherine din toată inima. O văzuse cu patru ani şi jumătate în urmă, la un garden-party, la mătuşa sa. O singură privire în ochii ei albaştri şi la părul, blond aproape alb, îl făcuseră să se îndrăgostească. De atunci, nu-l mai interesase altă femeie, decât ea.

Dar, din noaptea nunţii, îi mersese rău. Rău... foarte rău. Cu cât o dorea mai mult, nu o putea face să fie a lui. Catherine era atât de nevinovată, încât nu-şi dădea seama ce se întâmplă. Îi făcuse plăcere cum îi mângâia trupul gol, şi cum o strângea în braţe. Dar, după ore întregi de alintări şi sărutări, nu a înţeles de ce bărbatul ei trântise uşa ieşind furios din cameră. Catherine simţise că era vina ei, şi el era conştient de faptul că ştia şi ea; dar nu-şi dădea seama cu ce greşise.

În dimineaţa următoare, îi spusese că imposibilitatea de a o avea era din cauza dorinţei lui prea fierbinţi. Îl durea faptul că o iubea prea mult şi nu o cunoştea bine. Dacă s-ar fi cunoscut mai bine între ei el s-ar fi putut relaxa.

Şi-a petrecut mult timp cu ea, a călărit cu ea, au râs împreună, i-a făcut mărturisiri, dar totul făcea s-o dorească şi s-o iubească mai mult, chiar decât când se căsătorise cu ea.

O dorea nemărginit de mult. Dorinţa îl chinuia. Tot ce făcea îl vrăjea: felul ei de a merge, de a vorbi, şi chiar cele ce spunea. Privind-o cum ţinea ceaşca de ceai, începea să-i curgă transpiraţia.

După ce trăiseră un an împreună şi incapabil de a

consuma actul sexual, a înţeles că trebuia să plece departe de ea, aşa că a început să călătorească, evitând să stea cu ea, sperând că dacă nu o vede, va scăpa de ce simţea pentru ea.

Au mai fost apoi şi alte femei. Cu niciuna nu a avut probleme. Doar Catherine îl făcea să-şi piardă bărbăţia, să se simtă că nu este bărbat.

În timpul celor trei ani de căsătorie, dacă se putea numi aşa, a început să-şi spună că vina era a ei, şi nu a lui. Cum era clar că putea avea alte femei, însemna că vina o purta ea.

Unchiul său Hubert, îngrijorat că Tavistock îşi petrecea atât de mult timp departe de Catherine, i-a spus:

— Femeile păcătuiesc când nu au pe cineva care să le umple timpul. Ar trebui să faci câţiva copii. Petreci mai multă vreme cu ea în pat… dar nu a înţeles răspunsul furios al lui Tavistock, şi ieşirea lui furtunoasă din casă.

Când a văzut reacţia lui Catherine în privinţa frumoasei Fiona, gelozia ei l-a atins profund. Nu-i făcea plăcere s-o recunoască, dar dorea să-i facă rău lui Catherine, aşa cum ea, nevinovată, îl făcea să sufere. A început să vorbească despre Fiona în orice ocazie. I-a spus lui Catherine despre parfumul Fionei, despre rochiile ei. I-a dat ideea s-o întrebe cum de-şi menţinea părul aşa de moale. Cu fiecare cuvânt pe care îl spunea, vedea cum se amplifica supărarea lui Catherine, ajungând ca furia ei să fie la fel de mare ca şi a lui.

Dar, totul a explodat, când Catherine a scris acele scrisori. Ştia foarte bine că nu avusese niciodată relaţii sexuale cu alt bărbat, nici cu el, cu nimeni. Era păzită foarte sever în privinţa asta. De câte ori se întorcea din călătorie, chema servitoarea ei la el, şi îi

cerea un raport amănunţit al fiecărui minut din viaţa ei. Părea că plăcerea ei cea mai mare era să protejeze cântăreţii de operă şi să cumpere bibelouri frumoase de la un emigrant rus.

Tavistock ştia foarte bine că scrisorile, acele scrisori, erau scrise doar ca să-l facă să se gândească la posibilitatea că este dorită. Nu o spusese niciodată, fiindcă era la fel de mândră ca orice bărbat, dar el ştia ce urmărea ea. Catherine dorea să-l facă să înţeleagă că şi alţi bărbaţi o plăceau şi o doreau, aşa cum părea că el o dorea pe Fiona.

Dar şi Tavistock era mândru, şi nu-i putea explica, că el era cel care avea probleme, şi nu ea.

Totul ar fi ieşit la iveală, dacă nu ar fi fost Ayha, bătrâna sa doică. Fusese întotdeauna foarte convinsă de îndatoririle ei. Când Tavistock era copil, înainte de a-l duce la părinţi, la vizita cotidiană de la ora şase după-amiază, îl ciupea. Nu trecuse prea mult timp până când s-a renunţat la aceste vizite, fiindcă părinţilor nu le făceau plăcere miorlăiala copilului, din fiecare seară. Când după ce învăţase ce avea de învăţat, fiind mai mare, părinţii i-au spus doicii să-l aducă înapoi. Aya a obţinut ce dorea. Micul, dulcele Tavey, era doar al ei.

Deşi Tavistock făcea totul ca să înşele pe toată lumea care credea că mica lui nevastă îl plictisea aşa de mult acasă, Aya, ştia adevărul. Ştia că este obsedat de Catherine. Din clipa când a văzut-o prima oară, nu se mai gândise la nimeni. În mintea lui era doar ea. Aya ştia că îl luase pe Tavistock într-un fel în care o putea face doar dragostea adâncă şi asta o făcea s-o urască pe Catherine.

Tavistock pretindea că nu ştia cum deveniseră cunoscute de public scrisorile ei, dar ştia foarte bine. Catherine le lăsase intenţionat, ca el să le găsească. În

fond, îi făcuse plăcere să le citească, aşa cum îi plăceau întotdeauna poveştile ei. Catherine, putea lua parte la cele mai plicticoase şi mai neinteresante adunări din lume, căci când venea ea, le transforma în poveşti deosebit de amuzante.

La începutul căsătoriei lor, la un ceai la care luau parte, era câte-o bătrână care nu mai contenea să vorbească despre grădina ei. El abia se putea stăpâni să nu adoarmă. Dar mai târziu, când se întorcea acasă cu Catherine, ea reuşea să-l distreze, povestindu-i tot felul de lucruri amuzante care se întâmplaseră în timpul vizitei lor. Catherine îi povestea despre fetele gazdei, care aveau nasul mare, erau ciolănoase, şi care mureau după el. Era evident după felul curm îi întinsese lui Tavistock ceaşca cu ceai, fi cum îl întrebase dacă vrea lapte sau lămâie. De câte ori îi povestea astfel, el avea impresia că fusese la o altă petrecere, nu la cea pe care o descria ea. Unde se afla când se petrecuseră toate acestea? A înţeles, că poveştile ei spuneau mai mult decât se întâmpla în realitate.

Dar, după primul an de căsătorie, când furia provocată de neputinţa lui crescuse, Catherine nu i-a mai spus poveşti.

Mărturisise – „Când sunt nefericită, nu mai am în cap poveşti”.

După aceea, el a început să călătorească, şi să stea departe de ea. Dar întotdeauna se întorcea la ea. Îi lipsea foarte mult când era departe de ea, ca şi când i-ar fi lipsit o parte din el pe care o lăsase undeva, împreună cu mintea sa.

De ce nu putea face dragoste cu ea? Nu înţelegea, dar oricât încercase, între ei nu se petrecuse nimic. Atunci, Catherine a încercat să-i atragă atenţia, scriind scrisori, din care reieşea că fusese sedusă de

toţi bărbaţii din Anglia. Tavistock a râs citind scrisorile, dar Aya a trimis două scrisori ziariştilor, şi râsul a încetat. A mai trimis unele nevestelor celor cu care Catherine spunea că avusese legături înflăcărate, altele chiar bărbaţilor care se aflau în capul listei.

Tavistock nu ştia care era mai rău dintre ei, el sau bărbaţii care ştiau că nu se atinseseră de frumoasa soţie a lordului de Grey. Fiecare bărbat se bucura, ca şi ceilalţi să creadă că-i pusese coarne bărbatului, care le făcuse nevestele să se topească de poftă. Nu era bărbat în Anglia, care să nu-şi fi auzit nevasta sau amanta lăudând frumuseţea lui Adam Tavistock, sau bărbăţia pe care o răspândea în jurul lui când trecea printr-o cameră. Dar niciunul nu auzise de focul cu care o privea pe nevasta lui de-i putea lua foc părul, sau că n-ar fi chiar aşa.

Scrisorile le-au dat ocazia bărbaţilor să se răzbune. Deseori, negau că s-ar fi atins de mica blondă, dar o făceau lăsând impresia că ar minţi, fiindcă fiind nobili, încercau să salveze reputaţia femeii.

Ce a făcut Tavistock pentru a-şi salva propria-i onoare? A rămas căsătorit cu Catherine, incapabil să facă dragoste cu propria-i nevastă? Ar fi dorit să aibă copii, l-ar fi plăcut să aibă un fiu care să-i poartă numele, dar şi câteva fete care să semene cu mama lor. Fete care să-i spună poveşti şi să-l privească aşa cum îl privea mama lor. Ar fi preferat, ca în afară de Catherine, să mai aibă alte şase Catherine.

Dar asta nu se va întâmpla. Nu va avea niciodată copii ca ea.

După ce scrisorile fuseseră trimise, cu sânge rece, a hotărât să divorţeze. Şi cu cine era mai bine să se căsătorească, decât cu frumoasa Fiona? La braţ cu o femeie aşa de frumoasă, va dovedi lumii că era încă

un bărbat, deşi soţia lui îl umilise în faţa tuturor.

Dar de câte ori se gândea la căsătoria cu Fiona, îi venea greaţă. El o dorea pe Catherine din toată fiinţa, dar nu o putea avea.

Calul a obosit, s-a împiedicat din nou, dar Tavistock îl îndemna mereu la drum. Călărise deseori pe acel drum, şi îl cunoştea bine. În curând va ajunge pe drumul spre casă, căci era deja la hotarul proprietăţii sale.

Catherine, se gândea el, Catherine… Catherine. Ce putea să facă cu ea? Ce se va întâmpla fără ea?

Simţise că moare când doctorul îi spusese că leşinase de două ori, şi că era sigur că era însărcinată.

— Interesează-te, ţipase Tavistock, apoi băuse o jumătate de sticlă de rachiu, aşteptând ca doctorul să se întoarcă.

Când doctorul îi spusese că nevasta lui era încă virgină, îi fusese de-ajuns să-i vadă faţa ca să ştie cum îl va privi lumea dacă ştirea s-ar fi răspândit.

Când Tavistock i-a spus că este virgină, Catherine ţipase la el cum nu o mai făcuse niciodată. De fapt, în ultimele zile se schimbase. Nu mai era speriată, nu mai era aşa de timidă. Nu-l mai privea cu ochii care îl impresionau, să fie atent cu ea, s-o iubească. Nu părea că poate cerşeşte un răspuns… ce am greşit? De ce nu mă iubeşte? Nu credea că este posibil, dar i se părea că pe aceasta o iubea mai mult decât pe cealaltă. Poate că neputinţa lui era provocată de bunătatea şi nevinovăţia ei. Poate că avea impresia că o pângăreşte prin actul sexual.

După sunetul paşilor calului, şi-a dat seama că păşea pe o grămadă de bălegar. Adevărul era că nu-şi dădea nici el seama ce se întâmplă cu el. Era atât de cufundat în gânduri, încât când calul a ajuns la grămada de buturugi şi pietre şi calul s-a împiedicat, în

loc să se sprijine bine în şa, a fost aruncat peste capul calului şi a căzut pe spate, pe pământul tare. I-a trebuit puţin timp să se dezmeticească, şi încă ameţit, s-a ridicat în coate exact în momentul când calul dispărea după deal, spre casă. Animalul cunoştea bine drumul, fiindcă în locul acela ocolea dealul la marginea domeniului lui.

— Blestem! a spus, încercând să se ridice, dar era atât de ameţit încât a căzut din nou. Împiedicându-se de câteva ori, s-a îndreptat spre grămada de pietre şi desiş, gândindu-se că va descoperi ascunzătoarea celui ce făcuse asta. De ce ar pune cineva o grămadă de moloz în mijlocul drumului pe care se umbla zilnic? S-ar putea să fie…

Nu s-a mai gândit, căci a auzit un bâzâit care i-a trezit curiozitatea. Aplecându-se peste buturuga cea mai mare, s-a uitat în direcţia de unde venea zgomotul. A văzut o lumină slabă, un fir ce fusese aprins şi ardea lângă un cilindru, din care părea să se scurgă un praf cenuşiu.

— Praf de puşcă… a spus tare, întorcându-se chiar înainte să izbucnească o lumină şi o explozie care l-a asurzit. O piatră a zburat şi l-a lovit în cap, pe ceafă, şi apoi nu şi-a mai amintit nimic.

— Unde mă aflu?

— Sst… i-a spus o voce necunoscută, de femeie, dar foarte simplă. Acum odihneşte-te, te voi îngriji eu.

În cameră era întuneric beznă, şi nu putea să vadă nimic; capul îl durea aşa de tare, încât dorea să moară pentru a ceda durerea, iar în urechi avea un fâşâit.

— Nu, nu pune mâna pe bandaj, i-a spus femeia, al cărei limbaj mai mult l-a bănuit decât l-a înţeles.

Era prea obosit ga să gândească ce se întâmpla, şi şi-a coborât mâinile.

— Sunt orb? Orbirea i s-ar fi părut un sfârşit potrivit pentru viaţa lui păcătoasă.

— Doar o mică explozie. O picătură de praf de puşcă, asta-i tot. Nu-ţi face griji, micuţule. Uite aici, dulceaţă, bea asta şi o să te simţi mai bine.

Bandajul de pe ochii lui era strâns, şi ea i-a ridicat capul cu mâna pe după gât, cu o parte din obrazul lui strânsă lângă pieptul ei moale în timp ce bea lichidul cald, dintr-o cană de metal.

— Ce este? a întrebat el ca în vis, fiindcă îi plăcuse atingerea sânului ei. Nu părea să poarte corset.

— Ceai de salcie şi chinină, strămoşul aspirinei, şi puţin rom. A mai mormăit ceva, neştiind dacă aspirina fusese inventată.

Răspunsul putea duce la nişte întrebări în capul lui, dar nu părea că gândeşte.

— Cine eşti? a şoptit el.

— Îngerul tău păzitor, iubitule. Cine ţi-ar plăcea să fie?

— Nu mă pot gândi dacă aş vrea să fii alta decât eşti, a spus el, plimbându-şi mâna pe braţul ei.

Brusc, femeia a dat drumul capului pe patul tare, făcându-l să vadă stele verzi şi provocându-i un geamăt.

— Nu ai nevastă? l-a întrebat cu glasul îngroşat de supărare. Nu ai o nevastă care stă mult singură, în timp ce tu faci pe cotoiul în jurul lumii?

Avea un dialect pe care nu-l cunoştea, dar a înţeles aluzia.

— Ea nu…

— Să-mi ierte Domnul… dacă îmi spui că nu te înţelege, o să-ţi dau cu vătraiul.

Auzind-o, Tavistock a început să râdă.

— Mă tem că mă înţelege foarte bine. Poţi să-mi

mai torni puţin din băutura ta?

De data aceasta, nu i-a mai ţinut capul, dar i-a dat cana cu braţul întins. Nevăzând, a fost nevoit să-i pipăie mâinile ca să găsească cana.

Când femeia tăcea, el asculta să audă unde era, dar vâjâitul din urechi era prea puternic pentru a auzi ceva clar. Îl intriga persoana ei.

— Cum am ajuns aici? Te rog spune-mi tot.

— Te-am căutat eu, a spus ea cu accentul ei oribil, dar care îi displăcea din ce în ce mai puţin, cu fiecare înghiţitură din lichidul cald din ceaşcă.

— Nu… a spus ea încet, şi aşezându-se lângă el, a simţit patul clătinându-se. Dumneata să-mi spui. De ce chinuiai calul în aşa hal? Puteai să-l ucizi.

El a încercat să râdă, ceea ce i-a provocat din nou durere la cap, dar care cu ajutorul elixirului magic, începuse să se liniştească.

— Dacă încep să-ţi spun problemele vieţii mele, nu mă voi mai opri.

— Eu ştiu să ascult, i-a spus el blând, uitându-şi accentul, dar Tavistock nu părea că şi-a dat seama.

Ciudăţenia situaţiei, orbirea lui, camera caldă, şi blândeţea femeii, în ciuda încercărilor ei de a fi aspră, totul, l-a făcut pe Tavistock să vorbească.

— Ai iubit vreodată pe cineva atât de mult, încât nimic nu mai contează în viaţă? Ai iubit încât nu mai poţi mânca, dormi sau lucra?

— Da… a răspuns ea, şi din glasul ei se înţelegea că ştia. Persoana, este scopul vieţii.

— Da, este.

— Ah, lady Fiona a dumitale… a spus femeia.

Tavistock a râs, dar nu se vedea în întuneric.

— Fiona… Nu este absolut nimic. O nucă găunoasă. Eu am nişte bucăţi de piatră de jad, care au mai mult suflet decât ea.

— Atunci, pe cine? a şoptit femeia. Desigur, nu este nevasta dumitale. Ştie toată lumea că vrei să divorţezi.

— Da, o iubesc numai pe ea.

— Atunci, de ce?

— Trebuie... spunea el furios, trebuie... şi capul îl durea din nou.

— Ssst... a spus femeia, şi i-a luat din nou capul la pieptul ei, dar de data aceasta s-a întins şi ea lângă el.

Speriat, Tavistock i-a simţit picioarele goale lângă ale lui.

— Ce s-a întâmplat? i-a şoptit ea în ureche, şi vocea ei dulce combinată cu vâjâiala din urechile lui, făcea ca vocea ei să pară îndepărtată şi ireală.

— Nu o pot face a mea... a spus el, ştiind că nu mai spusese asta nimănui, în viaţă.

În ultimii ani, se culcase cu mai multe femei, din care unele erau renumite pentru experienţa lor în actul sexual, dar niciodată n-a simţit excitaţia pe care i-o provoca această femeie.

— Dumneata pare că poţi face orice doreşti... a tors ea ca o pisică, întinzându-se în pat.

Tavistock nu înţelegea de ce ezita, dar ceva îl reţinea să facă dragoste cu această femeie. Deodată, cu un gest brusc, şi-a scos bandajul de pe ochi. O clipă, nu a putut vedea nimic, şi speriat, a fost sigur că este orb. Dar apoi, a zărit camera ce era singura încăpere a unei cabane şi focul arzând slab într-un cămin din colţ. Era mobilă puţină şi de cea mai modestă calitate. Pe fereastră, întunericul nopţii, iar uşa de stejar avea o broască solidă.

Cu cât vedea mai bine, Tavistock a văzut-o şi pe ea, stând pe-o parte, cu picioarele foarte depărtate şi cu mâinile pe şolduri, într-o poziţie foarte

provocatoare. Vederea lui era neclară, confuză, chiar după ce şi-a frecat ochii cu mâna. Purta o bluză roşie prin care i se vedeau sânii, era încinsă peste talia subţire cu o eşarfă lată, colorată în roşu şi negru, şi o fustă neagră prinsă foarte sus pe coapsă, lăsând un picior gol.

— Pot să încerc? l-a întrebat ea obraznic, cu un zâmbet cu buzele întinse, care făcea să i se zbârlească părul.

O parte din el îi spunea că nu ar trebui s-o atingă, că poate avea un bărbat care pândea din umbră cum îl seduce, iar apoi să-l şantajeze cât putea. Nu-i plăcea să aibă legături cu femei ca... ca ea, dar era irezistibilă. Atracţia ei era explicabilă, fiindcă nu vedea prea bine, iar auzul era tulburat de zgomote ce dădeau impresia că vin de departe.

Când s-a lipit de el, nu s-a mai stăpânit.

— Ce fel de amant este un gentleman ca dumneata? l-a întrebat, lipindu-şi trupul de al lui. Pariez că eşti aşa de grăbit, că nu-ţi scoţi nici hainele. Arunci cămaşa de noapte a doamnei peste capul ei, înainte să-ţi faci treaba şi să pleci?

— Da, a spus el, închizând ochii când i-a simţit trupul peste al lui. Doar oamenii de jos ştiu să facă dragoste, a spus el glumind.

Când i-a spus mâinile pe pieptul cămăşii, a deschis ochii s-o privească. Părul negru, foarte negru, îi înconjura faţa, aproape ascunzându-i-o. În lumina slabă a focului ce pâlpâia, părea că seamănă cu Catherine, soţia lui iubită, dar atunci îşi imagina că fiecare femeie de care era atras, era Catherine. L-a surprins când i-a deschis cămaşa, făcând nasturii să zboare prin cameră, iar unul a sfârâit când a nimerit în foc.

Un moment nu s-a mişcat când a încălecat peste

el, şi apoi i-a mângâiat pieptul zgâriindu-i abdomenul.

— Hai, frumosule, poţi să faci dragoste cu o femeie?

Tavistock nu mai fusese niciodată atât de excitat. Şi-a ridicat mâinile înfigându-le în părul bogat, şi i-a tras buzele peste ale lui. După aceea, nu s-a mai gândit. Nu s-a mai simţit orbit de praful de puşcă, ci de pofta ce-i cuprindea trupul. Femeia asta părea a fi tot ce-şi dorise în viaţă, şi ar fi murit dacă nu o lua. Nu se mai gândea la consecinţele gestului său, simţea doar nevoia puternică de a o avea.

Se mândrise întotdeauna cu alte femei, ştia că după aceea îl vor compara cu ceilalţi bărbaţi. Bârfa pretindea o responsabilitate, aşa că Tavistock ştia ce trebuia să facă, pentru ca femeile să spună despre el că era un amant tandru, un bărbat care se gândea şi la satisfacerea plăcerii partenerei.

Dar, pe această femeie o dorea atât de mult, încât nu s-a mai gândit decât la plăcerea lui, dar şi ea îl satisfăcea în aceeaşi măsură. În timp ce o dezbrăca, simţea că şi el este aşteptat.

În câteva secunde, erau amândoi goi, şi nu şi-a mai pierdut timpul cu giugiuleli. Pofta lui era primitivă, ca o foame ce trebuia satisfăcută. Când a pătruns-o, a simţit vag că întâlneşte o slabă piedică, şi a auzit un vaiet de durere, dar era prea aprins de dorinţă pentru a se mai gândi ce înseamnă asta. Dorinţa era atât de mare, încât în câteva clipe îşi revărsase sămânţa în ea.

Când a intrat în ea, a fost o experienţă cum nu mai avusese vreodată. Avea impresia că o parte din el murea, iar cealaltă primea viaţa din nou. Uşurarea simţită, părea că a aşteptat-o toată viaţa. Era un sfârşit, şi un început.

Tremura din cap până în picioare strângând-o lângă el, încolăcindu-şi trupul cu al ei, dar fără să ştie

de ce, avea ochii plini de lacrimi.

— Am reuşit… a spus femeia. Am reuşit…

Câteva clipe, Tavistock a fost nedumerit, fără să-şi mai amintească ce i se întâmplase înainte de cele petrecute în ultimele clipe. Ah, da. Ceva cu praf de puşcă, şi o femeie cu părul negru. Când a încercat să se dezlipească din braţele lui, el s-a lipit mai mult de ea, ca şi când n-ar mai fi vrut să-i dea drumul.

— Nu… a şoptit el, vrând s-o implore să nu-l părăsească.

— Este în regulă… i-a spus ea sărutându-i gâtul. Acum totul este bine. S-a sfârşit. Blestemele s-au risipit…

Încă îl durea capul; ochii îi erau împăienjeniţi, iar auzul stins, dar a recunoscut vocea. Apucând-o de umeri a îndepărtat-o s-o privească în ochi. Mâzgălită de machiaj, şi sub părul negru, a văzut-o pe Catherine.

O clipă s-a supărat. Cum îşi putea bate joc aşa, de el? Ce făcea nevasta lui, îmbrăcată ca o târfă? Ce era…

I-a trebuit puţin timp, ca să înţeleagă ce s-a întâmplat. Făcuse dragoste cu Catherine, cu femeia pe care o iubea. Şi fără nicio problemă fizică…

— Dar cum ai…

I-a acoperit gura cu mâna.

— Chiar vrei să vorbeşti? l-a întrebat ea.

El a început să râdă, a înhăţat-o şi a acoperit-o cu sărutări, făcând şi ea la fel. Dacă nu ar fi băut o grămadă de rom, nu ar fi inspirat praful de puşcă, nu ar fi fost lovit în cap de o piatră, şi nu ar fi căzut de pe calul care alerga, ar fi întrebat-o de unde ştie tot ce părea că ştie. Dar, pe de altă parte, nu era prost să n-o lase să-i facă ce-i făcea, punând întrebări.

Ştiuse întotdeauna, că ar fi minunat să facă dragoste cu Catherine, dar ceea ce făcuse acum,

depăşea imaginaţia. Nu putea spune nimănui, dar era ca şi când simţeau amândoi ce simţea fiecare. Ca şi când gândurile ei erau ale lui, şi invers. Fiecare, intuind gândurile celuilalt, dorinţele şi nevoile. Au făcut dragoste toată noaptea, când într-o poziţie când în alta, atât de firesc, ca şi când o mai făcuseră de multe ori, şi altădată. Părea că ştiu totul unul despre celălalt.

— Mă simt ca şi când am fi amanţi din totdeauna, a şoptit el.

— Niciodată… i-a răspuns ea, dar ne-am dorit atât de mult în decursul secolelor, încât ştim totul. Ne iubim, noi înşine.

— Da… a spus el, neînţelegând ce vrea să spună, dar ascultând fiecare cuvânt pe care îl spunea.

Cu ea în pat, se simţea liber. Cu celelalte femei, era tot timpul preocupat de reputaţia lui. Trebuia să pară întotdeauna înţelegător şi experimentat. Dar cu această Catherine cu părul negru, putea… putea fi el cel asupra căruia se experimenta.

Este oare plăcut, se întreba el, prinzând-o şi aşezând-o din nou peste el, unde era evident că o mai dorea încă.

— Oh, ce plăcut… a exclamat ea, făcându-l să râdă şi plimbându-şi mâinile pe sânii ei, pe pântecele drept, şi strângându-i talia.

Mai târziu, căzând lângă ea după ce simţise orgasmul de patru ori în tot atâtea ceasuri, a început să-i spună cât de mult o iubea.

— Te mai însori cu Fiona? l-a întrebat ea nevinovată.

Atunci, i-a atins gâtul cu favoriţii lui, făcând-o să ţipe.

— Asta se va spăla? a întrebat-o, ridicându-i părul, vorbind despre vopsea.

Prin fereastră, se zărea lumină, şi vederea lui se

limpezea cu fiecare oră.

— Ai vrea…?

— Te iubesc, orice culoare ar avea părul tău… dar ar fi plăcut să faci variaţie.

— Tu! i-a spus ea, urcând peste el.

În clipa următoare, îşi apuca în mâini capul care o durea.

— Ce este Catherine? Ce este?

— Nu… i-a spus ea. Nu… nu vreau să mă întorc. Vreau să rămân aici.

— Sigur că putem rămâne aici. Nu vrei să te întorci acasă… dacă nu vrei…

— Nu… a spus ea ascuţit închizând ochii, şi părea că vorbeşte cu altcineva. Nu vreau să mă întorc…

Când l-a privit, avea în ochi groaza.

— Este Nora. Mă cheamă înapoi. Spune că am făcut ce era nevoie să fac, şi acum trebuie să mă întorc. Spune că nu sunt de aici. N-o lăsa să mă ia.

Nu înţelegea ce spunea, dar a ştiut că era speriată. Dacă se speria, atunci se speria şi el. Cuprinzându-i trupul cu al lui, o ţinea cât putea de strâns, fără să-i rupă oasele.

— Nu voi lăsa pe nimeni să te ia. Eşti a mea.

— Da, sunt a ta, şi numai a ta. Nu am iubit pe nimeni decât pe tine, în toate vieţile mele. Chiar în cele în care am trăit fără tine.

Nu s-a chinuit să înţeleagă ce voia să spună, dar o ţinea ca şi când asta era ce doreau amândoi.

— Nu o lăsa să mă ia… Mă cheamă… Vrea să mă despartă de tine.

— N-o voi lăsa să te ia!

— Nu… nu înţelegi. Îmi va lua sufletul, dar îmi va lăsa trupul. Oh, Talis, nu mă părăsi. Te-am pierdut de prea multe ori.

— De data asta, nu mă vei pierde, voi veni cu

tine. Voi sta cu tine totdeauna.

Ridicându-şi capul, l-a privit.

— Aş dori să am timp să-ţi explic totul. Ai grijă de Catherine. Ea sunt eu, şi te iubeşte.

— Tu eşti Catherine, mă iubeşti, a spus el înspăimântat la cuvintele ei care nu aveau niciun sens. Era aproape ca şi când credea că va muri. Nu voi îngădui să mă părăseşti.

— Eu nu sunt Catherine. Sunt Hayden Lane şi trăiesc în altă parte, dar te iubesc mult, şi acolo, ca şi aici. Strânge-mă… strânge-mă… Ea este din ce în ce mai puternică. Fă-o să mă lase în pace. Nu vreau să mă întorc.

Vreau să rămân cu tine pentru totdeauna.

O ţinea strâns, mângâindu-i părul, şi încercând să-i bage trupul în al lui în timp ce îi vorbea calm, şi cu toată dragoste pe care o simţea.

— Nu te voi părăsi. Voi veni cu tine oriunde te vei duce.

— Jură! i-a spus ea cu voce înfundată, având faţa lipită de pieptul lui. Jură pe sufletul tău nemuritor!

— Jur, a spus el încet. Fac un jurământ sfânt în faţa ta şi a lui Dumnezeu. Voi merge cu tine oriunde te-ai duce. Nu te voi părăsi niciodată… niciodată.

În sunetul acestor cuvinte, Hayden începea să se simtă din ce în ce mai slăbită. Sufletul ei părăsea trupul lui Catherine. Protesta tare şi în mintea ei. A încercat să se înţeleagă în capul ei cu Nora, al cărei glas devenea cu fiecare minut mai puternic.

Dar a ştiut că pierdea, când a auzit vocea lui Milly.

— Hayden… te rog, trezeşte-te. Te iubim şi avem nevoie de tine. Te rog întoarce-te la noi. Te rog, nu muri.

Când a încercat să vorbească cu Tavistock, nu i-a

ieşit niciun sunet din gură, şi simţea din ce în ce mai puţin trupul lui în braţele ei.

— Nu! Şi o clipă, totul a devenit negru, şi nu mai era în niciun trup.

În clipa următoare, a deschis ochii, culcată pe fotoliul lui Milly, din camera de zi a casei ei din Texas, şi a privit în ochii unor persoane speriate.

Nimeni nu a scos niciun cuvânt când şi-a întors capul, şi din ochi au început să-i curgă lacrimi pe obraz.

Partea a IV-a

Capitolul 44

— Catherine era legată de tine şi nu voia să fiţi despărţite. Ca şi gemenii siamezi, aveaţi o singură inimă. Când trebuia să te întorci, a încercat să rămână legată de tine, trupul nu mai putea trăi.

Nora voia să-mi spună c-o omorâsem pe Catherine. Când am părăsit mintea lui Catherine, ea se agăţase de mine, dar un trup fără suflet moare.

— Dar ce s-a... cu Tavey? Mă durea chiar şi pronunţându-i numele.

Nora m-a privit lung, înainte să-mi vorbească.

— Este sufletul frate, al tău. Sunteţi aceeaşi... sunteţi unul şi acelaşi.

— Totul este foarte romantic, dar ce înseamnă asta?

— Ca să fiu sinceră, nu ştiu. Poate că sufletul lui a rămas acolo, aşteptându-te.

— Vrei să spui că este o stafie la Peniman?

— Este posibil. Sau, poate te-a urmat aici... M-a privit printre pleoapele uşor închise. L-ai pus să jure că

se va întoarce în 1994 cu tine. Poate că a făcut-o.

Nu prea i-a plăcut Norei că am învăţat despre blesteme şi jurăminte care se realizau şi peste secole, dar puneam prea puţin preţ pe nemulţumirea ei, căci doream să-mi regăsesc sufletul care era fratele meu. Am privit-o cu gura căscată, încercând să înţeleg când îmi spunea că Tavey mă urma. Nu puteam decât să şoptesc să-mi spună.

Nora a zâmbit, înţelegând cât eram de şocată.

— Sufletul lui Catherine s-a stins odată cu al tău.

— Vrei să spui că a murit?

— Este un fel de a spune.

Eram atât de nerăbdătoare să aud povestea ei, încât nu am întrerupt-o să comentez, că moartea e moarte, oricum ai vorbi despre ea.

— Când Tavistock al tău… a simţit că-ţi pierzi viaţa, nu a mai putut trăi fără tine. Nu mai ştiu ce s-a întâmplat după aceea… Poate că spiritul lui s-a ţinut după tine, şi te-a urmat.

Din ochii Norei, vedeam că este dezorientată şi mi-am dat seama că răspunsurile la întrebările mele, depindeau de ea. Eram acum într-un teritoriu necunoscut, şi singură. Nu-mi puteam păstra echilibrul, căci tot ceea ce era mai important în viaţa mea, era prea greu fără ajutorul şi, şi mă simţeam părăsită, orfană.

— Crezi că este în interiorul meu?

— Nu, spiritul lui s-a întrupat în bărbatul care trăieşte acum, a spus Nora zâmbind.

Ah, ce bine, m-am gândit eu, şi nu m-am mai chinuit să înţeleg. Mă săturasem de vrăji. Îl doream în carne şi oase.

— Cum îl pot găsi?

— Trebuie să aştepţi să te găsească el.

Am spus o vorbă urâtă, şi Nora m-a privit cu

reproş.

— Îmi pare foarte rău… am murmurat eu, dar nu am răbdare.

— Crezi că nu ştiu… a spus ea ironic.

De data aceasta, eu eram cea încrezută. I-am spus, că dacă nu aş fi fost aşa de nerăbdătoare, nu l-aş fi cunoscut pe Jamie, Tavey, Talis, în cele trei vieţi.

Nora a tăcut, zâmbind şi înţelegând ce gândeam.

— Nu se întâmplă altceva, decât ce a fost sortit să fie.

— Adică trebuie să accept că am fost predestinată să retrăiesc epoca edwardiană, deşi îmi spuseseşi să nu o fac?

— De ce ar fi murit lady de Grey, dacă sufletul tău nu i-ar fi abandonat trupul? Nu a fost asasinată, cum pretind cărţile tale, şi dacă este cineva al cărui suflet este nerăbdător, nu este ea aceea.

Cred că dacă aş fi strâns-o de gât în clipa aceea pe Nora, aveam circumstanţe atenuante. Nu trebuia acordată atenţie sincerităţii, fiindcă totul era, predestinat.

Bine, m-am gândit eu, cui îi pasă şi cum îl voi găsi pe Tally?

— Cum mă va găsi? Când?

— Nu ştiu, a spus ea sincer, şi a dat din cap.

— Dar ştii că mă va găsi.

— Nu… a spus exasperată, dar apoi s-a calmat. Ai… aş spune, ai schimbat lucrurile, iar prezicerile mele sunt puţin confuze.

Nu m-am putut stăpâni când am auzit-o, căci, de obicei, Nora părea că ştie şi înţelege totul. Când am deschis gura ca să-i pun întrebările mele care nu se sfârşeau niciodată, a ridicat mâna.

— Nu-ţi pot răspunde ceea ce nu ştiu. Dar dacă este sortit să te găsească, atunci, chiar dacă te vei

închide în apartamentul tău şi nu vei vedea pe nimeni, ştiu că va apărea.

— Doar dacă îmi va aduce comanda de la magazinul de delicatese… i-am spus eu, fiindcă nu credeam o vorbă din ce-mi spunea.

Nu mi-l puteam imagina pe Tally ca un comisionar, fiindcă doar aceştia erau singurele persoane care. Puteau intra în clădire. Casa era păzită zi şi noapte de douăzeci şi opt de oameni. Cum ar putea ajunge a mine? Eu v-a trebui să-l caut.

— În ce jurnal, în ce ţară, în ce limbă? am întrebat-o.

Atunci mi-am amintit, că-mi spusese că trebuie să-l accept sub orice formă îl făcuse Dumnezeu.

— După cât noroc am eu, s-ar putea să fie un homosexual de nouă ani… am mormăit eu.

Râzând, Nora a exclamat:

— Mă îndoiesc.

Tot ce puteam face, era să mă întorc acasă şi să aştept. Strângându-mi lucrurile, m-am întors spre ea.

— Ce s-a întâmplat cu trupul lui Catherine?

— Bătrânul Jack… m-a privit ca şi când aştepta să spun ceva.

— Da… am spus, înţelegând doar atunci, cine putea fi. Era bătrânul John Hadley, reîncarnat, nu-i aşa? Felul în care se comportase în era elisabetană, îl făcuse să piardă totul, nu-i aşa? A pierdut banii, prestigiul, familia, chiar şi sănătatea. Gândindu-se la tot ce i se întâmplase, m-a făcut să jur că mă voi purta bine în această viaţă.

Nora era mulţumită de memoria şi judecata mea, cel puţin aşa i-am interpretat gestul aprobator dând din cap.

Jack a găsit trupurile împreună şi a crezut că s-au sinucis, aşa că nu vor avea dreptul să fie îngropaţi în

cimitirul bisericii. A ascuns trupul lui Catherine până după înmormântarea lui Tavistock, apoi noaptea, în secret, a deschis mormântul acestuia şi a pus trupul lui Catherine alături de al iubitului ei. Trupurile lor dorm somnul etern, împreună.

— Ca în evul mediu, am spus eu. Născuţi împreună, morţi împreună.

Nu am mai putut spune nimic. Ieşind din biroul Norei, am pornit încet spre casă, gândindu-mă la toate întâmplările prin care trecusem şi tot ce am învăţat.

În aşteptare, am fost foarte activă. Mi-am petrecut mult timp cu Nora înnebunind-o cu întrebări şi informaţii pe care doream să le scot de la ea.

Apoi, mi-am pus în mişcare talentele mele de investigator. În primul rând, am descoperit mormântul construit pentru Callie şi iubitul ei Talis.

Într-un ghid, am citit: „Unul din cele mai frumoase exemplare de sculptură din era elisabetană”. Un critic de artă, scrisese, „o sculptură minunată, senzuală, am putea spune”.

Ce m-a bucurat cel mai mult a fost când am citit că figurile de marmură nu fuseseră pângărite cu mâzgăleli. În secolul al şaptesprezecelea, jumătate din biserică şi aproape tot satul fuseseră distruse de incendiu. Din cauza aceasta, biserica fusese închisă şi pe ferestrele ei pătrunsese viţa, acoperind ermetic statuile. Abia la începutul secolului douăzeci, când s-au dărâmat ruinele bisericii, au fost descoperite statuile, în stare aproape intactă. Statul a restaurat cât s-a putut biserica şi a protejat frumoasele sculpturi de marmură.

Tot în aşteptare, am combinat informaţiile Norei cu ce citisem şi, adăugând experienţa mea, am scris o carte de şase sute de pagini, despre vieţile trecute, pentru Daria. Era aşa de fericită, încât eu mi-am spus

că nu va observa că romanul nu avea sfârşit. Inutil s-o spun că observase, dar nici nu a clipit din ochi, când i-am spus că nu cunoşteam sfârşitul cărţii, fiindcă nu mi se întâmplase încă. În telefon a urmat o clipă de tăcere din partea ei, apoi a spus: „Anunţă-mă când e gata”. Încrederea pe care o avea în mine, mă făcea să plâng.

Continuând să-l aştept pe Talis, mi-am continuat documentarea. M-am interesat ce se întâmplase cu castelul Peniman, locul de care se folosise Alida ca recompensă, pentru a-şi atinge scopul. Când eram în persoana lui Catherine, înainte să văd ce se întâmplase cu Talis şi Callasandra, nu-mi dădusem seama că Tavistock locuia la castelul Peniman.

Gândindu-mă cum fusese folosit acest castel bogat ca recompensă, dar şi ca pedeapsă, pot crede că Tavistock şi Cathy nu puteau fi fericiţi acolo. Stafia care bântuia locul era Aya, fosta Alida. Când am citit că tot ce conţinea castelul, picturi şi mobilele pe care le văzusem au fost puse la adăpost în primul război mondial, iar casa transformată în spital, m-am bucurat. Apoi, când am citit că în noaptea în care a luat sfârşit războiul, un om neglijent şi beat de fericire dăduse foc casei, m-am simţit uşurată. Era nevoie de un foc, pentru a fi purificat locul.

Am luat legătura cu o agenţie din Londra, şi am început să caut o căsuţă acoperită cu stuf, care în era elisabetană fusese o fermă. Nu a fost greu de găsit, şi nici nu m-a surprins că era de vânzare, cum nu m-a surprins nici preţul de o sută douăzeci de mii de lire, ceea ce făcea cam o sută optzeci de mii de dolari. Căsuţele de fermă cu origine medievală nu sunt ieftine, dar ştiam că sub podele se aflau cele şase căni de argint, şi un candelabru de argint, pe care Meg şi Will le furaseră de la familia Hadley. După ce le voi dona, îmi voi vedea numele pe o placă dintr-un muzeu,

ca donatoare, şi voi avea o casă de vacanţă în Anglia.

Gândindu-mă la Meg şi la Will, am sunat-o pe Milly în Texas, şi i-am spus că aveam o nevoie disperată de a o vedea. I-am spus că nu pot scrie, fiind foarte deprimată. Nici nu-mi terminasem fraza, că ea a hotărât să plece imediat spre New York.

Apoi, mi-am chemat dragul meu agent publicitar, William Waren. Pe el îl puteam face uşor să se mişte. Tot ce aveam de spus era: o altă casă de publicitate îmi oferă o mulţime de lucruri amuzante. Am hotărât să cinăm cât mai curând.

Nu eram acasă când Milly a sosit cu valiza ei, dar i-am lăsat un bilet, spunându-i să ne întâlnim în restaurantul hotelului *Plazza.* Îi dădusem chelnerului un bacşiş ca s-o îndrume pe Milly la masa lui William.

Mi-ar fi plăcut să fiu ascunsă după palmieri, ca să le văd figurile când se vor vedea pentru prima oară, dar ştiam că mă vor prinde, aşa că am stat acasă, în aşteptare, râzând pe sub mustăţi.

M-am speriat puţin, când noaptea, Milly nu a venit acasă, şi nici a doua zi. Eram îngrijorată şi supărată că nici măcar nu trimisese o vorbă. Am chemat biroul casei de publicitate şi mi s-a spus că agentul meu nu apăruse, şi nici nu anunţase ca să-şi explice absenţa, dar nu era neobişnuit, fiindcă toţi fac la fel.

A doua noapte, când Milly tot nu apăruse, eram gata să mă adresez poliţiei. Apoi, la trei noaptea am primit un fax. Era împreună cu William la Las Vegas, de unde plecau în luna de miere. Spera că mă simt bine, şi nu fusese îngrijorată. La întoarcere, îmi va povesti totul.

Am râs în hohote. „îmi va spune totul.” Cel puţin, Meg şi Will erau din nou împreună, şi cauza eram eu.

Eram foarte mândră de isprava mea, dar

săptămânile deveneau luni, şi eu tot nu aveam nicio ştire de la Tavistock şi o zgândăream pe biata Nora, încât cred că ar fi fost în stare să facă nişte desene magice, adică 666, pe podeaua camerei mele, şi ar fi făcut chiar incantaţii, ca să scape de mine.

Eu, aproape că-mi pierdusem speranţa. Izbucneam în lacrimi fără niciun motiv. Ce era mai bine, să iubeşti şi apoi să pierzi decât să nu fi iubit niciodată? Visam despre Jamie, Talis şi Tavey şi mă gândeam tot timpul la ei, stând acasă şi aşteptând. Dar, cu fiecare zi care trecea, eram din ce în ce mai sigură că Talis nu va apărea la uşa mea.

Într-o după-amiază, mi-am zis că trebuie să încep să trăiesc din nou. Nu mă puteam izola de restul lumii. Poate că Jamie mă aşteaptă de cealaltă parte a uşii. Poate…

Mi-am umplut cada cu apă caldă, parfumată, m-am săpunit şi apoi m-am limpezit, apoi mi-am spălat părul cu ceva parfumat cu piersică, care îţi garanta că-ţi face un păr de îngeraş. Mi-am epilat picioarele şi am ieşit din baie, după care m-am uns pe corp cu o cremă ridicol de scumpă. Când am fost gata, nicio floare din grădină nu mirosea mai frumos ca mine, dar nu m-am mai gândit că nu aveam niciun bărbat care să mă miroasă pe gât, şi să-mi spună ce frumos miros.

Îmbrăcată doar în halatul de casă, am deschis uşa apartamentului ca să-mi iau ziarul pe care îl primeam în fiecare zi. Fiindcă locuiesc la ultimul etaj al clădirii, ascensorul se deschide doar la apartamentul meu şi nimeni nu poate urca până sus, fără a fi anunţat. Aşa că, în clipa în care uşa ascensorului s-a deschis, am tresărit, surprinsă.

— Scuzaţi-mă… a spus bărbatul din lift, într-o engleză atât de perfectă, încât se vedea că nu era limba lui maternă, dar că o studiase cu nădejde. Cred

că am greşit etajul… Colegul meu este la etajul optsprezece, şi acesta este…

S-a oprit din cauza expresiei de pe faţa mea, când m-am uitat la el.

Era înalt, cel puţin un metru optzeci, şi nu arăta ca un vestic blond şi cu ochi albaştri. Avea pielea bronzată auriu, ceea ce se vedea de obicei la cei de origine mediteraneană şi m-am gândit imediat că nu crescuse în aceeaşi religie cu mine.

În totalitate, era splendid. Privind în ochii aceia de culoarea ciocolatei, aproape că m-am înecat. În ochii aceia, îl vedeam pe Tavistock, şi mai adânc, pe Tally. Şi dacă m-aş fi uitat cu adevărat în adâncime, *mă* puteam vedea pe mine. Aveam în faţă bărbatul care reprezenta, a doua jumătate a mea. A început să spună ceva, dar nu a reuşit să vorbească, fiindcă pentru a treia oară în viaţă, am leşinat.

Capitolul 45

— Vă simţiţi mai bine… m-a întrebat.

Eram întinsă pe canapeaua din salonul meu şi el şedea lângă mine cu un prosop în mână, apăsându-mi faţa. Cu cealaltă mână îmi dădea pe spate părul umed, proaspăt spălat, şi se uita la mine, ca şi când dorea să-şi amintească fiecare bucăţică din mine. Dacă nu aş fi trecut prin ce trecusem, dacă nu aş fi ştiut cine era acel bărbat, aş fi fost speriată. Nu i-aş fi permis de bună voie unui străin, să-mi mângâie obrazul şi gâtul cu degetele şi să-i plimbe degetul cel mare pe sprâncene, şi apoi în jos, de fiecare parte a nasului.

Dar, acest bărbat nu era străin. Ştiam tot ce trebuia să ştiu despre el, în afară de câteva lucruri, din

viaţa sa, cum ar fi fost numele, şi de unde venea. Dar asta nu avea nicio importanţă. Bărbatul acesta era al meu şi fusese întotdeauna.

L-am privit în timp ce se uita la mine. Oare îşi amintea de mine? Sub ceea ce se vedea la suprafaţă, să fie sufletul lui Tavistock?

Deodată, a părut că iese din transă.

— Iartă-mă… a spus el ridicându-se drept. Trebuie să mă prezint. Sunt Tariz.

A mai spus încă nişte nume, dar nu le-am auzit. Îşi pronunţa numele din gât, în timp ce şedea lângă mine, atingându-mi şoldul cu al lui. Am simţit fiecare silabă în timp ce le pronunţa. Tot ce doream să aud, era Tariz. Talis, Tavey, Tariz.

— Nu te simţi bine, poate ar trebui să te vadă un doctor… Pielea lui, de culoarea mierii, a devenit mai palidă, şi a şoptit: Poate eşti însărcinată…

— Nu… am spus eu zâmbind. Nici gând de copil… Nu sunt căsătorită, nici logodită… Sunt liberă.

Tariz nu a spus nimic, dar a continuat să mă privească intens.

— Ai putea să crezi că sunt nebun… dar am impresia că te cunosc. Este ca şi când… nu ştiu cum să spun… am impresia că te recunosc. Poţi înţelege aşa ceva?

— Da. Înţeleg perfect.

— Să nu râzi, dar am impresia că ştiu multe lucruri despre tine… Dar aşa ceva, nu se poate, fiindcă nu ne-am mai întâlnit.

— Ce ştii despre mine? l-am întrebat.

A zâmbit uşor, şi am simţit că mi se topeşte inima.

— Îţi este frică de înălţime, îţi plac animalele mici… şi privind la un sfeşnic de pe masa din spatele meu… îţi plac maimuţele, şi… faci ceva… Punându-şi

mâna pe ochi, a spus: Spui poveşti, poveşti minunate. Faci oamenii să râdă. Nu… pe mine mă faci să râd. Tu…

S-a bâlbâit, privindu-mă cu ochii măriţi şi devenind palid, cu fiecare secundă.

— Cred… cred…

Nu mai văzusem un bărbat leşinând, dar mă speriasem că voi vedea acum. M-am ridicat brusc de pe canapea, l-am întins pe ea, apoi m-am grăbit să aduc o băutură. Dar cum nu aveam altceva decât lichior de mandarine, i-am turnat într-un pahar şi i l-am întins.

— Te rog să mă scuzi… a spus el stând drept. Sunt sigur că este… cum îi spune… în avion…

— Rău de înălţime. Aş fi preferat să spun răul secolului.

Era îmbrăcat cu un costum de culoare închisă, care făcea ca părul şi sprâncenele să pară mai închise la culoare, şi mai mult decât orice, aş fi vrut să-l ating.

Doream să-i spun tot ce era de spus despre noi. Doream să-i simt braţele în jurul meu.

— De ce mă priveşti aşa? l-am întrebat eu, vrând să-l determin să-mi spună ce gândea.

A zâmbit şi i-am văzut dinţii drepţi, frumoşi, iar gura lui avea ceva ce îmi provoca durere. Halatul meu se deschidea în faţă, dar nu m-am obosit să-l închei. La cel mai mic semn ce mi-ar fi făcut, l-aş fi azvârlit de pe mine.

— Nu te cunosc, a spus încet. Şi nu mă cunoşti… dar într-un anumit fel, te cunosc. Ştiu tot ce este bun şi rău în tine.

— Rău… am spus eu involuntar.

— Cred că ai temperament… a spus el zâmbind.

— Doar când nu faci ceea ce vreau eu să faci. Sunt foarte înţelegătoare, când faci exact ceea ce

vreau eu şi când vreau eu.

Având în vedere că abia ne întâlnisem; afirmaţia ar fi fost de neînţeles, dar el a zâmbit şi a spus:

— Da… ştiu. Eşti foarte voluntară.

A respirat adânc şi a privit la paharul cu lichior din mâna sa. Eu şedeam pe marginea canapelei, cu câţiva centimetri distanţă între noi, care nu mi se păreau de nesuportat.

— Sunt nou venit în ţara ta. Am sosit doar ieri şi trebuia să mă întâlnesc cu un bărbat, aici în clădire.

— La etajul optsprezece… dar ai apăsat greşit pe buton.

Ridicându-şi capul, m-a privit.

— Da… nu cred că am apăsat pe butonul bun.

— Da… ai apăsat pe butonul bun… am şoptit eu.

A privit din nou la paharul lui şi am văzut cum îi pulsa o venă pe gât, gâtul pe care aş fi dorit să-l sărut. Aerul dintre noi era plin de electricitate şi se încărca mai puternic, cu fiecare clipă.

— Am venit din ţara mea, aici în ţara ta, ca să vorbesc cu diverşi oameni, cu preşedintele, despre neînţelegerile dintre ţările noastre.

— Diplomat… am spus eu, ştiind cât de talentat ar fi fost Talis, dacă ar fi fost diplomat. Avea atâta farmec, încât putea face duşmanii să se împace.

— Fac ce pot, a spus el modest, apoi s-a uitat la mine pătrunzător. Nu eşti o americană care lucrează într-o companie de unde nu poţi pleca, aşa e?

Un moment, nu am înţeles ce voia să spună, dar apoi mi-a bătut inima de bucurie.

— Sunt complet liberă. Scriu ca să pot trăi şi pot trăi oriunde.

— Bine, a spus zâmbind. A încercat să spună ceva dar a ezitat, a pus paharul în care mai era lichior pe masă, lângă canapea.

— De ce întrebi, dacă pot călători sau nu?

— M-ai socoti nebun dacă ţi-aş spune ce simt în suflet.

— Nu… n-aş face-o, am spus hotărâtă, rugându-mă în gând dacă aş putea lua masa cu el.

Când s-a uitat din nou la mine, avea ochii plini de scântei, iar mie îmi bătea inima.

— Nu ştiu cum şi de ce, dar m-am îndrăgostit de tine. Te iubesc din toată inima, şi din tot sufletul meu. Simt că te-am aşteptat şi te-am căutat toată viaţa.

— Şi eu… a fost tot ce am putut spune, şi atunci m-am gândit, ne vom smulge hainele de pe noi şi ne vom îndrepta spre o anumită direcţie.

Dar când s-a uitat la ceas, mi s-a oprit inima. Cum de uitasem de întâlnirea lui? Venise în America cu un motiv important: pace între două ţări, să facă să se înţeleagă felul de viaţă al fiecărui şi, poate, să evite un război. Cum ar putea o femeie care leşină, să se opună la aşa ceva?

— Am întârziat foarte mult, dar întâlnirea se va termina la ora patru. Atunci, voi veni aici, şi vom merge să ne căsătorim.

— Am căscat gura aşa de mare, încât bărbia îmi atingea pieptul.

— Nu vei mai leşina din nou!?

— Eu… nu… nu cred că voi leşina, dar…

Căsătoria? Pe viaţa mea, nu ştiam ce aş putea spune.

— Nu-ţi poţi amâna puţin întâlnirea?

— Când s-a ridicat, avea o scânteiere în ochi pe care o văzusem de multe ori la Talis. Ştia foarte bine ce aveam în cap şi îi făcea plăcere nerăbdarea mea. M-a apucat de bărbie cu vârful degetelor puternice.

— Nu te voi atinge, până nu vei fi a mea, prin lege. Şi atunci, nu-ţi voi mai da drumul din pat, primele

şase luni… M-a sărutat pe frunte. După şase luni, vei fi prea grea pentru a mai putea pleca, fiindcă vei purta copilul meu.

Mi se tăiaseră picioarele. Nu doream decât un lucru, doream acest bărbat, şi doream copilul nostru.

— Acum îmbracă-te, voi veni să te iau peste două ore.

Eu nu suportam gândul că pleacă. Dacă nu se mai întoarce? Dacă poate ceva îl va face să renunţe? Dacă…

— În America, durează trei zile până la oficierea căsătoriei. Va trebuie să aşteptăm. Nu putem…

M-a sărutat pe amândoi obrajii, după moda europeană, sau cea din est.

— Voi da câteva telefoane. Nu va trebui să aşteptăm.

M-a sărutat pe gât, fără să mă strângă aproape de el.

Am ştiut că simţea ca şi mine şi dacă ne vom apropia prea mult, nu ne vom mai putea despărţi.

— Mai vrei să mă întrebi ceva? mi-a zis, lipindu-şi buzele de urechea mea.

M-a privit ţinându-mă cu braţele departe de el, dar eu nu am putut răspunde, ci am scuturat din cap, ca fiind un răspuns negativ.

Nu mai erau întrebări, niciuna, era al meu şi îl voi urma până la capătul pământului.

— Atunci, dă-mi paşaportul. Vor trebui nişte formalităţi.

Îmi tremurau mâinile când am luat carnetul albastru din sertarul biroului şi i l-am dat, privind la el când îl deschidea.

— Ne-am născut în acelaşi an… în aceeaşi zi.

Am dat din cap, urmându-l până la uşă, şi am rămas acolo până a venit ascensorul.

— Te îndoieşti de mine? a întrebat, cu mâna pe uşă.

— Niciodată… Am încredere în tine. Te cred.

— Şi mă iubeşti? a şoptit el.

— Cu toată inima, cu tot sufletul. Până la sfârşitul vieţii.

— Da… şi eu la fel… a spus el în timp ce uşa ascensorului se închidea încet. Te-am iubit dintotdeauna…

— Da… am şoptit eu, da…

SFÂRŞIT